POLİSİYE/GERİLİM

ÖLÜMSÜZ

CRAIG RUSSELL

VE KATİL YENİDEN DOĞDU

DK DOĞAN KİTAP

Çeviren: Hayrullah Doğan

turk

Russell, Craig

Ölümsüz / Craig Russell. - 1. baskı, İstanbul : DK, 2009. - 323 p ; 23 cm.
Vert. van: Eternal. - London : Hutchinson, 2007.
ISBN 978-6051110691

De politie van Hamburg gaat op jacht naar een moordenaar die de scalpen van zijn slachtoffers aan de muur vastspijkert.

thril

2009-38-3233

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/lmsz0000crai

Ölümsüz

ÖLÜMSÜZ

Orijinal adı: *Eternal*
© Craig Russell, 2007
Yazan: Craig Russell
İngilizce aslından çeviren: Hayrullah Doğan

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır
1. baskı / ocak 2009 / ISBN 978-605-111-069-1
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Şefik Matbaası / Turgut Özal Cad.
No: 137 İkitelli - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ölümsüz

Craig Russell

Çeviren: Hayrullah Doğan

DK DOĞAN KİTAP

Gabriel Brown'ın anısına

Teşekkür

Zamanlarını, bilgilerini ve tavsiyelerini benimle paylaşan pek çok insana teşekkür borçluyum.

Öncelikle, yorumlarıyla ve önerileriyle kitabımı geliştirmemi sağlayan karım Wendy'ye teşekkür ederim. Olağanüstü temsilcim Carole Blake'e ve Blake Friedmann Literary, Film and TV Agency'deki herkese de teşekkür ediyorum. *Ölümsüz*'ün Almanca çevirisinin yanı sıra İngilizcesi üzerinde de her zaman olduğu gibi benimle yakın temas halinde çalışan Almanca çevirmenim ve arkadaşım Dr. Bernd Rullkötter'e çok özel bir teşekkür borcum var.

Bu diziyi yazarken, dünyanın en başarılı polis teşkilatlarından biri olan Polizei Hamburg görevlilerinin sınırsız ve içten yardımlarını gördüm. Polizei Hamburg'un ne kadar açık ve yardımsever bir teşkilat olduğunu anlatmak için kelime bulamıyorum. Boş zamanlarının büyük bir bölümünü romanımın taslağını okuyarak ve düzelterek geçiren Erste Hauptkommissarin Ulrike Sweden'e; kitabım hakkında çok olumlu ve nazik yorumlarda bulunan Polizeipräsident Werner Jantosch'a; Wasserschutzpolizei'ın şefi Leitender Polizeidirektor Bernd Spöntjes'e, Kriminaldirektor Ralf Meyer'e ve Presse-und Öffentlichkeitsarbeit'taki herkese ve Jan Fabel dizisini yazarken bana destek olan, tavsiyelerde bulunan ve yardım eden diğer tüm Polizei Hamburg yetkililerine, Dirk Brandenburg'a, Birte Hell'e, Peter Baustian'a, Robert Golz'a, Jörg Ley'e, Wolfgang Weidemann'a, Ullrich Frost'a, Michael Krohn'a, Boris Manzella'ya, Andre Schönhardt'a ve Rene Schönhardt'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

Ost-Friesland ve Norderstedt bölgeleriyle ilgili yerel bilgileri kontrol eden Anja Sieg ve Anna von Bestenbostel'e de teşekkür

borçluyum. Almanca öğretmenim Katrin Frahm'a; teşvikleri ve dostluğu için *Bild*'in eski yayın yönetmeni ve şimdi benim gibi bir polisiye yazarı olan Udo Röbel'e; ve *Hamburger Abendblatt*'ın yayın yönetmeni Menso Heyl'e özel olarak teşekkür ederim. Holger ve Lotte Unger'e de teşekkürler.

Son olarak, tabii ki, bana Fabel dizisi için ilham veren, dünyanın en güzel şehirlerinden birine de teşekkür etmek isterim. *Hamburg, ich bedanke mich nochmal.*[1]

1. Hamburg, sana bir kez daha teşekkür ediyorum. (ç.n.)

Biz ölümsüzüz.

Budistler her hayatın, her bilincin farklı mumların alevlerine benzediğine, ama aslında her alev arasında bir süreklilik olduğuna inanırlar. Bir mumu diğerinin aleviyle yaktığını düşün. Sonra onun aleviyle yanındakini, onun aleviyle onun yanındakini ve böyle devam edip gittiğini... Kuşaklar boyu birbirine aktarılan bin tane mum alevi... Bunlardan her biri farklı bir alevdir ve her biri apayrı bir şekilde yanar. Ama aslında hepsi aynı ateşten gelir.

Maalesef şimdi senin alevini söndürmek üzereyim. Ama merak etme. Sana yaşatacağım acı sayesinde sonunda diğerlerinden daha parlak bir şekilde yanacaksın.

Giriş

1

İlk cinayetten yirmi sekiz gün sonra: 15 eylül 2005, perşembe

Nordenham İstasyonu, Nordenham, Hamburg'un 145 kilometre batısı

Fabel, Nordenham'ın son durak olmasının ne kadar ironik bir durum olduğunu düşünmeden edemedi. Burası gerçekten de pek çok açıdan yolun sonuydu. Artık gidilecek bir yer kalmamıştı.

Polis araçlarının farlarından çıkan ışık, rayların diğer tarafına kadar uzanıyor, peronu bir tiyatro sahnesiymiş gibi aydınlatıyordu. O anda her şey çok net ve duruydu. Elmas gibi keskin, berrak ve sertti. Yirminci yüzyıl başından kalma istasyon binasının rengârenk boyalı cephesi bile sanki renklerinden arınmış gibiydi. Cephenin kenarları sanki bir mimarın çizgileriymiş gibi suni bir belirginlik kazanmıştı. Bir tiyatro sahnesine benziyordu. Sahnedeki iki oyuncunun dev gölgeleri istasyon binasının cephesine düşüyordu. Oyunculardan biri ayakta, diğeri ise onun önünde zorla diz çöktürülmüş durumdaydı.

Ama hiçbir şey, ayakta duran adamın elinde asılı bıçağın parlak ve sabırsız ışıltısı kadar keskin ve belirgin değildi.

Fabel zihninde binlerce farklı olasılığı evirip çeviriyordu. Söyleyeceği her söz, yapacağı her hareket belli sonuçlara yol açacak, bir dizi olayı harekete geçirecekti. Ve bunun sonucunda birden fazla kişinin ölmesi hiç de şaşırtıcı olmayacaktı.

Bu sorumluluğun ağırlığı Fabel'in başını ağrıtmaya başladı. Henüz yaz bitmemiş olduğu halde, gece havası ağzında soğuk ve yavan bir tat bırakıyor, verdiği nefes havada gri hayaletler oluşturuyordu. Deniz seviyesine yakın bir yerde olmalarına rağmen, sanki o anın ağırlığı onları yüksek bir dağın tepesine çıkarmıştı. Sanki hava o kadar incelmişti ki, sadece diz çökmüş adamın hıçkırır gibi çaresizce nefes alıp verişinin işitilmesine izin veriyordu. Fabel göz ucuyla emrindeki polislere baktı. Hepsi ellerinde silahlarla hedefe kilitlenmiş, öldürmeye hazır bir şekilde bekliyorlardı.

Özellikle Maria'ya dikkat etti. Maria'nın yüzünden kan tamamen çekilmiş gibiydi; buz mavisi gözleri ışıldıyordu. SIG-Sauer marka otomatik tabancayı sıkıca kavrayan elinin kemikleri ve tendonları, gerilmiş cildini zorluyordu.

Fabel başıyla belli belirsiz bir hareket yaptı ve emrindekilerin, bundan beklemeleri gerektiği sonucunu çıkaracaklarını umdu.

Göz kamaştıran ışıkların merkezindeki adama dikkatle baktı. Bir ay boyunca bu katilin peşinde koşmuşlar, onun adına ve kimliğine ulaşmak için çırpınmışlardı. Aslında onun pek çok adı vardı. Katil, sapkın davası uyarınca kendisine "Kızıl Franz" diyordu. Halkta mümkün olduğunca büyük bir korku yaratmaktan başka derdi olmayan medya ise ona "Hamburg Kuaförü" adını yakıştırmıştı. Ama Fabel artık onun gerçek adını öğrenmişti.

Kızıl Franz'ın önünde, sırtı ona dönük şekilde zorla diz çöktürdüğü orta yaşlı adam duruyordu. Kızıl Franz adamın kır saçlarından bir tutamı sıkıca kavrayarak kafasını arkaya doğru çekmişti. Adamın beyaz gırtlağı açıkta ve savunmasızdı. Gırtlağın üstünde, dehşet içindeki yüzün de üstünde, saç çizgisinin hemen altında alnı düz bir çizgi boyunca kesilmişti. Kızıl Franz adamın saçlarından çekince yara hafifçe aralandı. Bir miktar kan bir çağlayan gibi adamın yüzü boyunca aktı ve adam yaralı bir hayvan gibi inledi.

Kızıl Franz'ın diğer elindeki bıçak kötü niyetini gösterircesine parlıyor ve kıvılcımlar saçıyordu.

"Allah aşkına Fabel..." Diz çökmüş adamın sesi dehşetten kasılmış ve incelmişti. "Kurtar beni... Ne olur... Kurtar beni Fabel..."

Fabel adama cevap vermedi ve gözlerini bir projektör gibi Kızıl Franz'ın üstünde tutmaya devam etti. Bir trafik polisi gibi elini kaldırdı. "Dur. Sakin ol. Seninle oyun oynamayacağım. Buradaki hiç kimse oynamayacak. Bizden istediğin rolleri oynamayacağız. Bu gece tarih kendini tekrar etmeyecek."

Kızıl Franz alaycı bir kahkaha attı. Bıçağı tutan eliyle ani bir hareket yaptı. Bıçak bir kez daha kıvılcımlar saçtı.

"Ne yani, şimdi bu adamı bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun? Bu orospu çocuğu..." Adamın saçlarını yeniden çekti; beriki kendi kanından oluşan perdenin gerisinden bir kez daha inledi. "Bu orospu çocuğu bana ve uğrunda savaştığımız her şeye ihanet etti. Ölümümün kendisine yeni bir hayat kazandıracağını sandı. Tıpkı öbürleri gibi."

"Bunlar tamamen hayal mahsulü" dedi Fabel. "O gün ölen sen değildin."

"Yaa, öyle mi? O zaman neden benimle ilgili araştırma yapar-

ken inandığın şeylerden şüphe etmeye başladın? Ölüm diye bir şey yoktur, sadece hatırlama vardır. Benim diğer insanlardan tek farkım, hatırlamama izin verilmiş olması. Her tarafı camlarla kaplı bir odadan bakıyor gibiyim. *Her şeyi* hatırlıyorum." Bir an durakladı. Kısa süren sessizlik, istasyonun gerisinde, ama o an sanki başka bir evrende olan Nordenham şehrinden gelen bir araba sesiyle bozuldu. "Tarih tabii ki tekrar edecek. Tarih zaten budur. İşte *beni* tekrarladı... Gençliğinde tarih okuduğun için böbürleniyorsun. Peki ama tarihi hiç gerçekten anladın mı? Hepimiz aynı temanın çeşitlemelerinden ibaretiz. Hepimiz. Geçmişte ne olduysa yeniden olacak. Geçmişte kim var olduysa yeniden var olacak. Aynı şeyler sürekli tekrarlanacak. Tarih başlangıçlardan ibarettir. Tarih yapılır, ama bozulamaz."

"Öyleyse sen de kendi tarihini yap" diye cevap verdi Fabel. "Tarihin işleyişini değiştir. Bırak bu işi. Bu gece tarih tekrar *etmeyecek*. Bu gece hiç kimse ölmeyecek."

Kızıl Franz gülümsedi. Gülümsemesi elindeki bıçak kadar parlak, sert ve soğuktu. "Öyle mi? Göreceğiz Herr Başkomiser." Bıçak diz çökmüş adamın gırtlağının üstünde parladı.

Önce bir çığlık duyuldu, sonra da bir silah sesi.

2

Bahar gündönümü, MS 324

İlk cinayetten bin altı yüz seksen bir yıl önce: Bourtanger Bataklığı, Doğu Frizya

Gökyüzü soluk ve boştu; bulutsuz bir gözle dümdüz ve bomboş bataklığı süzüyordu.

Adam mağrur ve vakur bir edayla yürüyordu. Çıplaklığından utanmıyor ve kendisini aşağılanmış hissetmiyordu: teninin üstündeki havayı ve güneşi bir kraliyet giysisi gibi taşıyordu. Yeni yıkanmış ve esans sürülmüş gür saçları parlak ışığın altında altın gibi parlıyordu. Hayatı boyunca tanıdığı herkes çamurlu arazinin üstüne kurulmuş ahşap yolun iki yanına dizilmiş, onun bu çıplak geçit törenini alkışlıyordu.

İki yanında ve arkasında rahip, kabile reisi, rahibe ve tören kıtası ona eşlik ediyordu. Yanından geçtiği herkes onu yücelten şeyler söylüyordu. Yüzlerden ve seslerden bir kısmı, son günlerde karısı olmuş kadınlara aitti. Bunlardan bazıları soylu kadınlardı. Artık kendisi de bir soylu olmuştu. Alt sınıftan bir ailenin çocuğu olmasının artık bir önemi yoktu; bu tamamen unutulmuştu. Bugün, bu törenle, bir kabile reisinin, hatta bir kralın bile üzerine yükseliyordu. Artık neredeyse bir tanrı gibiydi.

Yanından geçtiği insanlar şarkı söylemeye başlıyorlardı. Başlangıçların ve bitişlerin, yeniden doğumların, güneşlerin, ayların ve yenilenen mevsimlerin şarkısını söylüyorlardı. O büyük, muhteşem, gizemli döngünün şarkısını söylüyorlardı. En çok söylenen de onun yeniden doğumuydu. Bu, görkemli bir yeniden doğumdu. Tamamen yenilenecekti. Daha güzel, daha saf bir hayata yeniden gelecekti.

O ve refakatçileri ahşap bataklık yolunun sonuna yaklaşmışlardı. Yolun sonuna yığılı fındık dallarını ve yığının bir yanına toplanmış insanları gördü. Bu dallar, onun üstüne serilecekti ve doğru zaman gelinceye kadar kalkamaması için kayalarla örtülecek-

ti. Yolun sonuna vardılar ve pürüzsüz, siyah yüzeyinde parlak günün karanlık bir şekilde yansıdığı havuzu gördüler.

Vakit gelmişti.

Kalbinin deli gibi atmaya başladığını fark etti. Ahşap yoldan indi ve keskin bir merak ve ilgiyle çevresindeki dünyayı algıladı. Çıplak ayaklarının altındaki ıslak ve yumuşak samanları, sert bataklık otlarını, cildini okşayan havayı ve güneşi, kollarını sıkı sıkı tutan tören kıtası askerlerinin güçlü ellerini hissetti. Üç adam ileriye doğru bir adım attılar ve havuzun içine girdiler. Bellerine kadar suya gömüldüler. Soğuk su çıplak bacaklarında ve cinsel organlarında karıncalanma yarattı.

Nefes nefeseydi. Kalbinin atışı daha da hızlanmıştı. Kalbi sanki birazdan hareketsiz kalacağını hissetmişti ve bu son saniyelerine mümkün olduğunca çok atış sığdırmaya çalışıyordu. İnanmak zorundaydı. Kendisini inanmaya zorladı. Başka hiç kimsenin görmediği ve duymadığı, ama ona sanki ahşap bataklık yolundan çığlık çığlığa üzerine doğru koşuyormuş gibi gelen panikten kaçmanın tek yolu buydu.

Rahibe üstünden cübbesini çıkarıp çırılçıplak vücuduyla havuza girdi. Kurban bıçağını sıkı sıkı tutuyor ve elini göğsüne bastırıyordu. Bıçak aydınlık günün ışıltılarını saçıyordu. Çok küçük bir bıçaktı. Bir savaşçı olan adam hayatının bu süs bıçağıyla sonlanacak olmasını kabullenmekte güçlük çekti. Rahibe adamın önünde durdu. Beline kadar gelen karanlık su, soluk cildiyle tezat oluşturuyordu. Elini uzattı, avucunu adamın alnına dayadı ve ayin dualarını okumaya başladı. Adam, rahibenin hafif itişine direnmemesi gerektiğini bildiğinden, sırtüstü yatarak kendisini suyun içine bıraktı. Su, turbadan karanlık bir perdeyle aydınlık günü örttü.

İki asker hâlâ kollarını tutuyordu. Gövdesinde ve bacaklarında başka eller de hissetti. Gözleri açıktı. Bataklık suyu çevresinde küçük girdaplar oluşturuyordu. Koyu ve karanlıktı; hangi unsura, toprağa mı yoksa suya mı ait olduğuna karar verememiş gibiydi. Adamın altın rengi saçları dağılmış ve karışmıştı. Turbalı su saçlarının parlaklığını yok etmişti.

Nefesini tuttu. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, ama içgüdüleri ona ciğerlerinde kalan havaya, vücudundaki hayata sıkı sıkı yapışmasını söylüyordu. Ciğerleri biraz daha hava almak için çığlık atmaya başladı ve ilk kez rahibenin eline direndi. Rahibe de onu itti. Bu hafif bir itişti, ama kollarındaki ve bacaklarındaki baskı artmıştı. Daha derine indiğini hissetti. Havuzun dibindeki

eğreltiotları ve taşlar sırtını tahriş etmeye başlamıştı.

Ona doğru koştuğunu hissettiği panik artık onu yakalamıştı ve yeniden doğum diye, yeni başlangıç diye bir şey olmadığını haykırıyordu. Sadece ölüm vardı. Haykırma sırası ona gelmişti. Çığlığı suda büyük bir hava kabarcığı kümesi oluşturdu. Köpükler çamurlu suyu aşarak onun bir daha göremeyeceği güne doğru yükseldi. Soğuk ve tuzlu su ağzına ve boğazına hücum etti. Toprağın, solucanların, köklerin ve çürümüş yaprakların tadını hissetti. Bu, ölümün tadıydı. Su direnmeye çalışan ciğerlerine doldu. Çırpınmaya başladı, ama artık onu tutan, aşağıya iten ve ölüme sürükleyen daha fazla el vardı.

Sonra rahibenin bıçağının boğazını öpüşünü hissetti. Çevresinde burgaçlanan su artık daha koyuydu. Ve daha kırmızıydı.

Ama yanılmıştı. Bir gün gerçekten yeniden doğacaktı. Ne var ki, yeniden günışığına kavuşması için on altı yüzyıl beklemesi gerekecekti. Ve yeniden doğduğunda altın rengi saçları ateş kırmızısına dönüşmüş olacaktı.

İşte o zaman yeniden doğacaktı. Kızıl Franz olarak.

3

İlk cinayetten yirmi yıl önce: ekim 1985

Nordenham İstasyonu, Nordenham, Hamburg'un 145 kilometre batısı

Nordenham'ın ana istasyonu Weser Nehri'nin üzerindeki bir bende kurulmuştu. Bir ekim günü, öğleden sonra, bir aile peronda tren bekliyordu. Parlak ama ısıtmayan sonbahar güneşi büyük istasyon binasının, peronun ve dantel gibi işlenmiş demirlerin kenarlarını belirginleştiriyordu.

Anne, baba ve bir erkek çocuktan oluşan aile, peronun bir ucunda ayakta duruyorlardı. Otuz beş yaşlarında olan baba uzun boylu ve zayıftı. Uzunca, gür, kapkara saçları, geniş ve soluk tenli alnından geriye doğru sıkıca taranmıştı, ama paltosunun yakasından taşan uçlarında bukleler oluşmuştu. Uzun, siyah favorileri, bıyığı ve keçi sakalı cildinin solukluğunu ve ağzının parlak kırmızı rengini belirginleştiriyordu. Adamdan sadece birkaç santimetre daha kısa olan annenin griye çalan mavi gözleri ve yün örgü şapkasından sarkan uzun, düz, kemik rengi saçları vardı. Taba rengi mantosu ayak bileklerine kadar iniyordu. Omzuna uzun saplı, büyük ve renkli bir makrame çanta asmıştı. On yaşlarındaki çocuk, yaşına göre uzun boyluydu; bu konuda anne babasına çektiği belliydi. Babası gibi soluk ve hüzünlü bir yüzü vardı. Ten rengine uymayan dalgalı siyah saçları uzun ve dağınıktı.

Baba, anneye nazik ama kesin bir şekilde, "Çocukla sen burada bekleyin" dedi. Kadının alnına düşmüş bir parça kül rengi saçı eliyle düzeltti. "Piet geldiğinde yanına tek başıma gideceğim. Bir sorun çıkacak gibi olursa çocuğu alıp istasyondan uzaklaş."

Kadın kararlı bir şekilde başıyla onayladı, ama gözlerinden soğuk bir korku okunuyordu. Adam ona gülümseyerek hafifçe kolunu sıktı. Sonra onlardan ayrılarak peronun ortasına doğru yürüdü. Bir Deutsche Bahn[2] işçisi bakım binasından çıktı, peron-

2. Alman Demiryolları. (ç.n.)

dan rayların üstüne atladı ve kendinden emin bir edayla, sallana sallana yürümeye başladı. Batı Alman burjuvalarına özgü pahalı ama zevksiz bir tarzda giyinmiş, orta yaşların başındaki bir kadın bilet gişesinden çıktı ve adamın on metre kadar sağında durdu. Uzun boylu, soluk tenli adam bunlara dikkat etmiyor gibiydi, ama aslında istasyondaki herkesin her hareketini izliyordu.

Bilet gişesinden başka biri daha çıktı. O da uzun ve zayıf bir adamdı. Uzun, sarı saçlarını arkadan bağlamıştı. İnce ve kemikli yüzünde çocukken geçirdiği çiçek hastalığının izleri vardı. O da hareketleri ve yüz ifadesiyle rahat ve ilgisiz görünmeye çalışıyordu, ama koyu renk saçlı adamın tersine onun gözlerinde yoğun ve tedirgin bir bakış, yürüyüşünde gizleyemediği bir gerginlik vardı.

İki adamın arasında sadece bir metre mesafe kalmıştı. Koyu renk saçlı adamın yüzünde beliren geniş gülümseme, bulutların arasından beliren güneş gibi, yüzündeki ciddi ifadeyi dağıttı.

"Piet!" dedi, sıcak bir şekilde, ama alçak bir sesle. Sarışın adam gülümsemeye karşılık vermedi.

"Sana söyledim, tehlikeli bir şey yapıyoruz" dedi sarışın adam. Almancayı ıslıklı bir Hollanda aksanıyla konuşuyordu. "Sana buraya gelme demiştim. Bu hiç de iyi bir fikir değildi."

Koyu renk saçlı adam gülümsemeye devam etti ve umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Zaten bizim hayatta seçtiğimiz yol tehlikeli Piet dostum, ama bunu kesinlikle yapmamız gerekiyor. Bu buluşma da öyle. Vay be Piet, seni yeniden görmek çok güzel. Parayı getirdin mi?"

"Bir sorun çıktı" dedi Hollandalı. Koyu renk saçlı adam peronun ucundaki kadına ve çocuğa baktı. Sonra Hollandalıya döndü. Artık gülümsemiyordu.

"Ne sorunu? Bize yol parası lazım. Güvenli bir ev bulup yerleşmemiz lazım."

"Artık her şey bitti Franz" dedi Hollandalı. "Çoktan bitti. Bunu çoktan kabullenmeliydik. Diğerleri... onlar da böyle düşünüyor."

"Diğerleri mi?" dedi koyu renk saçlı adam. "Onlardan zaten hiçbir şey beklemiyorum. Hepsi kendilerini eylemci sanan orta sınıf dangalaklar. Davaya bağlı görünüyorlar, ama korkuyorlar. Güçlü görünmeye çalışıyorlar, ama aslında zayıflar. Ama sen Piet... Senden daha fazlasını bekliyorum." Yeniden gülümsedi. "Yapma Piet. Şu anda bırakamazsın. Benim... *bizim* sana ihtiyacımız var."

"Artık *bitti*. Bunu anlamıyor musun Franz? Bu hayatı terk etmenin zamanı geldi. Artık bu işe devam edemem Franz. İnancımı

kaybettim." Hollandalı bir iki adım geriledi. "Kaybettik Franz. Kaybettik." Birkaç adım daha geriledi ve aralarındaki mesafeyi iyice açtı. Tedirgin bir şekilde sağına soluna baktı. Koyu renk saçlı adam da onun bakışlarını izledi, ama bir şey göremedi. Yine de göğsünün sıkışmaya başladığını hissediyordu. Paltosunun cebindeki dokuz milimetrelik otomatik Makarov'u kavradı. Hollandalı tekrar konuştu. Artık gözlerinde panik vardı.

"Çok üzgünüm Franz... Gerçekten çok üzgünüm..." Arkasına döndü ve koşmaya başladı.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti, ama sanki zaman uzayıp genişlemişti.

Hollandalı koşarken, görünmez birine bağırarak bir şeyler söyledi. Demiryolu işçisi, anneye ve çocuğa doğru koştu. Öne doğru uzattığı ellerinde siyah bir otomatik tabanca parlıyordu. Burjuva ev kadını şaşırtıcı bir çeviklikle diz çöktü ve paltosunun içinden bir tabanca çıkardı. Tabancayı koyu renk saçlı, uzun boylu adama doğrulttu ve bağırarak ondan ellerini başının üstüne koymasını istedi.

Adam başını hızla kadının ve çocuğun olduğu yere çevirdi. Kadın elini omuz çantasına soktu ve çantanın ön tarafı bir anda patladı ve yandı. Çantasında sakladığı Heckler & Koch MP5 marka makineli tabancayı ateşlemişti. Aynı anda diğer eliyle çocuğu sertçe yana ve aşağıya doğru itti. Heckler & Koch'tan çıkan mermiler sahte demiryolu işçisinin tulumunun göğsünü deldi ve yüzünü parçaladı.

Sarışın kadın hızla döndü, parçalanmış ve duman saçan makrame çantanın içinde tutmaya devam ettiği makineli silahı, ev kadını gibi giyinmiş olan GSG 9 polisine doğrulttu. Kadın polis silahını adamdan kadına doğru çevirdi ve iki kez, sonra iki kez daha ateş etti. Mermiler kadının göğsüne, yüzüne ve alnına isabet etti. Kadın daha vücudu perona yığılmadan öldü.

Adam kadının öldüğünü anladı, ama yas tutacak zamanı yoktu. Kaskları ve zırhlı giysileriyle istasyon binasının içinden ve yanlarından perona doluşan on kadar GSG 9 polisinin bağırtılarını işitti. Polislerden bazıları Hollandalıya durmasını ve ateş menzilinden çıkmasını işaret ediyorlardı. Kadın polis tabancasını tekrar koyu renk saçlı adama çevirdi. Adam Rus yapımı Makarov'unu paltosunun cebinden çıkarmaya çalışıyordu. Nihayet çıkardığında, tabancasını ne kadın polise ne de GSG 9 polislerinden herhangi birine doğrulttu.

Kadın polisin tabancasından çıkan ilk mermi göğsünü deldiği

anda, onun tabancasından çıkan mermi de Hollandalının kafasının arkasına isabet etti.

Polisin hazırladığı posterlerdeki soluk yüzüyle, Kiel'den Münih'e tüm Batı Almanya şehirlerinde vatandaşların ruhuna korku salan, ünlü anarşist terörist Franz Mühlhaus, kolları iki yanda, dizlerinin üstüne çöktü. Makarov marka otomatik silahı yarı açık elinde duruyordu. Çenesi kanlar içindeki göğsüne dayalıydı.

Ölürken, gözleri tamamen kararmadan hemen önce, oğlunun soluk yüzünü, fal taşı gibi açılmış gözlerini ve çığlık atmak için açılmış ama çığlık atamayan ağzını gördü. Kızıl Franz Mühlhaus son nefesini verirken dünyaya son bir kelime söyleyecek gücü buldu.

"*Verräter...*" Hainler.

Birinci bölüm

1

İlk cinayetten üç gün önce: 15 ağustos 2005, pazartesi

List, Sylt Adası, Hamburg'un 200 kilometre kuzeybatısı

O ana yapışıp kalmak istedi.

Duyularıyla çevresindeki toprağı, denizi ve gökyüzünü her şeyiyle algılamaya çalıştı. Yalınayaktı; tabanlarını aşındıran ve parmak aralarına doluşan kumun tanelerini hissediyordu. Orası ve o an dışında kendisine dair hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi. Burada geçmiş ve gelecek yok, sadece bu an var, diye düşündü. Sylt, Kuzey Denizi'nde, uzun, ince ve alçak rakımlı bir adadır. Sert esen rüzgâr adada kendisini durduracak hiçbir engebeyle karşılaşmaz ve geniş gökyüzünü iterek çok daha büyük bir kara parçası olan Danimarka'ya doğru ilerler. Rüzgâr o an onun orada ayakta durmasına da tepki gösteriyor gibiydi. Kanvas pantolonunun kumaşını öfkeyle çekiştiriyor, gömleğinin dışarı çıkmış eteklerini ve yakasını dövüyor, alnına düşen sarı saçlarını savuruyordu. Orada durmuş, akıl almayacak kadar geniş, soluk mavi gökyüzünde bulutların koşuşturmasını seyrederken, rüzgârın yüzünü ovduğunu, cildinin kırışıklıklarının içine işlediğini hissediyordu.

Jan Fabel ortadan biraz uzunca boylu bir adamdı. Kırklı yaşlarının başındaydı, ama duruşunda, ince ve kemikli vücudunda, savrulan sarı saçlarında, geçip gitmekte gönülsüz davranan, biraz daha kalmak için uğraşan belli belirsiz bir çocuksuluk da vardı. Soluk mavi gözleri keskin bir zekâyla parlıyordu, ama o anda öfkeli rüzgârın karşısında buruşturduğu yüzünde bu gözler de ince birer çizgiye dönüşmüştü. Yüzü güneşten kızarmış ve tıraşsızdı; vücudunu terk etmekte acele etmemeye çalışan çocuksuluk gibi, yüzünde de artık geçmişte kalmaya başlamış bir gençliğin izleri vardı. Ama altın rengi üç günlük sakalındaki tek tük gümüş renkli kıllar yaklaşmakta olan yaşlılığın işaretlerini taşıyordu.

Gerisindeki kum tepeciklerinin üzerinden bir kadın ona doğru

yaklaştı. Onunla aynı boydaydı. Üzerinde beyaz ketenden bir gömlek ve pantolon vardı. O da yalınayaktı, ama elinde bir çift alçak topuklu, siyah sandalet tutuyordu. Rüzgâr onu da sarıp sarmalıyor, beyaz keten kumaşı düzleştirerek vücuduna yapıştırıyor, vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Siyah uzun saçları çılgınca savruluyordu. Fabel, Susanne'nin geldiğini görmemişti. Susanne onun arkasında durdu, sandaletlerini yere bıraktı ve kollarıyla Fabel'in kollarını ve vücudunu sardı. Fabel arkasına döndü. Uzun uzun öpüştüler. Sonra ikisi de yeniden denize bakmaya başladı.

Uzunca bir sessizlikten sonra, "Burada dururken insan neredeyse kim olduğunu unutuyor" dedi Fabel. Çıplak ayaklarına baktı ve bir parmağını kuma soktu. "Muhteşem bir tatildi. Benimle birlikte gelmene çok sevindim. Keşke yarın geri dönmek zorunda olmasaydık."

"Evet, muhteşemdi. Gerçekten öyleydi. Ama maalesef artık hayatlarımıza geri dönmek zorundayız." Susanne, Fabel'i teselli edecek şekilde gülümsedi. Yine hafif bir Bavyera şivesiyle konuşmaya başladı. "Tabii abinden seni garson olarak işe almasını isteyeceksen, onu bilemem."

Fabel derin bir nefes aldı ve birkaç saniye nefesini tuttu. "Aslına bakarsan bu hiç de fena bir fikir değil. Bir sürü iğrençlikle ve stresle boğuşmaktan iyidir."

Susanne güldü. "Hiç garsonluk yapmadığın belli oluyor."

"Her an başka bir işe geçebilirim. Herhangi bir işe."

"Hayır, geçemezsin. Seni biliyorum. Bir ay içerisinde işini özlemeye başlarsın."

Fabel omuz silkti. "Belki de haklısın. Ama burada farklı bir insan oluyorum. Olmak istediğim gibi bir insan."

"Tatilde insan hep böyle hisseder." Susanne rüzgârda uçuşarak yüzünü peçe gibi örten bir tutam saçı eliyle düzeltti.

"Tatilde olmakla değil, burada olmakla ilgili" dedi Fabel. "Burada tatil yapmak çok farklı. Sylt benim için daima çok özel bir yer oldu. Buraya ilk kez gelişimi hatırlıyorum. Hayatım boyunca bildiğim bir yere gelmiş gibi olmuştum. Vurulduktan hemen sonra gelmiştim." Eli istemsiz olarak sol böğrüne gitti. Sanki bir an yirmi yıl önce aldığı yaranın gerçekten iyileşmiş olup olmadığını kontrol etmek istemişti. "Herhalde burayı iyileşmekle özdeşleştirdim. Güvende ve huzurlu olmakla." Güldü. "Bazen orada bizi bekleyen dünyayı düşününce..." Başıyla denizin öbür yakasındaki, göremedikleri Avrupa anakarasını işaret etti. "Başa çıkmak

zorunda olduğumuz dünyayı düşününce korkuyorum. Sen korkmuyor musun?"

Susanne başıyla onayladı. "Bazen. Evet, korkuyorum." Koluyla Fabel'e sarıldı. Elini onun elinin ve yarasının üzerine koydu. Yanağından öptü. "Üşümeye başladım. Hadi gel, yemek yiyelim."

Fabel hemen harekete geçmedi. Birkaç saniye daha yüzünde Kuzey Denizi rüzgârını hissederek dalgaların geniş sahilde köpükler oluşturmasını ve birkaç bulutun dev gökyüzünde koşuşturmasını seyretti. Deniz kuşlarının çığlıklarını ve okyanusun kükremesini dinledi ve umutsuzca, garsonluktan başka alternatif bir iş düşünebilmeyi istedi. Cinayetleri soruşturmak dışında başka herhangi bir iş.

Sonra döndü ve Susanne'nin arkasından kum tepeciklerine ve abisinin tepeciklerin gerisindeki otel-restoranına doğru yürümeye başladı.

Kuzey Frizya'daki Sylt Adası, Almanya'nın boynunun Danimarka'ya uzandığı sahile neredeyse paraleldir. Sylt artık Hindenburgdamm adı verilen bir köprüyle anakaraya bağlıdır. Köprünün üstündeki demiryolu, Almanya'nın zenginlerinin ve ünlülerinin en sevdikleri yurtiçi tatil beldesine kolayca ulaşabilmelerini sağlar. Adada ayrıca yerel bir havaalanı vardır ve anakara ile ada arasında düzenli vapur seferleri yapılır. Sylt'in daracık yolları ve geleneksel dokusunu koruyan köyleri yaz aylarında pırıl pırıl Mercedes'lerle ve Porsche'lerle dolar.

Fabel'in abisi Lex, biraz da otelinin eskiden bir çiftlik olmasına gönderme yaparak, bu varlıklı mevsimlik göçmenlere "yaz sürüsü" diyordu. Yirmi beş yıldır Sylt'in kuzey ucundaki List'te bulunan bu küçük otel ve restoranı işletiyordu. Lex'in aşçılıktaki tartışılmaz yeteneği ve restoranın tırpan şeklinde iki yöne doğru uzanan altın rengi kumlardan ve gerisindeki denizden oluşan muhteşem manzarası, otelin ve restoranın sezon boyunca hiç boş kalmamasını sağlıyordu. Eskiden geleneksel bir Frizya çiftlik evi olan otel, *Fachwerk* denen ahşap karkaslı cephesini hâlâ koruyor ve geniş çatılı, güçlü omzu Kuzey Denizi rüzgârlarına dönük olarak, temelleri üzerinde sapasağlam duruyordu. Orijinal binayı iki tarafından saran modern restoran eklentisini Lex yaptırmıştı. Otelin sadece yedi odası vardı ve bunlar aylar öncesinden tutuluyordu. Ama Lex eski çiftlik evinin çatı kirişlerinin altına alçak tavanlı, küçücük birkaç oda daha yaptırmıştı. Bu odaları hiçbir zaman müşterilere vermiyor, akrabalarına ve arkadaşlarına saklı-

yordu. Özellikle de kardeşi geldiğinde kalabilsin diye bir odayı hep boş tutuyordu.

Fabel ve Susanne akşam yemeği için sekize doğru restorana indiler. Restoran şimdiden şık ve zengin görünümlü insanlarla dolmuştu, ama Lex, kardeşi buradayken hep yaptığı gibi, pencere kenarındaki en güzel masalardan birini onlara ayırmıştı. Susanne keten gömlek ve pantolonunu çıkarıp kolsuz siyah bir elbise giymişti. Siyah saçlarını başının üstünde topuz yapmış, ince, zarif boynu ortaya çıkmıştı. Vücudunu sıkıca saran elbisesi, bacaklarının güzelliğini sergileyecek, ama ölçülü ve zevkli görüntüsünü bozmayacak uzunluktaydı.

Fabel, Susanne'nin güzelliğinin fazlasıyla farkındaydı. Restorana girdiklerinde birçok erkeğin dönüp onlara baktığını da görmüştü. İlişkileri bir yılını doldurmuş ve birbirlerini tanıma aşamasının güçlükleri geride kalmıştı. Artık istikrarlı bir ilişkileri vardı ve bu, Fabel'e bir güven ve rahatlık duygusu veriyordu. O ve Susanne, kızı Gabi'yle bir araya geldiklerinde, Renate'yle evliliği bittiğinden beri ilk kez bir ailenin parçası olduğunu hissediyordu.

Lex'in Çek şef garsonu Boris onlara masalarını gösterdi. Alçalan güneş, geniş pencereden görünen kum, deniz ve gökyüzü şeritlerinde değişik renk tonları yaratıyordu. Yerlerine oturmalarından sonra, Boris tatlı bir aksanla konuştuğu Almancasıyla yemekten önce içecek bir şey isteyip istemediklerini sordu. Beyaz şarap söylediler ve Susanne bir restoran koltuğuna yerleştikten sonra yemek yiyen diğer insanlara bakınma ritüelini yerine getirmeye başladı. Fabel'in arkasındaki bir adam dikkatini çekti.

"Şuradaki Bertholdt Müller-Voigt değil mi? Hani şu politikacı?"

Fabel arkasına dönecek gibi oldu. Susanne hemen onun kolunu tuttu.

"Allah aşkına Jan! Bu kadar belli etme. Bir polis olarak gözetleme konusunda daha başarılı olman gerekirdi."

Fabel gülümsedi. "Suçlu yakalama oranım bu yüzden bu kadar düşük desene." Tekrar döndü. Bu sefer, sağına soluna dikkat etmeden restorana şöyle bir bakıyormuş gibi yaptı. Sol arka tarafında, ellili yaşlarının başlarında, zinde görünümlü bir adam oturuyordu. Üstünde çok pahalı bir giyim markasının rahat görünmesi için özel olarak tasarlamış olduğu koyu renk bir ceket ve balıkçı yaka bir kazak vardı. Seyrelmiş saçları sıkıca geriye doğru taranmıştı. Bakımlı sakalı yer yer kırlaşmıştı. Sanki imajı üzerinde özellikle çalışılmış, başarılı bir yönetmen, müzisyen, yazar

ya da heykeltıraş imajına kavuşturulmak istenmişti. Ama Fabel'e göre onun icra ettiği tek sanat siyasi polemikti. Yanındaki zayıf, sarışın kadın ondan en az yirmi yaş küçüktü. Gururlu bir şekilde oturmuştu. İncelikli ve küstah bir seksiliği vardı. Bir an Fabel'le göz göze geldi. Fabel Susanne'ye döndü.

"Evet, o. Müller-Voigt. Lex herhalde restoranı çevreci solun yıldızlarını çekecek kadar havalı bir yer haline geldiği için çok mutludur."

"Yanındaki kim?"

Fabel muzip muzip gülümsedi. "Bilmiyorum, ama çevre dostu bir insan olduğu kesin."

Susanne başını hafifçe yana eğdi. Bu, Fabel'e göre tamamen ona özgü bir konsantre olma hareketiydi. "Kadının yüzü gerçekten çok tanıdık. Bu adamın zamparalıklarını izlemek çok zor. Boyalı basına malzeme olmak hoşuna gidiyor herhalde."

"Fischmann'ın onun hakkında yazdıkları o kadar hoşuna gitmedi ama." 1970'lerde ve 1980'lerde siyasi aşırılıklara ve terörist faaliyetlere bulaşıp sonrasında ünlü olan insanların foyalarını meydana çıkarmayı kendisine iş edinen gazeteci Ingrid Fischmann'ı kastediyordu.

Susanne sanki bir komplo hazırlarmış gibi bir edayla öne eğilip "Sence doğru olabilir mi Jan?" diye sordu. "Yani Wiedler olayıyla bağlantısı olabilir mi?"

"Bilemiyorum. Bir sürü söylenti ve emare var. Ama onu suçlamaya yetecek hiçbir delil yok. En azından Polizei Hamburg'un elinde."

"Ama?"

Fabel bilinemeyecek bir şeyi bilmeye çalışırmış gibi bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Ama BKA Federal Suçlar Bürosu'nun elinde neler olduğunu kim bilebilir." Fabel, Fischmann'ın Müller-Voigt'la ilgili yazısını okumuştu. Yazı, 1977 yılında zengin Hamburglu sanayici Thorsten Wiedler'in kaçırılması ve sonradan öldürülmesiyle ilgiliydi. Wiedler yolda arabasıyla giderken, ciddi bir trafik kazası gibi görünen bir olayla karşılaşınca şoföründen durmasını istemişti. Aslında kaza, Franz Mühlhaus'un ünlü terör örgütünün hazırladığı bir tertipti. Mühlhaus halk arasında "Kızıl Franz" olarak biliniyordu. Başında olduğu terör örgütü de, arkasındaki siyasi destek de hep bir sis perdesinin gerisinde kalmış, Mühlhaus dışında örgütün hiçbir üyesine ulaşılamamıştı.

Örgüt üyeleri şoförü vurduktan sonra Wiedler'i bir minibüse bindirip kaçmışlardı. Şoför uzun süre can çekiştikten sonra

ölümden kurtulmuş, ama Wiedler'den bir daha haber alınamamıştı. Ona ne olduğu hiçbir zaman anlaşılamadı. Wiedler'in bilinen son görüntüsü, flaşın etkisiyle bembeyaz olmuş, yara bere içindeki yüzüyle objektiflere mutsuz bir ifadeyle baktığı bir fotoğraftı. Elinde günün tarihini gösteren bir gazete tuttuğu bu fotoğrafı teröristler ailesine ve medyaya göndermişlerdi.

Daha sonra sanayicinin "infaz edildiği" açıklanmış, ama ölüsü diğer terör kurbanları gibi kolayca bulunabilecek bir yere bırakılmamıştı. Böylece Wiedler'in ölüm tarihi kesin olarak öğrenilememişti ve ölüsü üzerinde adli tıp incelemesi yapılamamıştı. Yüzlerce kişinin tutuklanmasına ve herkesin olayı Mühlhaus'un örgütünün gerçekleştirdiğini bilmesine rağmen, sonuçta hiçbir suçluya ulaşılamamıştı.

Gazeteci Ingrid Fischmann yazısında, o zamanlar çok daha radikal bir çizgide olan Bertholdt Müller-Voigt'un polis tarafından kırk sekiz saat süreyle sorgulanmasını çok önemli bir olay olarak göstermişti. Aslında Wiedler için yürütülen umutsuz soruşturmada dönemin siyasi eylemcilerinin hemen hepsi sorgulanmıştı. Ama Ingrid Fischmann, örgütün diğer üyeleri hakkında hiçbir şey bilinmezken, Wiedler'i kaçırmakta kullanılan minibüsün sürücüsünün sonradan önemli bir siyasi figür haline geldiğini düşündüren kanıtlar olduğunu belirtiyordu. Müller-Voigt'un kendisine dava açmasına izin vermemek için onu doğrudan suçlamıyor, ama okurların bu sonuca ulaşmalarını mümkün kılıyordu.

Fabel sanatçı görünümlü ufak tefek adama ve yanındaki seksi sarışına tekrar baktı. İfadesiz yüzlerle, birbirlerine hiç bakmadan konuşuyorlardı. Sadece boşluğu doldurmak için konuşuyor gibiydiler. Müller-Voigt'un teröriste benzer bir hali yoktu; ama zamanında çok radikal fikirler savunduğu doğruydu. 1970'lerde ve 1980'lerde Daniel Cohn-Bendit ve Joschka Fischer gibi ünlü solcu ve çevreci eylemcilerle takılmıştı. Şimdiki politik çizgisini tanımlamaksa güçtü. Karışık politik yönelimlerine rağmen, Hamburg Senatosu'na seçilmeyi ve Hans Schreiber'in başkanlığındaki Hamburg Eyalet Hükümeti'nde Çevre Bakanı olmayı başarmıştı.

"Sonuçta" dedi Fabel, "olaya ne kadar dahil olduğunu herhalde hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Tabii, dahil olduysa."

Boris tekrar masalarına gelip yemek siparişlerini aldı. Yemek boyunca, çok güzel bir tatili geride bırakmak üzere olan bir çiftin hafif hüznüyle sohbet ettiler. Bu sırada güneş kan rengine boyadığı denizin içinde eriyip gitti. Yemeklerini yavaş yavaş yediler. Diğer masalar boşaldıkça restorandaki uğultu hafifledi. Kahvele-

ri geldiğinde, Fabel'in abisi Lex mutfaktan çıktı ve masalarına yöneldi. Fabel'den oldukça kısaydı ve gür saçları koyu renkti. Yüzü, hayatı boyunca sürekli gülümseyen insanlara özgü kırışıklıklarla doluydu. Anneleri İskoç'tu ve Kelt genleri büyük ölçüde abisine gitmiş gibiydi. Lex, Fabel'den büyük olmakla birlikte, karakter açısından hep küçük kardeş gibi olmuştu. Norddeich'ta geçen çocukluklarında hep başını belaya sokan Lex, onu beladan kurtaran da aklı başında bir çocuk olan Fabel olmuştu. O zamanlar Fabel abisinin çocukça davranışlarından rahatsız olurdu. Şimdi ise ona imreniyordu. Lex'in üzerinde aşçı önlüğü ve kareli bir pantolon vardı. İyi bir insan olduğunu hemen belli eden yüzünde her zamanki gülümsemesi olsa da, hareketlerinden yorgun olduğu anlaşılıyordu.

"Yoğun bir akşam mıydı?" diye sordu Fabel.

"Her akşam yoğun bir akşam" diye cevap verdi Lex, kendisine bir sandalye çekerek. "Üstelik daha sezonun başında sayılırız."

"Yemekler gerçekten çok güzeldi Lex" dedi Susanne. "Her zaman olduğu gibi."

Lex öne eğilerek Susanne'nin elini tuttu ve öptü. "Sen gerçekten çok zeki ve zevk sahibi bir kadınsın Susanne. Nasıl olup da yanlış kardeşi seçtiğini anlamak hiç kolay değil."

Susanne gülümsedi ve tam karşılık verecekti ki, köşedeki masadan yükselen sesler o tarafa dönmelerine yol açtı. Müller-Voigt'un arkadaşı hızla ayağa kalktı, saçlarını arkaya attı ve peçetesini önündeki tatlı tabağına fırlattı. Hâlâ oturmakta olan Müller-Voigt'a tıslarcasına anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve restorandan çıktı. Müller-Voigt bir süre gözlerini ayırmadan tabağına baktı. Sanki tabakta ne yapması gerektiği yazıyordu. Sonra kredi kartını sallayarak Boris'i çağırdı, tutara bakmadan hesabı ödedi ve hiç kimseye bakmadan restorandan çıktı.

Fabel gülümseyerek, "Belki de kadın onun sera gazlarıyla ilgili politikasını beğenmedi" dedi.

"Bu ay birkaç kez geldi" dedi Lex. "Herhalde adada bir evi var. Kızı tanımıyorum, ama her zaman onunla gelmiyor. Bundan sonra hiç gelmez herhalde."

Susanne, kadının ve Müller-Voigt'un çıkmış olduğu kapıya bakarak, zihnini kurcalayan düşünceyi kafasından atmaya çalışır gibi başını salladı. "O kızı daha önce bir yerlerde gördüğümden eminim" dedi. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ama nerede gördüğümü bir türlü çıkaramıyorum."

2

İlk cinayetin işlendiği gece: 18 ağustos 2005, perşembe

22:15: Schanzenviertel, Hamburg

İşin sırrı fark edilmemekti.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Yoldan geçen biri arabasına şöyle bir bakıp bir saniye sonra onu unutabilir, ama bir dedektif bir hafta ya da bir ay çalıştıktan sonra bunu ortaya çıkarabilir ve bunu başka birkaç minik ayrıntıyla birleştirip polisi dosdoğru ona ulaştırabilirdi. Cinayet mahallindeki, yakın çevresindeki ve bölgedeki varlığını mümkün olduğunca görünmez kılmak zorundaydı.

Bunu düşünerek, karanlıkta, hiç hareket etmeden ve tam bir sessizlik içinde yaklaşma anını beklemeye başladı.

Schanzenviertel, Hamburg'un en canlı semtlerinden biridir; perşembe akşamı geç bir saat olmasına rağmen o gece de epeyce hareketliydi. Ama bu dar ara sokak sakindi ve park etmiş arabalarla doluydu. Kendi arabasını kullanması riskliydi, ama riskin büyük olmadığına karar vermişti. Arabası koyu renkli bir Volkswagen Polo'ydu ve park etmiş onca aracın arasında hiç dikkat çekmiyordu. Kimse arabasına dikkat etmeyecekti, ama içinde oturup bir şey beklediğini fark etmeleri tehlikeli olabilirdi.

Arabanın radyosunu kısmış, fazla dikkat etmeden konuşmaları dinliyordu. Aslında kafası bunlarla uğraşamayacak kadar meşguldü. Normalde, şansölye olmak için uğraşanların yapıp ettikleriyle ilgili bu haberler içinde büyük bir tiksinti yaratırdı, ama şimdi kafası beklentinin yarattığı ilkel enerjiyle dolu olduğu için bu haberlerle hiç ilgilenmiyordu. Vakit yaklaşmıştı, ağzı tamamen kurumuş, kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Radyoyu kapattı.

Karanlıkta sessizce oturuyor, derinlerden dalga dalga gelen duyguları önlemeye çalışıyordu. Anı yaşamalıydı. Başka her şeyi aklından uzaklaştırmalı ve o ana yoğunlaşmalıydı. Disiplinli ol-

malıydı. Japoncada bunu anlatan, *zanşin* diye bir kelime vardı. *Zanşin*'e ulaşmalıydı. Bu, tam bir huzur ve rahatlama anıydı. Tehlike ya da güçlük karşısında tam bir korkusuzluk haliydi ve bu, zihnin ve bedenin ölümcül bir kesinlik ve verimlilikle çalışmasını sağlıyordu. Ama kaderin gerçekleşmesinin muazzam bir örneğiyle karşı karşıya olduğu duygusunu reddetmesi mümkün değildi. Bütün hayatı boyunca bu an için hazırlanmıştı. Hatta birden fazla hayatını o anda orada olmak için adamıştı. Yaklaşma anı gelmişti. Sadece birkaç saniye ötedeydi.

Elindeki kadifeden katlanır çantayı dikkatle yolcu koltuğuna koydu. Sokağın iki tarafına baktıktan sonra kauçuk bağcıklarını çözerek çantayı açtı. Sokak lambasının ışığında parıldayan sert, keskin ve güzel bıçağa baktı. Bıçağın ağzının insan etini kesmesini, eti kemikten ayırmasını hayal etti. Bu bıçakla o hainleri susturacak, ışıltılı bir sessizliğe biçim verecekti.

Bir hareketlenme oldu.

Çantanın lacivert kadife kapağını yeniden bu güzel bıçağın üstüne örttü. Ellerini direksiyonun üstüne koydu ve bisiklet arabanın yanından geçerken ileriye doğru baktı. Sürücünün bisikleti durdurmadan bacağını diğer yana atışını seyretti. Bisikletli, bisikletin sepetinden bir zincir ve bir asma kilit çıkardı ve bisikletini binanın yan tarafındaki aralığa soktu.

Adam bisikletlinin güvenlik önlemlerini içinden gülerek seyretti. Bunlara hiç gerek yok, diye düşündü. Bırak onu biri çalsın. Nasıl olsa bu hayatında ona bir daha ihtiyacın olmayacak.

Bisikletli aralıktan çıktı, cebinden anahtarlarını çıkardı ve apartmana girdi.

Arabanın karanlığında ellerine lateks ameliyat eldivenleri geçirdi. Arka koltuktan alet çantasını aldı ve bunu da kadifeden katlanır çantanın yanına koydu.

Yaklaşma.

Üstüne büyük bir sükûnetin indiğini fark etti. *Zanşin.* Artık hak yerini bulacaktı. Artık öldürmeye başlayabilirdi.

3

İlk cinayetten bir gün sonra: 19 ağustos 2005, cuma

08:57: Schanzenviertel, Hamburg

Kadın bir an için durdu ve gökyüzüne baktı. Schanzenviertel'in üstünde iyimser bir şekilde ışıldayan sabah güneşi gözlerini kamaştırdı. Bu, günün ilk işiydi. Saatine baktı ve küçük ve ölçülü bir gülümseme için kendisine izin verdi. Saat 8:57'ydi. Üç dakika erken gelmişti.

Kristina Dreyer'in hayatta en çok övündüğü şey, asla geç kalmamaktı. Hayatındaki pek çok konuda olduğu gibi, dakiklik konusunda da saplantılıydı. Bu, kendini yeniden icat edişinin, yeni bir insan olarak tanımlayışının bir parçasıydı. Kristina Dreyer Kaosun ne olduğunu gören bir insandı. Onu, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar yakından görmüştü. Kaos onu çepeçevre sarmış,ondan onurunu ve gençliğini çalmış, ve hepsinden önemlisi, onda hayatı üzerinde herhangi bir kontrolü olmadığı duygusunu yaratmıştı.

Ama şimdi yeniden hayatının efendisi olmuştu. Eskiden hayatında kontrol etmek şöyle dursun, anlam bile veremediği bir anarşi ve kargaşa hâkimken, şimdi her günü mutlak bir düzen içindeydi. Mükemmeliyetten hiçbir şekilde ödün vermiyordu. Hayatındaki her şey basit, temiz ve düzenliydi. Giysileri (iş giysileri dahil); küçük, pırıl pırıl dairesi; Volkswagen Golf otomobili; otomobilinin kapılarındaki "Dreyer Temizlik Hizmetleri" yazısı ve evi gibi hiç kimseyle paylaşmamayı seçtiği hayatı tam bir düzen içindeydi.

Kristina'nın en ufak bir taviz vermediği mükemmeliyetçiliği kendisini özellikle işinde belli ediyordu. İşinde olağanüstü başarılıydı. Eimsbüttel'de haftanın her gününü dolduran bir müşteri listesi oluşturmuştu. Tüm müşterileri mükemmeliyetçiliği ve dürüstlüğü konusunda ona güveniyordu. Hepsinden önemlisi, her

sözünü harfiyen yerine getirdiği için ona güveniyorlardı.

Kristina çok iyi bir temizlikçiydi. Genç ya da yaşlı, Alman ya da yabancı pek çok insanın dairelerini, bahçeli evlerini, villalarını temizliyordu. Her evi, her işi aynı titiz, metodik yaklaşımla ele alıyordu. Hiçbir ayrıntıyı atlamıyordu. Hiçbir zaman işin kolayına kaçmıyordu.

Otuz altı yaşındaydı, ama çok daha yaşlı gösteriyordu. Kısa boylu ve zayıfça bir kadındı. Bir zamanlar, sadece on yıl kadar önce, ama artık bir ömür kadar eskilerde kalmış bir dönemde, ince ve narin yüz hatları vardı. Şimdiyse köşeli kafatası üzerindeki cildi biraz fazla gerilmiş gibi duruyordu. Çıkık elmacıkkemikleri, yüzünden dışarı doğru fırlıyordu ve çevrelerindeki deri hafifçe kızarıp tahriş olmuştu. Burnu küçüktü, ama burun kemerinin altındaki kemik ve kıkırdak da bulundukları yerden çıkmak ister gibiydiler. Burnunda eski bir kırığın izi fark ediliyordu.

Üç dakika erken gelmişti. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Erken gelmek de neredeyse geç gelmek kadar kötüydü. Gerçi müşterisi Herr Hauser muhtemelen çoktan işe gitmişti ve bunu fark etmeyecekti. Ama Kristina'nın dakikliğinin asıl amacı kendi evrenindeki düzeni korumaktı; bu evrene hiçbir rastlantısal unsur girmemeliydi. Yoksa bu unsur kanser gibi yayılarak Kaosa dönüşebilir, ruh sağlığını ve hayatını tehdit eder hale gelebilirdi. Bunu daha önce yaşamıştı.

Kilide soktuğu anahtarı çevirdi ve elektrik süpürgesini hole sokmak için sırtıyla iterek kapıyı açtı.

Kristina yaşadıklarını kendisini doğurmak olarak yorumluyordu. Çocuğu yoktu, hayatında çocuğunun babası olabilecek bir erkek de yoktu, ama o kendisini baştan yaratmıştı. Geçmişte yaşananları bir kenara iterek kendisine yeni bir hayat vermişti. Kendisini en kötü hissettiği dönemde birisi ona, "Tarihinin, kim olduğunu ve kim olabileceğini belirlemesine izin verme" demişti. Bu, onun için bir dönüm noktası olmuştu. Her şeyi değiştirmişti. O eski ve karanlık hayatın parçası olan her şeyi terk etmişti. Hepsini çöpe atmıştı. Unutmuştu.

Ama işte bu aydınlık cuma sabahında, temizlemek için geldiği bu evin eşiğinde dururken tarih bir anda eski hayatından fırlayıp boğazına yapışmıştı.

Bu, o kokuydu. Havada bayat kanın o keskin, mide bulandırıcı, bakırımsı kokusu vardı. Kokuyu anında tanıdı ve titremeye başladı.

Burada ölüm vardı.

09:00: Eppendorf, Hamburg

Kaygı derinlerde gizliydi. Sıradan bir gözlemcinin böylesine soğukkanlı bir kadında, mutlak bir kendine güvenden başka bir şey görmesi çok güçtü. Ama Dr. Minks sıradan bir gözlemci değildi.

O günkü ilk hastası, otuzlu yaşlarında zarif bir kadın olan Maria Klee'ydi. Maria çok çekici bir kadındı. Sarı saçlarını geriye doğru taramıştı. Alnı geniş ve soluktu. Yüzü biraz uzundu ve burnunun birkaç milimetre fazla aşağıda ve birazcık dar olması onu kusursuz bir güzellikten yoksun bırakıyordu.

Maria, Dr. Minks'in karşısına oturmuş, pahalı bir pantolonun örttüğü ince uzun bacaklarını üst üste atmış, manikürlü ellerini dizinin üstüne koymuştu. Dimdik oturuyordu. Tam bir sükûnet içindeydi. Tetikteydi, ama sakindi. Terapistine griye çalan mavi gözlerini hiç ayırmaksızın, kendinden emin, ama meydan okuyucu da olmayan bir bakışla bakıyordu. Sanki bakışlarıyla terapistin bir soru yöneltmesini ya da bir yorumda bulunmasını beklediğini anlatmak istiyordu, ama sabırlı ve nazikti.

Ama Dr. Friedrich Minks bir süre sessiz kaldı. Hastasının notlarını incelerken hiç acele etmedi. Minks orta yaşlıydı, ama tam yaşını kestirmek güçtü. Kısa ve tıknaz bir adamdı. Donuk bir cildi ve seyrelmiş siyah saçları vardı. Gözlük camlarının gerisindeki gözleri koyu renkli ve yumuşaktı. Dimdik duran hastasının tam tersine koltuğuna düşmüş gibi duruyordu ve sanki bu düşüşün etkisiyle buruşmuş olan takım elbisesinin içine gömülmüştü. Başını notlarından kaldırdı ve Maria Klee'nin vücut diliyle özenli bir şekilde kurduğu özgüven pozuna baktı. Psikiyatrideki yaklaşık otuz yıllık deneyimi sayesinde, bu özgüvendeki sahteliği hemen fark etti.

"Kendine karşı çok katısın." Minks'in uzun yıllar önce Schwaben'de geçirdiği çocukluğunun izleri, sesli harfleri telaffuzunda hâlâ kendini belli ediyordu. "Ve bunun yaşadığın sorunun bir parçası olduğunu belirtmek zorundayım. Bunun farkındasın, değil mi?"

Maria Klee'nin soğuk mavi gözlerinde hiçbir tereddüt oluşmadı. Omuz silkti. "Ne demek istiyorsunuz Herr Doktor?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Kendine korkma hakkı tanımıyorsun. Bu, çevrene kurduğun savunmaların bir parçası." Öne doğru eğildi. "Korkmak doğal bir duygudur. Hele senin yaşadıklarından sonra doğal bir duygudan da öte... iyileşme sürecinin vazgeçilmez bir parçasıdır. Nasıl vücudun iyileşirken acı hissediyorsan, zihnin iyileşirken de korku hissetmek zorundasın."

"Ben sadece hayatıma devam etmek istiyorum Dr. Minks. Bu saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum."

"Bunlar saçmalık değil. Yaşamak zorunda olduğun travma sonrası iyileşme sürecinin bir aşaması. Ama sen korkuyu bir başarısızlık olarak algıladığın ve doğal tepkilerine karşı koyduğun için bu iyileşme aşamasını uzatıyorsun. Ve bu aşamanın böyle devam edip gitmesinden kaygı duyuyorum. Zaten tam da bu yüzden panik atak yaşıyorsun. Yaşadıklarınla ilgili doğal korku ve dehşet duygularını yüceltiyor ve bastırıyorsun. Sonra bu duygular böyle çarpık bir şekilde yüzeye çıkıyor."

"Bu doğru değil" dedi Maria. "Ben yaşadıklarımı hiçbir zaman inkâr etmeye çalışmadım. Onun... onun bana *yaptıklarını* inkâr etmeye çalışmadım."

"Bunu kastetmiyorum. Olayı tabii ki inkâr etmiyorsun. Ama bu adamın yaptığı şeyden dolayı korku, dehşet, hatta hınç duyma hakkını inkâr ediyorsun. Onun henüz yaptıklarının hesabını vermemiş olması konusunda da geçerli bu."

"Kendime acıyacak zamanım yok."

Minks başını salladı. "Bunun kendine acımakla ilgisi yok. Travma sonrası stresten ve doğal iyileşme sürecinden bahsediyoruz. Çatışmayı çözmekten bahsediyoruz. İçindeki bu çatışmayı çözene kadar çevrendeki dünyayla, yani insanlarla uygun şekilde bağ kurmayı başaramayacaksın."

"Ben her gün insanlarla ilişki içindeyim." Hastanın griye çalan mavi gözlerinde artık meydan okuyucu ışıltılar görülüyordu. "İşimi iyi yapamadığımı mı düşünüyorsunuz yani?"

"Şu anda böyle bir durum olmayabilir. Ama bu hayaletleri uykuya gönderemezsek eninde sonunda meslek hayatında da bu durum kendisini belli edecektir." Minks durakladı. "Bana anlattıklarından, giderek güçlenen bir dokunulma fobisi belirtileri gösterdiğin anlaşılıyor. Bu konuyu amirlerinle konuştun mu?"

"Bildiğiniz gibi, fiziksel ve psikolojik tedavi için düzenlemeleri onlar yaptılar." Maria başını hafifçe geriye attı. Sesinde bir savunma havası vardı. "Ama, hayır. Şu anki... *sorunlarım* hakkında onlarla konuşmadım."

"Hımmm" dedi Dr. Minks. "Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun. Bence amirlerin yaşadığın güçlüklerden haberdar olmalılar." Durakladı. "Bir adamla aranda bir ilişki başladığını söylemiştin. O nasıl gidiyor?"

"İyi..." Artık Maria'nın sesindeki meydan okuma havası kaybolmuştu ve omuzlarındaki gerginlik kısmen akıp gitmiş gibiydi.

"Onu çok seviyorum. O da beni. Ama henüz... henüz *birlikte* olamadık."

"Yani hiçbir fiziksel temasınız yok mu? Sarılma ve öpüşme de mi? Yoksa cinsel ilişkiyi mi kastediyorsun?"

"Cinsel ilişkiyi kastettim. Ya da cinsel ilişkiye yakın herhangi bir şeyi. Birbirimize dokunuyoruz. Öpüşüyoruz... Ama sonra ben..." Omuzlarını kaldırdı. Sanki vücudu bir presle sıkıştırılmıştı. "Sonra ben panik atak geçiriyorum."

"Ona neden uzak durduğunu o anlayabiliyor mu?"

"Bir yere kadar. Bir erkek için, herhangi biri için, dokunuşunun, yakınlığının itici bulunduğunu görmek kolay değil. Yaşadıklarımı kısmen ona anlattım ve o da bunları kimseye anlatmamaya söz verdi. Zaten anlatmayacağını biliyordum. Ama o anlıyor. Size geldiğimi biliyor. Yani bizzat size değil... Sorunumla ilgili olarak biriyle görüştüğümü biliyor."

"Güzel..." Minks tekrar gülümsedi. "Rüyaların ne durumda? Hâlâ rüya görüyor musun?"

Maria başıyla evet işareti yaptı. Savunmaları sarsılmaya başlamıştı. Koltuğa biraz daha gömüldü. Elleri hâlâ dizinin üstündeydi, ama şimdi manikürlü parmakları pantolonunun pahalı kumaşını çekiştiriyordu.

"Aynı rüyayı mı?" diye sordu Minks.

"Evet."

Dr. Minks koltuğunda öne doğru eğildi. "Oraya geri dönmeliyiz. Seninle birlikte rüyana katılmalıyım. Anlıyorsun, değil mi?"

"Yine mi?"

"Evet" dedi Minks. "Yine." Bir el hareketiyle hastasından oturduğu yerde gevşemesini istedi.

"Rüyana geri döneceğiz. Sana saldıran kişiyi gördüğün yere döneceğiz. Saymaya başlıyorum. Geri dönüyoruz Maria. Bir... iki... üç..."

09:00: Schanzenviertel, Hamburg

Kristina, gerektiğinde kaçabilmek için, elektrik süpürgesini ve temizlik malzemeleri tepsisini dayanak olarak kullanarak yaylı kapıyı açık bıraktı. Havadaki taze ölüm kokusu derinlerde bir yerlerdeki içgüdüleri harekete geçirmişti. Hızlanan ritmik bir ses duydu ve bunun kulaklarına vuran nabız atışları olduğunu fark etti. Eğilip temizlik malzemeleri tepsisinden bir deterjan spreyi aldı ve şişeyi titreyen eliyle bir silah gibi kavradı.

Holden sessiz odalara doğru, "Herr Hauser?" diye seslendi. Bir ses, bir hareket ya da içeride birinin olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye dikkatle dinledi. Sokaktan geçen bir arabadan gelen müzik sesi onu yerinden sıçrattı. Korkunç Amerikan disko müziğinin gümleyen basları bir an için kulağındaki nabız atışlarıyla senkronize oldu. Sonra daire yeniden sessizliğe gömüldü.

Kristina, deterjan şişesini tutan elini ürkekçe önde tutarak ve diğer eliyle onu yarım yamalak desteklemeye çalışarak koridor duvarını kaplayan kitap rafları boyunca salona doğru ilerledi. Bu arada, bir rafın biraz tozlanmış olduğunu fark etti ve o rafla özel olarak ilgilenmesi gerektiğini düşündü.

Aydınlık salonda olağandışı bir şey görmeyince birden rahatladı. Sadece, Herr Hauser salonu çok dağınık bırakmıştı. Koltuğun yanındaki sehpada bir viski şişesi ve yarısı boşalmış bir bardak duruyordu. Kanepenin üstünde kitap ve dergiler vardı. Çevreye bu kadar çok önem veren birinin kendi yaşadığı çevre konusunda bu kadar özensiz olması Kristina'yı hep şaşırtmıştı. Profesyonel temizlikçi Kristina Dreyer, bakışlarıyla odayı taradı, yapılacak işleri kaydetti ve kafasında bir iş çizelgesi oluşturdu. Ama eski Kristina, geçmiş zamandaki Kristina, derinlerinde bir yerlerden, "Burada ölüm var!" diye çığlık atıyordu. Havasız dairede ölümün kokusu asılı duruyordu.

Hole dönmek üzere salondan çıktı. Her adımda duruyordu. Enerjisinin tamamını işitmeye ayırmak ister gibiydi. Bir ses duydu. Ses yatak odasından geliyordu. Bir şey bir tıkırtı çıkarıyordu. Belki de birisi bir tıkırtı çıkarıyordu. Yatak odasının kapısına yaklaştı. Bir kez daha, "Herr Hauser?" diye seslendi ve durup bekledi. Yatak odasından gelen meşum ses dışında hiçbir cevap alamadı. Deterjan şişesini daha da sıkı bir şekilde tutarak oda kapısını hızla itti. O kadar hızlı itmişti ki, kapı duvara çarpıp yeniden yüzüne kapandı. Kapıyı bir kez daha, bu kez daha dikkatli bir şekilde açtı. Yatak odası büyük ve aydınlıktı. Duvarlar kirli beyazdı. Zemin cilalı ahşap döşemeyle kaplıydı. Pencere hafifçe aralıktı. Hafif bir rüzgâr panjuru hareket ettiriyor, panjur belli aralıklarla pencereye vuruyordu. Kristina, gülmeyle rahatlama ünlemi karışımı bir sesle kim bilir ne zamandır tuttuğu nefesini bıraktı. Ama kaygı hâlâ tam olarak yakasını bırakmamıştı ve onu yeniden koridora doğru çekti.

Dairenin koridoru L şeklindeydi. Kristina artık daha rahat hareket ediyordu. Koridorda sağa dönerek ikinci yatak odasına ve banyoya yöneldi. Köşeyi döner dönmez ikinci yatak odasının ka-

pısının açık olduğunu ve bu odanın penceresinden giren güneş ışığının banyonun kapalı olan kapısını aydınlattığını gördü. Donup kaldı.

Banyonun kapısına bir şey çivilenmişti. Bulantı ve dehşet her yanını sardı. Bu bir hayvan postu olmalıydı. Küçük bir hayvandı, ama Kristina türünü çıkaramadı. Islaktı, keçeleşmişti ve kıpkırmızıydı. Doğal bir kırmızılık değildi bu. Sanki hayvanın derisi yeni yüzülmüştü ve kan kapının beyaz yüzeyi boyunca süzülüp yere akmıştı.

Kristina yavaş yavaş kapıya yaklaştı. Hızla ve kesik kesik soluyordu. Gözleri asılı hayvan derisine kilitlenmişti.

Kapının yarım metre ötesinde durdu, kürke bakmaya devam etti ve buna bir anlam vermeye çalıştı. Dokunmak ister gibi elini uzattı, ama parmakları parlak kırmızı kürke ulaşmadan durdu.

Sonra, ölçülemeyecek kadar kısa bir sürede beyni gözlerinin gördüğü şeyi analiz etti ve ona bir anlam yükledi. Bu, çok basit bir düşünceydi. Basit bir gerçekti. Ama bir anda Kristina'nın içine girdi ve onun düzenli dünyasını paramparça ediverdi. Bir insandan çıkamayacak kadar korkunç bir çığlığın koridorda yankılandığını ve hâlâ açık olan ön kapıdan dışarıya fırladığını duydu. Ama, kırılgan dünyasının parça parça olduğu o anda, çığlığın kendisinden çıktığını bir şekilde anladı.

Dehşet her yanını kaplamıştı. Çoktan unuttuğu anılar bir anda kafasına doluştu. O nesnenin ne olduğunu anlaması yetmişti.

Bakmakta olduğu şey hayvan postu değildi.

09:10: Eppendorf, Hamburg

Maria, hayal dünyasındaki düzlüğün tam ortasında duruyordu. Rüyalarında da hep olduğu gibi her şey abartılıydı. Göğe asılı ay çok büyük ve çok parlaktı; bir sahne ışığı gibiydi. Çıplak bacaklarını okşayan ve sesi duyulmayan bir meltemin etkisiyle oynaşan otlar büyük kıvrımlar çiziyorlardı. Hiçbir ses işitilmiyordu. Hiçbir koku duyulmuyordu. Maria'nın dünyasında sadece iki duyu vardı: görme ve dokunma. Bakışlarını arazide gezdirdi. Hafif bir Schwaben şivesiyle konuşan yumuşak bir ses sessizliği bozdu. O anda bulunduğu dünyanın dışında bir yerden gelen bir sesti bu.

"Şu anda neredesin Maria?"

"Oradayım. O arazideyim."

"Aynı arazi ve aynı gece mi?" diye sordu terapistin hayalet sesi.

"Hayır... hayır, değil. Yani evet... ama her şey farklı. Daha bü-

yük. Daha geniş. Aynı yer, ama farklı bir evrende. Ve farklı bir zamanda." Çok uzaklarda bir kalyon gördü. Kalyon, yumuşak bir rüzgârın hafifçe dalgalandırdığı yelkenleriyle Hamburg'a doğru ilerliyordu. Suyun değil, yerde burgaçlanan otların üstünde yüzer gibiydi. "Bir gemi görüyorum. Eski tarz bir yelkenli. Benden uzaklaşıyor."

"Başka?"

Maria döndü ve başka bir yöne baktı. Arazinin ucunda, harap bir şatoya benzeyen eski bir bina vardı. Küçük ve karanlıktı. Sanki dünyanın ucunda gibiydi. Pencerelerinden birinden soğuk ve göz kamaştırıcı bir ışık yayılıyordu.

"Kullanılmayan ambarın olması gereken yerde bir şato görüyorum. Ama ondan çok uzaktayım. Aşırı derecede uzaktayım."

"Korkuyor musun?"

"Hayır. Hayır, korkmuyorum."

"Başka ne görüyorsun?"

Maria arkasına döndü ve hafifçe yerinden sıçradı. Oradaydı, arkasındaydı. Baştan beri oradaydı. Aynı rüyayı daha önce defalarca gördüğü için onun orada olacağını biliyordu, ama yine de bir anda onunla yüz yüze gelince yerinden sıçrıyordu. Ama rüyalarında hep olduğu gibi, bu yüzün onda uyanıkken yarattığı o çiğ, çıplak korkuyu hissetmedi. Uyanıkken ne zaman onun fotoğrafını görse ya da bu görüntü ne zaman belleğinin kilitli tutmaya çalıştığı karanlık dehlizlerinden aniden ve davet edilmeden çıkıp geliverse hep aynı korkuyu yaşıyordu.

Uzun boyluydu. Geniş omuzlarını alışılmamış tarzda bir zırh örtüyordu. Zırhın üstünde de siyah bir pelerin vardı. Süslü miğferini çıkardı. Slavlara özgü keskin hatlı yüzü duygusuz ve yakışıklıydı. Delici, parlak ve ürkütücü derecede soğuk zümrüt yeşili gözlerini Maria'nın gözlerine dikmişti. Ona gülümsedi. Bu bir sevgilinin gülümsemesiydi. Ama gözleri hâlâ soğuktu. Ona çok yakındı. O kadar yakındı ki, soğuk nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

"O burada" dedi, yeşil gözlere bakarak, ama başka bir boyuttaki doktora hitap ederek.

"Ben buradayım" dedi zalimce bir yakışıklılığı olan Slav.

"Korkuyor musun?" Minks'in başka bir boyuttan gelen sesi birden zayıflamış ve uzaklaşmıştı.

"Evet" dedi Maria. "Şimdi korkuyorum. Ama bu korkuyu seviyorum."

"Korkudan başka bir şey hissediyor musun?" diye sordu Minks, ama artık sesi neredeyse duyulamayacak kadar silikleş-

mişti. Maria korkusunun değiştiğini, daha da keskinleştiğini hissetti.

"Sesiniz zayıfladı" dedi. "Sizi güçlükle duyuyorum. Sesiniz neden zayıfladı?"

Minks cevap verdi, ama artık sesi çok uzaklardan geliyordu ve Maria onun ne dediğini anlayamadı.

"Sizi neden duyamıyorum?" Artık korkusu başka bir boyuta ulaşmıştı. Artık kızgın bir fırın gibi yanıyordu ve çok derinlerdeydi. Başını devasa ayın asılı olduğu karanlık gökyüzüne çevirip haykırdı: "Sizi neden duyamıyorum?"

Vasil Vitrenko ona doğru uzandı ve eğilerek alnından öptü. Dudakları kuru ve soğuktu. "Çünkü yanlış anladın Maria." Güçlü bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşuyordu. "Dr. Minks burada değil. Bir hipnoterapi seansında değilsin. Bu gerçek." Elini rüzgârda dalgalanan siyah pelerininin altına soktu. "Bu bir rüya değil. Ve burada senin ve benim dışımızda hiç kimse yok. Yalnızız."

Maria çığlık atmak istedi, ama sesi çıkmadı. Hipnotize olmuş gibi, Vasil Vitrenko'nun uğursuz ay ışığında parıldayan uzun ve enli bıçağına baktı.

09:10: Schanzenviertel, Hamburg

Kristina hayatında hiç kafa derisi görmediği halde karşısındaki şeyin bu olduğunu mutlak bir kesinlikle biliyordu. Bunu ilk anda anlayamamış olmasının tek nedeni saçların rengiydi. Saçlar kırmızıydı. Doğal olmayan bir kırmızıydı.

Ama artık bunun insan saçı olduğundan en ufak bir kuşkusu yoktu. Bunlar parıldayan ıslak saçlardı. Ve saçların altında lime lime olmuş, daire şeklinde insan derisi vardı. Deri, üç tane, küçük başlı, ince çiviyle banyo kapısına çivilenmişti. Üst kısmı biraz kıvrılmıştı. Burada, derinin yüzüldüğü ve kafatasından ayrıldığı yerin kanlı iç kısmı görünüyordu. Deriden akan parlak kırmızı sıvı ahşap banyo kapısında uzun bir "Y" harfi oluşturmuştu.

Kandı bu.

Kristina başını iki yana salladı. Hayır. Aynı şey bir defa daha olamazdı. Hayatında çok fazla kan görmüştü. Daha fazla göremezdi. Şimdi göremezdi. Hayatını kısa bir süre önce yeniden kazanmıştı. Bu büyük bir haksızlıktı.

Yeniden öne uzandı. Bacakları zangır zangır titriyordu. Sanki gövdesinin ağırlığını taşımakta güçlük çekiyorlardı. Evet, kan vardı, ama bu sadece kan olamazdı. Bu çok canlı bir kırmızıydı.

Islak ve keçeleşmiş saçlarda da aynı parlak kırmızılık vardı.

Kulakları zonklamaya devam ediyordu. O basit ve kaçınılmaz soru aklına geldiğinde nabzının temposu daha da arttı. Bu kimin saçıydı?

Kristina titreyen parmaklarını uzattı ve ahşap kapının yüzeyinde parlak kırmızıya boyanmamış bir noktaya bastırdı.

Tiz ve titrek bir sesle, "Herr Hauser...?" dedi.

Kapıyı itti. Kapı ardına kadar açıldı.

09:12: Eppendorf, Hamburg

Vitrenko, Maria'ya gülümsedi. Kolunu onun beline doladı ve onu kendisine çekti. Sanki dans edeceklerdi. Maria onun sağlam vücudunun kendi vücuduna sıkıca yapıştığını hissetti.

"Beni seviyor musun?" diye sordu Vitrenko.

"Evet" dedi Maria. Doğruyu söylüyordu. Dehşet duygusu dinmişti. Vitrenko vücudunun baskısını azalttı, ama onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Bıçağını kaldırdı ve keskin kenarını Maria'nın omuzlarında ve memelerinde gezdirdikten sonra göğsünün hemen altına dayadı. Bıçağın soğuk ve keskin ucu göğüs kemiğinin hemen altındaki yumuşak noktaya değiyordu.

"Yapmamı ister misin?" diye sordu. "Yeniden?"

"Evet. Evet, yeniden yapmanı istiyorum." Hâlâ zalim bir ışıkla soğuk soğuk parlayan yeşil gözlere baktı.

Gök gürledi. Sonra bir kez daha. Maria bıçağın ucunun karnına uyguladığı basıncın arttığını fark etti ve bıçak cildini delerken şiddetli bir acı hissetti. İki şiddetli gök gürültüsü daha duyuldu ve çevresindeki dünya karanlığa gömüldü.

Maria gözlerini açtı ve karşısında Dr. Minks'i gördü. Dr. Minks ellerini birleştirmişti. El çırpmış olmalıydı. Maria'yı geriye getiren gök gürültüsü buydu. Koltuğunda doğruldu ve muayenehaneyi inceledi. Sanki gerçekliğe döndüğünden emin olmak istiyordu.

"Beni dışarıda bıraktın Maria" dedi Dr. Minks. "Orada olmamı istemedin."

Maria, "O kontrolü eline aldı" dedi ve sesinin titrediğini fark edince öksürdü.

"Hayır, bunu yapan o değildi. Sen kontrolü eline aldın. O senin rüyalarında mevcut değil. Onu *sen* yeniden yaratıyorsun. Onun sözlerini ve eylemlerini sen yönlendiriyorsun. Beni rüyanın dışında bırakmayı sen istedin." Sustu ve yeniden koltuğuna gömüldü. Tekrar notlarını karıştırmaya başladı. Kaşları hâlâ çatıktı. "Aynı

sınır taşlarını ve motifleri yine gördün mü?"

"Evet. O geceki liman polisi devriye botunun yerini bir kalyon, eski ambarın yerini de bir şato almıştı. Rüyada niye bu kadar çok ayrıntı olduğunu anlayamıyorum. Neden üstünde bir zırh var? Ve neden her şey bir tür tarihi karşılığına dönüşüyor?"

"Bilmiyorum. O gece olanları zihninde geçmişe... uzak bir geçmişe yerleştirmeye çalışıyor olabilirsin. Sanki geçmişteki hayatına. Bunun bıçaklandığın geceyle aynı gece olduğunu *hissediyor* musun?"

"Hem evet, hem hayır. Aynı gece gibi, ama sanki başka bir boyutta ya da evrende gibiyim. Ayrıca, dediğiniz gibi, tamamen başka bir zamanmış gibi."

"Ve, bu senaryoda, sana saldıran kişinin sana yaklaşmasına izin mi veriyorsun? Seninle yakın ve kişisel bir temas kurmasına izin mi veriyorsun?"

"İşte bunu hiçbir şekilde anlayamıyorum" dedi Maria. "Hiç kimsenin bana dokunmasına izin vermediğim halde, neden *onun* dokunmasına izin veriyorum?"

"Çünkü travmanın kökeni o. Korkunun kaynağı o. Bu adam olmasaydı, ne travma sonrası stres yaşayacaktın, ne dokunulma fobisi, ne de panik atak." Minks deri kenarlı, kalın bir defter aldı ve bir şeyler yazmaya başladı. Defterden bir sayfa koparıp Maria'ya uzattı. "Bunu kullanmanı istiyorum. Bu kadar büyük bir engeli sadece terapiyle aşabileceğimizi sanmıyorum."

"İlaç mı kullanacağım?" Maria reçeteyi almadı. "Ne ilacı?"

"Propanolol. Bir beta blokörü. Yüksek tansiyonlulara verdiğimiz ilaçlardan. Çok düşük bir doz ve sadece, nasıl diyeyim, zorlandığın günlerde, seksen miligramlık bir tablet almanı istiyorum. Kendini çok kötü hissedersen yüz altmış miligram da alabilirsin. Astımın ya da başka bir solunum problemin yok, değil mi?"

Maria hayır anlamında başını salladı. "Ne işe yarıyor?"

"Bu bir noradrenalin inhibitörü. Korktuğunda ya da öfkelendiğinde vücudunun ürettiği kimyasal maddeleri sınırlıyor." Dr. Minks reçeteyi biraz daha uzattı. Maria reçeteyi aldı.

"İşteki performansımı etkiler mi?"

Minks gülümsedi ve hayır anlamında başını salladı. "Hayır, normalde etkilemez. Bazı insanlar yorgunluk ve uyuşukluk hissettiklerini söylüyorlar, ama bu mesela Valium'un verdiği uyuşukluğa benzemez. Seni biraz yavaşlatabilir, ama onun dışında bir yan etkisi olmaz. Üstelik, dediğim gibi, sadece gerçekten ihtiyacın olduğunu hissettiğinde kullanmanı istiyorum."

Dr. Minks ayağa kalktı ve Maria'nın elini sıktı. Maria terapistin elinin soğuk ve etli olduğunu hissetti. Biraz da nemliydi. Elini biraz çabuk geri çekti.

Minks'in sekreteriyle bir sonraki haftanın randevusunu belirledikten sonra asansöre yöneldi. Arada durup omuz çantasından iki şey çıkardı. Bunlardan birincisi bir mendildi ve bununla Minks'in tuttuğu elini iyice ovuşturarak sildi. İkincisi ise klipsli kılıfı içindeki beylik tabancası, dokuz milimetrelik otomatik SIG-Sauer'di. Asansörü çağırma düğmesine basmadan önce tabancayı pantolonunun kemerine taktı.

09:12: Schanzenviertel, Hamburg

Kristina Dreyer banyonun girişinde öylece kalakalmıştı. Çığlık atmak için ağzını açtı, ama korku sesini boğazına hapsetti. Dört yıl boyunca haftada iki kez Herr Hauser'in banyosunu ışıl ışıl parlayana kadar temizlemişti. Her yüzeyi ovmuş, her köşeyi silmiş, her musluğu ve boruyu parlatmıştı. Burayı o kadar iyi tanıyordu ki, gözleri kapalıyken bile temizleyebilirdi.

Ama bugün bu mekânı tanıyamıyordu. Bugün banyo daha önce hiç görmediği bir cehenneme dönüşmüştü.

Geniş ve aydınlık bir banyoydu. Apartmanın arka tarafındaki küçük avluya bakan yüksek bir penceresi vardı. Pencerenin perdesi yoktu ve alt yarısı buzlu camdandı. Güneş sabahın bu saatinde bu pencereye de vuruyor ve banyoyu ışığa boğuyordu. Bazıları bu banyoyu aşırı hijyenik bulabilirdi. Ama Kristina için hiçbir yer aşırı temiz ve steril olamazdı. Banyonun her yeri fayans kaplıydı. Zemindeki fayanslar büyük ve açık gök mavisi, duvarlardakiler daha küçük ve beyazdı. Burayı temizlemek Kristina için daima büyük bir zevkti, çünkü ışık en kuytu köşelere bile ulaşıyor ve fayanslar Kristina'nın uğraşlarına daima çok canlı bir ışıltıyla yanıt veriyordu.

Şimdi ise, zemindeki açık mavi fayansların üstünde yay şeklinde dev bir kan lekesi vardı. Lekenin bitiminde Herr Hauser, klozetle küvet arasında, çökmüş vaziyette oturuyordu. Kanın parlak rengi, klozetin ışıl ışıl beyaz porseleniyle ilginç bir tezat oluşturuyordu. Hauser, ağzı bir karış açık bir şekilde öfkeyle Kristina'ya bakıyordu. Alnı gözlerinin üzerine düşmüş ve kınayıcı bir bakış yaratmamış olsa, yüzündeki ifadeye hayret denebilirdi. Sessizliği sadece bir musluktan küvetin emaye yüzeyine düşen damlalar bozuyordu. Kristina'nın daralan boğazından yine çığlık ile öğürtü arası bir şey çıkmaya çalıştı.

Hauser'in yüzü parlak, yapışkan kan lekeleriyle örtülmüştü. Alnında kaşlarının beş altı santimetre üstü, düz, ama bazı yerlerde lime lime olmuş bir çizgi boyunca kesilmişti. Bu derin bir kesikti. Kemiğe kadar iniyordu. Şakaklara kadar uzanıyor, kulakların üstünden arkaya doğru devam ediyordu. Kesiğin üzerindeki deri, et ve saç kaldırılmış, Hauser'in kanlı kafatası ortaya çıkmıştı. Kanlar içindeki yüz ve açığa çıkmış kafatası, Kristina'ya sanki yumurta kabına konmuş bir haşlanmış yumurtanın korkunç bir parodisi gibi geldi. Hauser'in gömleğinde ve pantolonunda daha da fazla kan vardı. Kristina boğazda ve boyunda ikinci bir kesik olduğunu fark etti. Elindeki deterjan şişesini yere düşürdü ve omzunu duvara yasladı. Birden bacaklarının dermanı kesildi. Yanağı soğuk porselen fayanslara sürtünerek yere doğru kaymaya başladı. Kapının yanındaki köşeye çöküp kaldı. Tıpkı ölü müşterisi gibi oturuyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Temizlenmesi gereken çok şey vardı. Çok şey vardı.

09:15: Polizei Hamburg Genel Merkezi, Alsterdorf, Hamburg

Hamburg Polisi'nin Presidium adı verilen yeni genel merkezi, Winterhuder Şehir Parkı'nın kuzeyindeydi. Jan Fabel için Pöseldorf'taki dairesinden Alsterdorf'a ulaşmak hiç de zor değildi, ama bugün dört günlük izninden sonraki ilk işgünüydü. Daha birkaç gün önce Kuzey Denizi'nde, Sylt Adası'ndaki List kasabasında, geniş ve kavisli bir plajda Susanne'yle birlikte denizi seyrediyordu. Ama o günün üstünden sanki bir ömür geçmişti.

Fabel, Şehir Parkı'nın ağaçlarının arasında dans eden güneş ışınlarının oluşturduğu benekler arasından arabasıyla ilerlerken, Cinayet Masası şefi olarak gerçek dünyaya dönmekte hiç acele etmiyordu. Ama arabasının radyosunu dinlerken duyduğu her haber kurşun gibi üzerine çöküyor, onu her zamanki dünyasına biraz daha çekiyor, o geniş ve parlak göğün altında bir tırpan ağzı gibi uzanan altın kumları belleğinde biraz daha silikleştiriyordu.

Genel seçimlerle ilgili bir haberi son anda yakaladı. Muhafazakâr CDU-CSU ittifakının lideri Angela Merkel anketlerde rakipleriyle arasındaki farkı daha da açmıştı. Şansölye Gerhard Schröder'in erken seçim kumarı geri tepmiş gibi görünüyordu. Bir yorumcu, Frau Merkel'in tarzındaki ve görünüşündeki değişimi yorumluyordu. Anlaşılan, Merkel saç biçimi açısından Hillary Clinton'ı örnek almıştı. Fabel, çeşitli partilerin liderlerinin kendileri-

ni seçmen karşısında nasıl "konumladıklarını" dinlerken iç geçirdi. Alman politikası artık sağlam inançların ve politik ideallerin değil, kişilerin etrafında dönüyordu. Almanlar da Britanyalılar ve Amerikalılar gibi dış görünüşe özden, kişiliklere politikalardan daha fazla önem vermeye başlamışlardı.

Fabel güneşli parktan geçerken bu kişiliklerden ikisinin tartışmasına kulak kesildi. Hamburg'un Sosyal Demokrat Eyalet Başkanı Hans Schreiber, şehrin Çevre Bakanı ve Bündnis90-Die Grünen partisi üyesi Bertholdt Müller-Voigt'la sert bir tartışmaya girişmişti. Bu, Fabel ve Susanne'nin Lex'in Sylt'teki restoranında karşılaştığı Müller-Voigt'tu. Almanya'da o sırada Sosyal Demokrat Parti ve Yeşiller koalisyonu iktidardaydı. Hamburg şehrinin hükümetinde de kızıl-yeşil ortaklığı vardı, ama bu tartışmayı dinleyen birinin Müller-Voigt'un Schreiber tarafından atanmış bir bakan olduğunu anlaması neredeyse imkânsızdı. Genel seçim öncesi yerleşik siyasi yapılar içinde çatlaklar baş göstermeye başlamıştı. İki adam arasındaki husumet son bir ayda açıkça ortaya çıkmıştı. Müller-Voigt, Schreiber'in karısı Karin için "Leydi Macbeth" yakıştırmasını yapmış, onun kocası için amansız ihtirasları olduğunu, onu Almanya şansölyesi yapmaya çalıştığını öne sürmüştü. Fabel, Schreiber'i tanıyordu, hem de onun hiç hoşuna gitmeyecek kadar iyi tanıyordu. Onun da muhtemelen karısının ihtiraslarını paylaştığını düşündü.

Fabel, Winterhuder Şehir Parkı'ndaki bir kırmızı ışıkta durdu. Dikkatsizce önünden geçen, likra kıyafetler içindeki bir bisikletliye baktı. Sonra yanında duran arabaya göz attı. Sürücü otuz yaşlarında bir kadındı. Dikiz aynasından, arka koltukta oturan iki çocuğu azarlıyordu. Ağzı sürekli hareket ediyordu, ama öfkeli sesi kapalı camları aşmıyordu. Öfkeli annenin arabasının arkasında, bir belediye işçisi, dev ağaçlar arasından geniş kubbeli Winterhuder Su Kulesi'ne kadar uzanan yolu süpürüyordu.

Bunlar her şehirde her gün yaşanan şeylerdi. Küçük olaylarla ilgili küçük kaygıların yaşandığı küçük hayatlar. Her gün cinayetlerle uğraşmak zorunda olmayan insanlar.

Haber bülteninde, bir süre önce intihar bombacılarının eylemleriyle sarsılan Londra'ya geçildi. İkinci saldırı girişimi, muhtemelen fünyelerin çalışmaması sonucu başarısız olmuştu. Fabel kendisini Hamburg'un bu tür belalardan uzakta olduğuna inandırmaya çalıştı. Hamburg apayrı bir yerdi. 1970'lerde ve 1980'lerde Almanya'yı sarsan terörizm, Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla aşağı yukarı aynı zamanda tarihe karışmıştı. Ama Almanya'da bir

deyiş vardı: Londra'da yağmur yağsa Hamburglular şemsiyelerini açarlar. Şehrin bu özelliği, anne tarafından Britanyalı olan Fabel'in hep hoşuna gitmiş, ona hep bir yerlilik, bir aidiyet duygusu vermişti. Ama bugün bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Artık hiçbir yer güvenli değildi.

Terörizm ve sonuçları, Hamburg'da bile insanların günlük hayatlarını sinsice işgal etmeye başlamıştı. 11 Eylül saldırılarından sonra Fabel'in Pöseldorf'taki evinden Hamburg'un merkezine gidiş yolu bile değişmişti. Amerikan Konsolosluğu Alster Nehri kıyısındaydı ve saldırılardan sonra sahil yolu tamamen kapatılmıştı. Fabel bu yüzden Pöseldorf'a taşındığından beri her gün işe giderken kullandığı yolu değiştirmek zorunda kalmıştı.

Yeşil yanınca arkasındaki sürücü kornaya bastı ve Fabel daldığı hayal dünyasından çıkarak Presidium'a yöneldi.

İlginç bir şekilde, bir sonraki haber, Hamburg'daki Britanya Başkonsolosluğu'nun kapatılmasıyla ilgili protestolar üzerineydi. Almanya'nın en İngilizvari şehri bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Üstelik, Hamburg, New York'tan sonra dünyada en çok konsolosluğun bulunduğu şehir olmaktan büyük bir gurur duyuyordu. Ama "Teröre Karşı Savaş" ülkeler arasındaki ilişkileri kökten değiştirmeye başlamıştı. Fabel arabasını Presidium'un güvenli otoparkına bırakırken geleceğin çok karanlık ve belirsiz göründüğünü düşündü. Bu düşünce tatil sonrası melankolisini daha da güçlendirdi.

Hamburg Polisi'nin genel merkezi olan Presidium binası, beş yıl kadar önce yapılmıştı ve hâlâ yeni bir bina gibi görünüyordu. Yeni dikilmiş ve henüz sahibinin vücut şeklini almaya başlamamış bir ceket gibiydi. Binanın tasarımında "Polizei Stern"den, yani polis yıldızından esinlenilmişti. Beş katlı bina, ortadaki üstü açık yuvarlak avludan dört ana yöne uzanıyordu.

Polizei Hamburg Cinayet Masası binanın üçüncü katındaydı. Fabel, asansörden çıkar çıkmaz orta yaşlı, kirpi saçlı, iri yarı bir adamla karşılaştı. Adamın bir kolunun altında bir klasör vardı. Diğer elinde bir kahve fincanı tutuyordu. Fabel'i görünce yüzündeki sert ifade yerini gülümsemeye bıraktı.

"Merhaba, Şef. Tatil nasıldı?"

"Çok kısaydı, Werner" dedi Fabel, Cinayet Masası Başkomiser Yardımcısı Werner Meyer'in elini sıkarken. Werner, Cinayet Masası'nda Fabel'le en uzun süre ve en yakın şekilde çalışmış olan polisti. Heybetli cüssesi aslında polislik mesleğine yaklaşımını

hiçbir şekilde yansıtmıyordu. Werner delilleri neredeyse saplantıya varan metodik bir yaklaşımla değerlendirirdi. Ayrıntılara verdiği önem birçok zorlu vakanın çözülmesinde belirleyici olmuştu. Aynı zamanda Fabel'in yakın arkadaşıydı.

"Bir gün fazladan izin almalıydın" dedi Fabel'e. "Böylece tatilini önümüzdeki hafta başına kadar uzatabilirdin."

Fabel omuz silkti. "Sadece birkaç günlük izin hakkım kaldı ve birkaç ay sonra yine Sylt'te bir uzun hafta sonu daha geçirmek istiyorum" dedi. "Abimin doğum günü var." Binanın daire şeklindeki orta avlusu boyunca uzanan tüm ana koridorlar gibi kavisli olan koridorda yürümeye başladılar. "Son zamanlarda ortalık çok sakin. Bu beni tedirgin ediyor. Sanki her an büyük bir olay patlak verecekmiş gibi. Ben yokken neler oldu?"

"Seni rahatsız etmemizi gerektirecek bir şey olmadı" dedi Werner. "Maria, Olga X dosyasını bağlıyor. Bir de St. Pauli'de çıkan bir kavgada biri öldürüldü. Onun dışında pek bir şey yok. Sana rapor vermek için bir ekip toplantısı ayarladım."

Ekip, öğleden önce, Cinayet Masası'nın ana toplantı salonunda bir araya geldi. Werner ve Fabel, ilk olarak, otuzlarında, uzun boylu ve zarif bir kadın olan Cinayet Masası Başkomiser Yardımcısı Maria Klee'yle konuştular. Maria'nın dış görünüşünden polis olduğunu anlamak kolay değildi. Sarı saçları pahalı bir kuaförde kestirilmişti. Ölçülü ve şık gri takımı ve krem rengi bluzuyla polisten çok bir şirket avukatına benziyordu. Komuta zincirinde Fabel'in altındaki basamağı Werner'le paylaşıyordu. Bu ikili son bir buçuk yılda birlikte çalışmaya alışmışlardı; ama bu ancak ekibin bir üyesini kaybettiği bir operasyonda, Maria'nın da ölümün eşiğinden dönmesinin ardından gerçekleşmişti.

Fabel toplantı odasına geldiğinde ekibin iki genç üyesi çoktan yerlerini almışlardı. Cinayet Masası komiserleri Anna Wolff ve Henk Hermann, Fabel'in öğrencileri sayılırlardı. Fabel onları çok farklı olan tarzları ve tutumları nedeniyle özel olarak seçmişti. Zıt kişilikleri bir araya getirmek Fabel'in yönetim tarzıydı. Birçok kişinin çatışma kaynağı olarak gördüğü durumları, Fabel tamamlayıcı nitelikler arasında denge kurma fırsatı olarak görürdü. Anna ve Henk henüz bu denge noktasını bulamamışlardı. O operasyonda ölen ekip üyesi, Anna'nın eski ortağı Paul Lindemann'dı. Üstelik Paul, Anna'yı kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Anna Wolff, Maria Klee kadar bile polise benzemiyordu, ama onun tarzı çok farklıydı. Yirmi sekiz yaşındaydı ve daha da kü-

çükmüş gibi görünüyordu. Daima kot pantolon ve kendine büyük gelen deri bir mont giyiyordu. Güzel yüzünü kısa ve jöleyle kabartılmış siyah saçlar çevreliyordu. Koyu renk iri gözlerini koyu renk rimelle, etli dudaklarını da parlak kırmızı rujla belirginleştiriyordu. Cinayet Masası'nda çalışan bir detektiften çok bir kuaför salonu çalışanını andırıyordu. Ama Anna Wolff çok güçlü bir kadındı. Holokost'tan sağ kurtulmuş bir aileden geliyordu ve doğum yeri olan Hamburg'a dönmeden önce bir süre İsrail ordusunda eğitim görmüştü. Belki de Fabel'in ekibinin en güçlü üyesiydi. Çok zeki ve çok kararlıydı, ama çoğu zaman fazla düşünmeden hareket ediyordu.

Ortağı Henk Hermann, Anna'nın tam zıddıydı. Soluk tenli, ince uzun bir adamdı. Yüzünde hep ciddi bir ifade vardı. Nasıl Anna kadar polise benzemeyen biri bulunamazsa, Henk kadar polise benzeyen biri de bulunamazdı. Aynı şey Paul Lindemann için de söylenebilirdi ve Fabel, Henk ile artık ölmüş olan selefi arasındaki fiziksel benzerliğin ekip üyelerinde garip bir duygu yarattığının farkındaydı.

Fabel masada oturanlara baktı. Ekip üyelerinin birbirlerinden bu kadar farklı olmaları onu hep şaşırtmıştı. Bu çok alışılmamış bir aileydi. Çok farklı özelliklere sahip olan bu insanlar bir şekilde kendilerini bu garip işi yaparken bulmuşlardı ve adı konmamış bir bağla birbirlerine bağlanmışlardı.

Werner devam eden soruşturmaları Fabel'e kısaca açıkladı. Fabel izindeyken tek bir cinayet işlenmişti. Cumartesi gecesi St. Pauli'deki bir gece kulübünün önünde birkaç sarhoş arasında çıkan kavga, yirmi bir yaşında bir delikanlının sokak ortasında kan kaybından ölmesiyle sonuçlanmıştı. Werner, Anna Wolff'tan ve Henk Hermann'dan soruşturmayı özetlemelerini ve gelinen durumu açıklamalarını istedi. Cinayet Masası'nın iş yükünün yüzde doksanını bu tür olaylar oluşturuyordu. Bunlar insanı umutsuzluğa sürükleyecek kadar basit ve saçma olaylardı. Çoğu zaman alkolün ateşlediği bir anlık anlamsız bir öfke, bir hayatın bitmesiyle ve bir diğerinin mahvolmasıyla sonuçlanıyordu.

"Kayıtlarda başka bir şey var mı?" diye sordu Fabel.

"Bir de Olga X olayındaki eksik kalan birkaç parçayı tamamlamaya çalışıyoruz" dedi Maria defterini karıştırarak. Olga X'in soyadı öğrenilemediği gibi, muhtemelen gerçek adı da Olga değildi. Ama ekip ona bir çeşit kimlik yakıştırma ihtiyacını hissetmişti. Olga'nın tam olarak nereli olduğu da bilinmiyordu, ama Doğu Avrupalı olduğu kesindi. Fahişe olarak çalışmış, bir süre önce de bir

müşterisi tarafından dövülerek ve boğularak öldürülmüştü. Katil, Thomas Wiesehan adında, otuz dokuz yaşında, şişman ve kel bir sigortacıydı. Heimfeldliydi. Evli ve üç çocuk babasıydı. Hiçbir sabıkası yoktu.

Patolog Dr. Möller, Olga'nın on sekiz ila yirmi yaşları arasında olduğunu tahmin etmişti.

Fabel'in kafası karışmıştı. "Ama Werner bana Olga X dosyasının kapandığını söylemişti Maria. Zanlı suçunu itiraf etti ve bunu destekleyen çok sağlam adli kanıtlar var. Daha hangi 'eksik parçayı' tamamlayacaksın ki?"

"Aslında bunlar doğrudan cinayetle ilgili değil. Cinayetin bir insan kaçakçılığı faaliyetiyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Rus ya da kim bilir nereli bir kızcağız, Batı'da düzgün bir iş ve ev vaadiyle kandırılıp fahişelik yapmaya zorlanmış. Olga o cinayetin kurbanı olmadan önce köleliğin kurbanı olmuş. Tamam, onu öldüren Wiesehan, ama buraya getiren ve ölümün kucağına iten kişi bir çete reisi."

Fabel, Maria'ya dikkatle baktı. Maria da dürüst ama hiçbir şey belli etmeyen gri-mavi gözleriyle onun bakışına karşılık verdi. Kendisini tek bir cinayet soruşturmasına böylesine kaptırması Maria'dan beklenmeyecek bir şeydi. Anna bunu yapabilirdi; hatta Fabel bile yapabilirdi. Ama Maria yapmazdı. Maria'nın detektif olarak başarısı, soğukkanlı, profesyonel ve duygusallıktan uzak yaklaşımından kaynaklanıyordu.

"Ne hissettiğini anlayabiliyorum" diye iç geçirdi Fabel. "Gerçekten anlayabiliyorum. Ama bu bizim işimiz değil. Bizim işimiz cinayeti çözmekti ve bunu yaptık. Ama bunları boş verelim de demiyorum. Tüm belgeleri Ahlak Masası'na sevk et. Bir kopyasını da LKA6'ya ilet." Fabel, Polizei Hamburg'un yakınlarda yeniden oluşturulan, doksan kişilik 6 No.lu Eyalet Suç Bürosu'nu kastediyordu. Süper LKA denen birim, organize suçlarla ilgilenmesi için özel olarak kurulmuştu.

Maria omuz silkti. Griye çalan mavi gözlerinden bir şey çıkarmak imkânsızdı. "Peki Şef."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Fabel.

Kimse bir şey demeye fırsat bulamadan telefon çaldı. Telefona bakan Werner, onaylayıcı sesler çıkararak defterine bazı notlar aldı.

"İşte sana başka bir şey" dedi telefonu kapattıktan sonra. "Speicherstadt'taki bir arkeolojik kazıda bir ceset bulunmuş."

"Antik çağlardan kalma mı?"

"Onlar da bunu anlamaya çalışıyorlarmış. Holger Brauner ve ekibi şu anda yoldaymış." Holger Brauner olay yeri inceleme ekibinin başkanıydı. "Bu işi kime vereyim, Şef?"

Fabel elini açarak avucunu masaya koydu. "Bana ver. Sizin zaten yeterince işiniz var. Şu gece kulübü cinayetini toparlayacaksınız." Fabel defteri alıp olayla ilgili bilgileri kendi not defterine geçirdi. Ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasından ceketini aldı. "Hem biraz hava almış olurum."

12:00: Schanzenviertel, Hamburg

Kristina yeniden Kaos'la burun buruna geldiğini hissediyordu. Yıllarca onunla birlikte yaşamıştı. Kaos onu deliliğin eşiğine kadar getirmiş, sonunda Kristina onu hayatından kesip atmak zorunda kalmıştı. Ama bu süreç vücudunun bir parçasını kesip atmak kadar sarsıcı ve acılı olmuştu.

Şimdi Kaos bir kasırga gibi çevresinde gürlüyordu. Sanki uzaklarda deniz kıyısındaki bir bent yıkılmış, bu gedikten içeri giren bir gelgit dalgası hızla ona doğru ilerlemiş ve o Herr Hauser'in dairesinin kapısını açtığında yüzünde patlamıştı. O anda hayatının en zorlu savaşını vermek zorunda olduğunu anlamıştı. Kaos'u bir kez daha mağlup etmek zorundaydı.

Artık öğle olmuştu. Bütün sabah banyoda çalışmıştı. Fayanslar yeniden o soğuk ve hijyenik parlaklığa kavuşmuştu. Herr Hauser artık küvette yatıyordu. Kristina Kaos'la metodik bir şekilde savaşmıştı. Yaşadığı dehşetin gözünü kör etmesine izin vermemiş ve banyoyu yeniden düzene sokmak için bir strateji geliştirmişti.

İlk iş olarak, dağınıklığı tek bir alana hapsetmek amacıyla Herr Hauser'in cesedini kaldırıp küvete yerleştirmişti. Herr Hauser'i kaldırmaya uğraşırken onun soğuk ve nemli kafatasını ve kemiğin üzerinde kalan doku parçalarını yanağında hissetmişti. Hemen klozete koşarak kusmak zorunda kalmış, sonra kendine gelmek için birkaç saniye beklemiş, ardından yeniden işe koyulmuştu. Herr Hauser'i soymuş ve kanlı giysilerini bir çöp torbasına doldurmuştu. Sonra duş başlığını almış, Herr Hauser'in vücudundaki kan lekelerini eliyle ovuşturarak temizlemişti. İkinci bir çöp torbasını ölünün kafasına geçirmiş, bir çekmecede bulduğu koli bandıyla omuzları sararak torbanın ağzını kapatmıştı. Duş perdesini dikkatle yerinden çıkarmış, Herr Hauser'in vücudunu bu perdeyle tamamen sarmış, yine koli bandıyla bu pratik kefeni sabitlemişti.

Kristina bundan sonra bir kez daha Herr Hauser'in ölüsünü kal-

dırmak zorunda kalmıştı. Onu güçlükle kucaklayıp banyonun artık temiz olan zeminine yatırmış, sonra küveti temizlemeye koyulmuştu. Herr Hauser onun hep çevre dostu temizlik malzemeleri kullanması konusunda ısrarcı olmuştu. Örneğin tuvaleti sirkeyle temizlemesini isterdi. İşini çok zorlaştırsa da, Kristina bundan hiçbir zaman şikâyet etmemişti. Ovmayı, fırçalamayı ve parlatmayı çok seviyordu. Ama bugünkü işi çok daha zordu. Bu yüzden küvet, klozet ve lavaboda çamaşır suyu, zemin ve duvar fayansları için de çamaşır suyu içeren bir solüsyon kullanmıştı. Sonra bütün yüzeyleri anti-bakteriyel bir spreyle bir kez daha silmişti.

Artık işi bitmişti. Kaos'u mağlup edememişti. Bunun farkındaydı. Onu sadece savuşturmuştu. Bütün sabahını burada geçirmişti. Yani cuma sabahı uğraması gereken diğer müşterilerine gidememişti. Sadece geç kalmış olsa bu o kadar önemli olmayabilirdi, ama o randevularına hiç gitmemişti. Bu olay, o günün, sonra ertesi günün ve hatta tüm haftanın randevuları üzerinde bir domino etkisi yaratacaktı. Dört yıl boyunca emek vererek kazandığı dakik ve güvenilir temizlikçi imajı dört saat içinde yerle bir olmuştu. Bir sonraki randevu saati geçer geçmez cep telefonu çalmaya başlamış ve elindeki işe yoğunlaşabilmek için telefonunu kapatmak zorunda kalmıştı.

Banyoyu bir kez daha inceledi. Hiç değilse burada düzen yeniden kurulmuştu. Politen kefenine dikkatlice sarılmış Herr Hauser'in küvetin yanında düzensiz bir şekilde yatan bedeni dışında, banyo her zamankinden de temiz ve ışıltılı görünüyordu.

Plastik eldivenli elinde bir temizlik beziyle duvara yaslandı ve nihayet kendine hafifçe gülümseme hakkı tanıdı. Arkasında, banyonun eşiğinde, birinin durmakta olduğunu o zaman fark etti. Birden ona döndü ve ikisi birden yerlerinden sıçradılar. İnce, uzun boylu, koyu renk saçlı, genç bir adam fal taşı gibi açılmış mavi gözleriyle Kristina'ya bakıyordu. Sonra, küvetin yanındaki, duş perdesine sarılı mumyayı gördü. Yüzü kireç gibi oldu, bir irkilme sesi çıkardı ve koridor boyunca koşarak sokak kapısından çıktı.

Kristina birkaç saniye boş gözlerle banyonun eşiğine bakmaya devam etti. Sonra yeniden işine döndü.

Belki de bir köşeyi gözden kaçırmıştı.

12:00: HafenCity şantiyesi, Speicherstadt, Hamburg

Fabel'e göre Hamburg şehrini en iyi yansıtan yer burasıydı. Mattenwiete'den ve Holzbrücke Köprüsü'nden geçerek El-

be'ye doğru ilerlerken önünde ufuk açılmaya ve Speicherstadt'ın kuleleri ve çatıları, kesintisiz masmavi bir ipek kumaşı andıran göğü yırtmaya başladı.

Speicherstadt, "Depolar Kenti" anlamına gelir ve bölge de zaten tam olarak bir depolar kentidir. Kırmızı tuğlalı ve süslemeli depo binaları ve bunların arasından geçen arnavutkaldırımı döşemeli sokaklar ve kanallar kentin kıyı cephesine egemendir. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bu güzel binalar, Hamburg'un ticari hayatının akciğerleridir.

Fabel için Speicherstadt'ın mimarisinde, yaşamak için seçtiği bu şehri özetleyen bir hava vardı. Süslü ve kendinden emin, ama aynı zamanda pratik ve ölçülü bir mimariydi bu. İşte Almanya'nın en zengin kentinin insanları zenginliklerini ve başarılarını bu şekilde, yani açık ama terbiyeli bir tarzda sergilemeyi seçmişlerdi. Speicherstadt, aynı zamanda, Hamburg'un bağımsızlığının ve Almanya içindeki bir şehir-eyalet olarak özel statüsünün de simgesiydi. Bu bağımsızlık şehrin tarihi boyunca defalarca tehlikeye düşmüştü. Hamburg'u ve Avrupa'yı simgeleyen Hammonia ve Europa tanrıçalarının heykelleri Brooksbrücke Köprüsü'nün ayaklarının üzerinde nöbet tutuyorlardı. Tanrıçalar, yükseklerden, Fabel'in köprünün üzerinden Speicherstadt yakasına geçişini de izlediler.

Speicherstadt yakın zamanlara kadar, tüm giriş noktalarındaki gümrük bürolarıyla dünyanın en büyük antrepo bölgesiydi. Fabel, artık popüler bir kafeye dönüşmüş olan eski gümrük bürosunun yanından geçti. Kafenin karşısında, arnavutkaldırımı döşeli Kehrwieder Brook'un diğer tarafında bulunan Speicherstadt'ın ilk deposu da yeni bir işlev üstlenmiş, turistlerin ve şehir sakinlerinin girmek için önünde uzun kuyruklar oluşturdukları "Hamburg Zindanı"na dönüştürülmüştü. Bu da, pek çok başka şey gibi, Britanya'dan ithal edilmiş bir fikirdi. Fabel insanların neden böyle suni vahşetlerle korkutulmaya ihtiyaç duyduklarını hiçbir zaman anlayamamıştı. Kendi hayatı gerçek vahşetlerle doluydu.

Fabel sola dönerek Kehrwieder Brook'a girdi ve oradan Speicherstadt'ı düz ve kesintisiz bir çizgi halinde ikiye bölen Kibbelsteg'e çıktı. Yer yer yeşil paslarla lekelenmiş süslemeli bronz çatıları öğle güneşinin altında alev alev yanan büyük tuğla cepheli depoların arasından ilerledi. Burada hâlâ her türlü alım satım yapılıyordu. Depoların üstlerindeki vinçler devasa şark halısı balyalarını taşıyordu. Kaffeerösterei'dan geçerken depolanmak üzere kavrulan kahve çekirdeklerinin sıcak havayı Speicherstadt'ın o

kendine has kokusuyla doldurduğunu duydu.

Fabel yoluna devam etti ve nihayet on dokuzuncu yüzyıl yerini yirmi birinci yüzyıla bıraktı. Başının üstünde hiç durmaksızın hareket eden bir vinç ormanı Almanya'nın en büyük şantiyesi olan HafenCity'ye geldiğini gösteriyordu.

Hamburg tarih boyunca tüccarlar ve girişimciler için hep bir fırsatlar şehri olmuştu. Şehrin asla ödün vermediği bağımsız karakteri kendi ufkunun ötesine bakabilme ve dünyayla bütünleşebilme becerisinden kaynaklanıyordu. Ortaçağ boyunca Hamburg'u hep tüccarlar ve işadamları yönettiler ve şehrin yöneticileri ticareti daima politikadan daha fazla önemsediler. Bugün de değişen bir şey yoktu.

Zamanında Speicherstadt çok büyük bir fikir olduğu gibi şimdi de HafenCity öyleydi. Cesurca bir girişimdi. Tamamlanması tam yirmi yıl sürecekti. Çelik ve camdan kurulan ve bir gençlik enerjisiyle dolu olan yeni ticaret tapınakları, tek tek sıralar halinde, Speicherstadt'ın kırmızı tuğladan heybetli depolarının gerisindeki yerlerini alıyorlardı. Farklı yüzyıllarda doğmuş iki büyük projeyi aynı iddialı hedef, yani Hamburg'u Avrupa'nın en büyük ticaret limanı yapma hedefi bir araya getiriyordu. HafenCity planlanan aşamalara uygun şekilde adım adım tamamlanıyordu. Bir sıra bina aynı zamanda tamamlanacaktı. Burada lüks apartmanlar ve elektronik çağına özgü şık iş merkezleri bir arada olacaktı. Bu sıra tamamlandıktan sonra bir sonraki sıraya geçilecekti. Ama yüksek hızda internet bağlantısıyla donatılmış bu ışıl ışıl yeni binalara kavrulan kahve çekirdeklerinin kokusu da ulaşacak, bu koku yirmi birinci yüzyılın dünyasına, eski Speicherstadt'ın da hâlâ şehrin çok önemli bir parçası olduğunu hatırlatacaktı.

Hamburg gelecek vizyonunu paylaşmaktan hoşlanıyordu. Bunun için Elbe kıyısına on üç metre yüksekliğinde, yükseltilmiş bir gemi köprüsü biçiminde bir gözlem platformu yapılmış, platformun toprak rengi gövdesine İngilizce olarak "HafenCity VIEWPOINT" yazılmıştı. Platform ziyaretçilere 360 derecelik bir gelecek manzarası sunuyordu. Bir yöne bakıldığında eski Kaispeicher A yükleme iskelesinin üstünde yüksek teknoloji ürünü çatısı yelken gibi dalgalanan yeni Opera binası inşaatı görülebiliyordu. Başka bir yöne bakıldığında ise, görüş alanı, yeni lüks yolcu gemisi limanından geçerek Elbe'nin dönüş yaptığı ve Hamburg'u Harburg'a bağlayan kemerli demir köprülerle kaplandığı kısma kadar ulaşıyordu. Gözlem kulesinin çevresindeki bütün araziler temizlenip düzlenmiş, çıplak halde ışıl ışıl yeni giysilerini bekliyordu.

Fabel arabasını gözlem platformunun yaklaşık 200 metre ötesindeki engebeli geçici otoparka bıraktı. Polizei Hamburg'dan iki üniformalı polis çoktan gelmişlerdi ve her zamanki gibi olay yerini kordon altına alıyorlardı. Aslında bu kez gereksiz bir iş yapıyorlardı. Arkeoloji de olay yeri inceleme yöntemleriyle çalışan bir disiplindi. Kazı alanı zaten çevrelenmiş ve parsellere ayrılmış durumdaydı. Fabel olay yerine doğru ilerlerken uzaktan olay yeri inceleme ekibinin başkanı Holger Brauner'i seçti. Brauner her zamanki beyaz tulumunu ve mavi galoşlarını giymişti, ama başlığı başında değildi ve maske takmamıştı. Uzun, koyu renk saçlarını arkaya tarayıp atkuyruğu yapmış olan, uzun boylu, genç bir adamla konuşuyordu. Genç adamın donuk yeşil tişörtü ve biraz daha koyu yeşil kargo pantolonu kemikli vücudunda dökülür gibi duruyordu. Fabel yaklaşınca ikisi birden ona döndüler.

"Jan..." dedi Holger Brauner, sıcak bir gülümsemeyle. "Bu beyefendi, Universität Hamburg'un arkeoloji bölümünden Dr. Severts. Kazının başkanı. Dr. Severts, bu da, Cinayet Masası Başkomiseri Fabel."

Fabel, Severts'in elini sıktı. Severts'in eli nasırlı ve pürtüklüydü. Sanki toprak ve kumla çalışa çalışa kendisi de toprak dokusu kazanmıştı. Kıyafetlerinin rengi de bunu tamamlıyordu. Sanki topraktan yapılmış bir adam gibiydi.

"Dr. Severts'le çalışma alanlarımızın birbirine ne kadar benzediğinden bahsediyorduk. Tam da bu olayla aslında yardımcım Frank Grueber'in ilgilenmesinin ne kadar iyi olacağını söylüyordum. Ne de olsa Frank olay yeri inceleme işine başlamadan önce arkeoloji okumuş."

"Grueber mi?" dedi Fabel. "Arkeolog olduğunu hiç bilmiyordum." Frank Grueber, Brauner'in ekibine gireli bir yıldan biraz fazla olmuştu, ama Fabel, Brauner'in onu yardımcısı yapmasını çok normal karşılıyordu. Grueber, olay yerini hem ayrıntılar hem de içerik açısından yorumlama konusunda Brauner kadar başarılıydı. Fabel, Grueber'in arkeoloji okumuş olmasına da şaşırmadı. Bir kazı alanındaki ve bir olay yerindeki hikâyeyi çözümlemek aynı türde bir zekâ yapısı gerektiriyordu. Bir kerecsinde Grueber'e neden olay yeri inceleme uzmanı olmayı seçtiğini sormuştu. "Gerçeği bulmak, ölülere olan borcumuzdur" diye cevap vermişti Grueber. Bu cevap Fabel'i çok etkilemişti. Bu, bir arkeologa da eşit derecede yakışacak bir cevaptı.

"Arkeolojinin kaybı, olay yeri incelemenin kazancı oldu" dedi Brauner. "Frank'ın ekibimde olmasından çok memnunum. Ayrı-

ca, çok ilginç bir yan uğraşı da var. Arkeolojik iskelet kalıntılarının yüzlerini yeniden inşa ediyor. Çok farklı yerlerden üniversiteler ona yüzü inşa edilecek kafatasları gönderiyor. Kimliği bilinmeyen insan kalıntılarını teşhis etmekte işimize yarayabilecek bir şey. Hatta, kim bilir, belki bugün de buna ihtiyaç duyacağız..."

"Hayır" dedi Severts. "Kurbanın yüzü yerinde duruyor... Bu taraftan, Herr Başkomiser." Arkeolog, Fabel'in Brauner'den aldığı mavi olay yeri inceleme galoşlarını ayağına geçirmesini bekledi, sonra önlerine geçerek kazı alanında onlara yolu gösterdi. Bir köşede, toprak geniş basamaklar halinde kazılmıştı. "Bölgede böyle büyük kazı çalışmaları yapılırken biz de fırsattan istifade erken dönem ortaçağ yerleşimlerini araştırıyoruz. Burası büyük ölçüde bataklıktı ve bir tarihte tamamen sular altında kaldı, ama sonuçta çağlar boyunca önemli bir liman ve kavşak noktası oldu..."

Brauner, Severts'in sözünü kesti. "Başkomiser Fabel de Ortaçağ Avrupa tarihi okumuştur."

Cinayet Masası'ndan bir polisin akademik bir geçmişinin olması Severts'i biraz şaşırtmış olmalıydı ki, bir an durup ifadesiz bir yüzle Fabel'i şöyle bir süzdü. Uzun ve ince bir yüzü vardı. Sonra, büyük ağzıyla gülümsedi.

"Gerçekten mi? Harika." Fabel ve Brauner'in önünde, kazı alanının köşesine doğru yürümeye devam etti. İki kat aşağıya indiler ve yaklaşık beş metrekarelik bir alanda durdular. Her kat tamamen düzlenmişti. Fabel bulundukları düzeyden hâlâ dışarıyı görebildiğini fark etti. Böyle bir iş için ne kadar sabır gerekeceğini tahayyül bile edemiyordu. Aklına Werner geldi ve hafifçe güldü.

Yan taraflarındaki kaya katmanları gibi altlarında kazılmış durumdaki bölge de şeritler halindeydi. Soluk renkli kum, kuru ve siyah toprak ve güneş ışığında parıldayan bir tür parlak, kaba silikat katmanları seçilebiliyordu. Yüzey kaba çuval bezine benzer kumaş parçalarıyla işaretlenmişti. Alanın kenarlarına doğru daha düzensiz moloz ve taş yığınları görülüyordu. Kazı yerinin bir köşesinde, bir adamın vücudunun yarısı açığa çıkarılmıştı. Yan yatmış pozisyondaydı ve sırtı onlara dönüktü. Ama biraz eğik bir konumda olduğu için belden aşağısı hâlâ toprak altındaydı. Sanki yatağına uzanmış gibiydi.

"Cesedi bu sabah bulduk" dedi Severts. "Ekip üyeleri erkenden işe koyulmayı tercih ediyor. Trafik başlamadan burada oluyoruz."

"Onu kim buldu?" diye sordu Fabel.

"Franz Brandt. Yüksek lisans yapan bir öğrencim. Antik çağlardan kalma bir ölü olmadığını anlar anlamaz kazıyı durdurduk

ve Polizei Hamburg'u aradık. Olayın tüm aşamalarını fotoğrafladık ve belgeledik."

Fabel ve Brauner cesede yaklaştılar. Antik çağlardan kalmadığı belliydi. Üstünde kalın lacivert kumaştan bir ceket vardı. Yüzünü görebilmek için diğer tarafına geçtiler. İnce ve solgun bir yüzdü; iki taraftan sıkıştırılmış gibiydi. Yıpranmış sarı saçları vardı. Kapalı gözleri yuvalarına gömülmüştü. Boynu, hâlâ beyazlığını koruyan gömlek yakasının içinde ipincecikti. Cildi sararmış eski kâğıtlara benziyordu. Geniş ve sivri çenesinde yer yer iki üç günlük, soluk bir sakal vardı. Aşırı derecede zayıflamış olması yaşını kestirmeyi güçleştiriyordu, ama yüzü ve sakalının seyrekliği genç olduğunu düşündürüyordu. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe aralanmıştı. Bir eli de sanki boşluktaki bir şeyi, yaşayanların göremediği bir şeyi kavrıyordu.

"Çok uzun süredir burada olamaz" dedi çömelmiş vaziyetteki Fabel. "Görebildiğim kadarıyla, vücut fazla çürümemiş. Ama bu uzun süredir gördüğüm en garip ceset. Sanki açlıktan ölmüş gibi." Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Kafası karışmış gibiydi. "Onu buraya gömmek büyük bir çaba gerektirir. Büyük bir çaba ve zaman. Gece bile olsa, onu fark edilmeden nasıl gömdüklerini anlayamadım."

"Zaten gömülmemiş" dedi Severts. "Etrafındaki toprağa dokunulduğuna dair hiçbir işaret yoktu."

Brauner cesedin üstüne eğildi. Lateks eldivenli parmaklarıyla yüzüne dokundu. Sonra bıkkın bir şekilde iç çekip bir elinden eldiveni çıkardı ve kâğıda benzeyen cilde çıplak eliyle dokundu. Acı acı gülümsedi ve Severts'e döndü. Severts anladığını göstermek için başını salladı.

"Açlıktan ölmemiş Jan" dedi Brauner. "Nem ve hava olmadığı için bu hale gelmiş. Tamamen kurumuş. Mumyaya dönüşmüş."

"Ne?" Fabel yeniden diz çöktü. "Ama normal bir cesede benziyor. Mumyalaşmış bedenler kahverengi ve kösele gibi olmaz mı?"

"Onlar bataklıklarda bulunan mumyalar." Kızıl saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamış olan uzun boylu, ince yapılı, genç bir adam yanlarına gelmişti.

"Bu, Franz Brandt" dedi Severts. "Söylediğim gibi, cesedi Franz buldu."

Fabel ayağa kalktı ve kızıl saçlı genç adamın elini sıktı.

"Onu görür görmez mumyalaşmış bir ölü olduğunu düşündüm" diye devam etti Brandt açıklamasına. "Dr. Severts bu konuda önde gelen uzmanlardandır. Benim de yakından ilgilendiğim bir ko-

nu. Bataklıkta bulunan ölüler bambaşka bir süreçten geçmiş oluyorlar. Turbalı bataklıklarda bulunan asitli maddeler ve tanen, ölülerin derilerini tabaklıyor. Yani düpedüz deri çantalara dönüyorlar. Bazen iç organları, hatta kemikleri tamamen eriyip yok oluyor ve geriye sadece deri kalıyor." Başıyla cesedi işaret etti. "Bu adamcağız ise çöl mumyalarına benziyor. Aşırı zayıf hali ve cildin parşömeni andırması ise... oksijensiz bir ortamda çok kısa bir sürede kurumuş olmasından."

"Ve, görüntüsüne rağmen, öleli epey olmuş" dedi Severts. "Tabii, kıyafetinden Ortaçağdan kalma bir ceset olmadığı da hemen anlaşılıyor." Elini gezdirerek içinde bulundukları kazı bölgesini işaret etti. "Cesedin çevresindeki deliller bana bir fikir verdi. Jeofizik çalışmalarımız ve bu bölgeye ilişkin kayıtlar, şu anda İkinci Dünya Savaşı'nda yükleme iskelesi olarak kullanılan bir noktada olduğumuzu gösteriyor."

Brauner ışıltılı toprak katmanına yaklaştı. Biraz toprak alıp parmaklarının arasında yuvarladı. "Bu cam mı?"

Severts başıyla onayladı. "Aslında kummuş. Buradaki her şey esas itibariyle aynı soluk renkli kum. Ama bir kısmı siyah külle karışmış, şu daha dışarıdaki katman ise o kadar yoğun bir ısıya maruz kalmış ki ham cam kristallere dönüşmüş."

Fabel hüzünlü bir şekilde başını salladı. "1943'teki Britanya bombardımanında mı?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum" dedi Severts. "Bu, sahayla ilgili bilgilerimize uyuyor. Bu tür bir mumyalaşma da ateş fırtınalarında ortaya çıkan çok yüksek sıcaklıkların tipik sonucudur. Herhalde hava saldırısı sırasında limanda kum torbalarıyla yapılan eğreti sığınaklardan birine sığındı. Sonra yakınında bir yangın patlak verdi ve onu kavurup buraya gömdü."

Fabel gözlerini mumyalaşmış cesetten alamıyordu. Gomorra Operasyonu. Britanyalılar gece, Amerikalılar gündüz, Hamburg'a toplam sekiz bin üç yüz kırk dört ton yangın bombası ve yüksek patlayıcı madde atmışlardı. Şehrin bazı bölgelerinde açık havadaki sıcaklık bin dereceyi aşmıştı. Kırk beş bin civarında Hamburglu alevler içinde yanarak ya da yüksek sıcaklıkta kavrularak ölmüştü. Ölünün ince hatlarına baktı. Vücudundaki tüm suyun deriden dışarıya çekilmesi sonucunda ipince kalmıştı. Daha önce böyle bir ölü görmediğini söylerken yanılmıştı. Tabii ki görmüştü. Hamburg ve Dresden bombardımanlarının eski, siyah-beyaz fotoğraflarında görmüştü. Çoğu insan, havasız kalan sokaklarda ya da fırına dönüşen sığınaklarda maden eritme ocağı düzeyinde

sıcaklıklara maruz kalmış, daha gömülmeden kavrularak mumyaya dönüşmüştü. Ama Fabel böyle bir ölüyü çıplak gözle ilk kez görüyordu.

"Bu adamın altmış yılı aşkın bir süredir ölü olduğuna inanmak zor" dedi sonunda.

Brauner gülümsedi ve kocaman eliyle hafifçe Fabel'in omzuna vurdu. "Bu basit bir biyolojik olay Jan. Çürüme olması için bakteri, bakteri olması için de oksijen gerekir. Oksijen olmazsa bakteri de olmaz, çürüme de. Onu çıkarıp incelediğimizde muhtemelen göğüs kafesinde bir miktar çürüme olduğunu göreceğiz. Hepimizin içinde bakteriler yaşar ve biz ölünce hemen işe girişirler. Neyse, ceset üzerinde eksiksiz bir adli inceleme yapacağım ve sonra onu tam bir otopsi yapmaları için Eppendorf'taki Adli Tıp Enstitüsü'ne göndereceğim. Hâlâ ölüm nedenini saptayabiliriz. Bir yıllık maaşım üzerine bahse girerim ki, boğulma çıkacak. Cesedin yaklaşık biyolojik yaşını da kestirebiliriz."

"Peki" dedi Fabel. Severts'e ve öğrencisi Brandt'a döndü. "Sizi kazı çalışmalarınızdan alıkoymak için bir neden göremiyorum. Ama kazı sırasında cesetle bağlantılı ya da bağlantılı olabilecek bir şey bulursanız, lütfen bana haber verin." Severts'e Polizei Hamburg kartvizitini uzattı.

"Veririm" dedi Severts. Hâlâ onlara sırtı dönük bir şekilde yatan ve sanki böyle düşüncesizce rahatsız edildikten sonra yeniden uyumaya çalışıyor gibi görünen cesedi başıyla işaret etti. "Sonuçta bir cinayet kurbanı değil herhalde."

Fabel omuz silkti. "Bu, cinayetten ne anladığınıza bağlı."

13:50: Schanzenviertel, Hamburg

Fabel, Presidium'a dönerken araç telefonu çaldı. Arayan Werner'di. Maria'yla birlikte Schanzenviertel'de olduğunu söyledi. Bir katil, cinayet mahallini temizlerken ve cesedi ortadan kaldırmak üzereyken suçüstü yakalanmıştı.

Werner'in duruma hâkim olduğu belliydi, ama Fabel bütün sabahını en az altmış yıllık olduğu ve somut bir cinayetin söz konusu olmadığı neredeyse kesin olan "ölü" bir dosyaya ayırdıktan sonra, "canlı" bir soruşturmaya da katılmak istedi. Werner'e, verdiği adrese hemen geleceğini söyledi.

"Jan, bu arada" dedi Werner, "maktulün az çok ünlü biri olduğunu da söyleyeyim... Hans-Joachim Hauser."

Fabel ismi hemen tanıdı. Hauser, 1970'lerde radikal solun az

çok tanınan isimlerindendi. Son dönemde enerjik bir çevre aktivisti haline gelmiş ve biraz olsun medyanın ilgisini çekebilmeyi başarmıştı. "Allah Allah... şu işe bak..." Fabel bunu sanki Werner'e değil, kendi kendisine söylemişti.

"Hangi işe?"

"Bazı şeyler üst üste geldi. Hani bazen sürekli karşına çıkmasını beklemediğin bir şey çok kısa aralıklarla defalarca karşına çıkar ya. Bugün Presidium'a giderken radyoda Bertholdt Müller-Voigt'u dinlemiştim. Hani şu Çevre Bakanı. Patronu Schreiber'i fena halde haşlıyordu. Birkaç akşam önce de onu Susanne'yle birlikte abimin restoranında görmüştüm. Karıştırmıyorsam, 70'lerde ve 80'lerde Müller-Voigt ile Hauser'in içtikleri su ayrı gitmiyordu." Durakladı. Sonra üzgün bir sesle ekledi: "Bir bu eksikti. Ünlü birinin öldürülmesi. Medyadan gelen oldu mu?"

"Hayır" dedi Werner. "Hauser ne kadar uğraşsa da Müller-Voigt kadar haber olamıyordu."

Fabel iç geçirdi. "Artık olacak."

Schanzenviertel'de bir kargaşa ve taşkınlık hali vardı. Hamburg'un pek çok bölgesi gibi burası da büyük bir değişimden geçiyordu. Schanzenviertel, St. Pauli'nin hemen kuzeyindeydi ve pek nezih bir yer olarak bilinmezdi. Hâlâ sorunlu bir bölgeydi, ama son zamanlarda varlıklı insanların ilgisini çekmeye başlamıştı.

Ve tabii solcu ve çevreci bir aktivist için ideal bir semtti. Schanzenviertel'de gözde bir semt olmak için gerekli tüm unsurlardan bir parça vardı. Hamburg'un en çokkültürlü semtiydi; birbirinden ilginç restoranlarında dünyanın pek çok ülkesinin yemeklerini tatmak mümkündü. Sanat filmlerinin gösterildiği sinemaları, Sternschanzen Parkı'ndaki açık hava tiyatrosu ve yeterli sayıdaki sokak kafeleri ümit vaat eden bir mekân olmasına yetiyordu. Diğer taraftan yaşanan sosyal sorunlar, özellikle uyuşturucu sorunu, aşırı "yuppie" bir semt olmasını önlüyordu. Bisikletle gezebileceğiniz, çöplerinizi geri dönüşüme verebileceğiniz, ikinci el şık giysilerle dolaşabileceğiniz, ama aynı zamanda bir sokak kafesinde adil ticaret ürünü mocha kahvenizi yudumlarken ultra ince, ultra pahalı, ultra havalı titanyum laptop'unuzla internette gezinebileceğiniz bir semtti.

Hans-Joachim Hauser'in evi, semtin merkezinde, Stresemannstrasse ile Schanzenstrasse'nin kesiştiği köşeye yakın bir noktada, 1920'lerde yapılmış sağlam bir binanın giriş katındaydı.

Evin önü Polizei Hamburg'un bir süre önce metalik gri ve mavi renklerle yeniden tasarlanmış polis araçlarıyla doluydu ve apartmanın girişindeki kaldırım kırmızı-beyaz çizgili polis kordonuyla çevrilmişti. Fabel BMW'sini polis araçlarından birinin önüne gelişigüzel bir şekilde bıraktı. Üniformalı bir polis onu durdurmak için hızla üzerine doğru yürüdü. Fabel arabadan indi, oval Kriminalpolizei kimliğini kaldırarak üniformalı polisi durdurdu ve hızla apartmana girdi.

Werner Meyer, Hauser'in dairesinin önündeki sahanlıkta bekliyordu. "Henüz içeri giremiyoruz Jan" dedi, az ileride beyaz olay yeri inceleme tulumunun içinde Maria'yla konuşmakta olan çocuk yüzlü genç adamı göstererek. Adam cerrah maskesini çıkarıp boynundan sarkıtmış ve kapüşonunu geriye atmıştı. Soluk tenli, gözlüklü yüzü ve gür ve karışık siyah saçları ortaya çıkmıştı. Fabel onun Holger Brauner'in yardımcısı Frank Grueber olduğunu fark etti. Sabah, Brauner ve Severts'le konuşurken arkeoloji okuduğunu öğrendiği gençti bu. Grueber ve Maria olay yerinin durumu hakkında konuşuyorlardı, ama Grueber'in halinde ve tavrında bir teklifsizlik vardı. Fabel, Maria'nın ise tam tersine duvara yaslanıp kollarını önünde kavuşturarak resmiyetini koruduğuna dikkat etti.

"*Harry Potter ile Buzdan Kız*" dedi Werner, alaycı bir şekilde. "Bu ikisi iyice aşına fişne olmuşlar, doğru mu?"

"Ne bileyim" dedi Fabel. Yalan söylüyordu. Maria işini yaparken özel hayatını da duygularını da titizlikle gizlerdi. Ama Cinayet Masası'nın peşinde koştuğu en tehlikeli katillerden biri tarafından bıçaklanmış halde can çekişirken yanında sadece Fabel vardı. Ambulans helikopteri bekledikleri o geçmek bilmeyen gergin dakikalarda Maria yaşadığı dehşeti Fabel'le paylaşmıştı. Paylaştıkları bu korkunç deneyim aralarında adı konmamış güçlü bir bağ yaratmıştı. Bu olayı izleyen iki yıl boyunca Maria patronuna özel hayatıyla ilgili bazı küçük sırlarını açmaya başlamıştı. Yine de, sadece işiyle uzaktan ilgili olabilecek sırlarını açıyordu. Bunlardan biri de Frank Grueber'le arasındaki ilişkiydi.

Grueber, Maria'ya anlatacaklarını bitirdikten sonra hoşça kal der gibi onun dirseğine dokundu ve yeniden daireye girdi. Bu dokunuşta bir şeyler Fabel'i rahatsız etti. Ama onu rahatsız eden hareketin teklifsizliği değildi; aksine Maria'nın buna tepki olarak neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir şekilde gerilmiş olmasıydı. Sanki hafif bir elektrik çarpması yaşamıştı.

Maria sahanlıkta onların yanına geldi.

"Henüz giremiyoruz" dedi. "Grueber'in yapması gereken çok fazla iş varmış. Cinayeti işleyen kadın, olay yerini temizlerken yakalanmış. Anlaşılan bunda çok başarılı olmuş. Olay yeri inceleme ekibi bir türlü işe yarayacak bir şey bulamıyormuş." Omuz silkti. "Ama bunlar formalite sonuçta. Katili olay yerini temizlerken yakaladıktan sonra, adli kanıta ne gerek var?"

Fabel, Maria'ya döndü. "Zanlıyı olay yerini temizlerken yakalayan kim?"

"Hauser'in bir arkadaşı" dedi Maria. "Sebastian Lang adında çok genç ve güzel bir adam. Kapıyı açık bulmuş... Gerçi anladığım kadarıyla onda evin anahtarı da varmış."

Fabel başını salladı. Hans-Joachim Hauser eşcinsel olduğunu hiçbir zaman saklamamıştı.

"Lang yemeğe çıkmadan önce dairede unuttuğu bir şeyi almaya gelmiş" diye devam etti Maria. "Banyodan sesler geldiğini duymuş. Hauser olduğunu düşünüp bakmaya gitmiş ve katili olay yerini temizlerken bulmuş."

"Zanlı şu anda nerede?" diye sordu Fabel.

"Üniformalı polisler sorgulamamız için onu Presidium'a götürdüler" dedi Werner. "Sorunlu birine benziyor. Söylediklerinden kimse bir şey anlamadı. Sürekli daha temizliği bitirmediğini söyleyip duruyor."

"Peki o zaman. Madem olay yerine giremiyoruz, öyleyse Cinayet Masası'na dönüp zanlıyı sorgulayalım. Ama önce Frau Doktor Eckhardt'ın zanlının psikolojik durumunu değerlendirmesini istiyorum." Sert bir hareketle cep telefonunu açıp belleğe kayıtlı bir numarayı aradı.

"Adli Tıp Enstitüsü, ben Doktor Eckhardt." Telefona cevap veren kadın sesi tok ve sıcaktı ve hafif bir Bavyera şivesi taşıyordu.

"Merhaba Susanne, benim. Nasılsın?"

Susanne içini çekti. "Keşke hâlâ Sylt'te olsaydık. Ne oldu?"

Fabel Schanzenviertel'de işlenen bir cinayetin zanlısı olarak bir kadının tutuklandığını ve kadının sorgusuna başlanmadan önce psikolojik durumunun değerlendirilmesini istediğini açıkladı.

"Öğleden sonra çok doluyum. Saat dört uygun mu?"

Fabel saatine baktı. Bir buçuktu. Psikolojik değerlendirmeyi beklerlerse sorgu için akşama kadar beklemeleri gerekecekti.

"Tamam. Ama bu durumda senden önce onunla bir ön sorgu yapmamız gerekecek."

"Peki, dörtte Presidium'da görüşürüz" dedi Susanne. "Zanlının adı ne?"

"Bir saniye..." Fabel, Maria'ya döndü. "Gözaltındaki kadın için elimizde hangi isim var?"

Maria not defterini açıp karıştırmaya başladı.

"Dreyer" dedi sonunda.

"Kristina Dreyer mi?"

Maria şaşırdı. "Evet. Onu tanıyor musun?"

Fabel cevap vermedi ve Susanne'ye "Seni daha sonra tekrar arayacağım" deyip sert bir hareketle telefonu kapattı. Sonra Maria'ya döndü. "Grueber'i bul. Olay yeri incelemesinin hangi aşamada olduğu umurumda bile değil. Olay yerini ve maktulü görmek istiyorum. Hemen şimdi."

14:10: Schanzenviertel, Hamburg

Grueber, Cinayet Masası ekibinin bir cinayet mahalline girmesini engelleyemeyeceğini biliyordu. Ama çocuksu görünümünden hiç beklenmeyecek bir kararlılık ve buyurganlıkla ekip üyelerinin her zamanki gibi sadece mavi galoşlar ve lateks eldivenler değil, tam teşekküllü olay yeri inceleme tulumları ve yüz maskeleri de giymelerini şart koştu.

"Bize neredeyse hiçbir şey bırakmamış" dedi. "Bugüne kadar gördüğüm en kapsamlı olay yeri temizleme çalışması. Neredeyse tüm yüzeyleri çamaşır suyu içeren bir temizleyici ya da solüsyonla temizlemiş. Neredeyse tüm adli kanıtları yok etmiş ve DNA örneği içerebilecek tüm dokuları bozmuş."

Fabel, Werner ve Maria koruyucu giysilerini giydikten sonra Grueber onları içeriye aldı. Fabel tek tek tüm odaları incelemeye başladı. Her odada en az bir olay yeri inceleme teknisyeni çalışıyordu. Dairenin temizliği ve düzenliliği Fabel'in dikkatini çekti. Geniş ve ferah bir ev olmasına karşın, duvarların neredeyse her metrekaresinin kitap raflarına ayrılmış olması bir sıkışıklık hissi yaratıyordu. Rafların bir bölümüne düzgün bir şekilde dergiler yığılmıştı. Holdeki raflar belli ki oturma odasından taşan kitap, plak ve CD'ler için yapılmıştı. Fabel plak ve CD'lere bakmak için durdu. Reinhard Mey'in çok sayıda albümü vardı, ama bunların çoğu CD formatında yeniden yayımlanan eski albümlerdi. Hauser, bir neslin protest şarkılarını bir sonraki neslin teknolojisiyle dinleme ihtiyacı hissetmiş olmalıydı. Fabel, Cornelius Tamm'ın *Ewigkeit*'ını CD olarak görünce hafifçe gülümsedi. Tamm kendisini Almanya'nın Bob Dylan'ı olarak lanse etmiş ve 1960'larda belli bir başarıya ulaşmıştı, ama sonra tamamen yok olup gitmiş-

ti. Fabel raflardan büyük ve parlak ciltli bir kitap aldı. Bu, Don McCullin'in Vietnam fotoğraflarından oluşan bir albümdü. Yanında İngilizce bir gezi kitabı ve birkaç tane ekoloji ders kitabı duruyordu. Her şey tam beklenebileceği gibiydi. Duvarlarda raflardan kalan tüm boşluklar çerçevelenmiş posterlerle kaplıydı. Fabel bunlardan birinin önünde durdu. Çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğrafta, omuz hizasındaki dalgalı saçları ve bıyığıyla genç bir adam görülüyordu. Belden yukarısı çıplaktı, basit bir bankın üstüne oturmuştu ve bir elinde elma vardı.

"Kim bu hippi?" diye sordu Werner, Fabel'in omzunun üstünden.

"Fotoğrafın tarihine dikkat et: 1899. Bu adam hippilik icat edilmeden yetmiş yıl önce hippi olmayı başarmıştı. Bu adam..." -Fabel lateks eldivenli parmağıyla fotoğrafın camını tıklattı- "Gustav Nagel. Alman ekosavaşçılarının koruyucu azizi. Yüz yıl önce Almanya'nın sanayileşmeyi ve militarizmi reddetmesi, pasifizmi benimsemesi, vejetaryen olması ve doğaya dönmesi için mücadele etti. Ha bir de, isimleri büyük harfle yazmaktan vazgeçmemizi istiyordu. Bunun çevrecilikle ne ilgisi var, bilmiyorum. Belki daha az mürekkep tüketmek için."

Fabel, Nagel'in parlak gözlerine ve meydan okuyucu bakışına bir kez daha baktı. Sonra Grueber ve diğerlerinin peşinden koridorun köşesine gitti.

Olay yeri inceleme ekibi çalışmalarını koridorun öteki ucuna ve banyoya yoğunlaştırmıştı.

"Burada birkaç tane plastik çöp torbası bulduk" dedi Grueber banyonun kapısına yaklaşırlarken. "Birkaç nesneyi ayırdık, ama torbaları Butenfeld'e gönderdik." Grueber, Susanne'nin de kriminal psikolog olarak çalıştığı Adli Tıp Enstitüsü'nün olay yeri inceleme birimini kastediyordu. Enstitü, şehrin kuzey bölümündeki Butenfeld Üniversitesi Kliniği'nin bir parçasıydı. "Bulduklarımızdan biri şurada..." Grueber teknisyenlerden birine işaret etti ve teknisyen ona kare şeklindeki şeffaf plastikten büyük adli kanıt torbalarından birini uzattı. Plastik kalın ve neredeyse bükülemeyecek sertlikteydi. İçinde, düz bir şekilde yayılmış, deri ve saçtan oluşan kalın bir disk vardı. Bu bir insanın kafa derisiydi. Torbanın plastik çeperlerinde ve köşelerinde yapışkan kan gölcükleri oluşmuştu.

Fabel, torbayı Grueber'den almadan içindekileri inceledi. Midesinde büyüyen bulantıya ve Werner'in tiksintiyle homurdanışına aldırış etmedi. Saç kırmızıydı. Çok kırmızıydı. Grueber, Fabel'in ne düşündüğünü anladı.

"Saça boya sürülmüş. Kafa derisinde ve çevresindeki deride boyanın taze olduğunu gösteren izler var. Katilin saç boyası ya da başka bir boyarmadde kullanıp kullanmadığını henüz bilmiyorum. Her ne kullanıldı ise, bence, kafa derisi vücuttan ayrılmadan hemen önce kullanılmış."

"Vücut dedin de... Vücut nerede?" Fabel insanın dikkatini mıknatıs gibi çeken korkunç kafa derisinden hızla gözlerini ayırdı. Cinayet Masası'nda bunca yıl çalıştıktan ve bunca cinayet vakasıyla uğraştıktan sonra bile, insanların gaddarlıkları karşısında hâlâ şok geçiriyor, olanları aklı almıyordu.

Grueber başıyla işaret etti. "Şu tarafta. Hoş bir görüntü olmadığını söylememe gerek yok herhalde."

Fabel banyoya girer girmez, Grueber'in adli kanıt bulmak konusunda yaşadıkları güçlüğü hiç abartmamış olduğunu anladı. Küvetin yanındaki insan şeklindeki cisim dışında buranın bir cinayet mahalli olduğunu gösteren en ufak bir işaret yoktu. Çamaşır suyu ve hafif bir limon kokusu dışında bir koku almak bile mümkün değildi. Tüm yüzeyler pırıl pırıldı.

"Kristina Dreyer bir cinayet zanlısı olabilir" dedi Werner, asık bir suratla. "Ama temizliğin saatine ne kadar ücret talep edeceğini merak ettim. Bizim eve de böyle biri lazım."

"Bunu söylemen çok ilginç" dedi Maria, sesinde Werner'in şaka yaptığını anladığını gösteren hiçbir belirti olmaksızın. "Gerçekten de mesleği temizlikçilik. Serbest çalışıyor. Evin önünde duran arabası temizlik malzemeleriyle dolu. Burayı bu kadar iyi bir şekilde temizlemesine şaşmamalı."

"Peki" dedi Fabel. "Elimizdeki tek şeye bir bakalım."

Olay yeri inceleme uzmanları mumyayı bir kat bandajla daha kaplamışlardı. Suçlu zaten cesedi duş perdesine sarıp koli bandıyla paketlemişti. Olay yeri inceleme uzmanları, duş perdesinin ve koli bandının her bir santimetrekaresini tek tek numaralandırılmış Taser bantlarla bir kat daha sarmalamışlardı. Ceset tüm açılardan fotoğraflanmıştı ve şimdi Butenfeld'deki adli tıp laboratuvarına gönderilecekti. Orada Taser şerit şerit çıkarılacak, şeffaf pleksiglasların üstüne aktarılacak ve böylece adli kanıtlar analiz edilebilecekti. Duş perdesinin altındaki cesedin üstünde giysi varsa, bunların üstünde herhangi bir iplik ya da başka bir iz olup olmadığına bakmak üzere aynı işlem bir kez daha tekrarlanacaktı.

Fabel insan şeklindeki pakete baktı. "Yüzü açın" dedi. "Hauser olduğundan emin olmam lazım."

Grueber duş perdesini araladı. Baş ve omuzlar siyah plastikle kaplıydı. Fabel sabırsızlığını ifade eden bir baş hareketi yaptı. Grueber bunun üzerine özenli bir şekilde koli bandını kesti ve yüzü ve başı ortaya çıkardı. Hans-Joachim Hauser çatılmış kaşlarının altından, buzlu camı andıran gözleriyle onlara bakıyordu. Fabel yeniden midesinin kalkmasını bekliyordu, ama önünde duran şeye bakarken hiçbir şey hissetmedi. Evet, buna ancak "şey" denebilirdi. Bir heykeldi bu. Başın şeklinin değişmesinde, ölü adamın kafatası kemiklerinin ortaya çıkmasında, yüzünün kanlı yapışkanlığında onu insanlıktan tamamen uzaklaştıran bir şeyler vardı.

Fabel ayrıca cesedin ona biraz tanıdık gelmesini de beklemişti. Hans-Joachim Hauser 1970'lerdeki ve 1980'lerdeki radikal hareketlerde çok aktifti. Daniel Cohn-Bendit, Petra Kelly, Joschka Fischer, Bertholdt Müller-Voigt gibi radikal solun yıldız isimleriyle aynı fotoğraflarda yer almıştı, ama ünlü olmak için ne kadar uğraşsa da medya ışıklarının kıyılarında bir yerde kalmaktan kurtulamamıştı. Fabel bazı insanların nasıl belli bir zamanda donup kaldıklarını düşündü. Bazılarının kendilerini değiştirmeleri imkânsız gibiydi. Fabel'in belleğine kayıtlı Hauser imajı, 1980'lerde Hamburg Senatosu'na ateş püsküren, zayıf, uzun gür saçlı, biraz genç kızı andırır bir delikanlı şeklindeydi. Ölünün gri, yapışkan, biraz şişmiş suratında, Fabel'in eski Hans-Joachim Hauser imajıyla bağlantı kurabilmesini sağlayacak en ufak bir işaret yoktu. Cesedin saçlı halini kafasında canlandırmaya çalıştı. Bu da işe yaramadı.

"Harika" dedi Werner, ağzında kötü bir tat varmış gibi. "Gerçekten harika. Kafa derisi yüzen bir temizlikçi kadın. Kızılderili falan olmasın?"

"Kafa derisi yüzmek çok eski bir Avrupa geleneğidir" dedi Fabel. "Biz bu işe Amerika yerlilerinden binlerce yıl önce başlamıştık. Onlar bunu muhtemelen Avrupalı göçmenlerden öğrendiler."

Grueber duş perdesini biraz daha aralayıp Hauser'in boynunu açtı. "Şuraya bakın..."

Boğaz boyunca uzanan geniş ve derin bir kesik vardı. Bir cerrah elinden çıkmışçasına temiz ve kusursuz bir kesikti. Fabel cildin altındaki mermerimsi gri ve beyaz katmanı fark etti. Kesikte kan yoktu. Kristina Dreyer cesedi de iyice yıkanmıştı. Fabel'in karşısında, morgdaki cesetlerden tanıdık olduğu temiz bir ölüm vardı.

Fabel, Maria ve Werner'e döndü. Tam bir şey söyleyecekti ki, Maria'nın gözlerini hiç ayırmadan Hauser'in başına ve boynuna

baktığını fark etti. Bu ne dehşete kapılmış bir insanın bakışıydı, ne de Maria'nın o her zamanki soğukkanlı, tartan bakışları. Boş ve ifadesiz bir bakıştı bu. Sanki Hans-Joachim Hauser'den geriye kalan şey, onu hipnotize etmiş gibiydi.

"Maria?" Fabel cevap bekler gibi kaşlarını çattı. Maria hemen silkinerek o ana döndü.

"Çok keskin bir şey olmalı" dedi soğuk bir şekilde. "Bıçak yani. Bu kadar temiz bir kesik açtığına göre, ustura gibi keskin olmalı."

"Evet, öyleymiş" dedi Grueber, hâlâ cesedin yanında diz çökmüş vaziyetteydi. Fabel, Grueber'in profesyonel bir şekilde cevap vermiş olmasına rağmen, Maria'ya bakışında kişisel bir kaygı belirtisi de gösterdiğini fark etti. "Cerrahi bir neşter, hatta açık bir jilet olabilir."

Fabel doğruldu. Gözaltındaki kadını düşündü. On yıldan uzun bir süre önce gördüğü yüzü hayal meyal hatırlıyordu.

"Bu, çok metodik bir cinayet" dedi nihayet. Werner'e döndü. "Zanlı Kristina Dreyer'in gerçekten olay yerini temizlerken yakalandığından emin misin? Yani bütün bunları onun yaptığından emin miyiz?"

"En ufak bir kuşku yok" dedi Werner. "Hatta üniformalı polisler onu güç kullanarak durdurmak zorunda kalmışlar. Polisler geldikten sonra bile temizliğe devam etmeye çalışmış."

Fabel banyoyu bir kez daha inceledi. Bir ameliyat odası kadar steril ve soğuktu. "Bütün bunlar çok saçma" dedi sonunda.

"Saçma olan nedir?" diye sordu Maria.

"Maktule bütün bunları neden yapmış? Kafa derisi yüzmeler, boğazda bu kadar özenli bir kesik... Bunlar çok anlamlı şeyler... Sanki bir mesaj verilmeye çalışılmış."

"Zaten genellikle bir mesaj olur" dedi Grueber. Artık uzun ve ince vücudunu doğrultmuş, üç detektifin yanına gelmişti. Dördü birden yarım daire şeklinde yan yana durmuş, yerdeki bir zamanlar bir insan olan et ve kemikten yapılma heykele bakıyorlardı. Konuştuklarında cesede hitap ediyor gibiydiler. Cesct sanki düşüncelerini iletmelerine yardım eden sessiz bir tartışma yöneticisiydi. "Kafa derisi yüzmenin tek anlamı, kafa derisini *almak* olabilir. Katilin kurbanının kafa derisini yüzdükten sonra onu çöpe atılmak üzere bir çöp torbasına koymasına anlam veremiyorum."

"Ben de bunu kastettim" dedi Fabel. "Bütün bunlar bir tür mesajın olduğunu gösteriyor. Bir tür hastalıklı sembolizm. Ama böyle bir şey hemen her zaman başkaları tanık olsun diye yapılır. He-

men hemen hiçbir zaman kurbanın kendisi için yapılmaz. O zaten vücudu kesilip parçalanmadan önce ölmüş olur."

Maria başıyla onayladı. "Peki niye bütün çabalarına yazık etmiş? Bunca şey yaptıktan sonra olay yerini temizlemek ve cesedi gizlemek için bu kadar büyük bir zahmete girmiş? Ve kazandığı ödülü çöpe atmış?"

"Kesinlikle öyle. Hep beraber Presidium'a dönelim. Kristina Dreyer'le konuşmam lazım. Bu iş hiç aklıma yatmadı."

Tam o sırada olay yeri inceleme teknisyenlerinden biri Grueber'e seslendi. Grueber teknisyenin gösterdiği noktayı incelemek için eğilirken Fabel, Maria ve Werner onun çevresine toplandılar. Küvetin kenarı ile zeminin birleştiği bir noktaya bakıyorlardı. Fabel orada hiçbir şey göremiyordu.

"Neye bakıyoruz?"

Teknisyen bir cerrahi cımbız çıkardı, oradan bir şey aldı ve havaya kaldırdı. Bu bir saç teliydi.

"Anlamıyorum" dedi teknisyen. "Burayı daha önce kontrol etmiştim. Bu saçı görmemiştim."

"Üzülme, bu çok normal" dedi Grueber. "Oraya ben de bakmıştım, ama ben de görmemiştim. Önemli olan, sonuçta bulmuş olman."

Fabel saçı görmekte hâlâ güçlük çekiyordu. "Ben daha önce görmemenize değil, şimdi görmenize şaşırdım."

Grueber, cımbızı teknisyenin elinden aldı ve saçı ışığa tuttu. Alet kutusundan bir büyüteç çıkardı ve değerli bir elması inceleyen bir kuyumcu edasıyla saç telini inceledi.

"Çok garip..." dedi.

"Nedir garip olan?" dedi Fabel.

"Bu kızıl bir saç teli. Doğal bir kızıl, kafa derisindeki gibi kırmızıya boyanmamış. Zaten kurbana ait olamayacak kadar uzun. Zanlı kızıl saçlı mı?"

"Hayır" dedi Fabel. Maria ve Werner birbirlerine baktılar. Kristina Dreyer, Fabel gelmeden önce olay yerinden götürülmüştü.

15:15: Presidium, Alsterdorf, Hamburg

Fabel sorgu odasına girdiğinde Kristina Dreyer'in yüzünde neredeyse bir rahatlama ifadesi oluştu. Kendisine çok büyük gelen beyaz adli tıp tulumunun içinde küçücük ve perişan görünüyordu. Giysilerini analiz edilmek üzere almışlardı.

"Merhaba Kristina" dedi Fabel. Bir sandalye çekerek Werner

ve Maria'nın yanına oturdu. Werner'e bir dosya uzattı.

"Merhaba Herr Fabel." Kristina'nın donuk mavi gözleri dolu doluydu. Bir damla yaş elmacıkkemiklerinin üzerindeki yıpranmış deriden aşağı yuvarlandı. Sesinde gergin bir titreme vardı. "İnşallah siz gelirsiniz diye dua ediyordum. Yine her şeyi mahvettim Herr Fabel. Her şey... yine... paramparça oldu."

"Bunu neden yaptın Kristina?" diye sordu Fabel.

"Yapmak zorundaydım. Her şeyi temizlemeliydim. Onun kazanmasına izin veremezdim."

"Neyin kazanmasına?" diye sordu Maria.

"Deliliğin. Kargaşanın... o kan deryasının."

Werner dosyayı biraz karıştırdıktan sonra kapattı ve arkasına yaslandı. Yüzünde bir anda her şeyi anlamış gibi bir ifade belirmişti.

"Kusura bakma Kristina" dedi. "İlk anda adını hatırlayamadım. Daha önce de buraya gelmiştin, değil mi?"

Kristina gözlerinde büyük bir dehşet ifadesiyle yalvarırcasına Fabel'e baktı. Fabel aynı anda kadının titrediğini ve güçlükle ve hızlı hızlı nefes almaya başladığını fark etti. Fabel daha önce de korkmuş zanlılar görmüştü, ama Kristina'nın bir anda kapıldığı ve bedeni sarsmaya başlayan bu dehşet hali, Fabel'in zihninde alarm zillerinin çalmasına yol açtı.

"İyi misin Kristina?" diye sordu. Kristina başını salladı.

"Bu aynı değil. Bu kesinlikle aynı değil..." dedi Werner'e. "Geçen sefer..." Sesi silinip gitti ve Fabel titremenin yerini güçlü bir sarsılmanın aldığını fark etti.

"İyi olduğuna emin misin Kristina?" diye sordu tekrar.

Her şey o kadar hızlı bir şekilde gelişti ki, Fabel tepki vermeye fırsat bulamadı. Kristina çok hızlı bir şekilde, güçlükle ve gürültüyle nefes alıp vermeye başladı. Yüzü önce ateşi çıkmış bir insan gibi parlak bir kırmızıya büründü, sonra birden bembeyaz kesildi. Sandalyesinden kalkmaya çalışıp deterjanın kırmızılaştırdığı parmakları sarımsı bir beyaza çevirecek kadar güçlü bir şekilde masanın kenarlarını kavradı. Her nefes alışında bütün vücudu sarsılıyordu. Nefes verişleri ise kısa ve zayıftı. Boşluğa düşmüş gibiydi. Çırpınan akciğerlerini doldurmak için umutsuzca boşluğu emiyordu. Birden belini bükerek öne doğru fırladı. Başı çok hızlı ve sert bir şekilde masanın yüzeyine çarptı. Sonra sanki görünmeyen bir iple çekiliyormuş gibi hızla sağa gitti ve yana devrildi. Fabel hızla atılıp onu tuttu.

Maria o kadar hızlı bir şekilde öne atıldı ki, Fabel onun sandal-

yesinin yere devrildiğini görmedi bile. Maria bir anda omzuyla Fabel'i itti, Kristina'yı kollarının üst tarafından sıkıca tuttu ve yavaşça yere bıraktı. Sonra tulumun ense tarafındaki fermuarını açtı.

"Torba getirin" diye haykırdı Fabel ve Werner'e. Fabel ve Werner boş gözlerle bakıyorlardı. "Bana bir torba getirin. Kesekâğıdı, naylon torba ya da başka bir şey."

Werner koşarak çıktı. Fabel, Maria'nın yanına diz çöktü. Maria, Kristina'nın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Beni dinle Kristina, birazdan bir şeyin kalmayacak. Sadece bir panik atak geçiriyorsun. Nefes alışını kontrol etmeye çalış." Fabel'e döndü. "Büyük bir paniğe kapıldı. Kanındaki oksijen aşırı düzeye ulaştı. Bir doktor bul."

Werner koşarak içeri girdi. Elinde kahverengi bir kesekâğıdı vardı. Maria kesekâğıdıyla Kristina'nın ağzını ve burnunu kapattı ve kâğıdın kenarlarından sıkıca bastırdı. Kadının her nefes alıp verişinde kesekâğıdı büzülüp açılıyordu. Bir süre sonra Kristina'nın nefes alıp verişi normale döner gibi oldu. İki sağlık görevlisi sorgu odasına girdi. Maria ayağa kalkıp hastayı onlara bıraktı.

"Birazdan düzelir" dedi. "Ama yeniden sorguya başlamadan önce Frau Doktor Eckhardt'ın psikolojik değerlendirme yapmasını beklesek iyi olacak."

"Çok etkilendim" dedi Werner. "Böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini nereden biliyordun?"

Maria ciddi bir yüz ifadesiyle omuz silkti. "Temel ilkyardım bilgileri."

Ama, o gün ikinci kez, Maria'nın vücut dilinde Fabel'i rahatsız eden bir şeyler vardı.

Fabel, Maria ve Werner, Presidium'un kantininde, otoparkı ve onun ilerisindeki Toplum Polisi Merkezi'ni gören geniş bir pencerenin önünde kahve içiyorlardı.

"O olaya sen mi bakmıştın?" diye sordu Werner.

"Cinayet Masası'ndaki ilk görevlerimden biriydi" dedi Fabel. "Ernst Rauhe cinayeti. Ciddi bir cinsel sadizm vakasıydı. Rauhe 1980'lerde altı kadına tecavüz edip öldürdü. Sonra yakalandı. Cezai ehliyetinin olmadığına karar verildi ve Krankenhaus Ochsenzoll'un yüksek güvenlikli bölümüne yerleştirildi. Cinayet Masası'nda çalışmaya başladığımda birkaç yıldır orada yatıyordu."

"Sonra kaçtı mı?" diye sordu Maria.

"Kaçtı tabii" diye araya girdi Werner. "O zamanlar üniformalı

polistim ve onu yakalamaya çalışan ekipte görev aldım. Bir deliyi bulmak için bataklıklarda salak salak dolaştık. Meğer yardım görmüş."

"Kristina'dan mı?"

"Evet." Fabel uzun uzun kahvesine baktı ve kaşıkla kahvenin yüzeyini karıştırdı. Sanki bu yolla hafızasını da canlandırmaya çalışıyordu. "Aynı hastanede hemşireydi. Ernst Rauhe çok zeki bir adam değildi, ama insanları kullanmayı çok iyi biliyordu. Zaten, sizin de gördüğünüz gibi, Kristina'nın da çok sağlam bir kişiliği olduğu söylenemez. Rauhe, Kristina'yı hayatının aşkı olduğuna, onu bulunduğu bataktan çıkardığına inandırmış. Kristina bütün varlığıyla ona âşık olmuş ve onun hüküm giydiği suçları aslında işlememiş olduğuna kesin olarak inanmış. Ama, tabii ki, akıl hastanesine kaldırıldığı için artık masumiyetini ispatlaması mümkün değilmiş. Kristina'yı bütün bunlara inandırmış." Fabel bir an duraklayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Sonradan öğrendiğimize göre, Kristina aslında onun serbest bırakılması için bir kampanya düzenlemeyi düşünmüş. Ama Rauhe bunun bir işe yaramayacağını, Kristina'nın gerçekten işe yarabileceği zamana kadar kendisine olan desteğini saklaması gerektiğini söylemiş."

"Kristina da bunun üzerine onun kaçmasına yardım etti" dedi Werner. "Yanlış hatırlamıyorsam, kaçmasına yardım etmekle de kalmadı, sonra onu evinde sakladı."

"Tamam!" dedi Maria. "Şimdi ben de hatırladım."

Fabel başını salladı. "Werner'in dediği gibi, Hamburg vilayetindeki, Niedersachsen'deki ve Schleswig-Holstein'daki üniformalı polis birliklerinin ve detektif birimlerinin neredeyse tamamı onun peşine düşmüştü. Hiç kimse içeriden birinden yardım almış ve özel güvenlikli bölümden elini kolunu sallayarak çıkmış olabileceğini düşünemedi. İki hafta boyunca, bölgede ne kadar ambar, çiftlik evi ve ucuz pansiyon varsa hepsi didik didik edildi. Bir ay kadar sonra hastaneden bir telefon aldık. Bir hemşirelerinin durumundan endişe ettiklerini söylediler. Sürekli zayıflıyormuş ve yüzü yara bere içindeymiş. Sonunda hiç gelmemeye başlamış ve hastaneye telefon da etmemiş. O zaman hastane yöneticileri hemşirenin ara sıra da olsa Rauhe'yle temasta olduğunu fark etmişler. Arkadaşları son haftalarda kilo kaybı ve yaraların yanı sıra davranışlarının da garipleştiğini ve insanlardan uzak durmaya başladığını belirtmişler."

"Ve bu hemşire Kristina Dreyer'di" diye hikâyeyi tamamladı Maria.

Fabel başıyla onayladı. "İlk anda, Rauhe'nin hastanedeyken onu gözüne kestirmiş olduğunu, kaçtıktan sonra izlediğini, bir süre sonra onu kaçırdığını ve sonunda öldürdüğünü düşündük. Bu yüzden Cinayet Masası devreye girdi. Bir grup polisle birlikte Kristina'nın Harburg'daki dairesine gittim. İçeriden birtakım sesler duyduk... sızlanma sesleri gibi... Kapıyı kırıp içeri girdik. Tam beklediğimiz gibi, bir cinayet mahalliyle karşı karşıya geldik. Ama öldürülen Kristina değildi. Dairenin ortasında çırılçıplak vaziyette ayakta duruyordu. Her yeri kanlar içindeydi. Hatta odanın her yeri kanlar içindeydi. Elinde bir balta vardı. Yerde de Ernst Rauhe'den geriye kalanlar duruyordu."

"Şimdi tarih tekrar mı etti yani?" diye sordu Maria.

Fabel iç çekti. "Bilemiyorum. Bana mantıklı gelmiyor. Sorgu sırasında Ernst Rauhe'nin serbest kaldıktan sonra eğlence olsun diye sürekli olarak Kristina'ya tecavüz ve işkence ettiğini öğrendik. Kristina zamanında minyon tipli, güzel bir kızmış; ama olaydan önceki birkaç günde Rauhe'nin dayaklarından yüzü tanınmayacak hale gelmişti. Ama belki de, Kristina'yı onu öldürme noktasına getiren, fiziksel işkenceden çok psikolojik işkenceydi. Rauhe onu soyup köpek gibi yerde sürünmeye zorluyormuş. Yıkanmasına izin vermiyormuş. Korkunç bir durum. Sonra, sürekli olarak boğazını sıkıyor, tam ölmek üzereyken bırakıyormuş. Kristina, Rauhe'nin artık ondan sıkılmaya başladığını fark etmiş. Sıkıldığında da başka kadınlara yaptığı gibi onu da öldüreceğini biliyormuş."

"Ondan önce davranmaya mı karar vermiş?"

"Evet. Bir baltayla kafasının arkasına vurmuş. Ama çok ufak tefek ve güçsüz olduğu için bir darbede Rauhe'yi öldürememiş. Rauhe onun üzerine atılınca baltayla vurmaya devam etmiş. Ernst Rauhe sonunda kan kaybından ölmüş, ama olay yerindeki kanıtlara göre Kristina o öldükten sonra da uzun süre vurmayı sürdürmüş. Odanın her tarafı kanla ve et ve kemik parçalarıyla doluydu. Rauhe'nin suratı paramparça olmuştu. O zaman için, açık farkla, hayatımda gördüğüm en korkunç cinayetti."

Maria ve Werner bir şey söyleyemediler. Sanki genç Fabel'in cehennemden gelen bir manzara karşısında dehşete kapılmış bir halde öylece kalakaldığı Harburg'daki o küçük kiralık daireye ışınlanmışlardı.

"Kristina, Ernst Rauhe cinayetinden hüküm giymedi" diye devam eti Fabel. " Kristina'nın, Rauhe'nin sadistçe davranışlarından ötürü geçici olarak akli dengesini kaybettiğine ve Rauhe'nin kısa süre içinde onu öldüreceğine inanması için çok geçerli nedenler

olduğuna karar verildi. Ama yardım ve yataklık suçundan altı yıl Fuhlsbüttel Cezaevi'nde yattı. Rauhe kaçtıktan sonra birini öldürmüş olsaydı herhalde en az on beş yıl alırdı."

"Haklısın" dedi Maria, bir süre düşündükten sonra. "Bu hiç de mantıklı değil. Bildiğimiz kadarıyla, Kristina'nın evini temizlemek dışında Hauser'le bir ilişkisi yoktu. Üstelik cesedin durumunu gördük. Bunu yapmak zaman ister. Böylesine kasıtlı eylemlerin önceden düşünülmüş ve planlanmış olması lazım. Ayrıca, bunun bir anlamı olmalı. Anlattıklarından Rauhe'yi bir çılgınlık anında öldürdüğü sonucu çıkıyor. Belli bir süre boyunca yaşadığı korku birikip bir anda panik ve öfke şeklinde patlak vermiş. Tamamen kontrolsüz bir eylem. Hauser cinayeti ise belli ki önceden planlanmış ve soğukkanlı bir şekilde gerçekleştirilmiş."

Fabel başıyla onayladı. "Ben de böyle düşünüyorum. Demin geçirdiği nöbete bakın. Çok gergin bir insan olduğu açık. Cinayet mahallinde gördüklerimize hiç uymuyor."

"Ama bir dakika" dedi Werner. "Bu kadının yaptığı işi gizlemeye çalışırken yakalandığını unutmayalım. Masum bir insan neden kanıtları saklamak istesin ki? Üstelik, bu ne büyük bir tesadüftür ki, cinayet mahallinde yakalanan şahıs daha önce de bir cinayet işlemekten hüküm giymiş."

"Farkındayım" dedi Fabel. "Kristina yapmış olamaz, demiyorum. Sadece henüz tüm parçalar yerine oturmadı ve başka ihtimallere de açık olmalıyız, diyorum."

Werner omuz silkti. "Patron sensin."

17:30: Presidium, Alsterdorf, Hamburg

Susanne, Fabel'e Kristina Dreyer'i artık yeniden sorgulayabileceğini söylediğinde, işteki ilk gününün ağırlığı Fabel'in omuzlarına çökmeye başlamıştı. Odasında Susanne'yle kahve içiyor ve Kristina'nın ruhsal durumu üzerine konuşuyorlardı. Susanne'nin koyu renk gözlerinden de tıpkı onunkilerde olduğu gibi bir donukluk, bıkkınlık ve yorgunluk okunuyordu. Sakin başlayan ilk iş günleri ikisi için de çok karmaşık ve yorucu bir hal almıştı.

"Ona karşı çok anlayışlı davranmak zorundasın" dedi Susanne. "Çok kırılgan bir durumda. Ayrıca, sorguda ben de bulunursam çok iyi olur."

"Olur." Fabel yorgunluğu kovmak istermiş gibi gözlerini ovuşturdu. "Psikolojik durumuyla ilgili olarak ne sonuca vardın?"

"Herhangi bir psikozu olmadığı, ama ciddi bir nevroz geçirdiği

açık. Aleyhinde ne kanıt olursa olsun, böyle bir cinayet işleme olasılığının çok düşük olduğunu söylemek zorundayım. Bence Kristina Dreyer bir suçludan çok bir kurban gibi."

"Peki öyleyse" dedi Fabel kapıyı açarak ve Susanne'nin geçmesini bekleyerek. "Gidip işin aslını öğrenelim."

Kristina Dreyer, hâlâ üzerinde bulunan beyaz adli tıp tulumunun içinde çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Fabel duvara yakın bir yere oturdu ve sorguyu Maria ve Werner'e bıraktı. Susanne, Kristina'nın yanında oturuyordu. Kristina sorguda yanında bir avukat bulundurma hakkını kullanmak istememişti.

"Konuşmak istiyor musun Kristina?" diye sordu Maria. Aslında izin ister gibi bir tavrı yoktu ve cevap beklemeden siyah kayıt cihazının düğmesine bastı. Kristina başıyla evet işareti yaptı.

"Ben sadece orayı temizlemek istedim" dedi. "Onu ben öldürmedim. Herr Hauser'i ben öldürmedim. Zaten çok az gördüğüm biriydi."

"Ama Kristina" dedi Werner, "daha önce de cinayet işlemişsin. Bu olayda da seni cinayet mahallini temizlerken yakaladık. Bu meseleyi gerçekten 'temizlemek' istiyorsan, neden bize gerçeği söylemiyorsun? Herr Hauser'i öldürdüğünü ve bunu örtbas etmeye çalıştığını biliyoruz. Suç üstü yakalanmasaydın, paçayı kurtaracaktın."

Kristina, Werner'e bakakaldı, ama bir cevap vermedi. Fabel onun hafifçe titrediğini fark eder gibi oldu.

"Bu kadar acele etmeyin Başkomiser Yardımcısı" dedi Susanne, Werner'e. Kristina'ya döndü ve daha yumuşak bir sesle, "Kristina, Herr Hauser öldürüldü" dedi. "Olay yerini temizlemen polisin olayın nasıl gerçekleştiğini anlamasını çok zorlaştırdı. Ve olayın gerçek niteliğini öğrenmeleri ne kadar uzarsa, katili bulmaları da o kadar zor olacak. Yani eğer katil sen değilsen. Bu nedenle, olanlarla ilgili bildiğin her şeyi tüm ayrıntılarıyla yetkililere anlatmalısın."

Kristina Dreyer yine başıyla onayladı. Sonra Maria'nın omzunun üstünden Fabel'e baktı. Sanki on yıl kadar önce kendisini tutuklayan bu polisten yardım istiyordu. "Daha önce yaşadığım olayı biliyorsunuz Herr Fabel. Ernst Rauhe'nin bana yaptıklarını biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum Kristina. Ve bu sefer neler olduğunu da bilmek istiyorum. Herr Hauser de sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Söylediğim gibi, Herr Hauser'i zaten ha-

yatımda birkaç kez gördüm. Ben evini temizlerken o hep işte olurdu. Paramı bir zarfın içinde portmantonun üstüne bırakırdı. Bana bir şey yapmadı. Hiçbir şey yapmadı."

"Peki ne oldu Kristina? Herr Hauser'i sen öldürmediysen, neden olay yerini temizlerken yakalandın?"

"Her yer kan içindeydi. Çok fazla kan vardı. Her yerde kan vardı. Birden çılgına döndüm." Kristina durakladı. Sonra hâlâ titriyor olmakla birlikte sesi sertleşti. Sanki sinirleri çelik gibi gerilmişti. "Bu sabah, her hafta olduğu gibi, Herr Hauser'in dairesine geldim. Bende dairenin anahtarı var. Bu anahtarla içeri girdim. Girer girmez dairede garip bir şeyler olduğunu anladım. Sonra... Sonra o *şeyi* buldum..."

"Kafa derisini mi?" diye sordu Fabel.

Kristina başıyla onayladı.

"Neredeydi?" diye sordu Maria.

"Banyonun kapısına çivilenmişti. Temizlemesi saatler sürdü."

"Bir saniye" dedi Werner. "Herr Hauser'in dairesine kaçta geldin?"

"8:57'de. Tam olarak sabah 8:57'de." Bunu söylerken bir yandan da parmağıyla sorgu masasındaki bir noktayı ovuyordu. "Asla geç kalmam. Randevu defterime bakabilirsiniz."

"Yani, kafa derisini görünce alıp bir çöp torbasına attın ve kapıyı temizlemeye başladın, öyle mi?" diye sordu Werner.

"Hayır. Önce banyoya girdim ve Herr Hauser'i buldum."

"Neredeydi?"

"Klozetle küvet arasında. Yarı oturur gibiydi."

"Sen bulduğunda ölmüş durumdaydı, öyle mi?" diye sordu Maria.

"Evet." Kristina'nın gözleri dolu dolu oldu. "Kafasının üstü kesilmiş halde öylece oturuyordu. Korkunç bir şeydi."

"Peki" dedi Susanne. "Biraz ara ver ve sakinleş."

Kristina burnunu çekti ve başını salladı. Dalgın dalgın parmağını diliyle ıslattı ve yeniden masanın aynı noktasını ovmaya başladı. Odadaki diğer insanların göremediği bir lekeyi çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

"Korkunç bir şeydi" dedi tekrar. "Korkunç. Bir insan nasıl olur da başka bir insana böyle bir şey yapar? Üstelik Herr Hauser çok nazik birine benziyordu. Dediğim gibi, ona temizliğe gittiğimde o hemen her zaman işte olurdu. Ama karşılaştığımız zamanlarda hep çok cana yakın ve nazikti. Neden birinin ona böyle bir şey yaptığını kesinlikle anlayamıyorum."

"Bizim anlayamadığımız şey ise" dedi Maria, "neden birinin bir

cinayet olayıyla karşılaşınca hemen polisi aramak yerine olay yerini temizlemeye giriştiği... ve bunu yaparken hayati önemdeki bilgileri yok ettiği. Eğer masumsan neden suçla ilgili tüm izleri ortadan kaldırmaya çalıştın?"

Kristina, sorgu masanın kaplamasının üstündeki görünmez lekeyi ovmaya devam etti. Sonra kafasını kaldırmadan konuşmaya devam etti.

"Rauhe'yi öldürdükten sonra akıl sağlığımın yerinde olmadığını söylediler. Akli dengemi kaybetmişim. Bu ne kadar doğru bilemiyorum. Ama hapishanedeyken bir ara çıldırdığımı biliyorum. Neredeyse tamamen aklımı kaçırmıştım. Bu, Rauhe'nin bana yaptıkları yüzündendi. Benim ona yaptıklarım yüzündendi." Kafasını kaldırdı. Yüzünde sert bir ifade vardı. Gözlerinin çevresi kızarmıştı. Gözleri dolu doluydu. "Panik ataklar geçirmeye başladım. Çok kötü ataklardı. Bugün geçirdiğimden çok daha kötüydü. Boğulacakmışım gibi geliyordu. Sanki içime çektiğim hava beni boğuyordu. Sanki korktuğum her şey, daha öncesinde korkmuş olduğum her şey, Rauhe'nin bana yaşattığı onca dehşet... hepsi bir anda üstüme çullanıyordu. İlk seferinde kalp krizi geçiriyorum sandım... ve buna sevindim. Bu cehennemden kurtuluyorum sandım. Hapishane yönetimi intihar etmemi önlemek için beni gözlem altına aldı ve beni hapishane psikiyatrıyla görüştürmeye başladılar. Psikiyatr şiddetli bir travma sonrası stres ve obsesif-kompülsif bozukluk yaşadığımı söyledi."

"Ne tür bir obsesif-kompülsif bozukluk?" diye sordu Susanne.

"Ciddi bir pislik fobisi yaşamaya başladım. Kir, mikroplar... Özellikle kanla ilgili olan her şey. Bu fobi o kadar şiddetlendi ki, âdet görmemeye başladım. Hapishanede geçirdiğim zamanın büyük bir kısmı revire girip çıkarak geçti. En ufak şey kendimi kaybetmeme sebep olabiliyordu. Panik ataklar giderek daha da şiddetlendi ve beni sonunda kalıcı olarak revire yatırdılar."

"Sana ne verdiler?" diye sordu Susanne.

"Klordiazepoksit ve amitriptilin. Ama bana çok ağır geldiği için sonradan amitriptilini kestiler. Ayrıca uzun süre terapiye devam ettim ve çok faydasını gördüm. Sabıka sicilime bakarsanız erken salıverildiğimi göreceksiniz."

"Yani terapi işe yaradı mı?" diye sordu Werner.

"Hem evet, hem hayır. Oldukça düzeldim ve hastalığımla başa çıkabilmeye başladım. Ama ancak hapisten çıktıktan sonra gerçekten iyileşmeye başladım. Beni Hamburg'da özel bir kliniğe sevk ettiler. Sadece fobilerle, anksiyete bozukluklarıyla ve obse-

sif-kompülsif bozukluklarla ilgilenen bir yer."

"Dr. Minks'in Korku Kliniği mi?" diye sordu Maria.

"Evet... Evet, o." Kristina şaşırmıştı.

Herkes Maria'nın devam edeceğini sandığı için bir sessizlik oldu. Ama Maria griye çalan mavi gözlerini Kristina'dan hiç ayırmadan oturmaya devam etti ve bir şey söylemedi.

"Dr. Minks harikalar yarattı" dedi Kristina. "Bana hayatımı yeniden kazandırdı. Tekrar kendimi bulabilmemi sağladı."

"Gerçekten çok etkili olmuş" dedi Werner geriye yaslanarak ve gülümseyerek. "Baksana bir temizlikçi olmanı sağlamış. Demek istediğim, bu şekilde her Allah'ın günü en çok korktuğun şeyle karşı karşıya gelmiyor musun?"

"Ama zaten tam da bu!" Kristina birden canlanmıştı. "Dr. Minks korkularımla yüzleşmemi sağladı. Önce küçük adımlarla başladık. Dr. Minks hep yanımdaydı ve bana destek oluyordu. Panik ataklarımı tetikleyen şeylerin yavaş yavaş daha fazla üstüne gitmeye başladım."

"Yükleme" dedi Susanne, başını sallayarak. "Korku nesnesini, aşina olunan bir nesne haline getirmek."

"Doğru. Dr. Minks de tam olarak bunu söyledi. Fobimi denetlemeyi ve kanalize etmeyi, sonuçta da onu küçültüp yenmeyi öğrenebileceğimi söyledi." Kristina'nın konuşma tarzından, terapistinden öğrendiği ve alışık olmadığı kelimelerle konuştuğu belli oluyordu. "Bana kaosu kontrol edebileceğimi ve hayatımı düzene sokabileceğimi gösterdi. Sonuçta bir temizlikçi olmaya karar verdim." Durakladı ve yüzündeki heyecan birden kayboldu. "Herr Hauser'in dairesine girdiğimde... Herr Hauser'i ve ne halde olduğunu gördüğümde, dünya başıma yıkılır gibi oldu. Sanki bir anda eski daireme dönmüştüm ve..." Bu düşüncenin kafasından uzaklaşmasını bekledi. "Ama Dr. Minks bana kontrolü elimden bırakmamam gerektiğini öğretmişti. Bana geçmişimin ya da korkularımın beni ve olabileceğim insanı tanımlamasına izin vermemem gerektiğini söylemişti. Korktuğum şeyi ve bu yolla korkunun kendisini zapt etmem gerektiğini belirtmişti. Orada kan vardı. Her yer kan içerisindeydi. Sanki bir uçurumun kenarındaydım. Gerçekten de delilikle aramda sadece bir adım mesafe olduğunu hissettim. Kontrolü ele geçirmeliydim. Korku beni yenmeden ben onu yenmek zorundaydım."

"Bu yüzden de banyoyu temizlemeye mi başladın?" diye sordu Werner. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Önce kanı temizledim. Çok uzun sürdü. Sonra geri ka-

lan her şeyi temizledim. Korkunun kazanmasına izin vermedim." Kristina yeniden masadaki görünmeyen lekeyi ovmaya başladı. Son kez. Kararlı bir şekilde. "Anlıyorsunuz, değil mi? Kaos beni yenemedi. Kontrolümü kaybetmedim."

19:10: Presidium, Alsterdorf, Hamburg

Kristina Dreyer'in sorgusu bittikten sonra ekip kısa bir toplantı yaptı. Kristina Dreyer hâlâ başlıca zanlıydı ve gece gözlem altında tutulacaktı, ama ekibin hiçbir üyesi katilin o olduğuna ikna olmamıştı.

Fabel toplantıyı bitirdikten sonra Maria'dan hemen ayrılmamasını istedi.

"Her şey yolunda mı Maria?" diye sordu diğerleri çıktıktan sonra. Maria, çok açık bir şekilde belli etmek istemese de, sabırsız ve şaşkın görünüyordu. "Sorguda fazla konuşmadın da."

"Açıkçası, söylenecek fazla bir şey olmadığını düşündüm Şef. Bence, öncelikle adli tıp ve patoloji incelemelerinin sonucunu beklemeliyiz. Kristina Dreyer geride fazla bir şey bırakmamış olsa da."

Fabel düşünceli bir şekilde başını salladı. "Gittiği Korku Kliniği'ni nereden biliyorsun?"

"Açıldığında bayağı bir reklamını yapmışlardı. *Abendblatt*'ta klinik hakkında bir yazı çıkmıştı. Ona benzer başka bir yer yok. Kristina Dreyer özel bir kliniğe gittiğini söyleyince haliyle aklıma orası geldi." Fabel, Maria'nın yüz ifadesinden bir şey gizliyor olup olmadığını anlayamadı. Daha önce de birçok defalar olduğu gibi bu ifadesizlikten ciddi bir şekilde rahatsız oldu. Beraber yaşadıkları o deneyimden sonra daha dürüst bir yaklaşımı hak ettiğini düşünüyordu. Açık konuşmak ve Maria'dan sorunu her ne ise bunu açıkça söylemesini istemek için güçlü bir istek duyuyordu. Ama Fabel kendi yaşındaki ve sosyal grubundaki erkeklerin tüm tipik özelliklerini taşıdığını çok iyi biliyordu. Yani sorunlara çok daha ölçülü bir şekilde yaklaşma ve duygularının içinde birikip onu rahatsız etmesini tercih etme eğilimindeydi. Bu meselenin de üzerine gitmemeye karar verdi. Maria'nın davranışlarının kendisini kaygılandırdığını söylemedi. Yaşadığı dehşetin hayatını hâlâ derinden etkiliyor olup olmadığını sormadı. Hepsinden önemlisi, hayaleti hâlâ ilişkilerini bozmakta olan canavarın adını telaffuz etmedi. Vasil Vitrenko'dan bahsetmedi.

Vitrenko bir cinayet soruşturmasındaki karanlık bir figür olarak hayatlarına girmiş ve ekibin tüm üyelerinin üzerinde çok de-

rin bir iz bırakmıştı. Ukraynalı eski bir Spetsnaz görevlisi olan Vitrenko ölüm aletlerini, bir cerrahın yaşam aletlerini kullanmakta gösterdiği ustalıkla kullanabiliyordu. Baskından kaçarken, Maria'yı bir oyalama taktiği olarak kullanmıştı. Onu acımasızca ölümün eşiğine terk etmiş, Fabel'i peşini bırakıp Maria'yla ilgilenmek mecburiyetinde bırakmıştı.

"Peki ne düşünüyorsun Maria?" dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Yani Dreyer hakkında. Sence o yapmış olabilir mi?"

"Tekrar akli dengesini kaybetmiş olması çok mümkün. Belki de Hauser'i öldürdü, ama bunu hatırlamıyor. Belki cinayet mahallini temizlerken hafızasından da cinayeti sildi. Tabii söyledikleri doğru da olabilir." Bir an durakladı. "Korku insana çok garip şeyler yaptırabilir."

20:00: Marienthal, Hamburg

Bu, sonuçta, Dr. Gunter Griebel'in hayatının büyük bölümünü adadığı konuydu. Soluk tenli, koyu renk saçlı genç adamı görür görmez bir an onu tanıdığını düşünmüş, içgüdüsel olarak kendisine tanıdık gelen bir yüze baktığını, karşısındakinin tanıdığı biri olduğunu düşünmüştü.

Ama aslında Griebel bu genç adamla tanışmıyordu. Konuşurlarken daha önce hiç karşılaşmadıkları ortaya çıkmıştı. Ama aşinalık duygusu da, her an onu nereden tanıdığını çıkarabileceği yolundaki güçlü beklentisi de devam etti. Sanki bu yüzü bir bağlama oturtabilse her şey bir anda açığa kavuşacaktı. Ve bu genç adamın bakışları da çok rahatsız ediciydi. Griebel'in üstüne kilitlenmiş bir lazer ışını gibiydi.

Griebel'in çalışma odasına geçtiler. Griebel konuğuna bir içki isteyip istemediğini sordu. Genç adam teklifi geri çevirdi. Evin içinde dolaşırkenki hareketlerinde bir gariplik vardı. Sanki her hareketini ölçüyor ve hesaplıyordu. Griebel bir an tereddüt ettikten sonra konuğundan oturmasını istedi.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim" dedi genç adam. "Kendimi alışılmamış bir şekilde tanıttığım için özür dilerim. Merhum eşinizi anarken sizi rahatsız etmek istemezdim, ama tam ben size telefon etmeyi ve randevu talep etmeyi düşünürken tesadüfen karşılaşıverdik."

"Siz de mi bilimle ilgileniyorsunuz?" Griebel bunu gerçekten merak ettiği için değil, rahatsız edici sessizliği bozmak için sormuştu. "Alanınız ne?"

"Sizinkinden çok farklı bir alan değil Dr. Griebel. Araştırmalarınız beni çok etkiledi. Özellikle bir kuşağın yaşadığı travmaların bir sonraki kuşak üzerinde etkilerinin olabileceğine ya da anıların kuşaklar boyunca birikerek devam edebileceğine ilişkin görüşleriniz." Genç adam ellerini oturduğu koltuğun derisinin üzerinde açtı. Ellerini ve koltuğun derisini uzun uzun seyretti. "Ben de kendi alanımda gerçeği arıyorum. Benim aradığım gerçek, belki sizinki kadar evrensel nitelikte değil, ama onun da cevabı aynı yerde yatıyor." Lazer ışınını andıran bakışını yeniden Griebel'in üstüne dikti. "Ama buraya mesleki değil, kişisel bir meseleyi konuşmak için geldim."

"Nasıl kişisel?" Griebel yeniden bu adamla daha önce tanışıp tanışmadığını, tanıştıysa nerede tanıştığını ya da bu genç adamın ona kimi hatırlattığını anlamaya çalıştı.

"Mezarlıkta karşılaştığımızda açıklamış olduğum gibi, ben kendi hayatımdaki bazı gizemler için cevaplar arıyorum. Hayatım boyunca bana ait olmayan anılar... bana ait olmayan bir *hayat* hiç yakamı bırakmadı. Sizin ve araştırmalarınızın bana bu kadar ilginç gelmesinin nedeni bu."

"Saygısızlık olarak almayın ama..." Griebel'in duyduğu rahatsızlık sesine yansımaya başlamıştı. "Bugüne kadar bu tür şeyleri çok duydum. Ben filozof ya da psikolog değilim. Hele hele New Age gurusu denen insanlardan hiç değilim. Bilimsel gerçeklikleri araştıran bir bilimadamıyım. Sizinle görüşmeyi var oluşunuzun gizemleri üzerine konuşmak için kabul etmedim. Bunun tek sebebi sizin... nasıl diyeyim, geçmiş hakkında söylediklerinizi... ve andığınız isimlerdi. Bu isimlere nasıl ulaştınız? Neden bu insanların benimle bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsunuz?"

Genç adam soğuk ve neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Artık çok gerilerde kalmış gibi geliyor, değil mi Gunter? Bir ömür geçmiş gibi. Sen, ben ve diğerleri... Hayatınıza devam etmeye, kendinize yeni bir hayat kurmaya çalıştınız. Tabii, bu arkasına gizlendiğiniz burjuva banalliğine hayat denebilirse. Ve bunca zaman, o olaylar hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalıştınız."

Griebel'in kaşları çatıldı. Bütün dikkatini toplamaya çalıştı. Bu adamın sesi bile ona tanıdık geliyordu. Bu tonlamaları bir zamanlar, bir yerlerde duymuştu. "Kimsin sen?" diye sordu sonunda. "Ne istiyorsun?"

"Aradan çok zaman geçti Gunter. Yeni hayatlarınızda kendinizi güvende hissediyordunuz, değil mi? Her şeyin geride kaldığına inanıyordunuz. Beni geride bıraktığınızı sanıyordunuz. Ama hepi-

niz hayatlarınızı ihanet üzerine kurdunuz." Eliyle Griebel'in çalışma odasını, gereçlerini, kitaplarını küçümsercesine bir hareket yaptı. "Zamanının, hayatının büyük bir kısmını çalışmalarına ayırdın. Cevaplar arıyorsun. Bilimsel gerçeklikleri araştıran bir bilimadamı olduğunu söyledin, ama seni tanırım Gunter. Umutsuzca, benim aradığım gerçekleri arıyorsun. Geçmişi görmek, bizi biz yapan şeyleri anlamak istiyorsun. Ama bütün bu uğraşına rağmen bir adım bile ileriye gidemedin. Ama ben gittim Gunter. Aradığın cevapları ben gördüm. Aradığın cevap *benim*."

"Kimsin sen be?" diye sordu Griebel yeniden.

"Ama Gunter, kim olduğumu artık anladın." Genç adamın geniş ve soğuk gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Bana hâlâ anlamadığını söyleme." Ayağa kalktı ve yanında duran evrak çantasından büyük, kadife bir katlanır çanta çıkardı.

20:50: Pöseldorf, Hamburg

Fabel bitkin durumdaydı. Sakin geçeceğini düşündüğü ilk işgünü, beklenmedik bir şekilde dev bir yüke dönüşmüş ve yoluna ne yok edebileceği ne de görmezden gelebileceği çok zorlu engeller çıkarmıştı. Bu engelleri aşmaya çalışmak gününün bütün ışığını ve vücudundaki bütün enerjiyi emip tüketmişti.

Susanne akşam yemeği için bir arkadaşıyla sözleşmişti ve Fabel tatilden sonraki ilk akşamında ne yapacağını bilmez haldeydi. Presidium'dan ayrılmadan önce, annesiyle birlikte yaşayan kızı Gabi'yi arayıp onu yemeğe çıkarmak istedi, ama Gabi'nin de başka bir programı vardı. Gabi ona tatilinin nasıl geçtiğini sordu, biraz sohbet ettiler ve o hafta başka bir gün görüşmeye karar verdiler. Kızıyla konuşmak genellikle Fabel'i neşelendirirdi -Fabel'in abisi Lex'in o kaygısız neşelilik hali kısmen Gabi'ye de geçmişti- ama akşamı kızıyla buluşamamak canının daha da sıkılmasına yol açtı.

Tek başına yemek hazırlayıp yemek istemiyordu. Etrafında insan görmeye ihtiyacı vardı. Evine gidip üstünü değiştirmeye ve sonra yemek için dışarı çımaya karar verdi.

Yedi yıldır aynı dairede oturuyordu. Daire, Rotherbaum bölgesinde, şehrin en gözde semtlerinden biri haline gelmiş olan Pöseldorf'ta, Milchstrasse'ye bir sokak mesafedeydi. Yüzyıl başından kalma büyük bir binanın çatı katındaydı. Eskiden büyük bir villa olan bina, iddialı bir projeyle üç şık apartmana ayrılmıştı. Ne var ki, Almanya'nın o dönemdeki ekonomik durumu, bu kadar iddialı projelere uygun değildi ve Hamburg'daki emlak fiyatları hızla

düşmüştü. Fabel bu fırsatı değerlendirmek istemiş ve bu küçük çatı katını kiralamak yerine satın almıştı. Sık sık bunun ne kadar ironik bir durum olduğunu düşünüyordu. Evliliği ve Alman ekonomisi neredeyse aynı anda çöktüğü için, mükemmel bir yerdeki bu nefis daireye sahip olabilmişti.

Emlak fiyatlarının düştüğü bir dönemde bile Fabel Pöseldorf'ta ancak bu stüdyo daireyi alabilmişti. Küçük bir daireydi, ama Fabel için evin konumu, genişliğinden daha önemliydi. Müteahhit firma binayı dönüştürürken manzara potansiyelini iyi değerlendirmiş ve binanın Magdalenen Strasse'ye, yemyeşil Alsterpark'a ve parkın içinde kalan Aussenalster Gölü'ne bakan cephesinde neredeyse tavandan zemine kadar uzanan pencereler açmıştı. Fabel pencerelerinden Alster'den geçen kırmızı ve beyaz gemileri izleyebiliyor, hatta havanın açık olduğu bir günde Alster'in öbür yakasındaki görkemli beyaz villaları ve Schöne Aussicht'teki İran camiinin parıldayan türkuaz kubbesini görebiliyordu.

Burası onun için mükemmel bir ev, hiç kimseyle paylaşmadığı tamamen özel bir alandı. Ama Susanne'yle ilişkisi geliştikçe her şey değişmeye başlamıştı. Hayatında yeni bir dönem, hatta belki de onun için yeni bir hayat başlıyordu. Susanne'ye onunla birlikte yaşamak istediğini söylemişti ve Pöseldorf'taki dairesinin ikisine çok küçük geleceği açıktı. Susanne'nin dairesi yeterince büyüktü, ama Fabel bir yolunu bulup ev sahibi Almanlar arasına karıştıktan sonra kiracılığa geri dönmek istemiyordu. Bu nedenle, birikimlerini birleştirip bir daire almaya karar vermişlerdi. Alman ekonomisi sekiz yıl süren durgunluktan çıkmaya başlamıştı ve Fabel'in şimdi oturduğu daire iyi bir fiyata satılabilir ya da kiraya verilebilirdi. Daha sonra Susanne ve o gelirlerini birleştirip fena sayılmayacak ve şehir merkezinden fazla uzakta olmayan bir yer bulabilirlerdi.

Bütün bunlar ona mantıklı geliyordu. Zaten aynı eve çıkmayı teklif eden de Fabel olmuştu. Ama şimdi Pöseldorf'tan, bu küçük bağımsızlık alanından ve muhteşem manzarasından ayrılmak üzere olduğunu her düşündüğünde içi burkuluyordu. Başlangıçta tereddüt eden Susanne olmuştu. Fabel onun daha önce kötü bir ilişki geçirdiğini, sevgilisinin onu ezmeye çalıştığını biliyordu. Bu adam Susanne'nin özsaygısını ciddi şekilde sarsmış, ilişki Susanne için bir kâbusa dönüşmüştü. Bu deneyim yüzünden bağımsızlığını korumak konusunda çok hassastı. Ama Fabel bu konuda başka hiçbir şey bilmiyordu. Susanne normalde açık sözlü ve samimi bir insan olmasına karşın, bu konuda daha fazla bir şey an-

latmaya hazır değildi. Geçmişinin bu bölümü Fabel ve diğer herkes için ulaşılamaz bir alandı. Yine de, Susanne zamanla birlikte yaşama fikrine alışmış, hatta artık yeni bir ev bulmak konusunda Fabel'den çok daha istekli hale gelmişti.

Fabel arabasını apartmanının otoparkında kendisine ayrılmış yere bıraktı ve dairesine girdi. Çabucak bir duş alıp üstüne siyah bir gömlek ve pantolon, ve hafif bir İngiliz ceketi geçirdi. Yeniden evden çıkıp Milchstrasse'ye yöneldi.

Pöseldorf başlangıçta *Armeleutegegend*, yani Hamburg'un fakir mahallesi olarak kurulmuştu. Hâlâ da bu büyük şehrin ortasında küçük bir köy havasına sahipti. 1960'lardan itibaren gözde bir mekâna dönüşmeye başlamış ve zamanla şehrin en zenginlerinin semti haline gelmişti. Pöseldorf'un kusursuz şıklığın mekânı olarak tanınmasında, moda imparatorluğunun temellerini Pöseldorf'taki bir stüdyo ve butikle atan tasarımcı Jill Sander gibi isimlerin de büyük payı olmuştu. Şarapevleri, caz kulüpleri, butikler ve restoranlarla dolu olan Milchstrasse de Pöseldorf'un kalbiydi.

Fabel beş dakikadan kısa bir sürede müdavimi olduğu kafebar'a ulaştı. İçerisi tıklım tıklım doluydu. Fabel, mekânın daraldığı bir noktadaki barın etrafına toplanmış insan kalabalığının arasında güçlükle geçti ve arka taraftaki yüksek masalı bölüme yöneldi. Sırtını sıvasız tuğla duvara dönerek köşedeki boş bir masaya oturdu. Oturur oturmaz kendisini çok yorgun ve yaşlı hissetti. Tatilden sonraki ilk işgünü ondan çok şeyler götürmüştü. Tekrar bu hengâmenin içine girmek ona çok zor geliyordu.

Kapanmış iştahını biraz açmak için Hans-Joachim Hauser'in kafa derisi yüzülmüş halini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama garip bir şekilde bu kez başka bir görüntü onun yerini aldı. Bu, adı ve onuru insan kaçakçıları, hayatı da ciğeri beş para etmez şişman ve kel bir herif tarafından çalınmış, Slavlara özgü çıkık elmacıkkemikleri olan genç ve güzel bir kızın morgda çekilmiş fotoğrafıydı. Fabel açıkça söylememiş olsa da, bu konuda Maria'ya tamamen hak veriyordu. Onun Olga X dosyasını takip etmesine ve bu kızı yeni bir hayat vaadiyle fuhşa sürükleyen organize suç örgütünün üzerine gitmesine izin verebilmeyi çok isterdi. Ama bu onların işi değildi ki.

Masasına yaklaşan garson bu düşüncelerden uzaklaşmasını sağladı. Daha önce de defalarca Fabel'e servis yapmış olan genç adam, siparişini almadan önce onunla biraz sohbet etti. Bu, onun buranın bir müdavimi olarak görüldüğünü gösteren küçük bir ritü-

eldi. Aynı zamanda Fabel'e oranın yerlisi olduğunu, oraya ait olduğunu hissettiriyordu. Fabel alışkanlıklarına çok düşkün bir insan olduğunun farkındaydı. Dünyasının düzenini ölçmek ve korumak için düzenli olarak belli şeyler yapmayı seven, neye ne tepki vereceği çok iyi bilinen bir adamdı. Hep tercih ettiği bu kafede otururken birden kendisinden sıkılmaya başladığını fark etti. İşinde korkmadan oynadığı sezgisel kumarlara özel hayatında asla yer verememesi artık kendisinden rahatsız olmasına neden oluyordu. Bir an bir bahane uydurup oradan ayrılmayı, yemeğini Milchstrasse'deki başka bir kafede yemeyi düşündü. Ama yapmadı. Her zamanki gibi garsondan bir Jever bira ve tonbalıklı salata istedi.

Garson birasını getirdiğinde, Fabel yanında birinin durduğunu fark etti. Bu, yirmi beş yaşlarında, uzun boylu, koyu kahverengi uzun saçları ve büyük kahverengi gözleri olan bir kadındı. Üzerindeki şık etek ve bluz sade ve zevkli olmakla birlikte vücudunun nefis kıvrımlarını da gizlemiyordu. Gülümsedi ve dolgun, rujlu dudaklarının arasından dişleri parıldadı.

"Merhaba Herr Fabel. Rahatsız etmiyorum ya?"

Fabel hafifçe doğruldu. Kadının yüzünü tanımasına rağmen bir an için adını çıkaramadı. Sonra hatırladı.

"Sonja... Sonja Brun... Nasılsın? Lütfen..." Eliyle karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Otursana."

"Hayır... Hayır, teşekkürler." Sonja pencereye yakın kısımdaki bir masada oturan bir grup kadını gösterdi. "İşten arkadaşlarla geldim. Sizi görünce bir merhaba demek istedim sadece."

"Lütfen iki dakika otur. Bir yıldan fazla zamandır görüşmedik. Nasılsın?"

"İyiyim. Hatta çok iyiyim. İş çok iyi gidiyor. Terfi ettim. Aslında bir şey daha söylemek için geldim..." Bir an durakladı. "Benim için yaptığınız onca şey için size bir kez daha teşekkür etmek istiyorum."

Fabel gülümsedi. "Buna hiç gerek yok. Zaten defalarca teşekkür etmiştin. İşlerinin yolunda gitmesine çok sevindim."

Sonja ciddileşti. "Bu, işlerimin yolunda gitmesinden çok daha öte bir şey Herr Fabel. Artık yeni bir hayatım var. Güzel bir hayatım var. Hiç kimse... hiç kimse geçmişimi bilmiyor. Bu sizin sayenizde oldu."

"Hayır, Sonja. Bu senin sayende oldu. Sahip olduklarına erişmek için çok çalıştın."

Bir an çekingen bir şekilde sustular. Sonra bir süre Sonja'nın işi hakkında konuştular.

"Arkadaşlarımın yanına dönsem iyi olacak. Birgit'in doğum gününü kutluyoruz. Sizi tekrar gördüğüme çok memnun oldum." Sonja gülümsedi ve elini uzattı.

"Ben de çok memnun oldum Sonja. Ve işlerinin yolunda gitmesine gerçekten çok sevindim." El sıkıştılar, ama Sonja hemen ayrılmadı. Hâlâ gülümsüyordu, ama yapmak üzere olduğu şeyden çekindiği belliydi. Sonra çantasından küçük bir not defteri çıkardı ve bir şeyler yazdı. Sayfayı koparıp Fabel'e uzattı.

"Telefon numaram" dedi. "Bizim o taraflara yolunuz düşerse..."

Fabel kâğıda baktı. "Sonja... Ben..."

"Önemli değil" dedi Sonja gülümseyerek. "Anlıyorum. Ama sizde kalsın. Her ihtimale karşı."

Vedalaştılar ve Fabel kadının arkadaşlarının yanına dönüşünü izledi. Uzun ve düzgün bacaklarını kedileri andırır bir zarafetle hareket ettirişi eskiden de dikkatini çekmişti. Sonja arkadaşlarına katıldı, birisi bir espri yaptı ve gülüştüler. Sonja dönüp Fabel'e baktı, kısa bir süre bakıştılar, sonra genç kadın kendini tekrar iş yemeğinin olağan neşesine kaptırdı.

Fabel tekrar elindeki kâğıda ve büyük rakamlarla yazılmış telefon numarasına baktı.

Sonja Brun.

Fabel onu, örtülü kimlikle çalışan çok iyi bir polis olan Hans Klugmann'ın hayatını kaybettiği bir olay sırasında tanımıştı. Klugmann, gizli görevi kapsamında, Sonja Brun'la sevgili olmuştu. Sonja, hayat dolu bir genç kızdı; ama bir şekilde porno film oyunculuğuna ve fahişeliğe sürüklenmişti. Klugmann belli ki Sonja'yı gerçekten sevmeye başlamış, onu bu küçük düşürücü ve yıpratıcı hayattan kurtarmak istemişti. Klugmann öldürülünce, Fabel içinden, bu değerli meslektaşına bir söz vermişti. Onun başladığı işi tamamlayacak ve Sonja'nın Hamburg'un ahlaksızlık ve yozlaşmışlıkla dolu fuhuş dünyasından kurtulmasına yardım edecekti.

Sonra, bağlantılarını kullanarak Sonja'ya şehrin diğer yakasında küçük bir kiralık daire ve bir giyim mağazasında iş bulmuştu. Ayrıca, ona uygun mesleki kurslar araştırmıştı. Bu kurslara devam eden Sonja, kısa bir süre sonra bir denizcilik şirketinde çalışmaya başlamıştı.

Bu küçük adımlar, sevgilisini kaybetmenin acısıyla ve onun gerçek kimliğini kendisinden gizlemiş olduğunu öğrenmenin yarattığı öfkeyle daha da batağa gömülebileceği bir dönemde, kızın hayatını tamamen dönüştürmesini sağlamıştı. Fabel onun hayatı-

nı bu şekilde yoluna sokmuş olmasına çok sevinmiş, geçmiş hayatını tamamen geride bırakmayı başarmasından dolayı da rahatlamıştı.

Fabel, Sonja ona telefon numarasını verdiği anda, o gider gitmez bu kâğıdı yırtıp kül tablasına atmaya karar vermişti. Ama şimdi gözlerini dikmiş olduğu bu pusulayı ne yapacağını bilemiyordu. Sonra kâğıdı ikiye katladı ve cüzdanına yerleştirdi.

Tam kahvesini bitirmişti ki cep telefonu çaldı. Telefonunu kapatmayı unuttuğu için kendisine kızdı. Kendisini sık sık zamanının, modern dünyanın dışında hissediyordu. Restoranlarda ve barlarda cep telefonundan aranmak, yirmi birinci yüzyılın asla kabul edemediği pek çok rahatsızlığından biriydi. Yalnız başına yemek yerken içinde bir boşluk hissetmişti. Bunun Sonja'yla karşılaşmasından ve onun yeni bir hayata başladığını öğrenmesinden kaynaklandığının farkındaydı. Bu ona Kristina Dreyer'i hatırlatmıştı. Kristina belki de olay yerini gerçekten de sadece kendi kurduğu düzen ve dakiklik dünyasını korumak için temizlemişti.

Telefonu açtı.

"Merhaba Jan, benim." Arayan Werner'di. "İznini öbür hafta başına kadar uzatmanı tavsiye ettiğimde keşke sözümü dinleseydin."

22:00: Speicherstadt, Hamburg

Salonun ışıklarından çoğu sönüktü, ama dolunayı andıran büyük bir spot lambası masanın üstünde duran büyük maketi aydınlatmaya devam ediyordu. Paul Scheibe gözlerini maketten ayıramıyordu. Tasarımının bu üç boyutlu temsiline baktıkça hâlâ heyecanlanıyor ve gururlanıyordu. Fikirleri, hayalleri, şimdilik minyatür ölçekte de olsa, elle tutulur hale gelmişti. Yakında, çok yakında, bu fikirler şehrin ortasına dev harflerle kazınacaktı. Projesini hazırladığı *KulturZentrumEins* (Kültür Merkezi 1), HafenCity'nin Überseequartier mahallesinin merkezinde yer alacak ve Magdeburger Hafen'e tepeden bakacaktı. Yeni HafenCity'nin tam ortasında onun anıtı yükselecekti. Kaispeicher A'daki yeni konser ve opera salonunun görsel etkisiyle mükemmel bir uyum oluşturacak olan bu anıt, zarafet açısından Strandkai Marina'yla yarışacaktı.

Projesi tasarım jürisi tarafından seçilir ve Eyalet Senatosu tarafından onaylanırsa, 2007'de inşaata başlanacaktı. Tabii ki yarışmaya katılan başka projeler de vardı, ama Scheibe kendi vizyo-

nunun cesareti ve yenilikçiliği karşısında bunların en ufak bir şansı olmadığını adı gibi biliyordu. Basın toplantılarında, rakip projeleri yaya bölgesi tasarımları olarak nitelemişti. Bunu söylerken, haliyle projelerin işlevlerini değil, rakiplerinin sınırlı becerilerini kastetmişti.

Projenin açıklanmasından önce düzenlenen parti mükemmel geçmişti. Medya partiye büyük bir ilgi göstermiş, Hamburg Eyalet Başkanı Hans Schreiber'in, Çevre Bakanı Müller-Voigt'un ve Eyalet Senatosu'nun önde gelenlerinden başka isimlerin katılımı da projeye ne kadar önem verildiğini açıkça göstermişti. Üstelik projenin asıl lansmanı iki gün sonra yapılacaktı.

Artık tüm konuklar gitmişti; Scheibe yalnız başına eserini seyrediyordu. Hedefine çok yaklaşmıştı. Peş peşe gelen bir dizi olay fikirlerini gerçeğe dönüştürmesini mümkün hale getirmişti. Sadece birkaç yıl sonra nehir kıyısındaki bir yaya yolunda duracak ve karşısındaki sanat galerilerini, tiyatroyu, performans alanlarını ve konser salonunu seyredecekti. Ve eserde sergilenen cesaret, hayal gücü ve eşsiz güzellik, gören herkesi çok etkilenecekti. Bu tek bir bina değildi; ama birbirinden ayrı binalar topluluğu da değildi. Her alan, her biçim, hem mimari hem de işlevsel açıdan organik bir şekilde birbirine bağlıydı. İnsan vücudundaki organların birbirinden farklı, ama eşit derecede yaşamsal olması gibi, bu kompleksin tüm unsurları da birbiriyle ilişki içinde yapının bütününe hayat ve enerji veriyordu. Üstelik her şey çevreye neredeyse hiç zarar vermeyecek şekilde tasarlanmıştı.

Bu yapı, çevreci mimarlık ve mühendisliğin en büyük zaferi olacaktı. Ama daha da önemlisi, Scheibe'nin radikalizmine tanıklık edecekti. Kadehindeki Barolo'dan büyük bir yudum aldı.

"Hâlâ burada olacağını tahmin etmiştim." Bu bir erkek sesiydi. Girişteki karanlık yerden geliyordu.

Scheibe sesin geldiği yöne dönmedi. İç geçirdi. "Bense senin çoktan gittiğini düşünmüştüm. Ne istiyorsun? Yarın konuşsak olmaz mı?"

Bir kâğıt hışırtısı duyuldu, bir *Hamburger Morgenpost* gazetesi karanlıkların içinden uçarak ışık deryasının içine girdi ve minyatür makete çarptı. Scheibe hemen gazeteyi aldı ve öne eğilerek maketin hasar görüp görmediğine baktı.

"Ne yapıyorsun be, yavaş ol..."

"İlk sayfaya bak." Adam sakin ve tekdüze bir sesle konuşuyordu. Hâlâ karanlık yerden çıkmamıştı.

Scheibe gazeteyi açtı. Büyük fotoğrafta ilk uçuşunu yapan dev

Airbus 800, St. Michaelis Kilisesi'nin kulesi der Michel'in üzerinden geçerken görülüyordu. Manşette yüz elli bin Hamburglunun büyük bir gururla bu uçuşu izlediği iddia ediliyordu. Scheibe karanlığa doğru döndü ve omuz silkti.

"O değil. Alttaki küçük başlık..."

Scheibe başlığı buldu. Hans-Joachim Hauser'in ölümü ilk sayfaya ancak küçük puntolu bir manşetle girebilmişti. *1970'lerin radikal çevrecisi Schanzenviertel'deki dairesinde ölü bulundu.* Yazıda ölümle ilgili olarak basına sızan az sayıda ayrıntı yer alıyor ve Hauser'in politik geçmişi anlatılıyordu. *Morgenpost* Hauser'in kim olduğunu okurlarına hatırlatabilmek için radikal solun daha çok tanınan simalarıyla ilişkilerini vurgulama ihtiyacını hissetmişti. Sanki Hauser sadece bu ilişkileriyle bir şey ifade ediyordu. 1980'lerin ortalarından sonrası için ise anlatılacak çok az şey vardı.

"Hans ölmüş ha?" dedi Scheibe.

"Üstelik eceliyle değil. Öldürülmüş. Ölüsü bu sabah bulunmuş."

Scheibe döndü. "Sence bu önemli bir şey mi?"

"Tabii ki, geri zekâlı!" Karanlıktaki adamın sesinde öfkeden çok, karşısındakiyle ilgili olumsuz fikirlerinin doğrulanmasından kaynaklanan bir sinirlilik vardı. "Aramızdan birinin vahşice öldürülmesi tabii ki tesadüf de olabilir, ama bunun... nasıl desem... geçmiş hayatlarımızla bir bağlantısının olmadığından emin olmak zorundayız."

"Kimin yaptığını saptamışlar mı? Yazıda birinin gözaltına alındığı söyleniyor."

"Presidium'daki resmi bağlantılarım bana ayrıntı vermek istemediler. Daha soruşturma yeni başladı, diyorlar."

"Korkuyor musun?" Scheibe aslında farklı bir şey sormak istediğini fark etti. "*Ben* korkmalı mıyım?"

"Altından hiçbir şey çıkmayabilir. Hans azgın bir geydi, biliyorsun. Aklı şeyinde olan bu heriflerin ne işler karıştırdığını bilemeyiz."

"Gerici bir homofobik olduğunu bilmiyordum. Bu yönünü medyadan çok iyi gizliyorsun."

"Bırak bu politik doğruculuk ayaklarını. Umarım, yaşam tarzıyla alakalı bir şeydir. Tesadüfi bir olaydır." Kapıdaki adam bir an durakladı. Tekrar konuştuğunda sesindeki kendinden emin hava kaybolmuştu. "Diğerleriyle de konuştum."

"Diğerleriyle mi?" Scheibe'nin sesinde hem hayret hem de öfke vardı. "Bir *anlaşma* yapmıştık. Sen ve ben... bizim yollarımız bir şekilde kesişti. Ama ben yirmi küsur yıldır diğerleriyle hiç gö-

rüşmedim. Birbirimizi asla aramamak konusunda anlaşmıştık." Scheibe'nin bakışları hızla *KulturZentrumEins* maketinin zarif ve kırılgan yüzeyi üzerinde gezindi. Sanki onlar konuşurken maketin buharlaşıp gitmediğinden emin olmak istemişti. "Onlarla hiçbir şekilde ilişkim olmasını istemiyorum. Seninle de. Hiçbir şekilde. Hele de böyle bir zamanda..."

"Bana bak, seni kendini beğenmiş salak. O biricik projen beş para etmez. Saçma sapan bir bina. Yarı entelliğinin, bencilliğinin, burjuva kibrinin sıradan bir ifadesinden başka bir şey değil. Geçmişte yaptıkların, yaptıklarımız ortaya çıkarsa bu dandik projenin seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Senin için asıl neyin öncelikli olduğunu unutma. Hâlâ bu işin *içindesin*. Hâlâ benden emir alıyorsun."

Scheibe gazeteyi yere fırlatıp Barolo'sunu kafasına dikti. Küçümseyici bir ses çıkardı. "Sen hâlâ bütün o saçmalıklara inanıyorsun, öyle mi?"

"Artık mesele inanıp inanmamak değil Paul. Mesele canımızı kurtarmak. Bu hepimiz için geçerli. 'Devrim' için zaten fazla bir şey yapmadık, biliyorsun. Ama ortaya çıkarsa hâlâ hepimizin kariyerlerini mahvedecek kadar çok şey yaptık."

Scheibe kadehine baktı ve kalan şarabı düşünceli bir şekilde kadehin içinde çevirdi. "'Devrim' ha? Aman Allahım, gerçekten yapılması gerekenin *o* olduğuna inanmış mıydık? Duvar yıkılınca Doğu Almanya'nın ne halde olduğunu gördük. Biz gerçekten bunun için mi mücadele ettik?"

"Gençtik. Farklı düşünüyorduk."

"Salaktık."

"İdealisttik. Seni bilemem, ama biz faşizme karşı savaşıyorduk. Burjuva konformizmiyle ve şimdi bütün Avrupa'yı, bütün dünyayı bir tür Disneyland'e dönüştürmekte olan azgın ve vahşi kapitalizmle savaşıyorduk."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Kendinin gülünç bir kopyasısın sen. İşine gelince kapitalizmi bayıla bayıla kabul ediyorsun. Tabii ben de çok farklı bir şey yapmadım." Önündeki maketi tekrar süzdü. "Kendi tarzımda. Her neyse, seninle siyaset tartışmasına girişmeye niyetim yok. Demek istediğim, bu kadar sene sonra birbirimizle görüşmeye başlamamız tam bir çılgınlık olur."

"Hans-Joachim'in niye öldürüldüğünü anlayıncaya kadar hepimiz uyanık olmak zorundayız. Belki ötekiler son zamanlarda bir şey... *alışılmadık* bir şey fark etmişlerdir."

Scheibe adama doğru döndü. "Sence gerçekten tehlikede olabilir miyiz?"

"Hâlâ anlamıyor musun?" Kapıdaki adam yine sinirlenmeye başlamıştı. "Hans'ın ölümünün geçmişte yaptıklarıyla bir alakası yoksa bile, sonuçta bir cinayet söz konusu. Bir cinayet varsa polis araştırma yapacak demektir. Hans-Joachim'in geçmişini kurcalayacaklar. Yani ortak geçmişimizi. Yani hepimiz tehlikedeyiz."

Scheibe bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda, uzun süredir uyuyan bir canavarı uyandırmaktan korkuyormuşçasına tereddüt içindeydi. "Sence... Bu olay o zamanlar olanlarla bağlantılı olabilir mi? Franz olayıyla?"

"Garip bir şey fark edersen haber ver" dedi karanlıktaki adam, Scheibe'nin sorusunu cevapsız bırakarak. "Seni tekrar arayacağım. Sen oyuncağınla oynamana bak."

Scheibe konferans salonunun kapısının çarpılarak kapandığını duydu. Bardağında kalan son yudumu içti ve önündeki masada duran makete bir kez daha baktı. Ama bu kez radikal bir gelecek vizyonu değil, sadece bir karton ve balsa yığını gördü.

22:00: Marienthal, Hamburg

Dr. Gunter Griebel, uzun ve ince burnunun neredeyse ucunda duran okuma gözlüğünün üzerinden Fabel'e boş gözlerle bakıyordu. Deri koltuğunda oturuyordu. Bir eli kucağındaki ders kitabının üzerinde, diğeri koltuğun kolçağındaydı. Dr. Griebel altmışına yaklaşmış bir adamdı. Gençliğindeki ince uzun vücut yapısını korumakla birlikte, son yıllarda karın bölgesi kalınlaşmaya başlamış, sanki uyumsuz iki vücut yapısı birbirine yapıştırılmıştı. Üzerinde ekose bir gömlek, gri yün hırka ve gri spor pantolon vardı. Tüm bu giysiler, oturduğu koltuk ve kucağındaki kitap kanlar içindeydi.

Dr. Griebel kendini elindeki kitabın içeriğine fazlasıyla kaptırmış da birisinin jilet kadar keskin bir bıçakla boğazını yardığını fark etmemiş gibiydi. Saldırgan, alnını çepeçevre kesip kafa derisini yüzerken de sanki onun dikkatini çekmeyi başaramamıştı. Açığa çıkmış parlak kafatasının altındaki uzun ve ince yüzü ve gözleri tamamen ifadesizdi. Gözlüğünün sağ camına sıçrayan kan, incelenmek üzere bir mikroskobun lamına damlatılmış gibiydi. Fabel kan damlasının camın bir köşesine toplanıp koyu ve yapışkan bir kürecik halinde, zaten her yeri kan içinde kalmış hırkaya damlayışını seyretti.

"Dulmuş" dedi Fabel'in arkasında duran Werner. "Karısı altı yıl önce ölmüş. O zamandan beri, altı yıldır burada yalnız oturuyormuş. Bir tür bilimadamı, belli ki."

Fabel odaya göz gezdirdi. İçeride kendisi, Werner ve ölüden başka, Holger Brauner yönetiminde dört kişilik bir olay yeri inceleme ekibi vardı. Griebel'in evi, Marienthal'ın Nöpps kesiminde, Hamburg'a özgü zenginlik ile Lutherci Kuzey Alman alçakgönüllülüğünün yalınlığını birleştiren, pahalı ama gösterişsiz villalardan biriydi. Bu oda basit bir çalışma odası değildi. Tam teşekküllü bir işyerinin pratik ve organize havasına sahipti. Masadaki bilgisayara ve duvarları kaplayan kitaplara ilaveten, uzak köşede profesyonel kullanıma özgü olduğu belli olan iki adet pahalı mikroskop duruyordu. Mikroskobun yanında, Fabel'in ne işe yaradığını bilmediği, ama ciddi bilimsel araştırmalara özgü olduğu hemen anlaşılan başka cihazlar duruyordu.

Ama en dikkat çekici nesne, odadaki yerini çok kısa bir süre önce almıştı. Duvarlarda, kitaplıklardan neredeyse hiç boş yer kalmadığı için, katil, Griebel'in kafa derisini bir kitap rafına asmıştı. Deriden ahşap zemine kan damlıyordu. Griebel'in saçları epeyce seyrelmiş olmalıydı, zira kafa derisinin üzerinde saç telleri kadar cilt de görünüyordu. Hans-Joachim Hauser gibi onun da kafasına aynı parlak kırmızı boyadan sürülmüştü, ama saçların azlığı kafa derisini daha da tiksindirici hale getirmişti.

Fabel gözlerini kafa derisinden ayırmadan, Holger Brauner'e, "Ne zaman öldürülmüş?" diye sordu.

"Kesin saatini Möller'in incelemesinden sonra anlayacağız, ama bu cinayetin çok yeni olduğunu söyleyebilirim. En fazla birkaç saat olmuş. Gözkapakları ve altçene katılaşmaya başlamış, ama onlardan hemen sonra katılaşan parmak eklemleri hâlâ hareketli. Yani iki saat ya da daha da az olmuş. Ve Schanzenviertel cinayetiyle benzer yanları apaçık ortada. Frank Grueber'in notlarına hızla bir göz attım."

"Polise kim haber vermiş?" diye sordu Fabel, Werner'e dönerek.

"Bir arkadaşı. Herhalde o da dul bir adam. Cuma akşamları görüşüyorlarmış. Sırayla her cuma birinin evinde buluşuyorlarmış. Buraya geldiğinde kapının aralık olduğunu görmüş."

"O zaman katil buradayken gelmiş olabilir. Geldiğinde kimseyi görmüş mü?"

"Hatırlamıyor, ama gerçekten aklını oynatmış halde. Altmış küsur yaşında bir adam. Emekli inşaat mühendisiymiş. Kalp has-

tasıymış. Bunu görünce..." Werner başıyla Griebel'in cesedine işaret etti, "tam bir şok geçirmiş. Bir doktor onunla ilgileniyor, ama maalesef mantıklı bir şeyler söyleyecek hale gelinceye kadar epeyce beklememiz gerekecek."

Fabel bir an için cinayeti unutup bir insanın altmış yıl boyunca, kendisinin her gün gördüğü dehşet sahneleriyle hiç karşılaşmadan yaşayabilmiş olması üzerine düşündü. Hüzünle, bunun nasıl bir şey olabileceğini merak etti ve büyük bir kıskançlık hissetti.

Maria Klee odaya girdi. Gözlerinin hemen kafa derisi yüzülmüş cesede kayışı, Fabel'e, onun Hauser'in cesedine de neredeyse hipnotize olmuş gibi bakışını hatırlattı. Maria eskiden beri maktulleri incelerken hiç duygusallığa kapılmazdı, ama Fabel genç kadının, özellikle bıçakla öldürülmüş kurbanların bulunduğu olay yerlerindeki davranışlarında belli belirsiz bir değişiklik seziyordu. Bu değişiklik, saldırıda yaralandıktan sonra iyileşip göreve geri dönmesinin ardından ortaya çıkmıştı. Maria gözlerini cesetten hızla çekerek Fabel'e döndü.

"Üniformalı polisler kapı kapı dolaşıp komşuları sorguladılar" dedi. "Hiç kimse bugün ya da bu akşam olağandışı bir şey görmemiş. Ama bahçelerin büyüklüğünü ve evlerin birbirlerinden uzaklığını düşününce, bu çok normal."

"Aman ne güzel" diye homurdandı Fabel. Olayı hemen haber aldıklarını öğrenmek onu umutlandırmış, ellerindeki sıcak delillerin soğuyuşunu görmek ise hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Senin için bir teselli olur mu bilmem, ama en azından bir şey öğrendik" dedi Werner. "Kristina Dreyer doğruyu söylüyormuş. Hâlâ gözaltında. Yani katil o olamaz."

Fabel, olay yeri inceleme ekibinin ölü üzerinde yavaş ve yöntemli bir şekilde kanıt arayışına baktı. "Bu durum beni hiç mi hiç teselli etmiyor" dedi hüzünlü bir şekilde. "Ortalıkta elini kolunu sallayarak dolaşan ve insanların kafa derilerini yüzen biri var."

4

İlk cinayetten iki gün sonra: 20 ağustos 2005, cumartesi

10:00: Pöseldorf, Hamburg

Fabel telefonda patronunun, yani Kriminal Şube Müdürü Horst van Heiden'in sesini duyar duymaz ciddi bir sorun olduğunu anladı. Van Heiden'in onu evinden araması başlı başına önemli bir olaydı ve bunu bir cumartesi günü yapmış olması durumun ciddiyetini daha da artırıyordu. Fabel evine ancak sabahın üçünde dönebilmiş, sonra da kafa derisi yüzülmüş iki kişinin görüntüsünü kafasından atmaya çalışarak bir saat boyunca karanlıkta öylece yatmıştı. Van Heiden'in telefonu onu derin bir uykudan uyandırdı. Patronunun söylediklerinden bir anlam çıkarması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Van Heiden'in öğrendiği kadarıyla, bir önceki gece öldürülen Dr. Gunter Griebel ortalıkta görünmeyi, hatta adının duyulmasını bile istemeyen gizemli bilimadamlarındandı; ama bazı çapraşık bilimsel alanlarda yürüttüğü çalışmalar herkesin hayatını toptan değiştirebilecek nitelikteydi.

"Genetik uzmanıymış" dedi van Heiden. "Maalesef bilimle aram pek iyi değildir; o yüzden Griebel'in tam olarak neyle uğraştığını sana açıklayamayacağım. Ama anlaşılan, genetiğin muazzam faydalar sağlayabilecek bir alanında çalışıyormuş. Tabii, tüm çalışmalarını kayda geçirmiş. Ama öyle bile olsa, konunun uzmanlarına göre, Griebel'in ölümü koca bir çalışma alanının -ki bu çok önemli bir alanmış- on yıl geriye gitmesine yol açacakmış."

"Ama bu alanın ne olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Fabel. Van Heiden "bilimle arasının iyi olmadığını" söyleyince anlamıştı bunu. Zaten Kriminal Şube Müdürü van Heiden'in sıradan polislik dışında hiçbir konuyla arası iyi değildi. Polisliğin de sadece bürokratik kısmından anlardı.

"Valla söylediler, ama bir kulağımdan girdi, öbür kulağımdan

çıktı. Genetik aktarımla ilgili bir şey. O da her ne demekse. *Bildiğim* tek şey, basının şimdiden gaza geldiği. Anladığım kadarıyla, cinayet yönteminin ayrıntıları bir şekilde basına sızmış. Kafa derisi falan."

"Benim ekibimden biri sızdırmış olamaz" dedi Fabel. "Bu konuda kesin güvence verebilirim."

"Olabilir, ama *birisi* sızdırmış işte." Van Heiden'in sesinden Fabel'in güvencesini yeterli bulmadığı anlaşılıyordu. "Her neyse, bu işe dört elle sarılmanı istiyorum. Griebel'in bilim çevreleri için önemli bir kayıp olduğu belli. Bu da demek oluyor ki, politikacılar da üzerimize gelecek. Üstelik, ilk kurban da az çok ünlü biriydi."

"Tabii ki bu olaya öncelik veriyorum" dedi Fabel. Van Heiden'in kendisini sıkıştırma ihtiyacı hissetmesinden hoşlanmadığını gizlemeye çalışmamıştı. "Bunun kurbanların sosyal statüleriyle de bir ilgisi yok. Öldürülenler fakir ve adı duyulmamış insanlar olsaydı da olaya aynı derecede önem verirdim. Benim için önemli olan, çok kısa bir aralıkla iki ayrı cinayetin işlenmiş olması ve kurbanlara yapılanların katilin bir psikopat olduğunu düşündürmesi."

Van Heiden, "Pekâlâ, beni düzenli olarak haberdar et, yeter" deyip telefonu kapattı.

Fabel gece geç saatlere kadar çalışacağını söylediği için, Susanne onda kalmamıştı. Öğle yemeği için Hamburg'un ana meydanı olan Rathausmarkt yakınlarındaki Friensenkeller'de buluştular. Susanne bu vakada katilin psikolojik profilini çıkarma işinde Fabel'e yardım ediyordu, ama yemekte cinayetlerden bahsetmediler. Bu konuda bir karar almamış olsalar da, mesleki ilişkilerini ve özel hayatlarını birbirinden titizlikle ayırmaya dikkat ediyorlardı. Bunun yerine Sylt'te geçirdikleri tatillerinden, Lex'in doğum günü için tekrar oraya gitme planlarından ve yaklaşan seçimlerden bahsettiler.

Fabel yemekten sonra Presidium'a gitti. Hafta sonu olmasına rağmen ekibini toplantıya çağırmıştı. Fabel'den hemen sonra Holger Brauner ve Frank Grueber de toplantı odasına geldiler. En kıdemli iki olay yeri inceleme uzmanının toplantıya gelmesi Fabel'i sevindirdi. Brauner iki tane adli kanıt torbası getirmişti. Fabel, ikinci cinayet mahallinden önemli kanıtlar elde edilmiş olabileceğini düşünüp umutlandı.

Hemen bir soruşturma panosu hazırlandı. İki kurbanın hayattayken ve öldükten sonra çekilmiş fotoğrafları panoya asıldı. Maria kurbanların kısa biyografilerini yazmıştı. Hemen hemen aynı

yaşta olmalarına rağmen bir dönem tanıştıklarını gösteren bir bulguya rastlanmamıştı.

"Hans-Joachim Hauser'in bir zamanlar belli bir ün sahibi olduğu açık" dedi Maria, panodaki fotoğraflardan birini göstererek. 1960'ların sonlarında çekilmiş fotoğrafta genç bir kızı andıran Hauser'in belden yukarısı çıplaktı ve dalgalı uzun saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Doğal bir fotoğraf gibi görünmesine gayret edilmişti, ama özellikle hazırlandığı ve Hauser'in poz vermiş olduğu anlaşılıyordu. Fabel, genç ve kibirli Hauser'in bu fotoğrafla bir beyanda, bir göndermede bulunduğunu fark etti. Hauser, evine resmini astığı 19. yüzyıl çevre gurusu Gustav Nagel'i hatırlatacak bir görüntü vermek için özel çaba göstermişti. Genç Hauser'in dalga dalga siyah saçları ile yanında duran, kafa derisi yüzülmüş, orta yaşlı, ölü Hauser'in görüntüsü arasında zalimce bir tezat vardı.

"Gunter Griebel ise" diye devam etti Maria, panonun diğer tarafına yönelerek, "sahne ışıklarından özellikle uzak durmaya çalışmış gibi görünüyor. Konuştuğumuz tanıdıkları ve telefonla görüştüğüm müdürü, akademik dergiler için ve üniversite etkinliklerinde bile fotoğrafının çekilmesinden hiç hoşlanmadığını söyledi. Yani, katilin Hauser'in şöhretini kıskanmış olduğunu düşündürecek bir durum yok."

"Griebel'in gey olduğunu düşündürecek herhangi bir bulgu var mı?" diye sordu Henk Hermann. "Bir süre önce karısını kaybettiğini biliyorum, ama ilk kurban eşcinselliğini saklamadığı için, cinsel ya da homofobik bir yaklaşım söz konusu olabilir diye düşündüm."

"Şu ana kadar öğrendiklerimiz arasında bize böyle bir şey düşündürebilecek hiçbir şey yok" dedi Maria. "Ama kurbanların geçmişlerini araştırmaya devam ediyoruz. Yine de Griebel gizli bir eşcinsel idiyse, tabii ki bunu kimseye söylememiştir ve biz de hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz."

"Ama iyi bir noktaya parmak bastın Henk... Bu konuda da araştırmalarımızı sürdürmeliyiz." Fabel ekibinin en yeni üyesini cesaretlendirmeye çok önem veriyordu. Panoda Maria'nın yanına gitti ve iki adamın hayattayken ve öldükten sonra çekilmiş fotoğraflarını dikkatle inceledi. Griebel'in bulabildikleri tek fotoğrafı üniversite çalışanlarının toplu olarak çektirdikleri bir resmin büyütülmüşüydü. Beyaz gömlekli iki meslektaşının arasında iğreti bir şekilde durmuş, tuhaf pozuyla ve yüzündeki gergin ifadeyle fotoğrafının çekilmesinden çok rahatsız olduğunu açıkça belli et-

mişti. Fabel, açılmış kafatasının altından ve düşmek üzere gibi duran gözlüğün ardından bakan aynı ince uzun yüzün ayrıntılarını inceledi. Objektiflerden neden bu kadar rahatsız oluyordu? Holger Brauner'in sesi, onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Biraz da bulunan adli delillerden bahsetsek iyi olacak" dedi Brauner. "Daha doğrusu delil bulunmayışından. Herr Grueber'le buraya bunun için geldik. Sanırım, bu durum ilginizi çekecektir."

"Adli delil bulunamadı derken, herhalde ilk cinayetten, yani Kristina Dreyer'in tüm kanıtları yok etmesinden bahsediyorsun, değil mi?"

"İşte anlatmak istediğim tam da buydu Jan" dedi Brauner. "Bu durum her iki suç mahalli için de geçerli. Katil adli delilleri yok etmeyi biliyor. Tabii bulmamızı istediği şey dışında."

"Yani?"

Brauner getirdiği iki kanıt torbasını masanın üstüne koydu. "Söylediğin gibi, Kristina Dreyer ilk cinayet mahallindeki tüm izleri yok etti. Tek bir kızıl saç teli dışında." Torbalardan birini ileri doğru itti. "Ama anlaşılan, yok edeceği bir şey de yokmuş zaten. İkinci cinayet mahallinde de bir şey bulamadık. Halbuki ikinci cinayet çok yeniydi ve olay yerine kimse dokunmamıştı. Bir insanın bir yerde bulunup en ufak bir adli delil bırakmaması neredeyse imkânsızdır. Bunun için, varlığını gizlemeye yönelik çok ayrıntılı önlemler alması gerekir. Bunu da ancak konuyu çok iyi bilen biri yapabilir."

"Bizimki yapmış mı?"

"Öyle görünüyor. Kurbana ya da mekâna ait olmayan tek bir iz bulabildik." Brauner diğer torbayı da öne doğru itti. "O da bu... ikinci bir saç teli."

"Ama bu çok iyi" dedi Maria. "Bu teller birbirine uyuyorsa, iki cinayet arasında kesin bir bağlantı kurabiliriz. Ve bir DNA izine ulaşırız. Demek ki katil bir açık vermiş."

"Saçlar uymasına uyuyor" dedi Brauner. "Sorun şu ki, bu iki saç teli tamı tamına eşit uzunlukta. İki telin de ucunda saç kökü yok. Aynı başa ait olmanın yanı sıra, aynı anda kesilmişler."

"Harika" dedi Fabel. "Elimizde bir imza var."

"Dahası da var" dedi, Brauner'in yardımcısı Frank Grueber. "İki saç kesinlikle aynı kişiden aynı zamanda kesilmiş. Ama bu zaman yirmi ila kırk yıl öncesi."

5

İlk cinayetten dört gün sonra: 22 ağustos 2005, pazartesi

11:15: Marienthal, Hamburg

Fabel, Dr. Griebel'in villasının arka bahçesinde yalnız başınaydı. Parlak güneş, açık mavi gözlerini kısmasına sebep oluyordu. Duvarları beyaza boyalı üç katlı evin her iki taraftan zemin kata kadar inen, kırmızı kiremitli, geniş bir çatısı vardı. Komşu evlerin tasarımı da neredeyse aynıydı. Fabel'in arkasında, arka cepheleri ve bahçeleri görünen, aynı derecede etkileyici bir dizi villa daha uzanıyordu.

Griebel'in bahçesi çim kaplıydı. Sık çalılar ve bir grup ağaç bu cepheyi kısmen örtüyordu, ama yine de bina rahatça görülebiliyordu. Katil buradan girmemişti. Ama önden ya da yanlardan girmek daha da güçtü. Belki de katil kilit açmak konusunda da adli delil bırakmamakta olduğu kadar becerikliydi. Brauner ve ekibi ne burada, ne de Hans-Joachim Hauser'in dairesinde herhangi bir zorlama işaretine rastlamıştı.

"Seni onlar içeriye aldılar" dedi Fabel, boş bahçede, çoktan oradan uzaklaşmış olan katilin hayaletine. Kararlı bir şekilde evin çevresini dolaştı ve ön kapının önünde durdu. Kapı kırmızı-beyaz polis kordonuyla çevrilmişti ve girişin yasak olduğunu bildiren bir yazı asılmıştı. "Seni burada gören olmamış. Demek ki, Griebel seni hemen içeri almış. Seni bekliyor muydu? Ondan randevu mu almıştın?"

Fabel cep telefonunu çıkardı, Cinayet Masası'nın telefonunun kayıtlı olduğu tuşa bastı. Telefonu Anna Wolff açtı.

"Griebel'in son bir aya ait telefon kayıtlarını istiyorum. Ne bulabilirsen. Ev, iş, cep... Konuştuğu herkesin adlarına ve adreslerine ihtiyacım var. Son haftadan başla. Henk de aynı şeyi Hauser için yapsın."

"Tamam, Şef, derhal başlıyoruz" dedi Anna. "Siz Presidium'a dönecek misiniz?"

"Hayır. Öğleden sonra [redacted]'a iş arkadaşlarıyla görüşeceğim. Maria ve Werner'in Hauser sokaklarını ziyaret gidiyor?"

"Hatırımda yok, şef. Hâlâ [redacted] hatırlayamıyorlar. Biz Dr. Severts diye biri aradı, gelecek misiniz diye sormanın nedeni bu."

"Severts mi?" Fabel bir an bu adı çıkaramadı, ama sonra rüzgârları ve gryolen, toprağı andıran, uzun boylu, genç arkeolog hatırladı. Daha üç gün önce onunla birlikte, altmış küsur yıl önce donakalmış bir anın içinde yaşayan bir mumyaya bakıyordu. Ve daha dört gün önce adamın iyi teki restoranında oturmuş, Susanne'yle havadan sudan konuşuyordu.

"Üniversitede onu ziyaret edip edemeyeceğinizi soruyor." Anna, Fabel'e Severts'in cep numarasını verdi.

"Tamam, ararım. Sen telefon kayıtlarını bulmaya bak."

"Bu arada" dedi Anna, "bu sabah gazetelere baktınız mı?"

Fabel göğsünün hafifçe sıkıştığını hissetti. "Hayır. Ne oldu?"

"Ozay mahalleriyle ilgili her şeyi öğrenmişler. Saç boyasını da biliyorlar. kurbanların kafa derilerinin yozulduğunu de." Bir an durakladıktan sonra isteksizce ekledi. "Katilimize bir de isim takmışlar: *Der Hamburger Haarschneider.*"

Fabel "Harika. Gerçekten, tek kelimeyle harika" deyip telefonu kapattı.

"Hamburg Kuaförü." Hamburg halkını dehşete düşürmek için bundan daha iyi bir isim düşünülemezdi.

13:45: Blankenese, Hamburg

Scheibe ahizeyi yerine koydu. İyi haberi ona bildirmekle görevlendirilen komite üyesi, tepkisine, daha doğrusu tepkisizliğine çok şaşırmıştı. Scheibe nazik, ölçülü, hatta neredeyse alçakgönüllü bir tonda konuşmuştu. Paul Scheibe'yi birazcık olsun tanıyan biri, onun ne kadar benmerkezci olduğunu bilir ve Überseequartier için açılan yarışmayı *KulturZentrumElms* projesinin kazandığı haberini bu kadar sakin bir şekilde karşılamasına pek şaşırırdı.

Ama Paul Scheibe'nin daha birkaç gün önce kariyerini taçlandıracak bir zafer olarak gördüğü bu başarı, içini saran belli belirsiz karanlık bir korkuda boğulup gitmiş gibiydi. Acı bir zaferdi bu. İçinde bulunduğu durum düşünüldüğünde neredeyse alaya alınmak gibiydi. Çok daha temel ve güçlü bir duygu olan korku, Scheibe'nin sevinmiş gibi yapmasına bile izin vermiyordu.

Haberi, arabasıyla Blankenese'deki villasına dönerken NDR'nin

haber bülteninde duymuştu. Gunter. Gunter ölmüştü. Scheibe çok sert bir fren yapıp Mercedes'ini kaldırıma çekmişti. Arkasındaki arabalar son anda direksiyon kırıp ona çarpmaktan kurtulmuş, kornalarına basarak ve el kol hareketleri yaparak tepki göstermişlerdi. Ama Scheibe etrafında olup bitenleri fark etmemişti bile. Tek bir cümle, patlayan bir yıldız gibi bütün evrenini doldurmuştu: "Hamburglu genetik uzmanı Dr. Gunter Griebel Marienthal'deki evinde ölü bulundu." Haberin geri kalanı da Scheibe'nin kanını dondurmuştu. Polis kaynakları, Griebel'in, ölüsü geçtiğimiz cuma günü bulunan çevre aktivisti Hans-Joachim Hauser'le benzer biçimde öldürüldüğünü doğrulamaya yanaşmıyordu.

Altı kişiydiler. Artık dört kişi kalmışlardı.

Paul Scheibe, evinin mutfağında öylece duruyordu. Eli hâlâ duvar telefonunun ahizesinin üstündeydi. Boş boş bahçeye bakıyor ve hiçbir şey görmüyordu. Dışarıda hafif bir rüzgâr, büyük bir özenle yetiştirilmiş ve bakılmış akçaağacın kan kırmızı yapraklarını okşuyor, güneş yaprakların üzerinde dans ediyordu. Ama o, yaklaşan ölümden başka hiçbir şey göremiyordu. Sonra birden elektrik çarpmış gibi telefonu kaptı ve hızla bir numara çevirdi. Cevap veren kadın sesine konuşmak istediği kişinin adını verdi. Sonra bir erkek sesi bir şeyler söylemeye başladı, ama Scheibe onun sözünü kesti.

"Gunter ölmüş. Önce Hans, şimdi de Gunter... Bu tesadüf falan değil." Scheibe'nin heyecandan sesi titriyordu. "Bu tesadüf olamaz. Birileri peşimizde. Bizi teker teker öldürecekler."

"Kes sesini!" diye tıslադı telefonun diğer ucundaki adam. "Seni geri zekâlı herif, tek kelime etme! Öğleden sonra seni arayacağım. Ya da akşam. Olduğun yerde kal. Hiçbir şey yapma. Hiç kimseyle konuşma. Şimdi telefonu kapat."

Scheibe kulağını tırmalayan bir sinyal sesi duydu. Ahizeyi yavaşça yerine koydu. Telefonun üzerinde tir tir titreyen eline baktı. Mermer mutfak tezgâhının üzerine eğildi. Kafası önüne düştü. Paul Scheibe yirmi yıl sonra ilk kez ağlamaya başladı.

14:30: Üniversite Kliniği Kompleksi, Hamburg-Eppendorf, Hamburg

Fabel, Griebel'in hayattayken çalıştığı genetik bölümünü bulmakta güçlük çekmedi, çünkü bölüm Adli Tıp Enstitüsü'nün ve Susanne'nin çalıştığı Psikiyatri ve Psikoterapi Kliniği'nin bulunduğu bloktaydı. Üniversite Kliniği Kompleksi, Hamburg'daki bel-

li başlı tüm klinik ve biyomedikal araştırmaların yürütüldüğü ve şehrin başlıca medikal birimlerinin toplandığı merkezdi. Fabel'in kurumla başlıca ilişkisi, kliniğin dünyaca ünlü adli tıp birimi üzerinden olmuştu. Kompleks yıllar içerisinde yavaş yavaş büyümüş, artık Martinistrasse'nin kuzey yakasında da genişleyerek kendi başına küçük bir şehir haline gelmişti.

Tesisin yöneticisi Profesör von Halen, Fabel'i resepsiyonda karşıladı. Von Halen, Fabel'in düşündüğünden çok daha gençti ve kafasındaki bilimadamı imajına hiç uymuyordu. Belki zihnine yerleşmiş olan kalıptan, belki Griebel'in son derece isteksizce poz verdiği o fotoğrafın etkisiyle, Fabel karşısında beyaz önlüklü birini görmeyi bekliyordu. Oysa von Halen'in üzerinde pahalı görünümlü, koyu renk bir takım elbise ve fazlaca parlak bir kravat vardı. Resepsiyonun kapısından girerlerken Fabel'e bir an için son model Mercedes'lerin sergilendiği bir showroom'a giriyormuş gibi geldi. Ama herkesin beyaz önlük giymiş olduğu bir laboratuvardan ve ofis bölümünden geçerlerken, önyargıları doğrulandı. Fabel çalışanların onlar geçerlerken işlerini bırakıp onlara baktıklarını da fark etti. Griebel'in öldürülmesiyle ilgili haberler herkese ulaşmış olmalıydı. Belki de von Halen bir tür resmi açıklama yapmıştı.

"Hepimiz için çok büyük bir şok oldu" dedi von Halen, Fabel'in düşüncelerini okumuşçasına. "Herr Dr. Griebel çok sessiz bir insandı. Düşüncelerini hep kendisine saklardı. Ama doğrudan onunla çalışan araştırmacılar tarafından çok sevilirdi."

Fabel yürürken bir yandan laboratuvarı inceliyordu. Bir bilim laboratuvarında daha fazla deney tüpü, daha az bilgisayar görmeyi beklerdi. "Dr. Griebel hakkında neler konuşulurdu?" diye sordu Fabel. "Kimi zaman *Kaffeeklatsch*[3] kurbanlar hakkında somut olgulardan daha çok şey söyleyebilir."

Von Halen başını iki yana salladı. "Gunter Griebel, dedikoduyla uzaktan yakından alakası olabilecek biri değildi. Ne dedikodu yapardı, ne de dedikodusu yapılırdı. Dediğim gibi, özel hayatını iş hayatından kesin olarak ayırırdı. Burada hiç kimsenin onunla dışarıda buluştuğunu ya da iş dışındaki arkadaşlarından veya tanıdıklarından birini tanıdığını sanmıyorum. Kimse onun hakkında bir şey bilmezdi ki dedikodusunu yapsın."

Birkaç tane çift kanatlı kapıdan geçtiler ve laboratuvar alanından çıktılar. Geniş koridorun sonunda von Halen, Fabel'i bir ofise buyur etti. Modern ve pahalı mobilyalarla döşenmiş, geniş ve aydınlık bir çalışma odasıydı burası. Von Halen kayın ağacından

3. Kahve sohbeti. Burada dedikodu anlamında. (ç.n.)

dev bir masanın arkasına geçti ve Fabel'e bir koltuk gösterdi. Ofisin "şirket" havası da Fabel'i şaşırtmıştı. Bunu von Halen'in şık takım elbisesiyle birleştirdi ve tesis müdürünün bilimin daha çok ticari yönüyle ilgilenen bir kişi olduğuna karar verdi.

"Burada yapılan çalışmaların ticari bir yönü var mı?" diye sordu.

"Bugünün dünyasında Herr Fabel, biyoteknik ya da medikal herhangi bir uygulaması olabilecek her türlü araştırma çalışmasının ticari bir yönü vardır. Genetik birimimiz akademi ve iş dünyalarının ortasında bir yerde duruyor. Biz hem üniversitenin parçasıyız, hem de ticaret odasına kayıtlı bir şirketiz. Yani ticari bir işletmeyiz."

"Dr. Griebel de ticari yönü olan bir araştırma mı yürütüyordu?"

"Söylediğim gibi, tüm araştırmaların sonuç itibariyle ticari bir uygulaması, dolayısıyla da bir fiyatı vardır. Ama kısa bir cevap istiyorsanız, cevabım hayır. Dr. Griebel sonuçta pek çok hastalığın ve sağlık sorununun teşhisinde ve önlenmesinde çok büyük faydalar sağlayabilecek bir alanda çalışıyordu. Çalışmasının meyvelerinin çok büyük bir ticari değeri olacak. Ama bunlar yıllar sonra olacak şeyler. Dr. Griebel *safkan* bir bilimadamıydı. Onu çeken, bunun çok büyük, çığır açma potansiyeline sahip bir proje olmasıydı. Çalıştığı konu, insan biliminde büyük bir sıçrama yaratabilir ve insanlara çok büyük faydalar sağlanabilir." Von Halen deri müdür koltuğunda geriye yaslandı. "Doğrusu, ben de Gunter'e çok hoşgörülü yaklaştım. Bazı dönemler, İngiliz dostlarımızın dediği gibi "off brief"[4] çalışıyordu. Arada yel değirmenlerine saldırdığı oluyordu, ama hiçbir zaman nihai hedefini unutmayacağından emindim."

"Yani sizce Dr. Griebel'in işi ile öldürülmesi arasında bir bağlantı kurmak mümkün değil?"

Von Halen keyifsizce güldü. "Hayır, Herr Başkomiser. Ben işiyle ilgili bir sebep düşünemiyorum. Aslında başka bir sebep de düşünemiyorum. Gunter Griebel kendi halinde, çalışkan ve disiplinli bir bilimadamıydı. Bir insanın ona neden... yani ona o şeyi neden yaptığını... hiçbir şekilde anlayamıyorum. Gazetelerde yazanlar doğru mu?"

Fabel soruyu duymazlıktan geldi. "Dr. Griebel'in çalışma konusu tam olarak neydi?"

"Epigenetik. Gen fonksiyonlarındaki değişiklikleri ve bunların bazı hastalıkların ve sağlık sorunlarının gelişmesinde ya da önlenmesinde ne gibi roller oynadığını araştıran disiplindir. Şu anda çok yeni bir bilim, ama gelecekte en önemli yaşam bilimlerinden biri olacak."

4. İng. Rapor vermeden. (ç.n.)

"Kimlerle birlikte çalışıyordu?"

"Üç kişilik bir ekibin başıydı. Ekibin diğer üyeleri, Alois Kahlberg ve Elisabeth Marksen. İsterseniz sizi onlarla tanıştırabilirim."

"Onlarla görüşmek isterim, ama bugün değil. Telefon edip randevu alırım." Fabel yerinden kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Herr Profesör."

"Rica ederim."

Fabel çıkmak üzereyken, gözüne kapının yanında asılı bir resim çarptı. Bu, araştırma ekibinin toplu halde çektirdiği bir fotoğraftı. Von Halen'in ofisine gelirken gördüğü bazı kişileri tanıdı.

"Bu fotoğraf yeni mi çekildi?" diye sordu, şık takım elbiseli bilimadamına.

"Evet. Neden sormuştunuz?"

"Herr Dr. Griebel'in olmaması dikkatimi çekti de."

"Hayır, o da var." Arkadaki uzun boylu bir adamı gösterdi. Adam bir arkadaşının arkasında durduğu ve başını eğdiği için yüzü net bir şekilde görünmüyordu. "O Gunter işte. Her zamanki gibi fotoğrafı berbat etmiş." Von Halen içini çekti. "Bir daha yaşamayacağımız bir sorun."

16:10: Presidium, Hamburg

Fabel Presidium'a döner dönmez Severts'i aradı ve ertesi sabah Universität Hamburg'daki odasında onunla buluşmak üzere sözleşti. Severts ona HafenCity'deki kazıda, mumyalaşmış adama ait olduğu anlaşılan bazı kişisel eşyalar bulduklarını söyledi.

Ama Fabel'in aklı yeni işlenen cinayetlerdeydi ve telefonu kapatır kapatmaz Anna Wolff ile Henk Hermann'ı odasına çağırdı.

Anna, "Her iki kurban için de telefon kayıtlarının çoğuna ulaştık" dedi. "Şimdi numaraları isimlerle ya da kurumlarla eşleştirmeye çalışıyoruz. Griebel'in sosyal hayatı pek hareketli değilmiş. Telefon kayıtlarında pek bir şey yok. Hauser ise telefonla konuşmadan yaşayamıyordu herhalde. En sık aradığı ya da arandığı numaralardan başladık."

"Mantıklı tabii" dedi Fabel. "Ama benim bulmak istediğim numarayla fazla görüşmemiş olabilir. Belki de sadece bir görüşme yaptı. Hatta, arama ankesörlü telefondan yapılmıştır belki."

"Tam olarak ne arıyorsunuz Şef?" diye sordu Henk.

"Görünen o ki, iki kurban da katili kendileri eve almışlar" dedi Fabel. "Yani ya Hauser ve Griebel katili ya da katilleri tanıyordu ya da katil önceden onlardan randevu aldı."

"Ama karşımızda adli kanıt bırakmamaya büyük özen gösteren biri var" dedi Anna. "Böyle birinin telefon numarasını açığa vurmasını beklemek fazla iyimserlik olmaz mı?"

"Öyle" dedi Fabel, umutsuzca iç geçirerek. "Ama bir şekilde onlarla temas kurmuş olması lazım. Dediğim gibi, onları aradıysa ya ankesörlü telefondan ya da bir defa kullanıp attığı kontörlü bir hattan aramıştır. Sonuçta, o numaradan belli bir kişiye ulaşamayız. Ayrıca, başka bir şekilde temas kurmuş da olabilir. Belki sokakta yanlarına yaklaştı ve inandırıcı bir hikâye uydurdu. Ama ilk temas için en olası yöntem telefon. Ben sadece, bu yönde ilerlemeden önce tahminimin doğru olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Üstelik" dedi Henk, "çok küçük de olsa, katilin dikkatsiz davranıp bizim bir telefon görüşmesi saptamaya çalışacağımızı düşünmemiş olması ihtimali de var."

Fabel acı acı gülümsedi. "Keşke buna inanabilseydim. Ama 'dikkatsiz' kelimesi bu katile hiç mi hiç uymuyor."

"Bu arada, ilginç bir şey var" dedi Henk ve bir dosyadan çıkardığı bazı kâğıtları Fabel'in masasına yan yana dizmeye başladı. Bunlar Hans-Joachim Hauser'in fotoğrafları ve onunla ilgili gazete kupürleriydi. En yenisi NDR haber bülteninden bir kareydi. "Tüm resimlerdeki ortak paydayı görüyor musunuz?"

Fabel omuz silkti.

Henk sırayla resimlere işaret etti. "Hans-Joachim Hauser savunduklarını uygulamaya çok dikkat ediyormuş. Hiç otomobil almamış ve başkalarının otomobillerine de binmezmiş."

Fabel fotoğraflara tekrar baktı. Bazılarında, Hauser Hamburg'un işlek caddelerinde bisikletiyle ilerlerken görülüyordu. Diğerlerinde ise bisiklet ya kasten arka plana konmuştu ya da bir şekilde ucundan görünüyordu.

"Kayıp" dedi Henk.

"Bisiklet mi?"

Henk başıyla onayladı. "Her yere baktık, ama bulamadık. Halbuki çok dikkat çekici bir bisiklet. Üstünde çevreci mesajlar taşıyan yüzlerce çıkartma var. Her yere onunla gidiyormuş. Hauser'in arkadaşı Sebastian Lang'a da sordum." "Arkadaş" kelimesini üzerine basarak söylemişti. "Hauser'in bisikletini her zaman apartmanın arkasındaki küçük avluya koyduğunu ve zincirlediğini söyledi. Olay yeri inceleme ekibi tabii ki avluda ve arka pencerelerde parmak izi incelemesi yaptı, ama hiçbir şey bulamadı. Lang'ın söylediğine göre, Hauser öğrencilik yıllarından beri aynı bisikleti kullanıyormuş. Besbelli, ona çok düşkünmüş."

Fabel fotoğraflara tekrar baktı. Çok eski ve çok sıradan bir bisikletti. Psikopat bir katilin böyle bir bisikleti ganimet olarak aldığını düşünmek mantıklı olmazdı. Tabii Hauser'in ona verdiği değeri bildiği için böyle bir şey yapmış olabilirdi. Ama neden kafa derisini bırakıp bisikleti alsındı?

"Dr. Griebel'in evinden eksildiğini bildiğimiz herhangi bir eşya var mı?"

"Öyle bir bilgi yok" diye cevap verdi Anna. "Dr. Griebel'in de bir temizlikçisi varmış. Herhalde Kristina Dreyer kadar titiz bir temizlikçi değil, ama eksik bir şey göremediğini söyledi."

"Peki öyleyse." Fabel fotoğrafları Henk'e uzattı. "Üniformalı polis birimiyle konuşun. Bu bisiklet, Alman polisinin tarihinde en çok aranan çalıntı bisiklet olacak."

Henk ve Anna'nın odadan çıkmasından sonra, Fabel Adli Tıp Enstitüsü'nden Susanne'yi aradı. Susanne, Kristina Dreyer'in psikolojik durumunu değerlendirmeye devam ediyordu. Dreyer'in suç delillerini kasıtlı olarak karartmaktan suçlanıp suçlanmayacağına karar verilirken bu değerlendirmeden yararlanılacaktı. Dreyer resmi olarak hâlâ birinci cinayetin zanlısı konumundaydı, ama her iki cinayet mahalline de tek bir kızıl saç telinin bırakılmış olması ve iki kurbanın da tıpatıp aynı şekilde kafa derilerinin yüzülmüş olması, cinayetleri aynı kişinin işlediğini gösteriyordu.

"Raporum yarına hazır olacak Jan" dedi Susanne. "Açık konuşmak gerekirse, bir klinik psikologun zanlının durumunu değerlendirmesini ve sosyal hizmetlerin devreye girmesini öneririm. Bana göre, cinayet mahallini temizlediği için sorumlu tutulamaz."

"Onunla konuştuklarımdan ve geçmişi hakkında bildiklerimden hareketle, ben de aynı şeyi düşünüyorum. Ama şu Korku Kliniği'ndeki terapist Dr. Minks'le de bir konuşmak istiyorum." Durakladı. "Tatile gitmek bir işe yaramıyor, değil mi? Döner dönmez yine aynı pisliğin içine batıyorsun."

"Boş ver." Susanne'nin sesi sıcak ve biraz uykuluydu. Bu gece bana gel. Sana güzel bir yemek yaparım. Sonra *Abendblatt*'taki satılık emlak ilanlarına bakarız. Bakalım bize uygun bir şeyler var mı."

"Yakında satılığa çıkacak iki ev biliyorum" dedi Fabel, üzgün bir sesle. "Sahiplerinin artık o evlere ihtiyacı kalmadı."

17:30: Blankenese, Hamburg

Telefonu çaldığında Paul Scheibe üç saattir aralıksız içiyordu. Ama Fransız şarabının sıcaklığı korkudan buz kesen kalbini ısıt-

maya yetmiyordu. Yüzü yapış yapıştı ve soğuk bir terle parlıyordu.

"Bir ankesörlü telefondan bu numarayı ara. Cep telefonunu kullanma." Telefondaki ses numarayı verdi ve telefonu kapattı. Scheibe sarsak hareketlerle kalem kâğıt bulup numarayı kaydetti.

Villasından Elbe kıyısına inerken ikindi güneşi gözlerini kamaştırdı. Blankenese dik bir yamaca kuruluydu ve binlerce basamaktan oluşan merdivenleriyle ünlüydü. Alkolün ağırlığını bütün vücudunda hisseden Scheibe, kumsal yakınlarındaki ankesörlü telefona güçlükle ulaştı.

Telefon çalar çalmaz açıldı. Arkadan, sanki ağır iş makinelerinin sesleri geliyordu. "Benim" dedi Scheibe. İçtiği üç şişe Merlot'nun etkisiyle boğuk bir sesle ve dili dolanarak konuşuyordu.

"Geri zekâlı herif" diye tısladı telefondaki ses. "İş ya da cep numaramı *sadece ve sadece* resmi aramaların için kullan. Bunca yıldır yaşadıklarımızdan, hele hele son günlerde olanlardan sonra kendini gizlemen gerektiğini öğrenemedin mi hâlâ?"

"Özür dilerim..."

"Adımı söyleme salak!" diye sözünü kesti telefondaki ses.

"Özür dilerim" diye tekrarladı Scheibe takatsizce. Sesini boğuklaştıran sadece şarap değildi. "Paniğe kapıldım. Aman Allahım... Önce Hans-Joachim, şimdi de Gunter. Bu tesadüf falan değil. Birisi bizi teker teker haklıyor."

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Doğru. Gerçekten öyle görünüyor."

"*Görünüyor* mu?" diye homurdandı Scheibe. "İkisine de ne yaptıklarını okumadın mı Allah aşkına? Saçlarına yaptıkları şeyi?"

"Okudum."

"Bu bir mesaj. Tam anlamıyla bir mesaj. Anlamıyor musun? Katil ikisinin de saçlarını *kızıla* boyamış. Birileri grubun tüm üyelerini teker teker temizlemek istiyor. Ben tüyüyorum. Gözden kaybolacağım. Belki yurtdışına giderim." Scheibe'nin sesi çaresizlikle doluydu. Hiçbir planı olmayan bir adamın çaresizliğiyle. Sorunla başa çıkmak için bir stratejisi varmış gibi yapıyordu, ama aslında kafası bomboştu.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin" dedi telefondaki ses, sert bir şekilde. "Şimdi kaçarsan herkesin dikkatini çekersin. Bu bizi de tehlikeye sokar. Polis hâlâ rastgele adam öldüren bir katille karşı karşıya olduğunu sanıyor."

"Yani oturup kafa derimin yüzülmesini mi bekleyeyim?"

"Yerinde otur ve benim talimatlarımı bekle. Diğerleriyle de konuşacağım."

Telefon kapandı. Scheibe kulağında ahizeyle kalakaldı. Blankenese sahilindeki kumları, kumsalı çevreleyen çayırları, Elbe'nin karşı kıyısını ve dev bir yük gemisinin nehirde sessizce süzülüşünü seyretti. Gözlerinin acıdığını ve göğsüne kurşun gibi ağır bir kederin çöktüğünü fark etti. Başka bir Paul Scheibe'yi düşünüyordu. Gençliğin verdiği küstahlıkla her şeyi çözdüğünü sanarak böbürlenen Paul Scheibe'yi. Bu Paul Scheibe geçmişte kalmıştı, ama kararları ve eylemleri şimdi gelmiş, bugünkü Paul Scheibe'nin yakasına yapışmıştı.

Geçmiş bugünü paramparça ediyordu. Geçmişi arkasından yetişip onu yakalamıştı... ve bu onun hayatına mal olacaktı.

6

İlk cinayetten beş gün sonra: 23 ağustos 2005, salı

10:00: Arkeoloji Bölümü, Universität Hamburg

Severts, ince uzun yüzünün elverdiği kadar geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. Bugünkü giyim şekli, HafenCity'deki kazı yerindekinden farklıydı. Fitilli bir pantolon, günün modasına hiç uymayan çok dar yakalı, tüvit bir ceket ve ekose gömlek giymişti. Gömleğinin yakası açıktı ve altından koyu renk bir tişört görünüyordu. Bu, kazı yerindekinden daha resmi bir giyim tarzıydı, ama giysilerinde yine toprak renkleri hâkimdi. Severts'in odası aydınlık ve genişti, ama kitaplar, dosyalar ve arkeolojik nesneler her tarafa dağılmıştı. Geniş bir pencereden odaya ışık doluyor, ama diğer bir üniversite binası dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Severts, Fabel'e bir koltuk gösterdi. Fabel birden Severts'in giyim tarzının, odasının ve mesleki araç gerecinin içinde küçük ama acı bir kıskançlık uyandırdığını fark edip şaşırdı. Bir an için, kendisinin de böyle bir kariyere ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündü. En büyük tutkusu Avrupa tarihiydi ve daha öğrenciyken gelecekte ne yapmak istediğine karar vermiş, kendisine ayrıntılı bir kariyer planı hazırlamıştı. Sonra tek bir olayın, yakını olan birinin anlamsız ve korkunç bir şiddete maruz kalarak ölmesinin yarattığı şok, bu planı bir anda altüst etmiş, geride hiçbir şey bırakmamıştı.

Geçmişi araştıracak yerde ölümü araştırmaya başlamıştı.

Severts'in masasının arkasında, Almanya, Hollanda ve Danimarka'daki belli başlı tüm arkeolojik kazı alanlarını gösteren büyük bir harita asılıydı. Haritanın yanında büyük bir poster vardı. Bu, sırtüstü yatan ölü bir kadını gösteren çok etkileyici bir fotoğraftı. Kadının üzerinde, uzun ve zayıf vücudunu sıkı sıkı saran yün bir pelerin, başında da bir başlık vardı. Başlığın tepesine uzun bir tüy konmuştu. Kadının kızılımsı kahverengi, uzun saçla-

rı ortadan ayrılmıştı. Pelerininin ucu ile kürkten yapılmış çarıklarının arasından görünen bacaklarının ve yüzünün derisi HafenCity'de bulunan adamın derisi gibi kâğıdı andırıyordu, ama daha koyu lekelerle örtülmüştü.

Severts, Fabel'in postere baktığını fark etti. "Bakıyorum, siz de ilk görüşte vuruldunuz ona. Hayatımın aşkıdır o. Erkekleri büyülemekte benzersiz bir yeteneğe sahiptir. Şaşırtmakta da. Avrupa hakkında bildiğimizi sandığımız her şeyi tek başına tepetaklak etmeyi başarmıştır. Herr Fabel, sizi kelimenin tam anlamıyla gizemli bir kadınla tanıştırmak istiyorum... Karşınızda Lulan Güzeli."

"Lulan Güzeli" diye tekrarladı Fabel. "Lulan... Lulan neredeydi?"

"İşte ilginç olan da bu!" Severts birden heyecanlanmıştı. "Sizce bu kadın nereli? Yani hangi etnik kökenden?"

Fabel omuz silkti. "Saçlarının rengine ve yüz hatlarına bakılırsa Avrupalıya benziyor. Ama başındaki tüy ona Kuzey Amerika yerlisi havası vermiş."

"Peki sizce, kız arkadaşım kaç yaşında?"

Fabel resme daha dikkatlice baktı. Kadının mumyalaşmış olduğu açıktı, ama bugüne kadar gördüğü bataklık mumyalarından çok daha iyi korunmuştu. "Bilemiyorum. Belki bin yıl... En fazla bin beş yüz."

Severts başını yavaşça iki yana salladı. Hâlâ gülümsüyordu. "Size onun gizemli bir kadın olduğunu söylemiştim Herr Fabel. Karşınızdaki mumya dört bin yıldan uzun bir süre önce yaşamış. Boyu neredeyse iki metre. Hayattayken saçları kızıl ya da sarıymış. Bulunduğu yere gelince... işte asıl gizem orada." Yerinden kalkıp bir evrak dolabına gitti ve dolaptan kalın bir klasör çıkardı.

"Bu benim aile albümüm" dedi. "Mumyalar hayattaki en büyük tutkumdur." Yerine oturdu ve klasörü karıştırmaya başladı. Klasör büyük boy fotoğraflarla doluydu. Her fotoğrafa sarı not kâğıtları iliştirilmişti. Parlak kâğıda basılmış büyük bir fotoğrafı ayırıp Fabel'e uzattı. "Bu beyefendi de dünyanın aynı bölgesinden. Çerçen Adamı olarak biliniyor. Onu zaten size gösterecektim, çünkü HafenCity'de bulunan mumyalaşmış cesetle yakından bağlantılı. Resme bir bakın. Bu adam üç bin yıl önce yaşamış."

Fabel fotoğrafa baktı. Çarpıcı bir görüntüydü. Komiser bir an için yeniden o eski tarih öğrencisine dönüştü. Öğrenciyken geçmişe yeni bir pencere açıldığında hissettiği o iç kıpırtısını yeniden duyumsadı. Resimdeki adamın vücudu mükemmel bir şekilde korunmuştu. HafenCity'deki cesetle arasındaki benzerlik şa-

şırtıcı düzeydeydi. Üstelik, öleli üç bin yıl olduğu halde, resimdeki adamın ten rengi bile değişmemişti. Teni açık renk, saçları koyu sarıydı. Bakımlı bir sakalı vardı. Kalın dudakları hafifçe aralanmıştı ve ağzının bir köşesinden kusursuz dişleri görünüyordu.

"Çerçen Adamı, üç bin yıl boyunca oksijensiz bir ortamda kaldığı için hiç bozulmamış. Mumyalaşma süreci de HafenCity'deki cesedinkiyle tıpatıp aynı. İkisi de tarihin bir anında donmuş ve bizim için mükemmel bir şekilde korunmuş."

"İnanılmaz bir şey..." dedi Fabel. Adamı daha yakından inceledi. Bu, modern Hamburg'da sokağa her çıktığınızda karşılaşabileceğiniz bir yüzdü.

"Uzak bir geçmişten bahsediyoruz." Severts, Fabel'in düşüncelerini okumuş gibiydi. "Ama bu adam üç bin yıl önce yaşamış olsa da, aramızda sadece yüz küsur nesil var. Düşünün. Babalardan ve oğullardan, annelerden ve kızlardan oluşan küçücük bir insan grubu. Bu adamla sizin ve benim aramızda sadece bu kadar insan var. Herr Brauner tarih okuduğunuzu söylemişti. O halde, tarihimizden, geçmişimizden inanmak istediğimiz kadar uzak olmadığımızı söylersem bana hak verirsiniz herhalde. Ama bu adamın tek özelliği bu değil. Lulan Güzeli gibi o da çok uzun boylu. Boyu iki metrenin üzerinde. Öldüğünde elli beş yaşlarında olduğu tahmin ediliyor. Gördüğünüz gibi saç ve ten rengi açık."

Severts öne eğildi. "Görüyorsunuz ya Herr Fabel, hiçbirimiz olduğumuzu sandığımız kişi değiliz. Hem Lulan Güzeli, hem de Çerçen Adamı, aynı coğrafi bölgede bulunmuş, aynı kültürel göstergeleri taşıyan, olağanüstü iyi korunmuş bir dizi mumyadan ikisi sadece. Hepsinin üstünde İskoç giysilerini andıran kareli giysiler var. Hepsi uzun boylu ve açık tenli. Hepsi üç bin ila dört bin yıl önce, dünyanın aynı bölgesinde yaşamış. Hem Çerçen, hem de Lulan bugün Çin sınırları içinde Herr Fabel. Bunlara Urumçi mumyaları deniyor. Çin'in batısındaki Uygur Özerk Bölgesi'nde yer alan Tarım Havzası'nda bulundular. Çorak bir bölge bu, cesetler aşırı derecede kuru ve ince bir kuma gömülmüş. Lulan kadınını bulan Çinli arkeologun onun güzelliği karşısında kendisini tutamayıp ağladığı söylenir. Bu keşifler büyük olay yaratmıştı. Çinli yetkililer ve arkeoloji çevreleri Avrupalıların dört bin yıl önce bölgeyi işgal ettiği düşüncesine şiddetle karşı çıkıyor. Uygur Bölgesi, Türki ve Çinli etnisitelerin burun buruna geldiği noktadadır. Dolayısıyla, Türki ülke milliyetçileri de Lulan Güzeli'ni, bölge üzerindeki atalarından kalma haklarının simgesi olarak kullanmak istediler. Ama bu mumyalar Çinli olmadıkları gibi Türki de değiller. Bu insanlar kültürel ola-

rak Kelt'ti. Hatta onlara ilk Keltler de denebilir belki. 1995'te mumyalar üzerinde yürütülen DNA testleri Avrupalı olduklarını kesin olarak kanıtladı. Bazı genetik özellikleri onları günümüzde yaşayan Finlilere ve İsveçlilere, bazı özellikleri de Korsika, Sardunya ve Toskana'da yaşayan insanlara bağlıyor."

"Tabii ya" dedi Fabel. "Bu mumyaların bulunuşuyla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam, Çin hükümeti bu bulguları önemsizleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Bulgular, Çinlilerin ulus olarak tek bir etnik kökene sahip oldukları düşüncesini sarsmıştı."

"Ve bu düşüncenin tehlikelerini hepimiz biliyoruz" dedi Severts. "Dediğim gibi, hiçbirimiz olduğumuzu sandığımız kişi değiliz." Sonra, koltuğunu arkaya döndürdü ve mumyalaşmış kadın fotoğrafına tekrar baktı. "Haklarında ne iddia edilirse edilsin, Lulan Güzeli de, Çerçen Adamı da artık bizim dünyamızın, bizim zamanımızın birer parçası. Bize eski hayatları hakkında bir şeyler anlatmak için zamanımıza geldiler. HafenCity'deki mumya da aynı şekilde çok daha yakın bir geçmiş hakkında bir şeyler söylüyor." Severts, Fabel'in elindeki üç bin yıllık insan fotoğrafına işaret etti. "Yaşadıkları zamanlar arasında çok büyük bir fark olsa da, sizin mumya ile Çerçen Adamı'nın korunma durumları neredeyse aynı. Biz bulmamış olsak, 'HafenCity Adamı' da üç bin yıl orada kalabilirdi. Ve yine hiç değişmemiş halde bulunurdu. Görünüşü tıpatıp bugünkü gibi olurdu. Mumyaların yaşadığı dönemi belirlemek için tarihleme teknolojilerinden yararlanabiliyoruz elbette, ama genelde, üzerlerinde bulunan eşyalara ve yakınlarındaki kazı alanının özelliklerine daha çok itibar ediyoruz. Bu durum 20. yüzyıla ait mumyamız için de geçerli." Severts masasının çekmecesini açtı ve ağzı sıkıca kapatılmış plastik bir torba çıkardı. Torbada küçük siyah bir cüzdan ve koyu kahverengi renkte, cep büyüklüğünde, karta benzer bir şey vardı.

Fabel torbayı alıp açtı. Kart katlanıp küçük bir defter haline getirilmişti. Kapağında Nazi kartalı ve gamalı haç vardı.

"Kimlik kartı" dedi Severts. "Böylece, cesedin adını öğrenmiş olduk."

Kimlik kartı kuru ve elde dağılacak gibiydi. Fotoğraf dahil her şey kahverenginin farklı tonlarındaydı. Ama sarışın genç bir adamın asık yüzü seçilebiliyordu. Bu, ergenlik çağındaki bir çocuktu, ama yüzünde yetişkin bir erkeğin hatları da belirmeye başlamıştı. Fabel bu yüzün bulunan cesede ait olduğunu hemen anlamasına şaşırdı.

Karl. Fabel'in bakmakta olduğu yüz, yani HafenCity şantiyesin-

de gördüğü yüz, Şubat 1927'de doğan, Hamburg'un Hammerbrook semtinde ikamet eden, Karl Heymann'a aitti. Fabel kimlik bilgilerini yeniden okudu. Yaşıyor olsa 78 yaşında olacaktı. Fabel durumu kavramakta güçlük çektiğini hissetti. Karl Heymann için zaman 1943 yılında, 16 yaşındayken duruvermişti. Delikanlı sonsuz bir gençliğe mahkûm edilmişti.

Fabel deri cüzdanı inceledi. Cüzdan da esnekliğini ve yumuşaklığını tamamen yitirmişti. Yüzeyi parşömen gibi sertti. İçinde birkaç Reichsmark banknotu kalıntısı ve sarışın bir genç kız fotoğrafı vardı. Fabel ilk anda bu kızın Heymann'ın sevgilisi olduğunu düşündü, ama sonra, yüz hatlarındaki benzerlik dikkatini çekti. Belki de kız kardeşiydi.

Fabel, Severts'e teşekkür ederek kalktı ve Çerçen Adamı'nın fotoğrafını ona geri verdi. Severts fotoğrafı klasöre yerleştirirken Fabel'in dikkatini bir başka resim çekti.

"Bakın bu adamı tanıyorum işte" dedi gülümseyerek. "O da benim gibi bir Doğu Frizyalı. Bakabilir miyim?"

Fotoğrafı klasörden çıkardı. Bu mumyanın yüzü öncekiler gibi korunmamış, neredeyse tamamen iskelete dönüşmüştü. Kaslar tamamen kaybolmuş, sadece kemiklerin üzerinde köseleleşmiş birkaç deri parçası kalmıştı. Mumyanın ilginç yanı yeleyi andıran gür saçlarının ve uzun sakalının hiç bozulmadan kalmış olmasıydı. Adını da saçlarından alıyordu. Resmi olarak, 1900 yılında bulunduğu noktanın yakınlarındaki Frizya köyünün adıyla anılsa da, hem arkeologların hem de halktan insanların muhayyilesinde iz bırakan, bu canlı ve parlak kızıl saçlar olmuştu.

"Aynen öyle" dedi Severts. "Meşhur 'Kızıl Franz' bu. Resmi adı, 'Neu Versen Adamı'. Muhteşem, değil mi? Demek hemşeriniz oluyor?"

"Hemşeri sayılırız. Ben Ostfriesland'ın[5] biraz daha kuzeyindeki Norddeich'tanım. Neu Versen, Bourtanger Bataklığı'ndadır. Ama Kızıl Franz'ı çocukluğumdan beri bilirim."

"Kızıl Franz, bizim zamanımızda ikinci bir hayat yaşadığını söylediğim insanların mükemmel bir örneğidir. Şimdi 'Bataklığın Gizemli İnsanları' sergisi kapsamında dünyayı dolaşıyor. Yanılmıyorsam şu anda Kanada'da. Kendisi, Franz Brandt'ın farklı mumyalaşma süreçleri hakkında HafenCity'de söylediklerine de ışık tutuyor. Bu bir bataklık mumyası ve Urumçi mumyalarından tamamen farklı bir süreçten geçmiş. Eti tamamen çürüyüp gitmiş, ama derisi bataklıktaki asitlerin etkisiyle sertleşip tabaklanmış.

5. Doğu Frizya. (ç.n.)

Esas itibariyle iskeletini taşıyan deri bir torbaya dönmüş. Ama saçları gerçekten inanılmaz. Tabii bu gerçek rengi değil. Saçlarını bataklıktaki tanen bu renge çevirmiş."

Fabel, Severts'i dinlerken gözlerini hiç ayırmadan elindeki fotoğrafa bakıyordu. Mumyanın kızıl saçları kafatasını alevden bir taç gibi sarıyordu. Sonuna kadar açık çenesiyle çığlık atar gibiydi. Saçlar... Kızıla boyalı saçlar...

Fabel kuyruksokumunda bir ürperti hissetti.

11:00: Altona Nord, Hamburg

Maria, Werner'e bir saat kadar yerine bakıp bakamayacağını sordu. Ama daha sorarken ayağa kalkması ve koltuğunun arkasından ceketini alması, bunun ricadan çok bir bildirim olduğunu gösteriyordu. Werner koltuğunu Maria'nın masasına bakan masasından geriye doğru itip arkasına yaslandı ve genç kadını dikkatle süzdü.

"Öğrenirse hiç hoşuna gitmeyecek" dedi, iki eliyle kirpi gibi dik saçlarını sıvazlayarak.

"Kim neyi öğrenirse?" diye sordu Maria.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Olga X olayı için ortalığı kolaçan etmeye gidiyorsun, değil mi? Şef senden açıkça bu işin peşini bırakmanı istedi."

"Ben sadece onun benden istediği şeyi yapıyorum. Gidip Organize Suçlar'a olayın geçmişiyle ilgili bilgi vereceğim. Yerime bakacak mısın, bakmayacak mısın?"

Werner, Maria'nın saldırgan ses tonu karşısında geniş omuzlarını silkmekle yetindi. "Tamam, bir şey çıkarsa ilgilenirim."

Bu binayı ne zaman görse Maria'nın içi kararıyordu.

Bina zamanında belli bir amaç için yapılmıştı. Bir zamanlar insanlar burada mesai saatlerini geçiriyor, yemekhanede öğle yemeklerini yiyor, gevezelik ediyor ya da verimlilik, kârlar, ücret artışları gibi konuları konuşuyorlardı. Altona Nord'daki bu tek katlı geniş bina eskiden bir fabrikaydı. Hafif sanayi ya da ona benzer bir alanda faaliyet gösteren küçük bir fabrika. Şimdi ise boş ve soğuk bir kabuktan ibaretti. Yer yer sıvası dökülmüş duvarlar grafitilerle doluydu. Yerler bir karış sıva tozuyla kaplıydı. Etrafta moloz ve çöp yığınları göze çarpıyordu.

Kısacası, insanın aklına aşkı getiren bir yer değildi.

Ama bina Hamburg'un fuhuş sektörünün "en aşağı kesimi" için

bir işyeri haline gelmişti. Eroinman ya da başka maddelere bağımlı kimi kızlar, daha çok rağbet gören Herberstrasse ve diğer *Kiez* fahişelerinden daha düşük ücretlerle burada iş tutuyorlardı. Burada çalışan kızlar sürümden kazanıyorlardı. Bağımlı oldukları maddeyi elde edebilmeleri ve pezevenklerinin cüzdanlarını doldurabilmeleri için en kısa sürede bildikleri tüm numaraları deniyorlardı. Bunun kanıtı da ortadaydı. Soğuk günışığında, sağa sola atılmış kullanılmış prezervatifler göze çarpıyordu.

Olga X bir uyuşturucu bağımlısı değildi. Bu, otopside anlaşılmıştı. Onu bu pisliğin içinde bedenini satmaya zorlayan başka nedenler vardı.

Maria fabrikanın ana bölümünü oluşturan geniş boşluk boyunca yürüdü ve köşeye birkaç metre kala durdu. Burası tuhaf bir şekilde temiz ve boştu; çünkü olay yeri inceleme ekibi tüm moloz parçalarını incelenmek üzere götürmüştü. Aslında cinayetin üzerinden üç ay geçmişti, ama anlaşılan kızlar artık müşterilerini bu noktaya getirmek istemiyorlardı. Belki burayı uğursuz bir yer olarak görüyorlardı. Belki burada hayaletler olmasından korkuyorlardı. Sadece bir şey eklenmişti, o da köşeye bırakılmış ve çoktan solmuş olan küçük ve hüzünlü bir çiçek demetiydi. Birisi burada sönen hayatın anısına böyle acıklı bir hatıra bırakmıştı.

Maria, köşenin ilk kez gördüğü halini hatırladı. Zihni o sahneyi fotoğraflayıp dosyalamış gibiydi; her seferinde her şeyi tüm ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordu. Olga iri bir kız değildi. Çelimsiz ve ince kemikliydi. O gün onu kolları ve bacakları birbirine dolanmış halde bu köşede yatarken bulmuşlardı. Kanı yerdeki tozlarla birleşip pütürlü ve donuk bir bulamaç oluşturmuştu. Maria erkek meslektaşları gibi cinayet sahnelerinin kendisini etkilemesine izin vermezdi. Ama bu sahne onu gerçekten etkilemişti. Adını bile bilmediği bu fahişenin narin bedeninin neden geceler boyu uykularını kaçırdığını anlamamıştı, ama bunun bir şekilde kendisinin de bir süre önce bir cinayete kurban gitmenin eşiğinden dönmesiyle ilgili olduğunun farkındaydı. Bu cinayetle ilgili olarak yüreğini acıtan şeylerden biri de Olga'nın kandırılmış olmasıydı. Hamburg Polisi Cinayet Masası'nın soruşturduğu olayların önemli bir kısmı ayyaşlardan, uyuşturucu bağımlılarından, hırsızlardan, satıcılardan ve tabii ki fahişelerden oluşan bir çevrede gerçekleşiyordu. Ama bu kız bu dünyaya zorla sokulmuştu. Batı'ya düzgün bir iş, daha parlak bir gelecek, yani yepyeni bir hayat vaadinin cazibesinin peşine takılarak gelmişti, ama bu bir kandırmacaydı. Olga, ya da gerçek adı her ne ise, bütün parasını ya da

toparlayabildiği bütün parayı birilerinin eline teslim ederek bilmeden kendisini köle olarak satmış ve böylesine sefil bir ölüme sürüklenmişti.

Maria çömeldi ve solmuş çiçeklere yakından baktı. Belki çok önemli bir şey değildi, ama hiç değilse birisi burada bir insanın, kendine ait bir geçmişi, umutları ve hayalleri olan bir kişinin hayatını kaybedişini anmak için bir şey yapmıştı. Birisi Olga'nın ölümünü buraya çiçek bırakacak kadar önemsemişti. Maria uzun süre civardakilerin ağızlarını yoklayarak, sonunda bu kişinin kim olduğunu öğrenmişti.

Fabrikanın uzak köşesindeki kapı kapandı ve Maria kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duyup doğruldu.

11:10: Eppendorf, Hamburg

"Biliyorsunuz, bu aslında kurallara tamamen aykırı." Dr. Minks, Fabel'i görüşme odasına buyur etti ve oturması için deri koltuğu gösterdi. "Yani, sizin de anlayış göstereceğiniz gibi, aslında bir hastanın mahremiyetine zarar verecek bir şey yapmak istemem." Sonra, Fabel'in karşısındaki koltuğa yığılırcasına oturdu ve gözlüğünün üstünden başkomisere baktı. "Normalde savcılıktan gelen bir emir olmadıkça hastalarım hakkında konuşmam, ama Frau Dreyer benimle bizzat temas kurarak, durumu ya da tedavisiyle ilgili her türlü konuyu sizinle konuşabileceğimi, bundan hiçbir rahatsızlık duymayacağını söyledi. Yine de, ben onun kadar rahat değilim."

"Bunu anlayabiliyorum" dedi Fabel. Üzerinde buruşuk bir takım elbise olan bu ufak tefek, tuhaf adamın karşısında oturmaktan garip bir rahatsızlık duyuyordu. Dr. Minks'in hastası olsaydı yine aynı yerde oturacağını fark etti ve bu onu iyice huzursuz etti. "Ama Kristina Dreyer'in değerli adli delilleri yok etmekten başka bir suç işlediğini düşünmediğimi hemen belirteyim. Aslında, bu suçunu bile göz ardı etmeyi düşünüyoruz. Bu davranışının psikolojik durumunun bir sonucu olduğu açık."

"Ama hastamı hâlâ gözaltında tutuyorsunuz" dedi Dr. Minks.

"Bugün serbest bırakılacak. Bu konuda size güvence verebilirim. Ama ruh sağlığıyla ilgili başka değerlendirmeler de yapılacak."

Minks başını salladı. "Kristina Dreyer benim hastamdır ve serbest bırakılmasında kesinlikle hiçbir sakınca olmadığını söyleyebilirim. Kriminal psikoloji uzmanınız da benden bir değerlendirme istedi. Değerlendirmemi bu sabah kendisine gönderdim. Bu

arada, uzmanınızın Frau Dr. Eckhardt olmasına şaşırdığımı da söylemeliyim."

"Susanne'yi tanıyor musunuz?" diye sordu Fabel, şaşkınlıkla.

"Galiba siz daha yakından tanıyorsunuz Sayın Başkomiser."

"Dr. Eckhardt ve ben..." Fabel doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. Yüzünün kızardığını hissetmek de canını sıktı. "...Sadece mesleki olarak değil kişisel olarak da yakınız."

"Anladım. Susanne Eckhardt'ı Münih'ten tanıyorum. Benim öğrencimdi. Son derece zeki ve kavrayışlı bir öğrenciydi. Polizei Hamburg için büyük bir kazanım."

"Öyle..." dedi Fabel. Birden Susanne'ye Minks'le görüşeceğini söylediğini hatırladı ve Susanne'nin onu tanıdığından bahsetmeyişine şaşırdı.

"Aslında, doğrudan Polizei Hamburg için çalışmıyor. Burada, Adli Tıp Enstitüsü'nde görevli... Cinayet Masası'na özel danışmanlık yapıyor."

Sessizlik oldu. Minks, Fabel'e bir hastasını inceler gibi dikkatle bakıyordu. Sessizliği Fabel bozdu.

"Kristina Dreyer'in fobilerini tedavi ediyordunuz, değil mi?"

"Teknik olarak, hayır. Frau Dreyer'i bir dizi psikolojik sorunuyla ilgili olarak tedavi ediyordum. İrrasyonel korkuları bu psikolojik sorunların bir tezahüründen, yani semptomlarından başka bir şey değildi. Tedavisinin temel öğelerinden biri, görece normal bir hayat sürmesine yönelik stratejiler geliştirmekti."

"Kristina Dreyer'in ne durumda bulunduğunu biliyorsunuz. Kendisini cinayet mahallini temizlemek zorunda hissettiğini söylediğini de biliyorsunuz. Size dosdoğru sormak zorundayım: Sizce Kristina Dreyer, Hans-Joachim Hauser'i öldürmüş olabilir mi?"

"Hayır. Aslında, hastalarımın psikolojik sorunlarının onları nerelere götürebileceği konusunda tahminlerde bulunmak işimin parçası değil, ama cevabım hayır. Kati surette söyleyebilirim ki, tıpkı sizin gibi ben de Kristina'nın beyanının doğruluğuna ve Hauser'i onun öldürmediğine inanıyorum. Kristina korkmuş bir kadın. Korku Kliniği'nde benden tedavi görmesinin nedeni bu. Daha önce cinayet işlemesinin nedeni, korkusunun sizin veya benim kavrayamayacağımız kadar büyümüş olmasıydı. Bu korku ona o cüssedeki bir kadından beklenmeyecek bir güç verdi. Sürekli taciz gördüğü uzunca bir dönemden sonra, hayatına yönelik doğrudan bir tehdide tepki gösterdi. Ama siz bunları zaten biliyordunuz, değil mi Herr Fabel?"

Fabel, "Görüşleriniz için teşekkür ederim Herr Doktor..." dedi

ve yerinden kalktı. Minks'in de gömüldüğü koltuktan kalkmasını bekledi, ama psikiyatr yumuşak, ama sabit bir bakışla oturduğu yerden Fabel'i süzmeye devam etti. Minks'in yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi, ama Fabel onun söylemek üzere olduğu lafları tartmakta olduğunu tahmin etti. Tekrar yerine oturdu.

"Biliyor musunuz, ben Hans-Joachim Hauser'i tanıyordum" dedi Minks. "Soruşturduğunuz cinayetin kurbanını."

"Yaa" dedi Fabel. Şaşırmıştı. "Arkadaşınız mıydı?"

"Hayır... Tabii ki hayır. Eskiden tanırdım desem daha doğru olacak. Yıllar önce. Sonradan bir iki kez karşılaştık, ama konuşacak fazla bir şey bulamadık. Açıkçası onu pek sevmezdim." Durakladı. "Biliyorsunuz, burada korkunun nedenleri ve sonuçları üzerine çalışıyorum. Fobilerle ve onlara yol açan psikolojik sorunlarla ilgileniyorum. Hastalarıma öğrettiğim en önemli şeylerden biri, fobilerinin kişiliklerini biçimlendirmesine asla izin vermemeleri gerektiğidir. Korkularının kim olduklarını tanımlamasına izin vermemelidirler. Ama tabii ki aslında bu doğru değil. Bizi *korkularımız* tanımlar. Büyüdükçe reddedilmekten, başarısızlıktan, yalıtılmaktan, hatta sevgi ve başarıdan korkmayı öğreniriz. Ben, sergiledikleri korkulara bakarak insanların geçmişlerini analiz etmek konusunda uzman oldum. Mesela siz Herr Fabel... bence siz tipik bir Kuzey Almanya kasabasında büyümüşsünüz ve hayatınız boyunca Kuzey Almanya'da yaşamışsınız. Tipik bir Kuzey Almanyalı yaklaşımına sahipsiniz. Kendinizi geride tutuyorsunuz. Bir şey söylemeden ya da yapmadan önce her şeyi enine boyuna düşünüyorsunuz. Sonra da gözlemlerinizin ya da eylemlerinizin başka bir kişi tarafından doğrulanmasını bekliyorsunuz. Yanlış bir adım atmaktan korkuyorsunuz. Hata yapmaktan ve bu hatanın sonuçlarından korkuyorsunuz. Frau Dreyer'le ilgili görüşünüzü doğrulamama ve sizi rahatlatmama bu nedenle ihtiyaç duydunuz."

"Teorilerimi doğrulamanıza ihtiyacım yok Herr Doktor." Fabel sakin bir ses tonuyla konuşmayı başaramamıştı. "Sadece bir hastanızla ilgili görüşünüzü almak istedim. Ayrıca, yanılıyorsunuz. Hayatım boyunca Kuzey Almanya'da yaşamadım. Annem İskoç'tur ve çocukluğumun bir kısmını Britanya'da geçirdim."

"O zaman Britanyalıların kafa yapısı da benzer olmalı." Minks buruş buruş ceketinin altındaki omuzlarını belli belirsiz silkti. "Her neyse, sonuçta hepimizin bazı korkuları vardır ve dünyaya gösterdiğimiz tepkileri büyük ölçüde bu korkular şekillendirir."

"Bunun Herr Hauser'le ne ilgisi var?"

"Hepimizin ortak korkularından biri gerçekte nasıl bir insan olduğumuzun ortaya çıkmasıdır. Hepimizin kişiliğimizin başka insanların bilmesini istemediğimiz yönleri vardır. Mesela bazı insanlar geçmişlerinden, eskiden oldukları farklı kişiden korkarlar."

"Hauser'in de böyle biri olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Herhalde inanmakta güçlük çekeceksiniz Herr Fabel, ama bir zamanlar ben de az çok radikal biriydim. 1968'de öğrenciydim ve olan bitenlere aktif bir şekilde katıldım. Ama yaptığım hiçbir şeyden ve o zamanki halimden hiçbir rahatsızlık duymuyorum. O dönemde hepimiz... nasıl diyeyim, düşüncesizce işler yaptık, ama bunlar büyük ölçüde gençliğin verdiği heyecandan ve dönemin atmosferinden kaynaklandı. Ama asıl önemli olan şu ki, biz bir şeyleri *değiştirdik*. Bizim kuşağımız sayesinde Almanya şimdi farklı bir ülke ve bu sürece katıldığım için gurur duyuyorum. Ama yaptıklarından bu kadar gurur duymayan insanlar da var. Hauser'i ilk kez 1968'de görmüştüm. İnanılmayacak derecede kendini beğenmiş, benmerkezci ve kibirli bir gençti. İlgi odağı olmaya, başkalarından çaldığı fikirleri ve güzel sözleri kendisininmiş gibi sunmaya bayılırdı."

"Bunun konuyla ilgisini anlayamadım. Bunlar neden bir insanın geçmişinden korkmasına yol açsın?"

"Zararsız bir şey gibi görünüyor, değil mi? Başkalarının fikirlerini çalmak..." Minks artık koltuğuna öylesine gömülmüştü ki, hayatı boyunca yan gelip yatmaktan başka bir şey yapmamış bir insanı andırıyordu. Ama Fabel'in gözlerinden hiç ayırmadığı yumuşak gözlerinde belli belirsiz bir ışık parlamaya başlamıştı. "Ama önemli olan *kimin* fikirlerini çaldığı. Kendisini *kimin* kılığına soktuğu. Hareketli ve tehlikeli zamanlarda yaşamak, insanın tehlikeye karşı körleşmesine yol açabilir. Öyle zamanlarda insanlar tehlikeli insanlarla arkadaşlık etmekte olduklarını kolay kolay fark edemezler."

"Dr. Minks, Herr Hauser'in geçmişiyle ilgili olarak söyleyeceğiniz belli bir şey mi var?"

"Belli bir şey? Hayır. Söyleyebileceğim *belli* bir şey yok. Ama size genel doğrultuyu işaret edebilirim. Size tavsiyem biraz arkeolojik kazı yapmanız Herr Başkomiser. Geçmişi biraz eşeleyin. Ne bulacağınızı bilmiyorum. Ama bir şeyler bulacağınızdan eminim."

Fabel karşısındaki koltukta oturmakta olan adama, kırışık yüzüne ve buruş buruş takım elbisesine baktı. Kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın, onu bir devrimci olarak düşünemiyordu. Onu biraz daha sıkıştırmayı düşündü, ama bunun bir faydası olmaya-

caktı. Minks zaten söyleyebileceği kadarını söylemişti. Şifreli de olsa, Fabel'e bir ipucu vermek için elinden geleni yapmıştı.

"Dr. Gunter Griebel'i de tanıyor muydunuz?" diye sordu. "O da Hauser'le aynı şekilde öldürüldü."

"Hayır... Tanıyordum diyemem. Gazetelerdeki haberleri okudum, ama onu tanımıyordum."

"Yani Hauser ile Griebel arasında bir bağlantı olup olmadığını bilmiyorsunuz?"

Minks hayır anlamında başını salladı. "Sanırım Griebel ve Hauser aşağı yukarı aynı yaştaydı. Belki arkeolojik çalışmanız ortak bir geçmişi paylaştıklarını ortaya çıkarır. Her neyse Herr Başkomiser, Kristina hakkındaki görüşümü öğrendiniz. Kendisi kesinlikle, soruşturduğunuz tarzda bir cinayet işleyebilecek bir kişi değil."

Fabel yerinden kalktı, Minks'in de kalkmasını bekledi. El sıkıştılar ve Fabel yardımlarından dolayı ona teşekkür etti.

"Ha, bu arada" dedi Fabel, tam çıkmak üzereyken. "Memurlarımdan biriyle de tanışıyorsunuz sanırım. Maria Klee."

Minks güldü ve başını iki yana salladı. "Yapmayın Herr Fabel, Kristina Dreyer'den izin aldığım için onun hakkında biraz rahat davrandım, ama iş arkadaşınızı tanıdığımı ya da tanımadığımı söyleyerek hastalarımın mahremiyetini ihlal edemem."

"Ben size onun hastanız olduğunu söylemedim" dedi Fabel, kapıdan çıkarken. "Sadece tanışıyorsunuz sanırım, dedim. İyi günler Herr Doktor."

11:10: Altona Nord, Hamburg

Ayak sesleri yaklaşırken Maria yavaşça genç bir kadının dövüldüğü ve boğularak öldürüldüğü o köşeye çekildi. Boş fabrikanın pencerelerinin çoğu kırık olduğu halde, burası havasız ve sıcaktı. Kapının girişinde bir kadın belirdi ve durup tedirgin bir şekilde etrafına bakındı. Maria gizlendiği yerden çıktı, kadın onu gördü ve rahatlayıp güvenini yeniden kazanarak fabrikanın içinde yürümeye başladı.

Maria'ya yaklaşınca selam vermek yerine, "Fazla kalmam mümkün değil" dedi. Boğuk bir sesle ve Doğu Avrupa aksanıyla konuşuyordu; Almancayı sokaklarda öğrendiği belli oluyordu. Maria onun en fazla yirmi üç-yirmi dört yaşlarında olduğunu tahmin etti, ama uzaktan bakınca daha yaşlı görünüyordu. Taytını ancak örten, cart renkli, ucuz bir elbise giymişti. Bacakları çıplaktı. Ayaklarında bilekten bağlı ve yüksek topuklu açık ayakka-

bılar vardı. Elbisesinin kumaşı çok inceydi ve göğüslerini sıkıca kavradığından meme başları belli oluyordu. İnce askılı elbisesi omuzlarını ve boynunu açıkta bırakıyordu. Giyim tarzı, kendini teşhir eden ve kolay ulaşılır bir cinselliği ortaya koymayı amaçlıyordu. Ne var ki, elbisenin parlak rengi kadının soluk ve sorunlu cildiyle uyumsuzdu ve kemikli omuzlar ile incecik kollar hastalıklı ve acınası bir görüntü oluşturuyordu.

"Zaten uzun süre kalman gerekmiyor Nadja" dedi Maria. "Sadece bir isim soracağım sana."

Nadja, Maria'nın arkasına, boş fabrika köşesine baktı. Bu köşe onun çiçeği bıraktığı yerdi.

"Sana daha önce söyledim, onun gerçek ismini bilmiyorum."

"Ben *onun* ismini öğrenmeye çalışmıyorum ki Nadja" dedi Maria sakin bir şekilde. "Ben onu sokağa düşürenin kim olduğunu merak ediyorum."

"Pezevengi yoktu. Yani tek bir pezevengi yoktu. Grupta yeniydi."

"Grup?"

"Hepimiz aynı insanlar için çalışıyoruz. Ama sana kim olduklarını söylemeyeceğim. Zaten seninle konuştuğumu bilseler beni öldürürler."

Maria, Nadja'nın elini tutup avucunu açtı. Diğer eliyle birkaç tane elli avroluk banknotu kızın avucuna bıraktı.

"Bu benim için çok önemli." Maria, açık gri-mavi gözlerini hiç ayırmadan Nadja'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Bu bilgi için sana para veren *benim*, polis değil."

Nadja avucunu açtı ve elindeki buruşuk paralara baktı. Onları Maria'ya uzattı. "Parayı istemiyorum. Seninle buluşmayı para almak için kabul etmedim. Hem zaten, bu gece birkaç saatte bundan fazlasını kazanırım."

"Ama o paralar senin olmayacak, öyle değil mi?" Maria paraları geri almak için herhangi bir harekette bulunmadı. "Olga'yla nasıl tanıştınız?"

Nadja boş boş güldü ve başını iki yana salladı. Korkusu her hareketine yansıyordu. Bir sigara yaktı ve Maria genç kadının ellerinin titrediğini fark etti. Nadja başını geriye attı ve zaten sıcak ve havasız olan kuytu köşede büyük bir duman bulutu oluşturdu. "Paranın bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Ben paranın bütün kötülüklerin çaresi olduğunu düşünürdüm. Ve Almanya'da para kazanabileceğimi düşündüm. Sonra bu duruma düştüm. Ama parayı alacağım. Alacağım, çünkü ortadan kaybolduğum her saniyede onlara para kazandırdığımı kanıtlamam lazım."

Elli avroluk banknotlardan üç tanesini alıp gerisini Maria'ya iade etti. "Olga dediğin kız Rus değil, Ukraynalı. Onu buraya beni getiren insanlar getirdi."

Maria heyecandan titredi. Şüpheleri doğrulanmıştı. "İnsan kaçakçıları mı?"

Binanın dışından, ana kapıya yakın bir yerden bir ses geldi. İki kadın da kapıya doğru dönüp bir süre baktılar. Sonra kaldıkları yerden devam ettiler.

"Bunu biliyor olman lazım" dedi Nadja. "Hamburg'da işler değişti. Eskiden sadece iki tür orospu vardı: St. Pauli'de, Kiez'de çalışan kızlar, ki aralarında biraz cep harçlığı kazanmak isteyen üniversite öğrencileri bile var, ve mal bulmak için bu işi yapan keşler. Bu kızlar en berbat durumdakiler. Şimdi piyasada yeni kızlar var. Biz varız. Diğer kızlar bizim grubumuza Hayvan Pazarı diyor. Çünkü bizi Doğu'dan getirip sığır gibi satıyorlar. Kızların çoğu Rusya, Beyaz Rusya ve Ukrayna'dan. Arnavutluk'tan da çok var. Polonya ve Litvanya'dan gelenler de oluyor."

"Hayvan Pazarı'nı kim yönetiyor?"

"Söylersem peşlerine düşersin. Onlar da polise kimin söylediğini bulur ve beni öldürür. Öldürmeden önce de işkence ederler. Sonra ailemi öldürürler. Bunların nasıl insanlar olduğunu bilemezsin. Kızlar geldiğinde, ilk iş olarak onlara tecavüz ediyorlar. Sonra onları dövüyorlar ve iyi para kazanmazlarsa ülkelerine gidip ailelerini öldüreceklerini söylüyorlar."

"Sana da öyle mi yaptılar?"

Nadja cevap vermedi, ama bir gözyaşı damlası burnunun kenarından aşağıya süzülmeye başladı. Sonra ani bir hareketle elini kaldırıp damlayı sildi.

"Olga dediğin kıza da böyle yaptılar. Kız onlara güvenmişti. Onun için Batı'da iyi bir iş bulduklarını söylemişlerdi. Kız onlara güvendi, çünkü onlar da kendisi gibi Ukraynalıydı."

"Ukraynalı, ha?" Maria göğsünün sıkıştığını hissetti. Sanki bütün vücudu eski yarasını sıkıştırıyordu. "Yani, Hayvan Pazarı'nın arkasındakiler Ukraynalı mı?"

Nadja tedirgin bir şekilde fabrikanın kapısına doğru baktı. "Artık gitmem lazım..."

Maria gözlerini karşısındaki genç ve sıska fahişeye dikti. "Vasil Vitrenko adı sana bir şey söylüyor mu?"

Nadja başını hayır anlamında salladı. Maria elini çantasına daldırıp bir fotoğraf çıkardı. Üzerinde Sovyet askeri üniforması olan bir adamın renkli bir vesikalık fotoğrafıydı bu.

"Vasil Vitrenko. Doğu Avrupalı kızları getirip satan adamlardan konuşulurken onun adını da duymuş olabilirsin Başlarında bu adam olabilir mi?"

"Bilemem. Bu adamı tanımıyorum. Ben paramı başka adama veriyorum."

"Onu hiç görmediğinden emin misin?" Maria fotoğrafı Nadja'ya iyice yaklaştırdı. Yüzünden büyük bir heyecan okunuyordu. "Yüzüne bak. İyice *bak*."

Nadja fotoğrafı yeniden dikkatle inceledi. "Hayır... Hiç görmedim. Unutulacak gibi bir yüz değil."

Maria'nın gerginliği yok oluverdi. Elindeki fotoğrafa baktı. Vasil Vitrenko, cehennemin derinliklerinden kopmuşa benzeyen, soğuk, zalim, zümrüt yeşili gözleriyle ona bakıyordu.

"Doğru..." dedi. "Bence de unutulacak gibi değil."

12:30: Hamburger Hafen, Hamburg

Fabel'in Polizei Hamburg'da göreve başladığı dönemde Dirk Stellamanns üniformalı bir polis memuruydu. Dirk iri yarı gövdesiyle sevimli bir ayıyı andıran, güler yüzlü bir adamdı. Fabel polislik mesleği hakkında Eyalet Polis Akademisi'nde öğretilmeyen ne varsa Dirk'ten öğrenmişti. İncelikleri ve küçük ayrıntıları görmeyi, bir mekâna girer girmez içerideki durumu okumayı, tehlikeleri değerlendirmeyi ona hep Dirk öğretmişti.

Dirk Stellamanns meşhur Davidwache Karakolu'nda çalışıyor ve St. Pauli'de devriye görevi yapıyordu. Hafta sonları iki yüz bin kişinin girip çıktığı barlar, sinema salonları, gece kulüpleri ve striptiz salonlarıyla dolu olan, meşhur Reeperbahn'ın da bulunduğu iki kilometrekarelik bir bölgede görev yapan bir polisin en güçlü silahı, insanlarla konuşma becerisiydi. Dirk, Fabel'e özenle seçilmiş birkaç kelimeyle büyük felaketlerin önlenebileceğini, hayatını hapiste geçirmesine yol açacak bir şey yapmak üzere olan birinin yüzünde bir gülümsemeyle çekip gitmesinin sağlanabileceğini öğretmişti. Her şey durumu nasıl ele aldığına bağlıydı. Dirk'in kelimeleri kullanma becerisi Fabel'de büyük bir hayranlık ve biraz kıskançlık yaratmıştı. O, becerilerini, ama aynı zamanda zayıflıklarını çok iyi bilen bir polisti. Fabel, sadece kelimelerini biraz daha dikkatli seçerek bir zanlıdan ya da tanıktan çok daha fazla şey öğrenebileceğini onun sayesinde öğrenmişti.

Fabel'in ve polis arkadaşının vurulduğu olayda da Dirk ona çok destek olmuştu. Bir terör örgütünün başarısız soygun girişi-

minde Fabel ciddi bir yara almıştı. Arkadaşı ise ölmüştü. Üç yıla yakın süredir evli ve on sekiz aylık bir erkek çocuk babası olan yirmi beş yaşındaki Franz Webern, Commerzbank'ın önünde yere yığılmış, yarasından fışkırarak donuk asfaltın üzerinde parlak koyu kırmızı bir göl oluşturan kanının sıcaklığı vücudunu terk ederken soğuktan titreye titreye can vermişti.

Bu, Fabel'in meslek hayatının en karanlık günü olmuştu. Gün, Elbe kıyısındaki bir iskelede, basmakalıp politik sloganlarla ve indirmeyi reddettiği otomatik bir tabancayla karşısına dikilen on yedi yaşındaki bir kızın önünde, yaralı olarak dururken sona ermişti.

Kız tabancasını indirmeyi reddetmişti... Fabel bu cümleyi yıllar boyu içinden bir mantra gibi tekrarlamıştı; bu şekilde, onun hayatına son vermiş olmasının, yüzüne ve başına ateş ederek genç kızın kırık bir taşbebek gibi düşüp soğuk ve karanlık sulara yuvarlanmasının verdiği katlanılmaz yükü biraz olsun hafifletmeye çalışmıştı. O dönemde Dirk ona çok destek olmuştu. Her gün, ne zaman boş zaman bulsa ziyaretine gelmişti. Fabel ilk kez belli belirsiz bir bilinç kırıntısına ulaştığında bile hastane yatağının yanında iri yarı, sessiz bir adamın oturduğunu hatırlıyordu.

Fabel bazı bağların bir kez kurulduktan sonra hiçbir şekilde kopmadığını öğrenmişti.

Dirk artık emekli olmuştu. Üç yıldır liman yakınlarında bir büfe işletiyordu. Fabel en azından iki haftada bir mutlaka ona uğrardı. Tabii onu çeken Dirk'in spesiyal *Currywurst*'ları[6] değildi. Ara sıra oturup havadan sudan konuşmak ve şakalaşmak iki adam için de bir ihtiyaçtı. Bu yüzeysel konuşmaların gerisinde çok derin bir dostluk olduğunu ikisi de biliyordu.

Ama bazen Fabel daha derin konulara da girmek istiyordu. Ne zaman onu derinden etkileyen bir soruşturma açılsa, onca yıldır ölümle uğraştığı halde ne zaman bir cinayetten derinden etkilenip sarsılsa, pek çok ortak özelliği olan en yakın arkadaşı Otto Jensen'e değil, daima Dirk Stellamanns'ın yanına koşardı.

Dirk'in büfesi kusursuz kişiliğinin bir uzantısı gibiydi. Aydınlık ve tertemizdi. Büfenin etrafına beyaz şemsiyelerle örtülmüş göğüs yüksekliğinde masalar dizilmişti. Dirk, tertemiz aşçı gömleğinin ve önlüğünün içine sığışmaya isyan eden dev gövdesiyle, Fabel'i görür görmez büyük bir mutlulukla gülümsedi.

"Ooo, kimler gelmiş... Pöseldorf'un kazık restoranlarından usandın anlaşılan." Dirk Fabel'le hep Frizce konuşurdu. İki adam

6. Körili sosis. (ç.n.)

da Doğu Frizyalıydı ve birbirleriyle hep Almanca, Hollandaca ve Eski İngilizcenin bir karışımı olan bu eski yöresel dilde iletişim kurarlardı. "Sana şöyle gerçek bir yemek yedireyim mi?"

"Bir bardak Jever ve bir peynirli sandviç alayım" dedi Fabel, mahzun mahzun gülümseyerek. Yemek saatinde buraya geldiğinde hep aynı şeyleri isterdi. Bu kadar sıkıcı bir insan olmak yine canını sıktı. Bitki aromalı soğuk Doğu Frizya birasından bir yudum aldı.

"Her zamanki gibi pek neşelisin gene." Dirk dirseklerini tezgâha dayayarak öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Hans-Joachim Hauser cinayetiyle ilgili haberleri okudun mu?"

"Hamburg Kuaförü davası mı?" Dirk dudaklarını büzdü. "Hauser ile bir bilimadamını temizlediler hani? O işe sen mi bakıyorsun?"

Fabel başıyla onayladı ve birasından bir yudum daha aldı. "İnanılmaz bir şey. Basın o bilgilere nasıl ulaştı Allah bilir, ama neredeyse hepsi doğru. Herif gerçekten kafa derisi yüzüyor."

"Bir de kızıla boyuyormuş, doğru mu?"

Fabel yine başını salladı.

"Peki derdi nedir?" Dirk'in hayreti yüzünden okunuyordu. "Allah biliyor ya, zamanında ben de bin türlü olay gördüm. Ama her zaman akıl almayacak yeni bir şeyler bulan bir manyak çıkıyor. Bu herif tam bir sapık olmalı."

"Öyle gözüküyor." Fabel uzun uzun bardağına bakıp bir yudum daha aldı. "Garip olan, ganimetini yanında götürmemesi. Her seferinde, hemen görülecek bir yere asıyor."

"Bir mesaj mı veriyor yani?"

"Ben de bunu merak ediyorum." Fabel omuz silkti. Güneşe rağmen içi üşüyordu. Belki de biradandı. Belki de Neu Versen Adamı'nın, yani Kızıl Franz'ın fotoğrafını gördüğünde hissettiği ürperti hâlâ geçmemişti. Adamın soğuk ve karanlık bir bataklıktaki bin küsur yıllık uykusu boyunca parlak kırmızı bir renk almış saçları aklından çıkmıyordu.

"Peki ama bunu neden yapıyor?" Fabel bu soruyu Dirk'ten çok kendisine sormuştu. "Kırmızının anlamı ne?"

"Kırmızı mı? Kırmızı uyarı rengidir, değil mi? Sonra, politik anlamı da var. Kızıl, devrimin, eski Doğu Almanya'nın, komünizmin, o tarz bok püsürün rengidir." Bir kadın ondan bir şey isteyince konuşmasına ara verip onunla ilgilendi. Kadın onları duyamayacak kadar uzaklaşınca devam etti. "Hauser 60'larda ve 70'lerde bu işlerle uğraşmıyor muydu? Belki senin herifin Kızıllara bir gıcığı vardır."

"Olabilir" dedi Fabel ve içini çekti. "Böyle bir kafanın içinde neler döndüğünü kim bilebilir ki? Bu sabah konuştuğum bir adam Hauser'in geçmişini araştırmamı tavsiye etti. Özellikle de siyasi faaliyetlerini. Belki de bu tarz bir soruşturmada normalde yapacağımdan daha çok ilgilenmeliyim bu konuyla. Ama ben Hauser'in 'doğrudan eylem'e yaklaşan bir şeye bulaştığına dair bir şey hatırlamıyorum."

"Hiç belli olmaz Jan. Şimdi siyasetin en tepelerinde olan bir sürü insanın geçmişinde çok karanlık noktalar var."

Fabel birasından bir yudum daha aldı. "Her durumda bunu araştırmam lazım. Ama keşke tutunacak bir dal bulabilsem."

21:30: Osdorf, Hamburg

Maria kanepeye oturmuş, boş şarap kadehini başının üstünde çan gibi sallıyordu. Mutfaktan çıkan Frank Grueber kadehi elinden aldı.

"Bir kadeh daha mı?"

"Bir kadeh daha." Maria'nın sesi durgun ve neşesizdi.

"İyi misin?" Grueber kendi pişirdiği ve birlikte yedikleri yemeğin bulaşıklarını makineye yerleştirmişti. Otuz iki yaşında olmasına rağmen liseli bir gence benziyordu. Gömleğinin kollarını sıvamıştı. Kolları incecikti. Koyu renk gür saçları endişeden kırışmış olan alnına düşüyordu. "Biraz hızlı gidiyorsun."

"Zor bir gündü." Maria, Grueber'e baktı ve gülümsedi. "Üç ay önce öldürülen Rus kızın geçmişini araştırıyorum." Hemen düzeltti. "Ukraynalı kızın."

"Ama onun için zaten birini tutuklamamış mıydın?" diye sordu Grueber mutfaktan. Sonra elinde bir kadeh kırmızı şarapla salona döndü, kadehi Maria'nın önündeki sehpaya bırakıp kanepeye yanına oturdu.

"Tutukladım... tutukladık. Ama hâlâ kızın adını bilmiyoruz. Yani gerçek adını. Ona gerçek adını geri vermek istiyorum. Kızın tek istediği yeni bir hayattı. Başka bir yerde, başka bir insan olmak istiyordu. Açıkçası, bazen ben de bunu istiyorum." Barolo'sundan büyük bir yudum aldı. Grueber kolunu kanepenin arkasına atmıştı. Maria'nın sarı saçlarını usulca okşadı. Maria ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Senin için kaygılanıyorum Maria. O doktora hâlâ gidiyor musun?"

Maria omuz silkti. "Bu hafta gideceğim. Hiç hoşuma gitmiyor.

Bir işe yarıyor mu, bilmiyorum. *Herhangi bir şey* işe yarar mı, onu da bilmiyorum. Neyse, konuyu değiştirelim." Salonun duvarına dayalı büyük, antika büfeyi gösterdi. "Yeni mi?"

Grueber içini çekti. Maria'nın saçlarını okşamaya devam ediyordu. "Evet... Hafta sonu aldım." Sesinden, konunun değişmesinden memnun olmadığı belliydi. "O duvarı kapatacak bir şey lazımdı."

"Pahalı bir şeye benziyor" dedi Maria. "Buradaki her şey gibi." Kadehini, odayı ve evin tamamını işaret eder gibi havada çevirdi.

"Özür dilerim" dedi Grueber.

"Ne için?"

"Zengin olduğum için. İnsan ailesinin maddi durumunu seçemiyor. Fakir ailelerin çocukları bunu nasıl kendileri seçmiyorlarsa, ben de ailemin zengin olmasını kendim seçmedim."

"Bu beni rahatsız etmiyor" dedi Maria.

"Öyle mi? Biliyorsun, ben kendi tercihlerimi yaptım. Bu hep böyle oldu."

Maria tekrar omuz silkti. "Dediğim gibi, bu beni rahatsız etmiyor. İnsanın parasının olması hoş bir şey olmalı." Odayı inceledi. Zevkli bir şekilde ve çok pahalı eşyalarla döşenmişti. Maria, bu iki katlı geniş dairenin Grueber'e ait olduğunu biliyordu. Daire Osdorf'un Hochkamp tarafındaki büyük bir binanın ilk iki katını işgal ediyordu. Maria binanın geri kalanının da Grueber'e ait olup olmadığını merak etti. Sadece bu daire bile çok değerli bir gayrimenkuldü. Binanın tamamının değerini tahmin etmek bile güçtü. Hamburg, Almanya'nın en zengin kentiydi ve Maria, Grueber'in anne babasının Hamburg standartlarında bile oldukça zengin olduklarını biliyordu. Üstelik Frank Grueber onların tek çocuğuydu. Bir keresinde Maria'ya, ailesinin çocuk sahibi olmaktan tamamen ümidi kestiği bir sırada doğduğunu söylemişti. Haliyle, çocukluğunda istediği her şeyi ona fazlasıyla vermişlerdi. İleride de büyük bir mirasa konacaktı; zaten şimdiden çok geniş maddi imkânlara sahipti. Maria, istediği her şeyi yapabilecek durumdaki birinin neden olay yeri inceleme uzmanı olmayı tercih ettiğini hep çok merak etmişti.

"Para her zaman mutluluk getirmiyor" dedi Grueber.

"İlginç" dedi Maria acı bir gülüşle. "Ama yokluğu her zaman mut*suz*luk getiriyor..." Yeniden Olga X'i, Nadja'yı ve onların Batı'da yeni bir hayat kurma hayallerini düşünmeye başladığını fark etti. Olga'nın hayallerini herhalde Grueber'in dairesi gibi bir ev süslüyordu. Herhalde saf saf, Almanya'da bir otelde ya da resto-

randa sıkı bir şekilde çalışırsa böyle bir evi olacağına inanıyordu. Olga'nın eski hayatını kafasında hep aynı şekilde canlandırıyordu. Uçsuz bucaksız bir bozkırda küçük, sıradan bir köy, tıka basa dolu kocaman sepetler taşıyan, iri yarı, kara başörtülü büyükanneler... Ve umut dolu, gülümseyen bir yüzle batıya bakan bir genç kız... Maria, Olga'nın komünizm sonrası dönemin sorunlarıyla boğuşan pis ve kasvetli bir büyük şehirden gelmiş olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunun farkındaydı, ama bu klişe görüntüyü bir türlü kafasından atamıyordu.

"Sen iyi bir adamsın Frank" dedi Maria gülümseyerek. "Bunun farkındasın, değil mi? Çok nazik ve anlayışlı bir insansın. Dürüst birisin. Niye benim gibi sorunlu bir kadınla uğraştığını hiç anlamıyorum. Benimle beraber olmasan hayatın çok kolaylaşacak."

"Öyle mi?" dedi Grueber. "Ben bunu tercih ettim ve çok mutluyum."

Maria, Grueber'e baktı. Tanışalı bir yıl olmuştu. Altı aydır beraberdiler, ama hâlâ sevişmemişlerdi. Maria onun büyük mavi gözlerine, çocuksu yüzüne ve gür siyah saçlarına baktı. Onu istediğini fark etti. Kadehini sehpaya bıraktı, Grueber'i ensesinden tutup kendisine çekti. Öpüştüler. Dilini onun ağzına soktu. Grueber kolunu bedeninin üzerinde gezdirirken onun sıcaklığını hissetti.

Maria, "Yatak odasına geçelim" dedi ayağa kalkarak ve sevgilisini elinden sürükleyerek.

Maria o kadar hızlı soyundu ki, bluzunun bir düğmesini kopardı. O anın geçmesini, normalliğe açılan bu pencerenin bir anda yüzüne kapanmasını istemiyordu. Yatağa yattı ve Grueber'i üzerine çekti. Onu çok istiyordu. Grueber'in üzerine çıktığını fark etti. Üzerinde bedeninin baskısını duyunca birden tıkandığını, boğulacak gibi olduğunu hissetti. Birden midesi bulandı. Üstünden çekilmesi, ona dokunmaması için Grueber'e bağırmak istedi. Frank Grueber'in yumuşak, çocuksu ve güzel yüzüne baktı, derin ve şiddetli bir tiksinti duydu. Grueber bir sorun olduğunu anlayıp çekilmek istedi. Ama Maria gözlerini kapatarak, onu tekrar üstüne çekti. Kapalı gözkapaklarının ardından başka bir yüzün ona baktığını hayal etti ve tiksintisi geçti.

Gözlerini hiç açmadı ve Frank Grueber içine girerken diğer yüzü düşünerek içindeki tiksintiyle başa çıktı. Bu, kemikli ve zalim bir yüzdü. Sevgisiz, soğuk, yemyeşil gözlerle ona bakıyordu.

7

İlk cinayetten dokuz gün sonra: 27 ağustos 2005, cumartesi

20:30: Neumühlen, Hamburg

Fabel, Susanne'nin kırmızı kalemle işaretlediği apartman dairesi ilanlarından hiçbirine diğerlerinden büyük bir heyecan göstermemişti ve genç kadının, açıkça söylemese de buna içerlediğini anlamıştı. Fabel'in isteksizliğinin bir nedeni, bu evleri bir kazanç ve ilişkilerini geliştirme fırsatı olarak değil, bir kayıp riski olarak görmesiydi. Bu evle birlikte bağımsızlığını, kendine ait alanı kaybedecekti. Başta, istediğinin bu olduğundan tamamen eminken, şimdi, gerçekleşmesi bu kadar yaklaşınca, tam açıklayamadığı bir şüphenin sıkıntısını yaşamaya başlamıştı.

Evler hakkında bir yorumda bulunamamasının bir nedeni de, zihninin tamamen Hamburg Kuaförü soruşturmasında bir başlangıç noktası bulmaya odaklanmış olmasıydı. Şu anda kendini hiçbir şekilde yeni bir daire seçme işine veremiyordu.

Öğleden sonra kızı Gabi'yle yaptığı konuşma da şüphesini derinleştirmişti. Şehir merkezindeki buluşma yerinde, on altı yaşındaki kızı kendisine doğru yaklaşırken güçlükle bastırdığı bir panik duygusu yaşamıştı. Gabi hızla büyüyordu ve Fabel zaman üzerindeki kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Kızının hayatındaki pek çok şeyi kaçırıyordu.

Öğleden sonrayı Neuer Wall'de son moda kıyafetler alarak geçirmişlerdi. Daha bir yıl önce, o sıralar çok erkeksi davranışlar sergileyen Gabi böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Gabi'nin giderek annesine, yani Fabel'in eski karısı Renate'ye benzemeye başlaması da Fabel'i biraz üzüyordu. Son zamanlarda saçlarını uzatmaya başlamıştı ve kestane rengi saçlarında Renate'nin hayaleti belirir gibi olmuştu. Alışveriş yaparlarken, Fabel kızının jestlerine ve tavırlarına da dikkat etmişti. Saçlarında Renate'nin hayale-

tinin olması gibi, hareketlerinde Fabel'in annesinin, gülümsemesinde ve rahatlığında da abisinin izleri vardı. Bu, Fabel'e, her birimizin tarihlerimize düşündüğümüzden daha yakın olduğumuzu söyleyen Severts'in sözlerini hatırlatmıştı.

Alışverişten sonra, Alsterarkaden'de beraber kahve içtiler. Rathausmarkt ile Alster kıyıları turist kaynıyordu. Hamburg turizm bürosu kısa bir süre önce o yılın Hamburg için turizm açısından en başarılı yıl olduğunu duyurmuştu; Fabel ile Gabi boş bir masa için on dakika beklemek zorunda kalınca bu açıklamanın doğruluğuna inandılar. Garsonun bir Amerikan ailesinin kalktığı masayı temizlemesi biraz zaman aldı ve nihayet Alsterfleet ile Rathausmarkt'ı gören yerlerine oturabildiler. Fabel, yaşadığı ikilemi Gabi'ye açtı.

"Aynı eve çıkma fikri seni rahatsız ediyorsa, bunu yapmamalısın" dedi Gabi.

"Ama bu fikri ben ortaya atmıştım. Başlangıçta ısrar da etmiştim."

"Ama belli ki şüphelerin var *Dad*."[7] Gabi genellikle bu İngilizce kelimeyi kullanırdı. "Bu çok büyük bir karar ve bundan kesinlikle emin olman lazım. Belki de aradığın kişi Susanne değil."

Fabel birden aşk hayatını kızıyla konuşuyor olmaktan rahatsız oldu. Ne de olsa bir zamanlar Gabi'nin annesinin "aradığı kadın" olduğunu düşünmüştü. "Susanne'den hoşlandığını sanıyordum" dedi kızına.

"Hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Mükemmel biri." Gabi durakladı ve bir an Alsterfleet'e baktı. "Zaten mesele de bu *Dad*... O mükemmel biri. Güzel, zeki, uyumlu... süper *cool* bir işi var... Dediğim gibi, mükemmel."

"Bu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle söylemiyorum. Demek istediğim, Susanne bazen *gereğinden fazla* mükemmel olabiliyor."

"Ne demek istediğini anlamadım" dedi Fabel. Aslında anlamıştı.

"Bilemiyorum... Gerçekten çok uyumlu bir insan, ama bazen çok kapalı olabiliyor. Yani..." Gabi sözünü yarım bıraktı.

"Benden de mi kapalı?" dedi Fabel gülümseyerek.

"Evet. Sanki sürekli bir şeyleri dizginler gibi. Belki senin yanında çok farklıdır, ama bana biz sadece Susanne'nin bize göstermek istediği Susanne'yi görebiliyoruz gibi geliyor. Yani mükemmel Susanne'yi." Gabi konudan sıkıldığını gösterecek şekilde omuz silkti. "Neyse, ne demek istediğimi anlıyorsun. Sonuçta onunla ilgili bir sorun değil bu. Bu senin sorunun. Böyle bir taahhütte bulunmaya hazır mısın, değil misin?"

7. Baba, babacığım. (ç.n.)

Fabel kızına bakarak gülümsedi. Daha on altı yaşında olmasına rağmen bazen kendisinden çok daha mantıklı olabiliyordu. Bir süre daha turistlerin ve alışveriş yapanların arasında oturup Alsterfleet'te yüzen kuğuları seyrettiler ve Fabel, Gabi'nin Susanne hakkındaki gözlemlerinin ne kadar doğru olduğunu düşündü.

Fabel, sonuçta ne karar alacak olursa olsun, bu konuyla yeterince ilgilenmediği için Susanne'nin artık rahatsız olmaya başladığını biliyordu. Neumühlen'deki pahalı bir restoranda yer ayırttı. Restoran Susanne'nin Övelgönne'deki dairesine sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğu için, Susanne'nin evinde buluşup taksiyle gittiler. Restoranın Elbe üzerinden uzaklardaki vinç ormanına bakan dev pencereleri vardı. Işıklarını yakmış dev yük gemileri nehirde sessizce süzülüyordu. Endüstriyel bir manzaraydı bu, gene de tuhaf ve insanı hipnotize eden bir güzelliği vardı. Fabel restorandaki başka birçok müşterinin de manzaranın büyüsüne kapıldığını fark etti. Restorana geldiklerinde saat sekiz buçuktu ve akşamın yumuşak ve sıcak ışıkları dev pencereleri okşuyordu. Fabel günlerdir ilk kez gevşediğini hissetti. Susanne'yle birlikte pencere kenarındaki masalarına oturduklarında, kendisini daha da iyi hissetti.

İşten bahsederek bu akşamı mahvetmemeliyim, diye düşündü. Susanne'ye bakıp gülümsedi ve bir heykel kadar kusursuz olan başını ve boynunu seyretti. Çok güzel, çok zeki ve çok cömert bir kadındı. Mükemmeldi. Tıpkı Gabi'nin söylediği gibi. Siparişlerini verdiler ve yemeklerini beklerken biraz lafladılar. Fabel birden yanlarında birinin durduğunu fark etti ve garsonun geldiğini sanıp döndü. Karşısında uzun boylu ve pahalı giyimli bir adam duruyordu. Görür görmez bu şık adamı bir yerlerden tanıdığını düşündü, ama nereden olduğunu çıkaramadı.

"*Jannick?*" Uzun boylu adam, Fabel'in ilk adını küçültme ekiyle birlikte söylemişti. Aile bireyleri bu adı kullanırlardı, okul yıllarında da bu adla anılırdı, ama Hamburg'a geldiğinden beri kendisi gibi Frizyalı olan Dirk Stellamanns dışında kendisine *Jannick* diyen olmamıştı. "Jannick Fabel? Sensin, değil mi?" dedi adam ve Susanne'ye dönüp hafifçe eğildi. "Özür dilerim, rahatsız ediyorum. Kocanızın eski bir okul arkadaşıyım da."

Susanne güldü, ama yabancı adamın hatasını düzeltmedi. "Ne münasebet..." Fabel'e döndü ve yaramaz bir tavırla gülümsedi. "Bizi tanıştırmayacak mısın... *Jannick*?"

"Tabii, tabii." Fabel ayağa kalktı ve adamın elini sıktı. Tam o an-

da da kim olduğunu çıkardı ve Susanne'ye dönüp mağrur bir şekilde gülümsedi. "Susanne, seni Roland Bartz'la tanıştırmak istiyorum. Roland okul yıllarında en yakın arkadaşlarımdan biriydi."

Susanne, Bartz'ın elini sıktı. Bartz bir kez daha özür diledi.

"Bak Jan" dedi. "Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim, ama bir ara buluşup konuşalım mutlaka. Karımla birlikteyim..."

"Bize katılmak istemez misiniz?" diye sordu Susanne.

"Yoo, gerçekten, sizi rahatsız etmeyelim."

"Rahatsızlık ne demek" dedi Fabel, garsona işaret ederek. "Bunca yıl sonra karşılaşmışız."

Bartz masasına gitti ve kendisinden çok daha genç olduğu belli olan güzel bir kadınla geri döndü. Fabel muhtemelen annesinden, Bartz'ın birkaç yıl önce ilk karısından boşandığını duymuştu. Yeni Frau Bartz kendisini Helena olarak tanıttı, Susanne ve Fabel'le el sıkışıp oturdu.

Fabel ve Bartz hemen eski okul arkadaşları hakkında uzun bir sohbete giriştiler. Fabel çoktan unuttuğu isimleri birer birer hatırlıyor, bazı isimlerin yüzlerini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Hatırladığında da kafasında ergenlik çağındaki çocukların yüzleri beliriyor ve bu kişileri kafasında orta yaşlı insanlar olarak canlandıramıyordu. Bartz'ın görünüşüne de alışamamıştı. Bartz sırık gibi uzun, sakar bir çocuktu. Sınıfta ilk sigaraya başlayan o olmuştu. Sigara içmesi, soluk cildini kaplayan sivilceleri daha da azdırmıştı. Şimdi ise şık giyimli, orta yaşlı bir adamdı. Saçları yer yer kırlaşmıştı. Cildi artık soluk ve sivilceli değildi. Yüzü bronzlaşmıştı. Hamburg'da bu kadar bronzlaşamayacağı açıktı. İyi para kazandığı belliydi. Sohbet bir süre sonra iki adamın görüşmedikleri yıllar boyunca neler yaptıklarına geldi. Fabel'in cinayet detektifi olması Bartz'ı çok şaşırttı.

"Aman yarabbi Jannick... alınma ama bu çok garip bir şey. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ben senin tarih okuduğunu sanıyordum."

"Okudum zaten. Sonra alan değiştirdim."

"Şu işe bak... polis olmuşsun. Hem de başkomiser. Kimin aklına gelirdi?"

"Gerçekten de öyle" dedi Fabel. Bartz'ın onu polis olarak düşünememesine biraz bozulmuştu. Bartz da bunu fark etmiş gibiydi.

"Kusura bakma... Seni kırmak istemedim. Ama okuldayken gözün tarihten başka bir şey görmezdi. Tabii çok önemli bir iş yapıyorsun... Ben yapamazdım açıkçası."

"Bazen ben de daha fazla yapamayacağımı hissediyorum. Bir

süre sonra insanı gerçekten zorlamaya başlıyor. Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben mi? Yıllardır bilgisayar yazılım işindeyim. Kendi şirketim var. Araştırma ve akademik çalışmalarla ilgili yazılımlarda uzmanlaştık. Dört yüzü aşkın çalışanımız var ve dünyanın her yerine yazılım ihraç ediyoruz. Batı Yarıküre'de en az bir bölümünde bizim sistemlerimizden birini kullanmayan üniversite yok gibi."

Sonra, iki çift daha genel konulardan konuşmaya başladılar. Bartz'ın eşi Helena cana yakın ve neşeli bir kadındı, ama ilginç bir sohbet arkadaşı değildi. Fabel, Bartz'ın onunla zekâsı için evlenmediğini anladı. Eski okul arkadaşıyla sohbet etmek ona iyi gelmişti. Çocukluk arkadaşını yeniden sevmeye başladığını hissetti. Susanne her zaman olduğu gibi rahat ve neşeli tavırlarıyla kendisini hemen sevdirmişti. Ama Fabel, Bartz'ın ara sıra kendisine garip bir şekilde baktığını fark etti. Sanki onu tartıyor gibiydi.

Yemeklerini yediler ve restoran tamamen boşalıncaya kadar sohbet ettiler. Bartz hesabı ödemek konusunda ısrarcı davrandı ve karısıyla birlikte -kendi ifadesiyle- Blankenese'deki "güzel evlerine" dönmek için bir taksi çağrılmasını istedi.

Fabel ile Susanne, Roland ile Helena Bartz'a taksilerine kadar eşlik ettiler. Hava ılık, gökyüzü bulutsuzdu ve Elbe'nin karşı yakasındaki tersanelerin titrek ışıklarının üzerinde yıldızlar pırıldıyordu.

"Sizi de gideceğiniz yere bırakalım mı?" diye sordu Bartz.

"Sağ ol, gerek yok. Tekrar görüştüğümüze çok sevindim Roland. İrtibatı koparmayalım" dedi Fabel.

İki kadın öpüşüp vedalaştılar. Helena Bartz taksinin arka koltuğuna geçip oturdu. Ama Roland taksiye hemen binmedi.

"Baksana Jan. Yanlış anlama, ama işinden bahsederken çok memnun değil gibiydin." Fabel'e kartvizitini uzattı. "Ben de şu sıralar bir yurtdışı satış direktörü arıyorum. Yankilerle ve İngilizlerle başa çıkabilecek biri lazım bana. Sen İngilizceyi anadilin gibi konuşursun. Okulda da en zekimizdin."

Fabel çok şaşırmıştı. "Vay be... sağ ol Roland. Ama ben bilgisayarın b'sinden bile anlamam."

"Bu önemli değil. Bilgisayarlardan anlayan dört yüz çalışanım var. Bana insanlardan anlayan biri lazım. İşin gereği gerçek bir insan sarrafına dönüşmüş olmalısın. Bilgisayar konusunda da birkaç ay içinde gerekli her şeyi öğrenirsin. Dediğim gibi, okuldayken aramızdaki en zeki çocuk sendin."

"Roland, bilemiyorum..."

"Bak Jan, benim şirkette alacağın paranın yanında şimdiki maaşın devede kulak kalır. Üstelik çok daha az çalışacaksın. Ve tabii ki çok daha az stres yaşayacaksın. Bu akşam Susanne yeni bir ev aradığınızı söyledi. Bu işi kabul edersen çok daha iyi bir evde oturma şansın olur. Okuldayken seni çok severdim Jannick. Tabii artık farklı insanlarız. Büyüdük. Ama bence insanın kişiliği çok fazla değişmiyor. Bence bir düşün bunu."

"Peki, düşüneceğim Roland." Fabel okul arkadaşının elini dostça sıktı. "Söz veriyorum."

"Beni ararsan iş senindir. Ama fazla gecikme. Hemen birini bulmam lazım."

Bartzlar gidince Susanne Fabel'in koluna girdi.

"Ne konuşuyordunuz öyle?" diye sordu

"Hiç." Fabel, Susanne'ye dönüp onu öptü. "Hoş insanlar değil mi?" dedi ve Bartz'ın kartvizitini cebine koydu.

8

İlk cinayetten on bir gün sonra: 29 ağustos 2005, pazartesi

09:30: Neustadt, Hamburg

Cornelius Tamm karşısındaki genç ile arasındaki kuşak farkının derecesini anlamaya çalışıyordu. Genç, rahatlıkla oğlu olabilecek yaştaydı. Hatta, çok da zorlamaya kaçmadan, torunu olabilecek yaşta olduğu bile söylenebilirdi. Ama bu büyük yaş farkı, jöleli saçları, çirkin kulakları, küçük ve komik bir keçi sakalı olan ve kendisini "Ronni" olarak tanıtan bu gencin, Cornelius'la tanışır tanışmaz ona *du*, yani sen diye hitap etmeye başlamasına engel olmamıştı. Herhalde onu bir meslektaş olarak görmüştü ya da bir yapım şirketinin müdürü olarak herkesle teklifsiz bir şekilde konuşabileceğini düşünüyordu.

"Cornelius Tamm... Cornelius Tamm..." Ronni on dakikadır Cornelius'un kariyerinden bahsediyordu ve ısrarla, geçmiş zaman kipinde konuşması çok dikkat çekiciydi. Şimdi de durup durup Cornelius'un adını tekrarlıyor ve devasa masasının arkasından onu süzüyordu. İnsanda nostalji duygusu uyandıran, ama antika değeri de kazanmamış bir hatıra eşyasına bakar gibiydi. "Peki ama Cornelius..." Büyük fikirleri ve onlardan daha da büyük kulakları olan genç, keçi sakalının üzerinden yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Yanlış anlama ama, madem bir 'unutulmayan parçalar' albümü çıkarmak istiyorsun, neden bunu şu anki şirketinle yapmıyorsun? Telif hakları açısından falan çok daha kolay olmaz mı?"

"O şirket *şu anki* şirketim sayılmaz. Yıllar var ki onlarla kayıt yapmadım. Son dönemdeki işlerimin çoğu konser kayıtları. Böylesi çok daha iyi. Seyircilerle iletişim kurmak benim için gerçekten..."

Genç adam Cornelius'un sözünü kesti. "Web sitende CD satışı yaptığını gördüm. Satışlar nasıl? Para kazanıyor musun bari?"

"Fena değil." Cornelius ilk gördüğü andan itibaren genç ada-

mın görüntüsünden hoşlanmamıştı. Sinir bozucu keçi sakalı yetmezmiş gibi, çok kısa boylu ve kepçe kulaklıydı; en garibi de, sağ kulağı kafasından çok daha büyük bir açıyla fırlıyordu. Ronni, Cornelius'un başlangıçtaki antipatisini çok kısa bir süre içinde ciddi boyutlarda ve giderek daha da şiddetlenen bir nefrete dönüştürmeyi başarmıştı.

"Herhalde senin albümleri daha çok ihtiyarlar alıyordur. Tabii bu kötü bir şey değil. Benim babam da sana çok hayrandır. 60'larda yapılan protest şarkıların hepsine bayılır." Cornelius saatlerce uğraşıp bir sunuş dosyası hazırlamış, dosyada en çok tutulan şarkılarından oluşan bir CD'nin neden geleneksel hayranlarının yanı sıra muhalif gençlerin de ilgisini çekeceğini düşündüğünü ayrıntılarıyla anlatmıştı. Dosya Ronni'nin önünde duruyordu. Açılmamış olarak.

"Ortalıkta senin *kuşağından* bir sürü besteci-yorumcu var. Maalesef bunlar artık fazla satmıyor. Sadece, bugüne hitap edecek yeni şeyler yapmaya çalışanlar dikkat çekiyor. Mesela Reinhard Mey. Açık konuşmak gerekirse, artık insanlar dinledikleri müzikte politika olsun istemiyor." Ronni omuzlarını kaldırdı. "Üzgünüm Cornelius, bence aynı çizgide değiliz. Yani bizim şirketimiz ve senin tarzın pek... uyuşmuyor."

Cornelius, Ronni'nin gülümsemesini seyretti ve ona karşı nefretinin biraz daha büyüdüğünü hissetti. Formalite icabı ve yapmacık bir şekilde gülümsemekle kalmamış, gülümsemesinin formalite icabı olduğunu Cornelius'un *fark etmesini* özellikle istemişti. Cornelius sunuş dosyasını masadan aldı ve Ronni'nin gülümsemesine karşılık verdi.

"Doğrusu ya *Ronni*, biraz hayal kırıklığına uğradım." Ronni'nin elini sıkmadan kapıya doğru yürüdü. "Sonuçta iyi bir müzik kulağın olduğu açık. Özellikle sağdaki..."

10:30: Üniversite Kliniği Kompleksi, Hamburg-Eppendorf, Hamburg

Profesör von Halen'in sonuna kadar görüşmede hazır bulunması gerektiğini düşündüğü belli oluyordu. İki çocuğu polis tarafından sorgulanırken başlarında durmak isteyen sorumluluk sahibi bir baba gibiydi. Fabel, Gunter Griebel'le birlikte çalışan Alois Kahlberg ve Elisabeth Marksen'le görüşmek istemişti. Ancak onlarla yalnız konuşmak istediğini özellikle belirttikten sonradır ki, von Halen odasını ister istemez onlara bıraktı.

İki biliminsanı da Griebel'den gençti ve Fabel görüşme sırasında onların ölen meslektaşlarından büyük bir saygıyla bahsettiklerini fark etti. Buna hayranlık dahi denebilirdi. Alois Kahlberg 45 yaşlarındaydı. Kuşu andıran ufak tefek bir adamdı. Bakış açısını ayarlamak istediğinde, kalın camlı demode gözlüğünü burun kemerinin üzerine doğru itmek yerine nedense başını geriye yatırmayı tercih ediyordu. Elisabeth Marksen ondan en az on yaş küçüktü. Fazla çekici olmayan, aşırı uzun boylu ve kıpkırmızı yüzlü bir kadındı.

Fabel onlara eski çalışma arkadaşlarının alışkanlıkları, kişiliği ve özel yaşamı hakkında sorular sordu, ama Griebel'in ne kadar iki boyutlu bir adam olduğu dışında hiçbir bilgi elde edemedi. Üzerine ne kadar çok ışık vurursa vursun, bir gölge oluşmuyor, hiçbir derinlik ya da doku duygusu ortaya çıkmıyordu. Griebel, Marksen ve Kahlberg'le hiçbir zaman işle bağlantılı olmayan bir şey konuşmamış, birazcık olsun sohbeti andıran bir konuşmaya bile girmemişti.

"Peki ya eşi?" diye sordu Fabel.

"Altı yıl önce kanserden öldü" dedi Elisabeth Marksen. "Galiba öğretmendi. Ondan da hiç bahsetmezdi. Onu sadece bir kez, ölmeden bir yıl kadar önce, bir partide gördüm. Kocası gibi sessiz bir insandı. Topluluk içinde pek rahat edemiyor gibiydi. Hepimizin kendimizi katılmak zorunda hissettiğimiz şirket etkinliklerinden biriydi. Griebel ve eşi neredeyse bütün geceyi bir köşede birbirleriyle konuşarak geçirdiler."

"Eşinin ölümü onu çok etkilemiş miydi? Davranışlarında önemli bir değişiklik olmuş muydu? Her zamankinden daha kötü görünüyor muydu?"

"Dr. Griebel'in ne hissettiğini anlamak hiçbir zaman kolay değildi. Görünüşüne yansıyan fazla bir şey yoktu. Her hafta eşinin mezarını ziyaret ettiğini biliyorum. Eşinin mezarı ailesinin memleketi olan Lurup yakınlarındaydı. Ya Altonaer Volkspark Hauptfriedhof'ta ya da Flottbeker Friedhof'ta olmalı."

"Çocukları yok muydu?"

"Hiç bahsetmedi."

Fabel, von Halen'in pahalı mobilyalarla döşeli ofisini inceledi. Cam kapaklı dolaplardan birinde, parlak kâğıda basılı bir tomar broşür gördü. Bunlar herhalde tesisi yatırımcılara ve ticari ortaklara tanıtmak için kullanılan broşürlerdi.

"Dr. Griebel tam olarak hangi alanda çalışıyordu?" diye sordu Fabel. "Profesör von Halen bahsetmişti, ama açıkçası tam anlayamadım."

"Epigenetik" dedi Kahlberg, kalın gözlük camlarının ardından. "Genetiğin yeni ve çok özel bir alanı. Genlerin kendilerini açıp kapamaları ve bunun insan sağlığını ve yaşam süresini nasıl etkilediğiyle ilgili."

"Birisi genetik bellekten bahsetmişti. O nedir?"

"Hımm..." Kahlberg heyecanlanır gibi olmuştu. Fabel bunun Kahlberg'in heyecana en çok yaklaşabildiği hal olduğunu tahmin etti. "O da epigenetik çalışmalarının en yeni alanı. Aslında çok basit bir kavram. Normalde yaşamamamız gereken hastalıkları ve sağlık sorunlarını yaşayabildiğimiz yönündeki bulgular giderek artıyor. Bunlar aslında atalarımıza ait hastalıklar."

"Maalesef, bana o kadar basit gelmedi."

"O zaman şöyle ifade edeyim: Hastalıkların esas itibariyle iki kaynağı vardır. Bazı sağlık sorunlarına genetik olarak yatkınızdır. Yani bunlara doğuştan eğilimliyizdir. Bir de çevresel etkiler vardır: sigara, hava kirliliği, beslenme tarzı ve benzeri. Bunlar eskiden beri birbirinden bağımsız etkenler olarak düşünülürdü, ama son araştırmalar çevresel etkenlerin yol açtığı sağlık sorunlarını da miras alabildiğimizi gösterdi."

Fabel hâlâ tam olarak anlamış görünmediği için Elisabeth Marksen söze karıştı.

"Hepimiz kendimizi tarihimizden kopuk olarak algılarız, ama öyle olmadığı artık anlaşıldı. İsveç'in kuzeyinde Överkalix diye küçük bir kasaba var. Çok zengin bir yer ve kasabada yaşam kalitesi ve standartları son derece yüksek. Ama kasabanın doktorları kasaba sakinlerinin normal koşullarda ancak yetersiz beslenme sonucunda ortaya çıkabilecek bazı sağlık sorunları yaşadığını fark ettiler. Överkalix'in iki ayırt edici özelliği daha var. Birincisi, Kuzey Kutup Dairesi'ne çok yakın bir yerde olduğu için tarihi boyunca oldukça yalıtık bir yerleşme olmuş. Bu da, şu anki nüfusunun en az yüz ya da iki yüz yıldır orada yaşayan ailelere mensup olduğu anlamına geliyor. İkincisi, Överkalix'te kilise ve belediyenin tuttuğu kayıtlar çok ayrıntılı. Sadece doğumları ve ölümleri değil, ölüm nedenlerini ve hasadın iyi ve kötü olduğu yılları da kayda geçirmişler. Bu nedenlerle kasabada kapsamlı bir araştırma yürütüldü ve yüz-yüz elli yıl önce, ekonomisi tarıma dayalı kasabada kıtlıklar yaşandığı görüldü. Kıtlıklar sonucunda pek çok kişi açlıktan ölmüş, daha çok sayıda insan da sağ kalmakla birlikte yetersiz beslenmeye bağlı sağlık sorunları yaşamış. Güncel tıbbi kayıtlar ile geçmiş kayıtlar karşılaştırıldığında, kıtlıktan etkilenen insanların torunlarının da tam olarak aynı sorunları ya-

şadıkları görüldü. Halbuki şu anki nesil açlık nedir bilmediği gibi, onların anne babaları da böyle bir sorun yaşamamış. Bu durum, doğduğumuzda sahip olduğumuz kromozom ve genleri aynen ve tam olarak çocuklarımıza aktardığımız fikrinin yanlış olduğunu gösteriyor. Aslında, yaşadıklarımız ve bizi saran çevresel faktörler, soyumuzdan gelen insanları da doğrudan etkileyebilir."

"İnanılmaz gerçekten. Peki ama bu teori sadece bu İsveç kasabasındaki bulgulara mı dayanıyor?"

"Bu çalışma bir başlangıç oldu. Araştırmanın kapsamı genişletildi ve başka örnekler de bulundu. Holokost'tan sağ çıkanların soyundan gelenlerin stres ve travmayla bağlantılı sorunlara eğilimli oldukları görüldü. Birinci, ikinci, hatta üçüncü kuşağa mensup bireyler bizzat yaşamadıkları bir olayın travma sonrası stres bozukluğu semptomlarını yaşıyorlar. Başlangıçta bunu anne babalarından ya da büyükanne ve büyükbabalarından dinlediklerinin etkisiyle yaşadıkları düşünülmüştü, ama aynı stres göstergelerine, örneğin tükürükteki kortizol oranı yüksekliğine hiçbir zaman birinci ağızdan Holokost hikâyeleri dinlememiş torunlarda da rastlandı."

"Ama bunun nasıl mümkün olabildiğini hâlâ anlamıyorum. Bunlar nasıl oluyor da bir kuşaktan diğerine aktarılıyor?"

"Aktarım mekanizması cinsiyete bağlı. Erkeklerde kuşaklar arası aktarım spermler yoluyla oluyor, kadınlarda ise fetal programlamaya bağlı."

Fabel ikisine yine boş boş baktı.

"Aktarılan bu çevresel ya da yaşantısal faktörler, özel olarak ergenlik çağındaki ya da ergenlik öncesindeki erkek çocukların ve rahimdeki kız ceninlerin yaşadıkları. Yani esas itibariyle "veriler" -daha iyi bir kelime bulamadığımız için bu kelimeyi kullanıyoruz- ergenlikte oluşan spermlerde saklanıyor. Kızlar ise yumurtalıkları oluşmuş halde doğarlar; dolayısıyla onlar için bu açıdan önem taşıyan dönem dölyatağında geçen süredir. Annenin hamilelik döneminde ya da öncesinde yaşadıkları cenine aktarılır ve cenin de şekillenmekte olan yumurtalığında bu genetik anıları depolar."

"Çok ilginç. Yani Herr Dr. Griebel bu konuyu mu araştırıyordu?"

"Şu anda dünya genelinde pek çok araştırmacı bu alanda çalışıyor. Epigenetik büyük ve giderek daha da gelişen bir araştırma alanı haline geldi. İnsan Genomu Projesine ne kadar büyük umutlar bağladığımızı hatırlarsınız. Tüm hastalıklardan ve sağlık sorunlarından sorumlu genlerin bulunabileceğine inanılıyordu, ama

sonuçta hayal kırıklığına uğradık. İnsan genomunun haritasının çıkarılması işine akıl almaz miktarlarda para, kaynak ve bilgisayar zamanı ayrıldı, ama sonuçta genomun o kadar da karmaşık olmadığı ortaya çıktı. Karmaşıklığı yaratan genomun içindeki farklı kombinasyonlar ve permütasyonlar. Aradığımız cevabı bize epigenetik sağlayabilir. Herr Dr. Griebel, dünyada genetik aktarım mekanizmalarını anlamanın yolunu belirleyebilecek birkaç biliminsanından biriydi."

Fabel bir süre sessiz kalıp iki biliminsanının kendisine anlattıklarını düşündü. Kuşu andıran Kahlberg kalın gözlük camlarının ardında, Marksen ise kızarmış ama ifadesiz yüzüyle sabırla beklediler. Bilimle uğraşmayan bir insanın bu bilgileri sindirmek için zamana ihtiyacının olduğunu anlamış gibiydiler. Bu bilgiler Fabel'i çok heyecanlandırmıştı, ama soruşturma açısından bir işe yaramayacak gibiydi. Dr. Griebel'in araştırmaları katil için nasıl bir cinayet saiki oluşturabilirdi ki?

Fabel sessizliği bozarak, "Profesör von Halen, Dr. Griebel'in bazı yan uğraşlarına göz yumduğunu söylemişti" dedi.

Kahlberg ve Marksen anlamlı anlamlı bakıştılar.

"Herr Profesör von Halen kısa vadeli açık bir ticari uygulaması olmayan her çalışmayı bir tür eğlence olarak görür" dedi Kahlberg. "Aslında Dr. Griebel daha genel bir konu olan genetik aktarım mekanizmasını anlamaya çalışıyordu. Özellikle de belleğin genetik aktarımının mümkün olup olmadığını araştırıyordu. Sadece kromozom düzeyinde değil, yaşanmış anıların da bir kuşaktan diğerine geçip geçemeyeceğini merak ediyordu."

"Ama böyle bir şey mümkün olamaz herhalde, değil mi?"

"Başka türlerde bu yönde kanıtlar var. Mesela farelerin kendilerinden bir önceki kuşağın öğrendiği tehlikelerden kaçındıklarını biliyoruz. Ama aktarılan bu farkındalığın gerisinde yatan mekanizmayı bilmiyoruz. Dr. Griebel 'içgüdü'nün bilimsel kavramlar arasında en az bilimsel olanı olduğunu söylerdi. Ona göre, 'içgüdüsel' olarak yaptığımız şeyleri, gerekli hayatta kalma davranışını atalarımızdan miras aldığımız için yapıyorduk. Mesela bir bebek doğduktan birkaç dakika sonra yürüme hareketleri yapmaya başlar, ama yürüme becerisini yaklaşık bir yıl sonra yeniden öğrenmek zorunda kalır. Bu, genetik geçmişimizin uzak bir noktasında, atalarımızın savanlarda yaşadıkları ve hareketsizliğin ölüm anlamına gelebileceği bir dönemde öğrendiğimiz bir içgüdüdür. Bu konu Dr. Griebel'i büyülerdi. Neredeyse bir saplantıya dönüşmüştü onda."

"Siz de aktarılan bellek kavramına inanıyor musunuz?"

Kahlberg başıyla onayladı. "Tamamen mümkün olduğunu düşünüyorum. Hatta muhtemel bile diyebilirim. Ama, dediğim gibi, henüz bunun mekanizmasını anlayamıyoruz. Tam bir bilimsel açıklama henüz ortaya konamadı."

Elisabeth Marksen hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ve, artık Dr. Griebel olmadığına göre, bunun için daha uzun süre beklememiz gerekecek."

"Bir şeyler buldun mu?" diye sordu Werner, enstitünün otoparkından cep telefonuyla kendisini arayan Fabel'e.

"Hiçbir şey bulamadım. Anlayabildiğim kadarıyla, Griebel'in öldürülmesinin çalışmalarıyla bir ilgisi yok. Siz bir şey buldunuz mu?"

"Aslına bakarsan, Anna bir şey buldu. Buraya geldiğinde sana anlatacak. Bu arada, Kriminal Şube Müdürü van Heiden bugün saat üçte Maria ile seni ofisinde görmek istiyor."

Fabel kaşlarını çattı. "Maria'nın gelmesini özellikle mi istedi?"

"Çok açık bir şekilde belirtti."

11:45: Presidium, Hamburg

Anna Wolff, Fabel'in kapısını tıklattı ve cevap beklemeden içeri daldı. Fabel Anna'nın ne kadar çekici bir kadın olduğu üzerine düşünmemek için hep özel bir gayret gösteriyordu, ama odasının penceresinden giren sabah ışığında Anna'nın cildinin ne kadar güzel parladığını ve kırmızı rujunun dolgun dudaklarını ne kadar hoş bir şekilde ön plana çıkardığını düşünmeden edemedi. Anna genç, canlı ve enerjik görünüyordu. Fabel onun genç ve enerjik oluşunu ve cinselliğini rahatça sergileyişini kıskandığını fark etti.

"Ne buldun?"

"Hauser'in *arkadaşı* Sebastian Lang'la tekrar konuştum. Hani şu, Kristina Dreyer'i cinayet mahallini temizlerken bulan adamla. Anlaşılan Hauser'le birlikte yaşamak falan gibi planları yokmuş. Lang, Hauser'in dizginleyemediği erkek düşkünlüğü yüzünden ilişkilerinin tökezlemeye başladığını söyledi. Anlaşılan, Hauser biriyle ilişkisi olsa bile, bir defalık ilişkilerden de vazgeçemiyormuş. Ve özellikle genç çocuklara meraklıymış. Aslında Lang bu konuda fazla bir şey söylemek istemedi. Bence kıskançlığı potansiyel cinayet saiki olarak görmemizden korktu. Gerçi cinayet sırasında başka bir yerde olduğu kesin gibi."

Fabel bir an durup Anna'nın söylediklerini düşündü. "O zaman cinayet gerçekten de Hauser'in gey olmasıyla ilgili olabilir. Bu durumda, Griebel'in cinsel yönelimini daha derinlemesine araştırmalıyız. Hauser bir defalık ilişkiler için nerelere takılıyormuş?"

"Sanırım, Lang'la da tanıştığı yere. St. Pauli'deki bir gey kulübüne... İngilizce bir adı vardı ama..." Anna kaşlarını çattı ve not defterini karıştırmaya başladı. "Hah... The Firehouse diye bir yer."

Fabel başıyla onay işareti yaptı. "Tamam, ilgilen. Paul'le birlikte gidip orayı bir kolaçan edin bakalım."

Anna şaşkın şaşkın Fabel'e baktı. "Henk'le demek istediniz herhalde?"

Fabel bir an ne diyeceğini bilemedi. Paul Lindemann, Anna'nın eski mesai arkadaşıydı. Lindemann'ın ölümü bütün ekip için ağır bir darbe olmuştu, ama en çok Anna'yı sarsmıştı. Niye böyle bir şey söylemişti ki? Yoksa Henk Hermann'ı eski elemanını andırdığı için mi seçmişti? Aslında iki insanın, hele de aynı pozisyonda görev yapan iki insanın isimlerini karıştırmak her zaman olabilecek bir şeydi. Ama Fabel hiçbir zaman insanların isimlerini karıştırmazdı ki.

"Aman yarabbi, özür dilerim Anna..."

"Önemli değil Şef" dedi Anna. "Paul'un artık aramızda olmadığını ben de sık sık unutabiliyorum. Tamam, Henk'le o gey kulübüne gidip Hauser'in geçmişiyle ilgili bir şeyler bulmaya çalışırız."

Anna'nın arkasından Fabel de odasından çıktı ve Maria'nın masasına doğru yürüdü. Maria'nın masası Werner'inkinin tam karşısındaydı. Fabel iki masanın da son derecede düzenli ve temiz olduğuna dikkat etti. Maria ile Werner'den ikili bir ekip olarak çalışmalarını, çok farklı becerilere ve yaklaşımlara sahip olduklarını ve zıtların birbirini tamamlayacağını düşündüğü için istemişti. Ama şimdi, titizlik konusunda birbirlerinin eşi olmaları ona ilginç gelmişti. Yeniden, Anna'yla konuşurken Paul ile Henk'in adlarını karıştırmasını düşündü. Ekip üyelerini seçerken hep yenilikçi ve yaratıcı olmakla övünürdü. Belki de, aslında o kadar da yaratıcı değildi. Belki de, seçimlerinde bilinçsiz olarak aynı temanın çeşitlemelerini yapıyordu.

"Kriminal Şube Müdürü van Heiden'in yanına gitme vakti geldi" dedi Maria'ya. "Sence ne istiyor olabilir, bir fikrin var mı?" Patronu Fabel'i sık sık odasına çağırırdı ve böyle önemli bir soruşturma sırasında çağırması çok normaldi, ama bir astının adını

vererek ona eşlik etmesini istemiş olması garipti.

Maria omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok Şef."

Fabel patronunu değişmez bir polis olarak görüyordu. Polislik mesleği icat edildiğinden beri her ülkedeki her polis biriminde mutlaka bir Horst van Heiden olmuştu. Hatta polislik icat edilmeden önce bile, ortaçağ kasabalarının bekçileri ya da köy korucuları van Heiden gibi adamlar olmalıydı.

Kriminal Şube Müdürü van Heiden elli beş yaşlarındaydı. Çok uzun boylu biri olmamakla birlikte, baston yutmuş gibi duruşu ve geniş omuzları ona cüssesinden beklenmeyecek bir heybet kazandırıyordu. Hep şık giyinirdi, ama bu konuda da yaratıcılıktan uzaktı. Bugün de üzerinde lacivert bir takım elbise, kar beyazı bir gömlek ve kızılımsı mor bir kravat vardı. Takım elbise de, gömlek de, kravat da kaliteli şeylere benziyordu, ama van Heiden nasıl oluyorsa en şık giysileri bile üzerinde bir polis üniforması gibi taşımayı becerirdi.

Odada van Heiden'in yanı sıra, Fabel ve Maria'yı bekleyen iki kişi daha vardı. Fabel, takım elbiseli, kısa boylu, sağlam yapılı adamın BKA'dan Markus Ullrich olduğunu gördü. BKA, yani Federal Kriminal Daire, Almanya'nın tamamında faaliyet gösteren polis teşkilatıydı. Fabel daha önce de bazı önemli soruşturmalar için Ullrich'le görüşmüş, onun, kendi soruşturma alanını korumak konusunda biraz hassas olmakla birlikte, genelde uyumlu bir adam olduğunu düşünmüştü. Diğer adam da Ullrich kadar kısaydı, ama onun gibi kaslı ve sağlam yapılı değildi. Çerçevesiz bir gözlük takmıştı. Açık mavi renkli küçük gözlerinden çok zeki bir adam olduğu anlaşılıyordu. Geniş bir alnı vardı. Gür sarı saçlarını özenle geriye doğru taramıştı.

"Herr Ullrich'i zaten tanıyorsun" dedi van Heiden. "Seni Herr Viktor Turçenko'yla da tanıştırayım. Herr Turçenko, Ukrayna polisinin üst düzey detektiflerinden."

Fabel sanki mevsim kışmış ve birisi bir kapıyı açık unutmuşçasına ürperdiğini hissetti. Maria'ya baktı. Genç kadının yüzünde hiçbir heyecan belirtisi yoktu.

Turçenko, "İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum" deyip Fabel ile Maria'nın ellerini sıktı. Sıcak ve sevimli bir şekilde gülümsedi, ama Almancayı çok resmi bir şekilde ve çok belirgin bir aksanla konuşması Fabel'in zihninde pek çok kötü anının canlanmasına neden oldu. İçindeki ürperti daha da şiddetlendi.

"Herr Turçenko, Ukrayna'da yürüttüğü bir soruşturmayla ilgili

olarak burada" diye devam etti van Heiden, herkes oturduktan sonra. "Bu toplantıyı ayarlamamı benden o istedi. Herr Turçenko, özellikle sizinle görüşmek istedi Frau Klee."

"Yaa?" Maria'nın sesinden şaşkınlığı belli oluyordu.

"Evet, öyle Frau Klee" dedi Turçenko. "Yürüttüğüm soruşturmayla doğrudan bağlantılı bir olay, hatta iki olay üzerine çalıştığınızı öğrendim." Evrak çantasından bir fotoğraf çıkarıp Maria'ya uzattı. Yüzündeki sıcak gülümseme yerini ciddi bir ifadeye bırakmıştı. "Size bir isim söyleyeceğim. Sanırım bir süredir bu ismi arıyorsunuz."

Maria resme baktı. Genç bir kızın resmiydi bu. On yedi yaşlarında olmalıydı. Fazla kaliteli bir görüntü değildi. Maria bunun daha geniş bir fotoğraftan büyütülmüş bir detay olduğunu tahmin etti. Fotoğraftaki kız, objektifin çok ötesindeki birine ya da bir şeye gülümser gibiydi. Uzaklarda bir noktaya bakıyordu. Belki de batıya bakıyordur, diye düşündü Maria.

"İsmi neydi?" diye sordu Maria, sakin bir sesle. "Yani gerçek ismi?"

Turçenko iç geçirdi. "Magda Savitska. On sekiz yaşındaydı. Batı Ukrayna'daki Lviv kenti yakınlarında yaşıyordu."

"Magda Savitska..." diye tekrarladı Maria, fotoğrafı Fabel'e uzatırken. "Olga X, yani."

"Ben de Ukrayna'nın aynı bölgesindenim" dedi Turçenko. "Anne babası iyi insanlar. Bildiğimiz kadarıyla, Magda seks işçisi kaçakçılığına paravan olarak kullanılan bir tezgâhın kurbanı olmuş. Eve, Polonya'da bir kuaförlük okulunda eğitim, ardından da Almanya'da bir kuaför salonunda iş garantisi vaat eden bir mektup getirmiş. Varşova'da olduğu iddia edilen kuaförlük okulunun adresini kontrol ettik. Tabii ki öyle bir yer yok. Ne Polonya'daki okulun ne de Almanya'daki işin aslı astarı var."

"Buralara kadar tek bir kızın durumunu araştırmak için mi geldiniz?" diye sordu Fabel, fotoğrafı Ukraynalıya iade ederken. Turçenko fotoğrafı aldı ve cevap vermeden önce bir süre genç kızın yüzüne baktı.

"Bu kız gibi daha pek çokları var. Her yıl binlerce kız kandırılıyor ya da kaçırılıyor ve seks köleliğine zorlanıyor. Magda Savitska'nın bir özelliği yok. Ama kalabalık bir grubu temsil ediyor. Ayrıca tabii ki birilerinin kızı, birilerinin kız kardeşi." Gözlerini fotoğraftan kaldırdı. "Sanırım katilini tutuklamışsınız."

"Evet. Soruşturma kapandı" dedi Maria, Fabel'le bakışarak.

"Hamburg'da fahişe olarak çalışıyordu ve bir müşterisi tarafın-

dan öldürüldü. Zanlı suçunu itiraf etti. Ama yine de kızın gerçek kimliğini bildirdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Herr Turçenko buraya kızın katilini bulmak için gelmedi" dedi BKA yetkilisi Ullrich. "Kendisinin de belirttiği gibi, ziyareti başka bir soruşturmayla da ilgili."

"Aslında, Magda'yı Almanya'ya getiren ve fuhşa zorlayan organize suç örgütünün peşindeyim" dedi Turçenko. "Özellikle de örgütün başını ele geçirmek istiyorum. Bu da sizin ilgilendiğiniz diğer soruşturmayla bağlantılı." Turçenko çantasından başka bir fotoğraf çıkardı ve bunu da Maria'ya uzattı.

"Lanet olsun!" dedi Maria aniden öfkelenerek. Fotoğrafı görmesiyle Fabel'e uzatması bir oldu. Bu yüzü incelemesine hiç gerek yoktu. Rüyalarında da, uyanıkken de yakasını bırakmayan bir görüntüydü bu. El çantasında taşıdığı fotoğrafın bir kopyasıydı. "Biliyordum! 'Hayvan Pazarı'nın başında bu aşağılık herifin olduğunu biliyordum. Allah'ın belası Ukraynalılar!"

Turçenko hafifçe güldü ve omuz silkti. "Hepimiz öyle insanlar değiliz Frau Klee, bundan emin olabilirsiniz."

Fabel, Vasil Vitrenko'nun fotoğrafına baktı.

"Biliyorum, bu eski yaralarınızı yeniden açacak..." dedi Ullrich.

Fabel onun sözünü kesti. "Kelime seçiminiz biraz uygunsuz oldu Herr Ullrich."

"Özür dilerim... Öyle demek istemedim..."

Maria, Ullrich'in özrüyle ilgilenmedi. "Hamburg'a kadın kaçakçılığı işinde Ukraynalıların parmağı olduğunu biliyordum" dedi. "Vitrenko'nun da bu işin içinde olduğundan şüpheleniyordum."

"Sorun bunun çok ötesinde" dedi Ullrich. "Hamburg'da çok önemli bir başarı elde ettik. Biz derken, Polizei Hamburg'un organize suçlar birimini ve BKA'yı kastediyorum. Vitrenko'nun Hamburg'daki çetesini dağıtmayı başardık. Tabii bunda sizin ekibinizin çalışmaları da çok önemli bir rol oynadı. Ne var ki, bazı unsurları tam olarak temizleyemedik. Şimdi Vitrenko'nun Almanya'da yeniden örgütlenmeye çalıştığını düşünüyoruz."

"Vitrenko hâlâ Almanya'da mı?" Maria'nın yüzü kireç gibi olmuştu.

"Olmayabilir de" dedi Turçenko. "Bildiğiniz gibi, doğrudan içinde olmadığı, ama kendisine büyük bir sadakatle bağlı karmaşık hiyerarşik yapılar oluşturmakta çok başarılı. İşleri uzaktan yönetiyor da olabilir. Hamburg'da olmadığı kesin, Almanya'da da olmayabilir. Ukrayna'ya dönmüş ve işleri oradan idare ediyor bile olabilir. Ama şahsi görüşüm Almanya'da bir yerlerde olduğu

yönünde. Zaten buraya onu bulmaya geldim."

"Ayrıca, artık operasyonlarını Hamburg'da ya da Almanya'daki başka bir şehirde yoğunlaştırmadığını da biliyoruz" diye devam etti Ullrich. "Artık belli bir alana yoğunlaşmış bir organize suç ağını kullanarak kendisine bir taban oluşturmaya çalışıyor. Geçen sefer Hamburg'daki tüm organize suçları tekeline almaya çalışmıştı. Şimdi ise Almanya genelindeki belli başlı kârlı faaliyetleri kontrolü altına almaya çalışıyor. İnsan kaçakçılığı, özellikle de seks ticareti bunlardan biri."

Maria'nın kafası karışmış gibiydi. "Ama onun sağ kolu olan adamların hepsini, yani 'Tepe Takımı' denen grubu içeri almıştık. Şimdi taban oluşturmak için kimleri kullanıyor?"

"Daha önce olduğu gibi, yine eski Spetsnaz askerlerini kullanıyor. Bulabildiği en iyi askerleri. Ve yine daha önce olduğu gibi, adamları kendisine şahsen bağlı. Ama kendisini ve operasyonlarını yeniden tanımladı. Vasil Vitrenko'nun bu son reenkarnasyonu, bir öncekinden daha da karanlık." Ullrich, Fabel'in elindeki fotoğrafı işaret etti. "Bilemiyoruz ama, artık böyle görünmüyor bile olabilir. Yeni bir yüzünün olması mümkün. Yeni bir yüzü ve bir yerlerde kurduğu yepyeni bir hayatı olabilir."

Fabel, "Peki biz size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu isteksiz bir şekilde. Toplantıdan hemen önce Paul Lindemann'ın adını anmakla istemeden çağırdığı hayaletlerle çepeçevre sarıldığını hissediyordu. Tarih eğitimi almış biri olarak geçmişten ve geçmişin tekrar tekrar gelip yakasına yapışmasından nefret etmeye başlamıştı. Fabel'in sorusunu, o ana kadar suskun kalmış olan van Heiden cevapladı.

"Sanırım, Başkomiser Yardımcısı Klee yardımcı olabilir. Frau Klee, anladığım kadarıyla siz bu kızın ölümüyle ilgili olarak bir tür... nasıl demeli, *arka plan* araştırması yürütüyorsunuz. Sizden, şu ana kadar bulduğunuz her şeyi bizimle paylaşmanızı istiyoruz."

"Senden bu işin peşini bırakmanı istemiştim Maria" dedi Fabel sertçe. "Neden emirlerime uymuyorsun?"

"Sadece ortalığı biraz kolaçan ettim..." Maria, Van Heiden'e döndü ve Nadja'yla görüşmesini, kızın "Hayvan Pazarı"yla ilgili olarak anlattıklarını aktardı. "Sadece bu kadarını öğrenebildim. Bu insan kaçakçılarıyla ilgili olarak hiç kimse bir şey yapmıyor gibiydi."

Markus Ullrich yerinden kalkarak Maria'ya doğru yürüdü ve bir dizi büyük boy fotoğrafı iskambil kâğıdı dağıtır gibi Maria'nın önüne açtı. Fotoğraflarda, Maria sokaklarda fahişelerle, kulüp-

lerde barmenlerle ve garsonlarla konuşurken görülüyordu. Ullrich son bir fotoğrafı pişti yapar gibi diğerlerinin üzerine bıraktı.

"Bu kızı tanıyor musunuz? 'Nadja' bu mu?"

Maria ayağa kalktı. "Beni takip mi ediyordunuz?"

Ullrich küçümser gibi güldü. "Emin olun Frau Klee, takip edilecek kadar önemli biri değilsiniz. Biz bu Ukrayna çetesinin faaliyetlerini ortaya çıkarmak için uzun süredir çok karmaşık ve çok masraflı bir takip operasyonu yürütmekteyiz. Ama son zamanlarda sizin bir ucundan girmediğiniz bir kare fotoğraf yakalamak iyice zorlaşmaya başladı. Gerçekten. Cevap verin Frau Klee, bu kızı tanıyor musunuz?"

Maria yerine oturdu. Ullrich'e bakmaksızın başıyla onayladı. "Adı Nadja. Soyadını bilmiyorum. Bana yardım ediyor. Elinden geldiğince, diyelim. Olga'yla yakınlarmış..." Hemen düzeltti. "Yani Magda'yla."

"Gördüğünüz gibi Frau Klee" diye araya girdi van Heiden, "birileri bu insan kaçakçılarıyla ilgili olarak bir şeyler *yapıyormuş*. BKA'nın izleme uzmanlarının yardımı ve Ukraynalı meslektaşlarımızın desteğiyle kapsamlı bir operasyon yürütüyorduk. Size vahşice saldıran o adamı bulmaya ve yakalamaya yönelik büyük bir operasyondu bu. Ve siz bütün bir operasyonu tehlikeye atmayı başardınız."

"Sadece bu kadar da değil." Ullrich, parmağıyla Maria'nın Nadja'yla konuşurken görüldüğü fotoğrafı gösterdi. "Muhtemelen bu kızın da ölmesine yol açtınız. Ona ne olduğunu bir türlü öğrenemiyoruz. Sizinle konuştuktan kısa bir süre sonra radarımızdan tamamen çıktı."

"Bir şeyi belirtmem lazım" dedi Maria. "Ben Olga X soruşturmasıyla ilgili olarak elimdeki tüm belgeleri organize suçlar bölümüne teslim ettim. Onlara bu işte, hatta belki de Olga'nın -daha doğrusu Magda'nın- öldürülmesi olayında büyük bir insan kaçakçılığı çetesinin parmağı olabileceğini düşündüğümü de bildirdim. Bu çeteyi aktif bir şekilde izlemekte idiyseler o sırada bana bunu bildirmeleri çok yerinde olurdu. O zaman..."

Van Heiden, "Başkomiser Yardımcısı Klee" diye araya girdi. "Amiriniz size elinizdeki tüm belgeleri LKA6'ya teslim etmenizi ve bu soruşturmayı tamamen bırakmanızı emretti. Müdahaleniz muhtemelen genç bir kadının hayatına mal oldu ve yürüttüğümüz soruşturma ile nihai amaç olan Vitrenko'nun bulunup yakalanması işi arasındaki mesafeyi açtı."

Maria'nın ifadesi sertleşti, ama bir şey söylemedi.

"LKA6 ve BKA'daki meslektaşlarımıza hiçbir şekilde saygısız-

lık etmek istemem, ama" dedi Fabel, "Vitrenko'yu neredeyse yakalama noktasına gelebilen sadece iki kişi var, onlar da Frau Klee ile benim. Üstelik Frau Klee bunun için neredeyse canından olacaktı. Dolayısıyla, soruşturmaya devam ederek emirlere karşı geldiğini kabul etmekle birlikte, başarılı bir polis memuru olarak bundan daha fazla saygıyı hak ettiğini düşünüyorum."

Van Heiden kaşlarını çattı, ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Turçenko araya girdi.

"O gece yaşananlarla ilgili dosyayı okudum Herr Fabel. Frau Klee'nin, sizin ve talihsiz bir şekilde hayatlarını kaybeden iki polis memurunun ne kadar büyük bir cesaret örneği sergilediğinizin farkındayım. Albay Vitrenko'yu yakalamak benim görevim ve bu konuda yaptıklarınızdan dolayı size minnettarım. Ülkemin böyle bir canavar yetiştirmiş olmasından utanç duyuyorum ve Vasil Vitrenko'yu adaletin önüne çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Vitrenko'nun izini sürerken yolum Hamburg'a düştü. Burada kaldığım süre zarfında size başka sorular da yöneltmeme izin verirseniz, size minnettar kalırım."

Fabel karşısındaki Ukraynalıyı süzdü. Polisten çok bir entelektüele benziyordu. Sessiz ve kararlı hali, biraz ağdalı ve aksanlı olması dışında kusursuz Almancası insana güven telkin ediyordu.

"Tabii ki elimizden geldiğince yardım etmeye çalışırız" dedi Fabel.

"Bu arada" dedi Ullrich, doğrudan Maria'ya bakarak, "kayıp fahişeyle aranızda geçenleri ve varsa edindiğiniz diğer bilgileri içeren eksiksiz bir rapor hazırlayabilirseniz sevinirim."

Fabel ve Maria ayağa kalktılar.

"Son olarak, Herr Fabel..." dedi van Heiden, öne eğilip dirseklerini masasına dayayarak. "Kafa derileri olayında ne durumdayız?"

"İlk cinayet mahallinde bulduğumuz kadının cinayetle doğrudan bağlantısının olmadığını anladık; adli tıp, imza olarak bırakılan saç tellerinin kime ait olduğunu bulmaya çalışıyor. Kurbanların eşcinsel oldukları için seçilmiş olma olasılığı var, ama şimdilik bu sadece bir olasılık. Şu anda bunu araştırıyoruz. Bunlar haricinde elimizde sağlam herhangi bir ipucu yok."

Van Heiden, bekleneceği üzere hayal kırıklığına uğramıştı. "Beni düzenli olarak bilgilendir Fabel."

Fabel ve Maria asansörden inene kadar tek kelime konuşmadılar.

Asansörden inince, "Odama gel" dedi Fabel. "Derhal."

Maria odaya girdikten sonra, Fabel'in isteği üzerine kapıyı kapattı.

"Neler oluyor Maria?" dedi Fabel. Güçlükle dizginlediği öfkesi sesini gerginleştirmişti. "Bunları Anna yapsa belki anlardım, ama senden hiç beklemezdim. Neden benden bir şeyler gizlemekte ısrar ediyorsun?"

"Özür dilerim Şef. Olga X soruşturmasını bırakmamı söyledin, biliyorum..."

"Sadece ondan bahsetmiyorum. Benden bir şeyler gizleyip duruyorsun. Bilmem gereken şeyleri bana söylemiyorsun. Mesela, Dr. Minks'in Korku Kliniği'ne gittiğini nasıl olur da benden gizlersin?"

Bir sessizlik oldu ve Maria ifadesiz bir yüzle Fabel'e bakakaldı. "Çünkü, açıkçası" dedi en sonunda, "bu kişisel bir mesele ve seni ilgilendirmediğini düşündüm."

"Allah aşkına Maria, bir fobi kliniğinde tedavi görecek durumdasın ve amirin olarak bunun beni ilgilendirmediğini söylüyorsun? Bunun işle bir ilgisi olmadığını iddia edemezsin. Turçenko hedefinin kim olduğunu açıkladığında, yüzünün ne hal aldığını gördüm." Fabel omuzlarını arkaya yaslayıp biraz gevşemeye çalıştı. "Bana güvendiğini sanıyordum Maria."

Maria yine hemen cevap vermedi. Pencereye dönüp bir süre Winterhude Şehir Parkı'ndaki sık ve yüksek ağaçların tepelerini seyretti. Sonra Fabel'e bakmadan sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Dokunulma fobisi yaşıyorum. Çok şiddetli değil, ama giderek kötüleşiyor. Dr. Minks'ten bu konuda yardım alıyorum. İnsanların bana dokunmalarından korkuyorum. Dr. Minks bunu tedavi etmeye çalışıyor. Başkalarına fiziksel olarak yakın olmaya tahammül edemiyorum. Bu, doğrudan doğruya Vitrenko'nun beni bıçaklamasının bir sonucu."

Fabel içini çekti. "Anladım. Tedavi işe yarıyor mu bari?"

Maria omuz silkti. "Bazen işe yaradığını düşünüyorum, ama sonra yeniden nüksediyor."

"Olga X konusundaki saplantın da... herhalde Vitrenko'nun işin içinde olduğunu düşündüğün için, değil mi?"

"Başlangıçta öyle değildi. Ben sadece... Cinayet mahallinde sen de vardın. O görüntüden çok etkilendim. Zavallı kızcağız. O şekilde ölmeyi hiç hak etmediğini hissettim. Ama sonrasında, evet... Olayın Vitrenko'yla bağlantılı olabileceğini düşündüm."

"Maria, Vitrenko soruşturması da bir soruşturma sonuçta. Bunu kişisel bir dava haline getirmemelisin. Turçenko'nun dediği gibi, Vitrenko'yu adalet önüne çıkarmayı hepimiz istiyoruz."

"Mesele de bu ya..." Maria'nın sesinde Fabel'in daha önce hiç duymadığı bir yoğunluk vardı. "Ben onu adalet önüne çıkarmak istemiyorum. Ben onu öldürmek istiyorum."

14:30: Hamburg Altstadt, Hamburg

Paul Scheibe, Rathaus Belediye Meclisi binasının önünde duruyordu. Önünde uzanan Hamburg'un ana meydanı Rathausmarkt'ta gezenler ve alışveriş yapanlar sıcak yaz güneşinin altında yüzer gibiydi. Scheibe'nin üzerinde siyah ketenden yazlık bir takım ve yakasız beyaz bir gömlek vardı. Hamburg Eyalet Başkanı Hans Schreiber ve Hamburg Çevre Bakanı Bertholdt Müller-Voigt'un da hazır bulunduğu bir toplantıya katılmıştı. Giysilerinin hafifliğine rağmen ensesinde ve belinde soğuk ter damlaları oluşmuştu. Toplantı, Scheibe'nin HafenCity'nin Überseequartier kesimindeki arsa için tasarladığı *KulturZentrumEins* projesinin seçilişini kutlamak üzere düzenlenmişti ve Scheibe bunu önemsiyormuş gibi görünmek için büyük bir çaba sarf etmişti. Belki de bu yüzden insanlar sürekli ona iyi olup olmadığını sormuştu. Oysa bir mimar olarak Scheibe'nin alameti farikası hep kibirliliği ve mimarinin ticari yönünü küçümsemesi olmuştu. Toplantıda onun dışında herkes mutluydu. Şampanya su gibi akmıştı. Scheibe'nin içtiği şampanyaların etkisiyle kuruyan ağzında yoğun bir bakır tadı vardı, ama alkol onu daha da germek dışında bir işe yaramamıştı.

Hayat devam etmeli, demişti kendi kendisine. Belki edecekti de. Belki de önceki hayatının iki oyuncusunun aynı kişi tarafından, aynı şekilde öldürülmesi bir tesadüftü. Belki de değildi.

Rathausmarkt'ta gezinen turistleri, alışveriş yapanları, ofis çalışanlarını ve iş insanlarını seyretti. Alsterfleet'in üzerindeki Schleusenbrücke köprüsünde bir sokak müzisyeni akordeonla Rimsky-Korsakov çalıyordu. Paul Scheibe büyük bir şehrin tam göbeğinde binlerce insanla ve her türden gürültüyle çepeçevre sarılmış durumdaydı, ama kendisini hiç bu kadar yalıtılmış ve savunmasız hissetmemişti. Birilerinin avı olduğunu bilmek böyle bir duyguydu demek?

Yürümeye başladı. Anlamadığı bir şekilde, sanki bir amacı varmış gibi, hızlı hızlı yürüyordu. Sanki bu şekilde hareket ederse kafasında ne yapması gerektiğine dair bir fikir oluşacaktı. Rathausmarkt'ı çaprazlamasına geçti ve Mönckebergstrasse'ye yöneldi. Mönckebergstrasse'nin iki yanı mağazalarla dolu, trafiğe kapalı

kısmına girince kalabalık daha da arttı. Hâlâ rastgele yürüyordu. Kendisini terli ve pis hissediyordu. Saçları ıslak kafa derisine yapışmaya başlamıştı. Adeta düşünmesine engel olan sıcak yaz havasını üzerinden çıkarıp atmak istiyordu. Ölmek istemiyordu. Hapse girmek istemiyordu. Kendisine bir isim yapmıştı ve şimdi atacağı yanlış bir adım bu ismi sonsuza kadar lekeleyebilirdi.

Elektrikli eşya satan bir mağazanın önünde durdu. Vitrindeki dev ekranlı televizyonda sessiz olarak, yerel bir NDR haber bülteni gösteriliyordu. Bertholdt Müller-Voigt'la önceden yapılmış bir röportajı veriyorlardı. Scheibe zaten yemekte Müller-Voigt'un alaycı ve küçümseyici tavırlarına katlanmakta çok zorlanmıştı; adam şimdi de vitrinin gerisinden politikacı gülümsemesiyle ona bakıyordu. Eskiden olduğu gibi sanki yine onunla alay ediyordu.

Müller-Voigt, Scheibe'nin sergilemek için çok uğraştığı kendinden emin tavırları ve entelektüel inandırıcılığı daima hiç zorlanmadan ve doğal bir şekilde sergilemeyi başarmıştı. Daima Scheibe'den daha zeki ve daha *cool* olmuş ve daha çok ilgi toplamıştı. Paul Scheibe, bunların hiçbiri için Bertholdt Müller-Voigt'u affedemiyordu. Ama bu eski arkadaşına duyduğu nefretin daha derinlerde yatan, daha temel bir nedeni vardı. Bu neden kalbinin derinliklerinde akkor gibi yanıyordu: Müller-Voigt ondan Beate'yi çalmıştı.

Tabii o zamanlar hiçbiri tekeşlilik gibi bir burjuva kavramını ciddiye almıyordu. Hele ki, kuzguni saçlı, yarı İtalyan bir matematik öğrencisi olan ve Scheibe'nin aklını başından alan Beate gibi bir kadın, bir erkeğin onu sahiplendiğini düşünmesine dünyada izin vermezdi. Ama Paul Scheibe'nin hayatında aşka en çok yaklaştığı ilişki bu olmuştu. Scheibe'yi çıldırtan tek şey, Müller-Voigt'un Beate'yle yatması da olmamıştı. Müller-Voigt bunu, onlarca başka kadınla yaptığı gibi, önemsemeden ve kibirle yapmıştı. Bunun onun için hiçbir anlamı yoktu. Scheibe, Müller-Voigt'un bugün bu olayı hatırladığını bile sanmıyordu.

Ve şimdi, yirmi yıl sonra, Müller-Voigt'la her buluştuğunda, hatta onun adını her işittiğinde, eskiden, öğrencilik yıllarında duyduğu kıskançlık ve nefretin aynısını yaşıyordu. Sonradan, Scheibe kendisine yeni bir hayat kurmuştu. Farklı ve başarılı bir hayattı bu. Gelgelelim, Müller-Voigt bir şekilde kendisine daha da başarılı yeni bir hayat kurmayı başarmıştı. Üstelik, hep Scheibe'nin dünyasının kıyılarında dolaşmış, ona sürekli olarak unutmak istediği eski günleri hatırlatmıştı. Ama artık o günleri hatırlaması için Müller-Voigt'u görmesi gerekmiyordu.

Scheibe alnını mağazanın camına dayadı. Bu şekilde alnını serinletebileceğini düşünmüştü, ama cam nemli ve sıcak alnının sıcaklığını aynen yansıttı. Yanından geçen biri omzuna çarptı ve bu darbe onu bir anda kendine getirdi. Burada ne yapıyordu? Şimdi ne yapacaktı? Rathausmarkt'tan, bir cevap bulma kararlığıyla ayrıldığını hatırlıyordu.

Rahatça düşünebileceği, olup bitenlerin anlamını çözebileceği bir yer bulmalıydı.

Gözlerini televizyon ekranından ayırdı ve kararlı bir şekilde Mönckebergstrasse boyunca yürümeye başladı. Hamburg Hauptbahnhof garına gidiyordu.

14:30: Presidium, Hamburg

Ölümün de bir bürokrasisi vardır: Her cinayet soruşturması için bir tomar form doldurulur ve sürüyle rapor dosyalanır. Fabel, Ukraynalı polisle ve Markus Ullrich'le yaptığı görüşmeden sonra masasına yığılı kâğıtlara yoğunlaşmak istedi, ama bir türlü konsantre olamadı. Kafasında dönüp duran bir sürü düşünce yüzünden saatin kaç olduğunun bile farkında değildi. Birden kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğini fark etti.

Asansörle Presidium'un kafeteryasına indi. Tepsisine bir sandviç, bir de kahve aldı. Kafeterya neredeyse boştu. Pencere kenarındaki masalara doğru yürüdü. O sırada, bir masada Turçenko ile Maria'nın oturduğunu fark etti. Ukraynalı öne doğru eğilmiş, önünde duran kahve fincanına bakarak bir şeyler anlatıyordu. Maria'ya ayrıntılı bir açıklama yapar gibiydi. Maria onu dikkatle dinlemekteydi. Bu sahnede Fabel'i rahatsız eden bir şey vardı.

"Yanınıza oturmamda bir sakınca var mı?" diye sordu.

Turçenko başını kaldırdı ve neşeyle gülümsedi. "Hiç olur mu Herr Başkomiser, buyurun lütfen."

Maria da gülümsedi, ama konuşmalarının yarıda kalmasından rahatsız olmuş gibiydi.

"Almancanız mükemmel Herr Turçenko" dedi Fabel.

"Üniversitede hukukun yanı sıra Almanca eğitimi aldım. Bir süre öğrenci olarak eski Doğu Almanya'da da bulundum. Almanya'yı hep çok sevmişimdir. Vitrenko'nun izini sürme işini bu nedenle bana verdiler."

"Siz de özel kuvvetlerden misiniz?" diye sordu Fabel.

Turçenko güldü. "Yok canım... Aslına bakarsanız polis olalı uzun zaman olmadı. Lviv'de ceza ve medeni hukuk davalarına ba-

kan bir avukat olarak çalışıyordum. Aktif olarak katıldığım Turuncu Devrim'den sonra savcı oldum. O dönemde yeni hükümet bana insan kaçakçılığı ve fuhşa zorlama suçlarıyla ilgilenecek yeni bir organize suçlar birimi kurma görevini teklif etti. İşim, esas itibariyle, bir tür modern köle ticareti haline gelen faaliyeti durdurmaktan oluşuyor. Beni eski rejimle bağlantım olmadığı için seçtiler."

"Sanırım, Ukrayna bir dönüşüm sürecinde."

Turçenko gülümsedi. "Ukrayna çok güzel bir ülkedir Herr Fabel. Avrupa'nın en güzel ülkelerinden biridir. Almanlar Ukrayna'yı hiç tanımıyorlar. Üstelik, Ukrayna neredeyse her türlü doğal zenginliğe sahip bir ülkedir. Toprakları inanılmaz derecede verimlidir. Nitekim eski SSCB'nin buğday ambarıydı. Ukrayna her tür madene fazlasıyla sahiptir ve turizm konusunda müthiş bir potansiyeli vardır. Ülkemi çok seviyorum ve çok önemli bir konuma geleceğine bütün kalbimle inanıyorum. Avrupa'nın en zengin ve en başarılı ülkelerinden biri olacağımıza inanıyorum. Tabii bunu bizden sonraki kuşak bile göremeyecek belki, ama bir gün *olacak*. Bu yönde ilk adımlar atıldı bile. Demokrasiye geçtik ve ekonomiyi liberalleştirmeye başladık. Ama büyük sorunlar var. Ukrayna bölünmüş bir ülke. Biz Batı Ukraynalılar geleceğimizi Batı'da görüyoruz. Ama doğuda hâlâ Rusya'yla bir tür birlik içinde olmamız gerektiğini düşünen insanlar var." Durakladı. "Siz Almanlar bunu anlayabiliyor olmalısınız. Sizin ülkeniz de defalarca yeniden doğdu ve bazı reenkarnasyonlar sizin için hiç de iyi olmadı. Biz de şimdi Ukrayna olarak yeniden doğuyoruz. Ülkemiz yeni bir hayata başlıyor. Bu başlangıcı gerçekleştirebilmek için sokaklarda mücadele verdik. Ve bu yeni hayatta Vasil Vitrenko gibi insanlara yer yok."

"Vitrenko çok tehlikeli biri" dedi Fabel. "Çok ama çok dikkatli olmalısınız."

"Ben zaten yapı itibariyle ihtiyatlı bir insanımdır. Üstelik polisiniz beni koruyor." Koluyla geniş bir hareket yaparak Presidium'u gösterdi. "GSG 9 mensubu bir korumam var. Yanımdan bir an bile ayrılmıyor." Hafifçe gülerek işaretparmağıyla şakağına vurdu. "Ben bir eylem adamı değilim. Fikir adamıyım. Bana göre, bu canavarı bulmanın ve yakalamanın yolu, ondan daha zeki olmak."

Fabel gülümsedi. Bu ufak tefek Ukraynalıyı sevmişti. Söylediği her şeye yürekten inandığı açıktı. Yaptığı işe tutkuyla bağlıydı. Fabel ona imrendiğini hissetti.

"Yolunuz açık olsun" dedi.

15:40: Hohenfelde, Hamburg

"Nasıl gitti?" diye sordu Julia, kaşlarını çatarak. Julia kaşlarını çattığında yüzünde bu kadar az kırışıklık oluşması Cornelius Tamm'da kıskançlık uyandırdı. Kızın gençliği endişesine boyun eğmeyi reddediyordu sanki. Cornelius etrafının gençlikle sarıldığını hissediyordu. Nereye gitse gençlik onunla alay ediyordu.

"Kötü" dedi Cornelius. Anahtarlarını masanın üstüne attı ve ceketini çıkardı.

Julia otuz iki yaşındaydı, yani Cornelius'tan tam otuz yaş küçüktü. Cornelius üç yıl önce, elli dokuzuncu yaş gününün hemen öncesinde Julia için karısını terk etmişti. Bitirdiği evliliği neredeyse Julia'yla yaşıttı. Julia çocuklarından biraz daha büyüktü. O sırada Cornelius kendisini yeniden genç ve canlı hissetmeye başlamıştı. Şimdi ise sürekli yorgun hissediyordu. Yorgun ve yaşlı. Masaya oturdu.

"Ne dedi?" Julia ona bir fincan kahve doldurdu ve geçip karşısına oturdu.

"Senin zamanın geçti demeye getirdi." Cornelius, Julia'yı süzdü. Sanki onun mutfağında, evinde, hayatında ne işi olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Haklı aslında. Dünya değişti. Bense geçmişte bir yerde takılıp kaldım." Eliyle kahve fincanını itti. Bir dolaptan bir su bardağı ile bir şişe Scotch çıkardı ve bardağın dörtte üçünü doldurdu.

"Onun bir faydası olmaz, biliyorsun" dedi Julia.

"Hastalığı geçirmiyor olabilir." Cornelius viskisinden büyük bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Ama semptomları giderdiği kesin. İnsanı uyuşturuyor."

"Üzme kendini." Julia'nın teselli edici gülümsemesi Cornelius'u daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. "Yakında bir şirketle anlaşacaksın. Göreceksin bak. Bu arada, seni biri aradı. On beş dakika kadar oluyor."

"Kimmiş?" diye sordu Cornelius.

"Önce kim olduğunu söylemek istemedi. Sonra adının Paul olduğunu ve seni tekrar arayacağını söyledi."

"Paul mü?" Cornelius kaşlarını çattı ve kendisini arayanın hangi Paul olabileceğini düşündü. Sonra omuz silkti. "Ben çalışma odama gidiyorum. Ağrı kesicimi de yanıma alıyorum."

O sırada başka bir ad dikkatini çekti. Tam ayağa kalkarken, gözü masanın üstünde duran *Hamburger Morgenpost*'a takıldı. Viski bardağını bırakıp gazeteyi eline aldı. Uzun uzun, dikkatle baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Julia. "Bir sorun mu var?"

Cornelius cevap vermedi ve büyük bir dikkatle haberi okumaya devam etti. Bu birinin ölüm haberiydi. Öldürülme haberi. Ama Cornelius için bu insan zaten yirmi yıl önce ölmüştü. Bir hayaletin ölüm haberini okuyordu.

"Bir şey yok" dedi sonunda, gazeteyi elinden bırakıp. "Hiçbir şey yok."

Paul'un hangi Paul olduğunu anlamıştı.

19:40: Nordenham İstasyonu, Hamburg'un 145 kilometre batısı

Çok güzel bir akşamdı. Nordenham'ın gerisinde gökyüzü batan güneşin kızıllığına boyanmıştı ve Weser pırıltılar saçarak sakin sakin Kuzey Denizi'ne doğru akıyordu. Paul Scheibe Nordenham'a hayatında ilk kez geliyordu. Bu küçük taşra kasabasının hayatına düşürdüğü muazzam gölge düşünüldüğünde, şaka gibi bir şeydi bu.

Scheibe, Nordenham istasyon binasına bakarken bir an için yine Mimar Scheibe'ye dönüştü. Kendi tarzına hiç uymamakla birlikte etkileyici bir binaydı bu. Sağlam, hatta sert geleneksel Kuzey Alman üslubuna rağmen etkileyiciydi. Bir yerlerde bu binanın yüz küsur yıl önce yapıldığını ve artık resmi olarak koruma altına alındığını okumuştu.

İşte burasıydı.

Her şey burada, bu peronda olmuştu. Hayatının en önemli oyunu burada sahnelenmişti, ama o bunu görmemişti bile. Diğerleri de görmemişti. Altı kişi, yüz elli kilometre ötede, bu peronda bir insanı kurban etme kararını almıştı. Bu plan sonucunda bir hayat bitecek, altı hayat yeniden başlayacaktı. Ama olayda sadece bir hayat bitmemişti. Burada Piet de ölmüştü. Ayrıca, Michaela ve bir polis de ölmüştü. Ama Paul Scheibe bu ölümler yüzünden bir gün vicdan azabı çekebileceğini hiç düşünmemişti. Her şeyin geride kaldığını düşünmenin verdiği o büyük rahatlama ve kurtulma duygusu, diğer tüm duyguları gölgede bırakmıştı. Ama her şey geride kalmamıştı. Bir şeyler -ya da bir *kişi*- o karanlık günden çıkıp bugüne dönmüştü.

Düşün ve bul, diyordu kendisine sürekli olarak. Düşün ve bul. Grubun üyelerini öldürmekte olan kişi kimdi? Mutlaka, burayla ve burada yaşananlarla bir ilgisi vardı bunun. Ama ardında kim vardı? Geride kalan dört kişiden biri olabilir miydi? Scheibe bu-

nu tasavvur etmekte bile zorlanıyordu. Kazanılacak bir şey olmadığı gibi, görülecek eski bir hesap ya da kin de yoktu. Onlar sadece diğerleriyle hiçbir ilgilerinin olmamasını isteyebilirlerdi.

Birden aklına kanını donduracak bir düşünce geldi: Ya Franz o gün burada ölmediyse? Franz'ı sevmişlerdi, onun peşinden gitmişlerdi, ama çok daha önemlisi, ondan korkmuşlardı. Peki, Franz'ın ölümü düzmece olabilir miydi? Franz bir tezgâh kurmuş, polisle bir tür anlaşma yapmış olabilir miydi? Bir şekilde hayatta kalmış olabilir miydi?

Bu çok saçmaydı, ama bu son cinayetlerin yirmi yıl önce burada, bu kasaba istasyonunda yaşananlarla bir bağlantısının olması *gerekiyordu*. Cornelius'u aradığı için şimdiden pişman olmuştu. Katilin işini kolaylaştırmamalı, çoktan unutulmuş ilişkileri canlandırarak kariyerini tehlikeye atmamalıydı. Bu insanlarla son görüşmelerinden bu yana çok çalışmış, pek çok başarı elde etmişti. Bunların hiçbirinden vazgeçmeyecekti.

Saatine baktı; neredeyse sekiz olmuştu. Kendisini yorgun ve pis hissediyordu. Rathaus'taki öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememişti ve içinde bir boşluk hissediyordu. Perondaki bir banka oturdu ve boş gözlerle rayları, onların gerisindeki düzlüğü, Weser'in diğer yakasını ve uzaklardaki Luneplatte'yi seyretmeye başladı.

Bu işi enine boyuna düşünebilir ve bir çıkış yolu bulabilirdi. O zamanlar da bu işi ona bırakırlardı. Nasıl bina tasarlayabiliyorsa strateji de tasarlayabiliyordu. Sadece yapıyı değil, yapının içindeki her tür ayrıntıyı da tasarlama yeteneğine sahipti. Burada yaşananları tasarlayan mimar da oydu. Kendisini ve diğerlerini kurtaran planı o hazırlamıştı. Şimdi bunu yeniden yapması gerekiyordu. Üzerindeki buruşuk siyah keten ceketin cebinden cep telefonunu çıkardı. Hayır, numarasının izi takip edilebilirdi; daha birkaç gün önce cep telefonu kullanmanın sakıncaları üzerine bir ders dinlemişti. Bu oyunu çok dikkatli bir şekilde oynaması gerektiğini biliyordu. Polise telefon edecekti. İsmini vermeyecekti. Onlarla, kendisini işin dışında tutacak bir anlaşma yapacaktı. Geçen sefer olduğu gibi.

Ankesörlü telefon. Bir ankesörlü telefon bulmalıydı. Etrafına bakındı.

Tam o anda koyu renk saçlı genç adam platformda belirdi. Onu anında tanıdı. Bu yüzü nerede, ne zaman ya da nasıl gördüğünü hatırlamakta hiç zorlanmadı. Bu belki de onu tam da burada gördüğü içindi.

Genç adam hiç tereddüt etmeden Paul'e doğru ilerledi.

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Paul. "Kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Genç adam gülümsedi ve bir an için elini ceketinin cebinden çıkarıp Makarov marka otomatik tabancasını gösterdi.

"Daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim. Arabam istasyonun önünde" dedi başıyla peronun çıkışını işaret ederek.

20:00: St. Pauli, Hamburg

Anna Wolff, barın girişinde Henk Hermann'a, "Umarım saygın imajını zedelemem," dedi yaramaz bir gülümsemeyle.

The Firehouse, St. Pauli Kiez'de, kare şeklinde, büyük bir binaydı. Dışarıdan bakınca, İkinci Dünya Savaşı'nda bombalanan binaların boş arsalarında yabani otlar gibi bitiveren, Hamburg'un her yerinde görebileceğiniz, 1950'lerden kalma o tuğla binalardan biriydi. Aslında, binanın içi de dışı kadar sıradandı, ama tamamen farklı bir şekilde. Dekor, dünyanın her yerindeki barlarda ve kulüplerde görebileceğiniz genel tasarım anlayışının bir çeşitlemesinden ibaretti: hafif retro bir hava taşıyan, olağan ve sıradan bir atmosfer. Fondaki müzik bile sıradan bir gevşetme müziğiydi. Daha modern kulüpleri ve barları tercih eden Anna, The Firehouse'u son derece soğuk buldu. Ama zaten Anna, The Firehouse'un hedef kitlesi içinde değildi. Onun tarzında hiçbir kadın o kitle içinde değildi.

"Çok komik" diye homurdandı Henk, barın ucunda oturdukları yere doğru yaklaşan dazlak kafalı siyah barmeni başıyla işaret ederek.

"Ne istersiniz?" Siyah barmenin Almancasında Afrika ve İngiliz aksanlarının karışımı hissediliyordu.

Henk cevap olarak oval Kriminal Polis kimliğini gösterdi. "Size bir müşteriniz hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

"Yaa?"

"Bir cinayet soruşturmasıyla ilgili" dedi Anna. "Kurbanın burasının müdavimi olduğunu sanıyoruz." Hauser'in bir fotoğrafını barın üstüne koydu. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Barmen fotoğrafa bakar bakmaz başıyla onayladı.

"Herr Hauser bu. Evet, tanıyorum. Daha doğrusu tanıyordum. Ölüm haberini gazetelerde okudum. Korkunç bir şey. Evet, burasının müdavimiydi."

"Belli biriyle birlikte mi gelirdi?"

"Benim bildiğim belli biri yok. Onu bir sürü farklı tiple görürdüm."

Diğer iki bar çalışanı meşgul olduğundan, barın diğer tarafındaki bir müşteri siyah barmene seslendi.

"Bir saniye lütfen." Barmen müşteriyle ilgilenirken, Anna kulübü inceledi. Pazartesi günü ve akşamın erken bir saati olmasına rağmen içeride epeyce insan vardı. Beklenebileceği gibi tüm müşteriler erkekti; ama onun dışında, mekânın herhangi bir bar ya da kulüpten farkı yoktu. Bazı adamlar takım elbiseliydi. İşten çıkıp doğrudan buraya gelmiş gibiydiler. Anna, Hauser'i burada otururken düşünemiyordu. Çok daha sıradan bir hayat tarzı seçmiş insanlara uygun bir kulüp gibiydi. Siyah barmen geri döndü ve özür diledi.

"Herr Hauser sık sık gelirdi. Genellikle kendisinden genç erkeklerle otururdu. *Çok* daha genç erkeklerle. Demin diğer barmenlere de sordum. Martin onu sık sık koyu renk saçlı bir adamla birlikte gördüğünü söyledi."

"Sebastian Lang mı?" diye sordu Anna. Lang'ın fotoğrafını çıkarıp Hauser'in fotoğrafının yanına koydu.

"Ben bilemem. Martin?" Martin yanlarına geldi ve fotoğrafa baktı.

"Evet, bu o" dedi. "Bir süre beraber geldiler, ama sonra genç adam görünmez oldu. Ama ondan önce, Herr Hauser kendi yaşına daha yakın bir adamla içerdi. Aralarında bir ilişki var mıydı, bilemiyorum. Ama sadece arkadaş gibiydiler."

"O arkadaşın adını biliyor musunuz?"

"Maalesef."

"Hâlâ geliyor mu?"

Barmen başını hayır anlamında salladı. "Bir daha da gelir mi, bilmiyorum. Sanırım sadece Herr Hauser'le buluşmak için geliyordu."

"Teşekkürler" dedi Henk ve barmene Polizei Hamburg kartvizitini uzattı. "O adamı tekrar görürseniz lütfen beni bu numaradan arayın."

"Tabii" dedi barmen kartı alırken. Sonra kaşlarını çattı. "Ama Herr Hauser'i o adamın öldürmüş olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Şu anda sadece kurbanın son günlerinde neler yaptığını öğrenmeye çalışıyoruz" dedi Anna. "Kimlerle görüşmüş bilmek istiyoruz. Hepsi bu."

Ama Anna, The Firehouse'tan çıkarken aslında hiçbir şey öğrenemediklerini düşünmeden edemedi.

9.

İlk cinayetten on iki gün sonra: 30 ağustos 2005, salı

10:30: Presidium, Hamburg

Fabel, Cinayet Masası'ndaki odasından BKA görevlisi Markus Ullrich'i aradı. Ullrich, Fabel'in sesini duyunca şaşırmıştı, ama cevap verirken gardını alması için bir neden yoktu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Sayın Başkomiser? Frau Klee hakkında mı konuşmak istiyordunuz?"

"Hayır Herr Ullrich, başka bir konuda." Aslında Fabel, Ullrich'le bu konuyu da konuşmak istiyordu, ama şimdi sırası değildi. Ondan bir yardım isteyecekti. "Kriminal Şube Müdürü van Heiden üzerinde çalışmakta olduğum dosyadan bahsetmişti, hatırlıyor musunuz? Hani şu 'Hamburg Kuaförü' dosyasından?"

"Evet, hatırladım."

"Birisi, kurbanların geçmişlerine daha yakından bakmamı tavsiye etti. Özellikle de öğrenci eylemlerine katıldıkları dönemde ya da sonrasında, siyasi karışıklıkların yaşandığı yıllarda yaptıkları ve sonrasında gizli tuttukları şeyler olabileceğini düşünüyorum. İki kurban da siyasi olaylara az çok karışmışlar. Ve şüpheli bir davranışları görüldüyse..."

"...BKA'da dosyaları vardır. Böyle düşündünüz, değil mi?"

"Sadece bir düşünce..." dedi Fabel. Sonra, her iki kurban hakkında o güne kadar öğrendiklerini özetledi.

"Peki" dedi Ullrich. "Elimden geleni yapacağım."

Fabel telefon görüşmesi bittikten sonra Cinayet Masası'nın ana salonuna geçip Anna Wolff'un masasına gitti. Ona Hafen-City'de bulunan mumyanın İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma kimlik kartında yer alan bilgileri verdi.

"Devlet arşivlerine girip bu kişiyle ilgili biraz bilgi toplayabilir misin? Hayatta olan ve bilgi vermemiz gereken bir akrabası olup olmadığını öğrenmek istiyorum da."

Anna, Fabel'in verdiği bilgilere baktı ve omuz silkti. "Peki Şef."

Fabel bundan sonra teker teker astlarının yanına uğrayıp yeni bir bilgi olup olmadığını sordu. İki kafa derisi yüzme olayı diğer her şeyi önemsiz hale getirmişti. Fabel, Kiez'deki kavgada işlenen cinayet dışında ellerinde başka bir iş olmadığı için çok memnundu. Sonuçta, Kiez olayı onlar için kolay bir soruşturmaydı. Fabel sık sık kendisini bu şekilde düşünürken yakalayabiliyordu. Bir insanın vahşice öldürülmesinin kolayca çözülebilecek ve ekibinin kaynaklarını zorlamayacak bir olay olması, onu mutlu edebiliyordu. Başkalarının ölümünü soruşturan biri olmanın ister istemez verdiği bu duygusuzluk halinden nefret ediyordu.

"İki kurbanın telefon görüşmelerinden hâlâ bir şey çıkmadı" dedi Henk Hermann daha Fabel sormadan. "Basit bir açıklaması olmayan hiçbir görüşmeye denk gelmedik."

Fabel, Henk'e teşekkür etti ve odasına döndü. Bu düşünce hâlâ onu rahatsız ediyordu. İçinde, kurbanların katili tanıdığına dair bir his vardı.

11:45: Schanzenviertel, Hamburg

Odayı yoğun bir tütsü kokusu doldurmuştu. Panjurlar kapatılmıştı. İçerisi yirmi kadar mumun yumuşak ve titrek ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Beate Brandt'ın gözleri kapalıydı. Bir eli alnında, öbür eli müşterisinin göğsündeydi. On sekiz yaşındayken olduğu gibi şimdi de uzun saçları omuzlarına dalga dalga dökülüyordu. Ama eskiden erkekleri kendisine esir eden o iç titretici, kösnül ışıltıdan, en az on yıldır eser yoktu. Artık büyük ölçüde kırlaşan saçlarının ışıltısı yerini sert bir kuruluğa bırakmıştı. Benzer şekilde, İtalyan annesinden aldığı o güzel esmer teni de artık gençliğindeki gibi değildi. Güçlü kemik yapısını ve düzgün yüz hatlarını hâlâ koruyordu, ama kemiklerini saran cildi yaşlanmış ve kırışıklıklarla kaplanmıştı. Kötü koşullarda saklanmış güzel bir tabloyu andırıyordu.

"Derin derin nefes al" dedi oğluyla aynı yaşlarda olduğunu tahmin ettiği müşterisine. Müşterisi sırtüstü yatmış, gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı. "Geçmişe gidiyoruz. Hayatın ötesindeki, ama ölümden önceki bir zamana gidiyoruz. Ancak geçmiş yaşamımızla yüzleşmeyi başarabilirsek yeniden doğabiliriz."

Elini müşterisinin alnına bastırdı. Parmakları, bazılarının üstünde astrolojik simgeler olan büyük yüzüklerle kaplıydı. Müşterisinin alnı soluk, cildi kusursuzdu. Bu pürüzsüz cildin mükem-

melliğinin, kendi elindeki kırışıklıklarla ve eskiden ince ve uzun olduğu halde artık kalınlaşmış olan parmaklarıyla yarattığı tezadı düşündü. Kendi kendine, gençlikteki duygularımız hiç değişmediği halde vücutlarımız neden yaşlanıyor, diye sordu.

"Geçmişe dön..." Neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. "Çocukluğuna dön. Hatırlıyor musun? O zaman daha da geriye git. Daha da geriye..."

Beate geçinmekte hep zorlanmıştı. Daha doğrusu, ortalıkta fazla görünmemeye çalıştığı zamanlarda zorlanmıştı. Ufak çaplı bir kapitalist olma fikri onu çok rahatsız ediyordu, ama başka birisi için çalışma fikri daha da çok rahatsız ediyordu. Üstelik oğlunu da düşünmek zorundaydı. Oğlunun hiçbir şeyin eksikliğini çekmemesi için elinden geleni yapmıştı. Ona tek başına baktığı için bu hiç de kolay olmamıştı. Ayrıca, bir işe başvurduğunda geçmişinin inceden inceye araştırılacak olması da önemli bir sorundu. Önce Viertel'de küçük bir giyim mağazası açmıştı, ama zamanla, kafasındaki Schanzenviertel tarzı şıklık anlayışının, müşterilerin istediğinden en az on yıl eski olduğunu anlamıştı. Mağazayı kapattıktan sonra, para kazanabileceği başka bir iş fikri bulmakta çok zorlanmıştı. Sonunda reenkarnasyon fikrinden para kazanabileceğini düşünmüştü. Bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyordu. Aslında beyninin bir yanı bu fikri cazip, hatta neredeyse makul buluyordu, ama "Yeniden Doğumu Başlatma" işi tamamen saçmalıktı. Bu konuda ona inanmak gerekiyordu, çünkü bu kavramı icat eden oydu.

Yerde yatan müşterisine baktı. Üç aydır düzenli olarak gelen bir müşteriydi. Hans-Joachim ve Gunter öldürüldükten sonra yeni müşteri kabul etmemeye karar vermişti. Hiçbir yabancıyı evine almak istemiyordu. Cinayetler onu sarsmış ve korkutmuştu. Yirmi yıldır yolları hiç kesişmemiş olsa bile, Hans-Joachim sadece birkaç sokak ötede oturuyordu ne de olsa.

Beate artık sadece bir süredir ona gelmekte olan müşterilerini kabul ediyordu. Kimseyle yalnız kalmamak için "grup terapi" tarzı bir şey başlatmayı da denemişti, ama yaptığı "tedavi"nin son derece mahrem ve kişisel niteliğinden ötürü müşterileri grup seanslarına rağbet etmemişti. Beate'nin en yaratıcı buluşu, online danışmanlık yaptığı bir web sitesi açmak olmuştu. Hatta, insanlar doğum tarihlerini ve yerlerini girince muhtemel bir geçmiş yaşam üreten bir yazılım da hazırlatmıştı. Bütün ücretler güvenli bir online kredi kartı sistemiyle ödeniyordu. Böylece hiçbir masrafa ve riske girmeden sürekli para kazanabiliyordu.

Beate'nin işi aslında çok basit bir fikre dayanıyordu: Herkes daha önce birçok hayat yaşamıştı ve bu geçmiş hayatların kilidini açacak bir anahtar olmalıydı. Tabii ki, dünya nüfusu katlanarak arttığı için herkesin geçmişte yaşamış olması istatistiksel olarak imkânsızdı. Universität Hamburg'da uygulamalı matematik eğitimi almış olan Beate bunu çok iyi biliyordu. Ama hayatının bir noktasında, yıllar önce, bir amaç uğruna bu inançsızlığını askıya almaya karar vermişti. Ayrıca, günümüz dünyasında pek çok insan var oluşuna anlam katmak ya da başka bir gerçekliğe, başka bir hayata, kendi hayatı kadar bayağı olmayan herhangi bir şeye sığınmak istiyordu. Bu nedenle, ateist, rasyonel ve matematikten anlayan bir insan olan Beate, her şeyi boş verip kendisini insanların geçmiş hayatlarını keşfetmelerine yardım eden bir New Age gurusu haline getirmişti. Hipnozun temel ilkelerini öğrenmişti. Gerçi o güne kadar herhangi bir müşterisini gerçekten hipnotize edip edemediğinden emin değildi. Muhtemelen, müşterileri geçmiş hayatları hakkında anlattıkları saçmalıklara inanabilmek için kendilerini hipnoza girdikleri konusunda kandırıyorlardı. Söylediklerinin hayalleri, temennileri ve bir zamanlar bir yerlerde okudukları şeyler değil de, daha derin bir yerlerden gelen düşünceler olduğuna inanmak istiyorlardı. Beate kendisini kurtarmak için "rehberli meditasyon" diye bir laf uydurmuş, böylece hipnoz konusunda sorumluluğu müşterilerine bırakmıştı.

Ama başlangıçtaki çalışma tarzının yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Beate, bir müşterisinin "geçmiş hayat"ını keşfetmesine yardımcı olduğunda o kişinin mutlu mesut bir şekilde çıkıp gittiğini ve kendisinin de bir gelir kaynağından mahrum kaldığını hemen fark etmişti. "Tedavi"sine yeni bir boyut kazandırması, tedavi süresini uzatması gerektiğini anlamıştı. Web sitesini ve "Kişinin Tam Yeniden Doğumu" kavramını bu nedenle geliştirmişti. Buna göre, bir insanın "tam" olabilmesi için, geçmişindeki *tüm* hayatları keşfetmesi, bunları şu anki varlığıyla bir araya getirmesi gerekiyordu. Ancak o zaman bir "yeniden doğum" yaşayarak tam bir insan olabilir, geçmişindeki her şeyi geride bırakarak hayata yeniden başlayabilirdi. Gerçek anlamda yeni bir hayatı olabilirdi.

Beate, durumun ne kadar ironik olduğunun farkındaydı. Burada, evinin bir odasında, New Age saçmalıklarını ve havalı bir psikolojik laf salatasını harmanlayarak reenkarnasyon ve yeniden doğum hakkında bir şeyler uydurmuştu. Grubun diğer üyeleri gibi o da geçmiş hayatıyla bağını koparmış ve kendisini yeniden yaratmıştı. Gerçi Beate onlardan bazılarının tersine, mümkün mer-

tebe ortalıkta görünmemeyi seçmişti. Bazıları gerçekte kim olduklarının asla keşfedilmeyeceğini düşünerek yaşadıkları halde, Beate kendisini gizlemeye çalışmıştı. Ama anlaşılan, gizlenmek de bir koruma sağlamıyordu. Hans-Joachim Hauser daima kendisini göstermeye çalışan, benmerkezci ve kibirli bir adam olmuştu; ama Beate, Gunter'in de kendisi gibi mümkün olduğunca fark edilmeden yaşamayı seçtiğini tahmin ediyordu. Yine de birileri onu *fark etmişti.*

Beate göz ucuyla duvardaki saate baktı. Sanki seans hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Genç hastası bir şekilde daha önce birkaç hayat yaşadığına inanmıştı; ama bunlarla arasında bir engel olduğunu, o engeli bir türlü aşamadığını iddia ediyordu. Beate sabırla içini çekti ve genç adamın yıllar ya da yüzyıllar öncesine giderek, ne zaman ve kim olarak yaşamış olduğunu keşfetmesine yardımcı olmaya çalıştı.

Bazen içinden müşterilerinin yüzüne haykırmak, onlara tüm bunların düzmece olduğunu, yaşadıkları hayattan başka yaşanacak bir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleşme beceriksizlikleri ve başarısızlıkları dışında keşfedecekleri hiçbir şey olmadığını anlatmak istiyordu. Müşterilerinin çoğunun geçmiş yaşamlarını keşfederken, ucuz tarihi aşk romanı yazarları gibi bir sürü kronolojik ve teknik hata yapmaları, eskiden beri onu çok eğlendiriyordu. Hastalarının çoğu, güzel bir metres, şehvetli bir köylü kızı ya da peri masallarındakileri andıran bir prenses oldukları geçmiş hayatlarını hatırlayarak fantezilerini tatmin eden orta yaşlı kadınlardı. Nedense kimse veba salgınlarını, dermansız hastalıkları, açlıkları ve büyük yoksullukları hatırlamıyordu. Oysa tarih bunlarla doluydu.

Ama bu genç adam farklıydı. Baştan beri çok ciddi ve hevesliydi. Daha ilk gelişinde geçmişte yaşadığı bir hayata dönme ihtiyacı duyduğunu söylemişti. Sanki gerçeği arıyordu. Gerçek bir geçmişin, gerçek bir hayatın peşindeymiş gibi görünüyordu.

Bu da Beate'nin ona veremeyeceği bir şeydi.

"Şimdi bir şey görüyor musun?" diye sordu.

Genç adamın soluk alnı, konsantre olmaya çalıştığını gösterir şekilde kırıştı. Beate onu görür görmez ne kadar çekici olduğunu düşünmüştü. Ve garip bir şekilde onu bir yerlerden hatırladığını hissetmişti. Eskiden olsa, delikanlının kalbini kazanabilirdi. Eskiden istediği her erkeğin kalbini kazanabiliyordu. İstediği her *şeyi* elde edebiliyordu. Bütün dünya ayaklarının altındaydı. Dünya dipdiri ve tertemiz bir şekilde önünde göz alabildiğine uzanıyor-

du. Ama sonra ortalık toz duman olmuştu.

"Bir şey görüyorum" dedi genç adam, tereddütlü bir sesle. "Evet, evet, bir şey görüyorum. Bir yer görüyorum. Büyük bir binanın önündeyim ve bir şeyi ya da birini bekliyorum."

"Bu hayatında mı, daha önceki bir hayatında mı?"

"Daha önceki. Bu daha önceki bir hayat."

"Binayı anlat."

"Büyük bir bina. Üç katlı. Geniş bir cephesi ve birçok kapısı var. Ben binanın dışındayım." Genç adam gözlerini kapalı tutmaya devam etti, ama birden büyük bir heyecanla konuşmaya başladı. "Görüyorum. Şimdi her şeyi apaçık görüyorum."

"Ne görüyorsun?" Beate tekrar duvardaki saate baktı. Müşterisi geçmiş bir hayatı görmeye başladıysa, kısa bir hayat görse iyi ederdi, yoksa bir sonraki saatin parasını da ödemek zorunda kalacaktı.

"İki hayat. Şimdikiyle birlikte üç. Artık her şeyi apaçık görüyorum. Her iki hayatı da daha dünmüş gibi hatırlıyorum."

"Üç hayat mı dedin?"

"Üç hayat, ama aslında tek bir hayat. Yani aralarında bir süreklilik var. Ölüm bir son değil, sadece kısa bir ara. Bir mola."

Bu lafı aklımda tutsam iyi olur, diye düşündü Beate. "Hayatlar arasında bir süreklilik vardır ve ölüm sadece kısa bir aradır." Mükemmel. Bunu kullanabilirim. "Devam et" diye teşvik etti genç müşterisini. "Bana ilk hayatını anlat. İlk hayatında mı o büyük binanın önünde duruyordun?"

"Hayır... hayır, o ikinci hayatımda. Yani bir öncekinde."

"Bana ilk hayatını anlat. Neredesin? Kimsin?" Sesinden sıkıldığının anlaşılmaması için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Bu önemli değil. İlk hayatım sadece bir hazırlıktı... Sonraki hayatlarım için hazırlanıyordum."

"İlk hayatını ne zaman yaşamıştın?"

"Bin yıl önce. Daha da önce. Kurban edildim ve bir bataklığa gömüldüm. Çamurlu suların altına gömüldüm. Üstüme fındık ve huş dalları serdiler. Onların üstüne de ağırlık yapması için taşlar yerleştirdiler. Çok soğuktu. Çok karanlıktı. Karanlıkta ve soğukta bin yıl geçirdim. Sonra yeniden doğdum."

"Kim olarak doğdun?"

"Birisi..." Genç adamın alnı daha da kırıştı. "Sizin *tanıdığınız* birisi."

"*Ben* seni tanıyor muydum?" Beate, müşterisinin yüzünü inceledi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Bu iddia nedense onu rahatsız etmiş-

ti. Bu tabii ki anlamsız bir şeydi, ama Beate müşterisiyle ilk seansını hatırladı. Daha ilk görüşte onu tanıdığını, bir yerlerden hatırladığını düşünmüştü. Sonra onun sadece kendisine başka birini hatırlattığını anlamış, ama o sırada bunun kim olduğunu çıkaramamıştı.

"Şimdi yine oradayım. Binanın önünde. Binayı apaçık görebiliyorum." Genç adam Beate'nin sorusunu cevaplamadı. Gözlerini açtı ve tavana baktı. Ama başka bir yere, başka bir şeye bakıyor gibiydi. "Bu bir istasyon. Artık bunu da anlayabiliyorum. Bir istasyondayım. Ayakta duruyorum. Küçük bir istasyon, ama arkamdaki bina büyük ve eski. Önümde, karşıdaki peronun gerisinde boş bir düzlük uzanıyor. Büyük bir nehir var..."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Yoğun konsantrasyon ifadesi bütün yüzüne yayılmıştı. Sonra birden başını salladı.

"Özür dilerim" dedi, seansın başından beri ilk kez Beate'ye bakarak. Özür diler gibi gülümsedi. "Kayboldu."

"Daha önceki hayatında beni tanıdığını söyledin."

Genç adam bacaklarını sarkıtarak doğruldu ve terapi masasının kenarına oturdu. "Bilemiyorum... sadece bir an öyle hissettim. Açıklamam ya da yorumlamam mümkün değil."

Beate bir an delikanlının söylediklerini düşündü. Sonra saatine baktı. Bir saat dolmuştu.

"Pekâlâ. Belki bir sonraki seansımızda aynı noktadan devam edebiliriz." Randevu defterini açtı. Bir sonraki randevunun gününü ve saatini kararlaştırdılar. "Sanırım bu haftaki seansımız senin için yararlı oldu" dedi. "Buraya gelmeye başladığından beri ilk kez bu kadar rahatlamış gözüküyorsun."

"Gerçekten de rahatladım." Genç adam gülümseyerek kapıya yöneldi. "Çok özel, çok huzurlu bir ruh haline yaklaştığımı hissediyorum. Japoncada bunun için bir kelime vardır..."

"Öyle mi?" dedi Beate kapıyı açarak. 12'deki müşterisi her an gelebilirdi.

"Evet" dedi genç adam kapıdan çıkarken. "Buna *zanşin* diyorlar."

12:40: Winterhuder Fährhaus, Hamburg

Winterhude vapur iskelesindeki kafe, Presidium'a oldukça yakındı. Fabel bazen ekibini buraya getiriyordu. Böylece, farklı bir ortamda, Cinayet Masası'nın havasından uzak bir yerde, yürüttükleri soruşturma hakkında daha rahat bir şekilde konuşma im-

kânı bulabiliyorlardı. Markus Ullrich sabah Fabel'i aramış, Fabel de ona bu kafede buluşmayı önermişti.

Fabel kafeye biraz erken gelip bir kahve söyledi. Garson onu mekânın düzenli bir müşterisi olarak tanıyordu, ama cinayet detektifi olduğundan tamamen habersizdi. Fabel çoğu insanın onu polise benzetmemesinden memnundu; kendisi de hiçbir zaman durduk yerde mesleğini açıklamıyordu. Sanki iki ayrı kimliği vardı. İki farklı Hamburg'da, iki farklı hayat sürüyordu. Bir içinde yaşadığı ve çok sevdiği şehir vardı, bir de polisliğini yaptığı şehir. Bu kadar zaman sonra bile hâlâ sık sık kendisi için doğru mesleğin bu olup olmadığını sorguluyordu. İşinde başarılıydı, ama her yeni soruşturma, bir insanın başka bir insana yaptığı her yeni zalimlik ondan bir şeyler alıp götürüyordu. Bir kez daha Polizei Hamburg'a girmeye karar vermemiş olsa neler yaşayacağını, kim olacağını düşünmeye daldı. Bu arada, cüzdanında Roland Bartz'ın kartının durduğu bir an olsun aklından çıkmıyordu. Bu kart normal yaşama dönüş bileti gibiydi.

Ullrich'in tıknaz bedeniyle merdivenlerden inip kafeye girdiğini görünce, daldığı düşüncelerden sıyrılıverdi. Ullrich'in üstünde koyu renk bir takım elbise, koyu bir gömlek ve kravat, elinde de küçük bir evrak çantası vardı. Sanki Fabel'e sigorta poliçesi satmaya geliyordu. Fabel, takım elbiseli genetik profesörü von Halen'i hatırladı. Artık sanki herkes "işadamı" olmuştu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi Ullrich'in elini sıkarken. "Cinayet kurbanlarının geçmişi düşünüldüğünde, hiç değilse birisi hakkında arşivinizde bazı özel bilgiler olabilir diye düşündüm."

İki adam yerlerine oturdular ve konuşmaya devam etmek için garsonun siparişlerini alıp uzaklaşmasını beklediler.

"Sizin için bazı ilginç bilgiler buldum Herr Fabel" dedi Ullrich. Kucağında duran evrak çantasına hafifçe vurdu. Sanki çantada bir hazine saklıyordu. Sonra, gayet temkinli bir şekilde çantayı yere bıraktı ve "Buna daha sonra geleceğiz" der gibisinden bir hareket yaptı. "Konuşmamız gereken çok şey var, ama öncelikle Maria Klee olayını açıklığa kavuşturmak istiyorum. Umarım ona çok sert davrandığımı düşünmemişsinizdir. Ama Frau Klee çok önemli bir operasyonun geleceğini riske attı."

"Doğrudan Kriminal Şube Müdürü van Heiden'e gitmek yerine meseleyi ilk önce bana açmanızı tercih ederdim."

Ullrich omuz silkti. "Böyle bir yol izleme şansım yoktu. Operasyonu idare edenler, Frau Klee'nin çalışmalarını berbat etme-

sinden dolayı çileden çıkmışlardı. Bunun özellikle LKA6'dakiler için geçerli olduğunu belirtmeliyim. Son derece hassas bir operasyon söz konusu."

"Ama Allah aşkına Ullrich, ekibimin Vitrenko soruşturmasının ne kadar *içinde* olduğunu biliyorsunuz."

"O bundan önceki bir soruşturmaydı. Kusura bakmayın Fabel, hayat devam ediyor. Biz Vitrenko'nun *şu anda* yarattığı tehditle ilgileniyoruz. Bu da Polizei Hamburg'un tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir tehdit. BKA'dan, LKA6'dan, Federal Sınır Polisi'nden, Köln Polisi'nin organize suçlar biriminden pek çok kişiyle birlikte çalışıyoruz. Bu operasyon için çok büyük bir insan kaynağı seferber ediliyor. Size açıklayamayacağım için özür dilerim, ama işin çok karışık siyasi yönleri de var. Sadece durumu doğrudan amirinize aktarmak zorunda kaldığımı bilmenizi isterim."

"Madem öyle düşünüyorsunuz" dedi Fabel.

"Her neyse..." Ullrich evrak çantasını kaldırdı. "Benden istediğiniz gibi, iki cinayet kurbanı hakkında da biraz araştırma yaptım."

"Sonuç?"

"Bağlantılar çok açık olmasa da, Hamburg Kuaförü denen kişinin kurbanlarını rastgele seçmediğini düşündürecek çok fazla rastlantı var. Tahmin ettiğiniz gibi, Hamburg LKA'da ve Federal BKA'da Hans-Joachim Hauser hakkında istihbarat dosyaları bulunuyor. 1980'lere kadar son derece aktifmiş. Bunun ilginizi çekeceğini düşündüm. En azından geçmişini öğrenmiş olursunuz. Dosyanın bir kopyasını çıkardım..." Ullrich çantasından kalın bir dosya çıkarıp demir kafe masasının beyaz yüzeyine bıraktı. Dosyanın soluk sarı kapağında içeriği hakkında bilgi veren hiçbir şey yoktu. Fabel tam dosyayı alacaktı ki, Ullrich elini üstüne koydu. "Lütfen bu dosyayı iyi *koruyun*. Kopya bile olsa birilerinin eline geçmesi büyük bir sıkıntı yaratır. Aslında bu dosyanın içinde sizi şaşırtacak fazla bir şey yok Herr Fabel. Ama daha ilginç bir şey var." İkinci bir dosya çıkarıp diğerinin üstüne koydu. "BKA'da ikinci kurban hakkında da o döneme ait bir dosya var."

Fabel öne doğru eğildi. "Griebel gözetim altında mıymış?"

"Buna şaşıracağınızı biliyordum" dedi Ullrich gülümseyerek. "İlk bakışta Hauser ile Griebel arasında doğrudan bir bağlantı göremedim. Sadece, sizin de söylediğiniz gibi, aşağı yukarı aynı yıllarda Universität Hamburg'da okumuşlar ve farklı düzeylerde de olsa ikisi de siyasi faaliyetlere katılmışlar. Ama asıl ilginç olan,

ikisinin de sonradan RAF-Umfeld denen yapılanmaya dahil olduklarından şüphelenilmesi."

"Griebel'in de mi?" Fabel bu terimi biliyordu. "RAF-Umfeld" terimi, Kızıl Ordu Fraksiyonu/Baader-Meinhof çetesine ve diğer terör örgütlerine finansal ya da lojistik destek veren genel bir yandaş ağını ifade etmek için kullanılıyordu.

"Griebel de" dedi Ullrich. "Bildiğiniz gibi, 1970'ler ve 1980'ler boyunca Almanya'daki anarşist terör örgütleri bu yapılanmalardan destek aldılar. Başlangıçta çoğu orta sınıf liberallerden oluşan ve anarşistlerin faaliyetlerine mali destek sağlayan 'Schili', yani 'şık sol' vardı. Çoğu, solcu avukatlar, gazeteciler, üniversite hocaları ve benzerlerinden oluşan bu tipler, anarşistlerin 'doğrudan eylem' faaliyetlerine destek olmak için para bağışında bulunuyordu. Ne var ki, 'doğrudan eylem' zamanla şık restoranları basmaktan, devlet dairelerinin duvarlarına sloganlar yazmaktan veya gazetecilere çıplak poz vermekten çıkıp adam kaçırmalara, cinayetlere ve bombalamalara dönüştü. Eylemciler teröristlere dönüşmüştü ve şık solcular artık bunları tasvip etmiyordu. İşler bu noktaya varınca sapla saman birbirinden ayrıldı. Terör örgütleri sonunda, yasadışı olmayan işlerle uğraşan çekirdek bir yandaş grubundan destek görür hale geldiler."

"Biliyorum" dedi Fabel. "'Legal kanat' denen şey."

"Aynen. Ama 'legal kanat'ın yanı sıra, ülke çapında bir yedek yapılanma da vardı. Bu insanlar gerektiğinde ana terör örgütünün eylemlerini finanse edecek ya da destekleyecek eylemlerde bulunmak, hatta belki dikkat çekecek cinayetler işlemek için hazır durumda bekliyorlardı. Ama dışarıdan bakıldığında dikkat çekmeyen, normal hayatlar sürüyorlardı. Terör örgütleri genellikle, protest hareketlere ya da herhangi başka bir siyasi faaliyete resmen bulaşmamış insanları tercih ediyordu." Ullrich dosyaları Fabel'e doğru itti. "Bu dosyalarda Hans-Joachim Hauser'in 'legal kanat' üyesi olduğundan şüphelenildiğini göreceksiniz. 'Dava'yı açıkça desteklemiş, ama yasalara aykırı bir şey yapmamış. Herr Dr. Griebel'in ise yedek yapılanma içinde yer alıyor olabileceği düşünülüyormuş."

"Ya örgütün adı? Kızıl Ordu Fraksiyonu'yla bağlantıda olduklarından mı şüpheleniliyormuş?"

"Burası da önemli. Bildiğiniz gibi, gruplar arasında epey bir geçişkenlik vardı: Sosyalist Hastalar Kolektifi, Devrimci Hücreler, Rote Zora ve Baader-Meinhof çetesi gibi. Ayrıca, başka kelime bulamıyorum, *serbest* çalışan pek çok kişi de vardı. Sizin de mes-

lek hayatınızın başlarında bu tür bir fraksiyonla karşı karşıya geldiğinizi biliyorum."

Fabel hızla başını salladı. Ullrich, Hendrik Svensson'un Radikal Eylem Grubu'nun 1983'te gerçekleştirdiği Commerzbank saldırısını kastediyordu. Bu olayda Franz Webern öldürülmüş, Fabel yaralanmış ve hayatını kurtarmak için bir insanı öldürmek zorunda kalmıştı Fabel, Ullrich'in muhtemelen bir tarihte onun geçmişini de kontrol ettiğini düşündü ve bundan rahatsız oldu. Ama sonuçta Markus Ullrich'in işi buydu.

"Hatırlayacaksınız" diye devam etti Ullrich, "Meinhof, Baader, Ensslin ve Raspe 1976'da ve 1977'de Stammheim Hapishanesi'nde intihar ettikten sonra Almanya'da yürütülen terör faaliyetleri bütünlüğünü yitirdi ve çok parçalı bir hal aldı. Bu, bizim işimizi daha da güçleştirdi. Aynı zamanda, şiddet eylemlerinin düzeyinin ve yoğunluğunun artmasıyla da sonuçlandı. Aslına bakarsanız, Hauser de, Griebel de öncelikli şüpheliler arasında değilmiş ve aralarında bir bağlantı olduğunu düşündürebilecek bir durum da yok. Bazı ortak tanıdıkları var, ama o işlere ucundan bulaşan herkes için geçerli bir durumdur bu. Ama Griebel hakkında ek bilgiler var."

"Yaa?"

"Dosyasına bir süre önce eklemeler yapıldığını fark ettim. Daha birkaç yıl önce yeniden kontrol edilmiş. Bunun araştırma alanıyla ilgili olduğunu sanıyorum. Uzmanlık alanının neden ilginç bulunduğunu bilemiyorum, ama terörle mücadele ekibimiz Griebel'in faaliyetlerine yeniden bakma ihtiyacı hissetmiş. Ama bu da yüksek öncelikli bir izleme değil. Her neyse... size iyi okumalar."

"Yardımınız için gerçekten çok teşekkür ederim" dedi Fabel. Bu sırada yemekleri de gelmişti.

"Hiç önemli değil. Sizden tek ricam, kurbanların siyasi geçmişlerinin cinayetlerle bağlantılı olduğuna karar verirseniz beni bundan haberdar etmeniz. Bu soruşturmanın bizi ilgilendiren bir *boyutu* ortaya çıkabilir. Ve bu arada Herr Fabel..." Ullrich aklındakini söyleyip söylememeye karar veremiyor gibiydi.

"Evet?"

"Dikkatli olun. Dosyalara bakınca göreceğiniz gibi, geçmişte faaliyetlerini takip ettiğimiz kişilerden bazıları bugün önemli mevkilere geldiler. Bunun için Gerhard Schröder'in bakanlarına bakmanız yeterli. Dışişleri bakanımız sokaklardaki şiddet eylemlerine katıldığını kabul etti, İçişleri bakanımızsa Baader-Meinhof çetesinin savunmasını üstlenen avukatlardan biriydi." Ullrich, Ul-

rike Meinhof'un kızı Bettina Röhl'ün, bir polise saldırırken çekilmiş fotoğraflarını basına vermesiyle geçmişi açığa çıkan Joschka Fischer'den ve mesleki kariyerinin başlarında teröristlerin avukatlığını yapmış olan Otto Schily'den bahsediyordu. "Ayrıca, bizim şehrimizde de büyük hırsları olan benzer kişiler var."

"Müller-Voigt gibi mi?"

"Aynen. Soruşturmanız oralara kadar uzanırsa kendinize dikkat edin."

Fabel acı acı güldü. "Siyasetçilerin üstüme gelmelerinden korkmuyorum" dedi. "Artık bu tip şeylere alıştım."

"Tek sorun siyasetçilerin üstünüze gelmesi değil" dedi Ullrich. "Yedekler denen insanlardan hiçbirinin artık o saçmalıklara inandığını sanmıyorum, ama bu insanlar yirmi yıldır *normal* hayatlar sürüyorlar. Bazılarının kendilerini korumak için her şeyi yapabileceklerinden eminim. Dediğim gibi, dikkatli olun."

19:30: Pöseldorf, Hamburg

Fabel öğleden sonrayı BKA dosyalarını okuyarak geçirdi. Her şey Ullrich'in açıkladığı gibiydi. Hauser ve Griebel aynı ortamlarda yaşamışlar, benzer yollardan geçmişler ve aynı insanlarla tanışmışlardı, ama bu yolların herhangi bir noktada kesiştiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Yine de, en azından birbirlerinden haberdar olmaları imkânsız değildi. Ayrıca, Emniyet görevlilerinin aralarında bir ilişki tespit edememiş olması, gerçekte hiç tanışmadıkları anlamına gelmiyordu.

Susanne Adli Tıp Enstitüsü'nde geç saatlere kadar çalışacağı için Fabel eve tek başına döndü. Ullrich'le yediği öğle yemeğinden sonra fazla acıkmamıştı. Dolaptan bir sandviç ve bir şişe Jever aldı, oturma odasına geçti ve yemeğini önündeki sehpanın üstüne, bilgisayarının ve dosyalarının yanına koydu. Birasını yudumlarken bir süre geniş pencerelerinden Alsterpark'ı ve çökmekte olan akşamın ışıklarında yumuşak ışıltılar saçan Alster'in sularını seyretti. Bu manzaranın ona huzur vermesini beklerdi, ama tam olarak adını koyamadığı bir şey onu rahatsız ediyordu. Fabel düzenli bir adamdı; yaşadığı evrende dengeye, hayatının işleyişinde mantığa ihtiyacı vardı. Çoğu düzenli insanda olduğu gibi, bu ihtiyaç sık sık içini saran kaostan duyduğu korkudan kaynaklanıyordu. Bu paranoyakça korkunun Kristina Dreyer'de ulaştığı düzeyi görmek onu ürkütmüştü. İki cinayet kurbanı arasındaki zayıf bağlantılar ve kaba tesadüfler, Fabel'in düzen ihtiya-

cını kamçılıyordu. Kurbanlara belli bir mesafeden baktığında iç içe geçmiş bir ilişkiler ağı görür gibi oluyor, ama biraz yaklaştığında bu ilişkiler güçlü bir rüzgârda kalmış bir örümcek ağı gibi darmadağın oluyordu.

Daire kapısı açıldı ve Susanne'nin geldiğini haber veren sesi duyuldu. Susanne oturma odasına girdi, anahtarlarını, çantasını ve cep telefonunu fırlatıp bitkin bir halde Fabel'in yanına, kanepeye yığıldı. Öpüştüler.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu Fabel.

Susanne yorgun bir tavırla başıyla evet işareti yaptı. "Senin için de mi?"

"Fena halde kafam karıştı. Sana bir kadeh şarap getireyim." Mutfaktan şarap kadehiyle dönen Fabel, Ullrich'le konuştuklarını ve dosyalardaki bilgileri anlatmaya başladı. "Sence yanlış bir yolda mı ilerliyorum? Yani kurbanların kişisel tarihlerine yoğunlaşarak yanlış bir iş mi yapıyorum?"

"Açıkçası... bence öyle." Susanne'nin sesinden yorgunluğun yanı sıra hafif bir kızgınlık da seziliyordu. Fabel birlikte geçirdikleri boş zamanlarında işten konuşmama kuralını ihlal etmişti. "Meseleyi gereğinden fazla karmaşıklaştırıyorsun. Baştan düşün. Cesetlerin ne hale getirildiklerine bak. Katilin küçük ritüellerini, mesela kafa derilerini sergilemek için bir yerlere asmasını düşün. Bu bir psikopatın işi. Kurbanların geçmişlerinin benzer olmasına anlam yüklüyorsun, ama hemen hemen yaşıt oldukları için geçmişlerinin benzer olması çok doğal. Çok daha basit bir açıklaması olabilir cinayetlerin. Katil orta yaşlı adamlara psikotik bir düşmanlık besliyor bile olabilir. Cesetlerin durumu da çok açık bir psikoz göstergesi. Siyasi cinayetler çok farklıdır. Yüzde doksanı suikasttır. Sokağa bomba koymak, kurbanın kafasına kurşun sıkmak gibi şeylerdir."

Fabel birasından bir yudum aldı. "Galiba haklısın" dedi ve yerinden kalktı. "Neyse, sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

19:40: Schanzenviertel, Hamburg

Stefan Schreiner, Schanzenviertel'i çok seviyordu. Burası onun için Hamburg'un en canlı, en renkli, en hareketli kesimiydi. Evi de, devriye gezdiği yer de buradaydı.

Schreiner, Polizei Hamburg'un üniformalı biriminde yedi yıldır komiserdi ve son dört yıldır Schanzenviertel'de devriye geziyordu. Schanzenviertel'in havasına uyum sağlamış olmakla gurur duyuyordu. Mağaza sahipleri, semt sakinleri, hatta ufak tefek

uyuşturucu işleri yapanlar bile onu iyi huylu ve babacan bir polis olarak görüyordu. Ama Stefan Schreiner'in, arada ufak tefek kabahatleri hoş görmekle birlikte, aslında dürüst, işine bağlı ve işini bilen bir polis olduğu da çok iyi biliniyordu.

Bununla birlikte, akşam vardiyası için yanına verilen polis memuru için aynı şeyleri söylemek mümkün değildi. Peter Reinhard omuzlarında mavi Polizeimeister[8] apoleti taşıyordu, yani Schreiner'in astıydı. Schreiner'e göre zaten Reinhard'ın Polizei Hamburg'da görüp görebileceği en yüksek rütbe Polizeimeister'likti. Astının iki elinde plastik kapaklı kâğıt kahve bardaklarıyla büfeden arabaya yürüyüşünü izledi. Reinhard zamanının önemli bir kısmını spor salonlarında ağırlık kaldırarak geçiren iriyarı bir adamdı ve yürüyüşünde çok belirgin bir kabadayı havası vardı. Schanzenviertel'de görev yapan bir polis için dayılanmak hiç de iyi bir özellik değil, diye düşündü Schreiner. Burada köprüler kurmak için çok uğraşmıştı ve Reinhard gibi bir adamla ortalıkta dolaşmaktan hoşlanmıyordu.

Reinhard, metalik gri ve mavi renkli Mercedes polis aracının ön yolcu koltuğuna güçlükle yerleşerek elindeki kahve bardaklarından birini Schreiner'e uzattı. Bunu yaparken kahve lekesi olmasın diye lacivert kravatını ve gömleğinin önünü düzeltmeyi de ihmal etmedi.

"Bu yeni üniformalar süper, değil mi?" dedi.

"Fena değil." Bu, Schreiner'in fazla önemsediği bir konu değildi. Bir yıl önce, geleneksel yeşil ve hardal rengi Polizei Hamburg üniformaları yerine lacivert üniformalar kullanılmaya başlanmıştı.

"Bana Amerikan polisinin üniformalarını hatırlatıyor" dedi Reinhard. Bir an durakladı. "N-Y-P-D..."[9] Harfleri İngilizce okunuşuyla söylemişti. "Öncekiler berbattı. Orman korucularına benziyorduk."

"Hı hı..." Schreiner, arkadaşını yarım kulakla dinliyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve dar sokaktan aşağıya inmekte olan bir bisikletliye baktı. Semtte bisikletle devriye gezmenin ne kadar hoş olacağını düşündü. Başka semtlerde bu yapılıyordu. Bunu amirlerine söyleyecekti. Bisikletli onlara yaklaşıyordu. Schreiner, Reinhard'ın bisiklete sığamayacağını düşünüp bu fikre daha da ısındı.

"Yani, ne bileyim, bunlar gerçekten *polis* üniforması." Reinhard, arkadaşının konuşmaya katılmamasından hiç rahatsız olmamış gibiydi. "Sonuçta, lacivert polisin uluslararası rengidir."

8. Polis şefi. (ç.n.)

9. New York Police Department (New York Emniyet Müdürlüğü). (ç.n.)

Bisiklet polis aracının yanından geçti. Schreiner bisikletliyi başıyla selamladı, ama bisikletli karşılık vermedi. Schanzenviertel'lilerin polise karşı ihtiyatlı, hatta bazen düşmanca davranmaları alışılmadık bir durum değildi. Radikalliğin daha baskın olduğu dönemlerde ortalama bir Viertel'li için polis faşist bir güçtü ve o günler henüz tam unutulmamıştı.

"Lanet olsun!" Schreiner birden harekete geçti. Kahvesini sertçe Reinhard'a uzattı ve astının o sevgili mavi polis gömleğine kahve dökülmesine sebep oldu. Aracın kapısını hızla açarak dışarı fırladı.

"Hey, bir dakika! Dur!" diye bağırdı bisikletlinin arkasından. Bisikletli omzunun üstünden Schreiner'e baktı ve var gücüyle pedallara asılarak kaçmaya başladı. Schreiner hemen arabaya döndü, kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı. Sonra, arabayı hızla hareket ettirdi ve Reinhard'ın gömleği bir kez daha kahve içinde kaldı.

19:30: Pöseldorf, Hamburg

"Anlamadığım bir şey de" dedi Fabel, Susanne'nin önüne bir tabak makarna bırakırken, "BKA'nın neden kısa bir süre önce Griebel hakkında yeni bir soruşturma yürüttüğü. Griebel'in araştırmalarında ulusal çıkarları ilgilendiren ne olabilir ki?"

"Epigenetikçi olduğunu mu söylemiştin?" Susanne hızla makarnasını yemeye başladı, ama makarna henüz çok sıcak olduğu için elini ağzının önünde yelpaze gibi sallamak zorunda kaldı. "Ne üzerine çalışıyormuş?"

Fabel bildiği ve anladığı kadarıyla Griebel'in çalışmalarını özetledi. "İlgilendiği diğer şeyler, ne bileyim, aktarılan bellek falan, bana pek de bilimsel gelmedi."

"Düşündüğün gibi değil aslında" dedi Susanne. "Kuşaktan kuşağa geçen DNA'nın büyük bir kısmının bilinen bir işlevi yok. İnsan genomunun haritası çıkarılınca, DNA'larımızın yüzde 98'inin 'işe yaramaz DNA' olduğu ortaya çıktı. Bilimsel adıyla söylersek 'kodlamayan DNA'."

"Sence bu DNA ne işe yarıyor?"

"Kim bilir. Bazı bilimciler bunların retrovirüslere karşı zaman içerisinde birikmiş savunmalar olduğunu düşünüyor. Türümüzün tarihi boyunca savaşmak zorunda kaldığı onca hastalığı düşün. Bazıları da bunlardan bazılarının henüz bilmediğimiz bazı spesifik işlevleri olduğuna inanıyor. Bir teoriye göre, içgüdüsel davranışları bu DNA'lar yoluyla tevarüs ediyoruz, hatta bunlar genetik

anıları taşıyor. Yani, bir kişinin fiilen yaşadıkları soyundan gelen kişilere de geçebiliyor."

"Bütün bunlar bana pek inandırıcı gelmiyor."

"Bunlar benim alanımın dışında, tabii" dedi Susanne, omuz silkerek. "Ama bazı yerlerde karşıma çıktı. Bazı irrasyonel korkuların ya da fobilerin işe yaramaz DNA denen DNA'larda depolandığı yolunda bir teori de var. Örneğin yükseklik korkusu, bir atamızın düşerken ya da başka birinin düşüşünü gördüğünde yaşadığı travmanın kodlanmış olmasından kaynaklanıyor olabilir. Doğrudan yaşadığımız bazı travmalar, bizde nasıl ateş korkusu, klostrofobi falan yaratabiliyorsa, böyle bariz bir kaynağı olmayan fobiler de genetik yolla aktarılmış olabilir."

Fabel, Maria'nın yaşadığı travmadan sonra gelişen dokunulma korkusunu hatırladı. Bu tür korkuların kuşaktan kuşağa aktarılıyor olabileceği düşüncesi ürpermesine neden oldu.

"Ama bütün bunlar spekülasyon, değil mi?" dedi.

"Normal kromozom aktarımıyla açıklanamayan pek çok şey var. Mesela laktoz toleransı. Normalde başka bir türün sütünü içemiyor olmamız gerekirdi. Ama sığır, keçi, yak gibi hayvanların yaygın olarak beslendiği kültürlerde bu hayvanların sütüne karşı bir tolerans gelişmiş. Ama bu toleransı her kuşağın yeniden geliştirmesi gerekmiyor. Kazanılan tolerans yeni kuşaklara da aktarılıyor. Ve bu, doğal seçilimle ya da doğuştan sahip olunan DNA'ların aktarılmasıyla açıklanamıyor. Genetik aktarım için başka bir mekanizma olmalı."

Fabel'in yüzünde tam olarak anlayamadığı şeyler üzerinde derin derin düşünen bir adamın ifadesi oluşmuştu. "Peki anılar? Sence anıların da kuşaktan kuşağa aktarılması mümkün mü?"

"Açıkçası, bilemiyorum. Bence temel sorun, buradaki mekanizmaların tamamen farklı olması ve birbirinden farklı şekillerde çalışması. Anılar nörolojik fenomenlerdir. Tamamen sinapslarla, beyin hücreleriyle, sinir sistemiyle ilgilidir. DNA aktarımıysa genetik bir süreçtir. Bir sürecin öbürünü hangi biyomoleküler mekanizma aracılığıyla etkileyebileceğini anlamıyorum."

"Ama?.."

"Ama, içgüdüsel davranış açıklanması güç bir şey. Biyolojik tür olarak kökenlerimizle ilgisi olmayan daha soyut nitelikteki içgüdüleri açıklamak daha da güç. Tabii, Jung'un psikolojisiyle psikoloji bilimi tüm bunları tartışmak zorunda kaldı. Jung bu teorileri çok aşırı noktalara taşımıştı, ama benim de ilginç bulduğum bazı basit ve yaygın deneyimler var."

"Ne gibi?"

"Mesela Sylt'teyken, ilk kez Sylt'e geldiğinde orayı doğduğundan beri tanıyormuşsun gibi geldiğini söylemiştin bana. Bu oldukça yaygın bir psikolojik... *deneyim*. Sanırım, buna deneyim denebilir. Mesela, hayatında bırak Almanya'yı, Bavyera'nın bile dışına çıkmamış bir çiftçi, günün birinde sözgelimi İspanya'ya tatile gidiyor. Ama o ana kadar İspanya'yı hiç merak etmemiş bu çiçeği burnunda turist, ücra bir dağ kasabasına gittiğinde, açıklanması mümkün olmayan bir aşinalık duygusu yaşıyor. Şatonun, kasabanın eski mahallesinin, nehrin falan nerede olduğunu *içgüdüsel* olarak biliyor. Sonra Oberbayern'deki evine döndüğünde garip bir şekilde sıla hasreti çekiyor."

"Bu yaygın bir şey, öyle mi?"

"Denebilir. Şu anda bu fenomeni açıklamaya yönelik pek çok çalışma yürütülüyor. Bu arada, dikkat et, bu, déjà vu denen şeyin gelişmiş şekli falan değil. Bu insanlar hayatlarında hiç görmedikleri bazı yerler hakkında spesifik bilgilere sahipler."

"Peki bunun anlamı ne? Reenkarnasyonun kanıtı mı yani bunlar?"

"Pek çok insan öyle düşünüyor. Bu saçma tabii, ama bunun mantığını... ya da istersen mantıksızlığını diyelim, anlayabiliriz. Ama bazı önemli psikologlar ve genetikçiler, bu deneyimlerin bir tür genetik belleğin ya da aktarılan belleğin kanıtı olabileceğini düşünüyor. Ama dediğim gibi, nörolojik ya da psikolojik bir fenomen olan belleğin, DNA'nın biyomoleküler yapısına nasıl aktarıldığını ve yazıldığını anlayamıyorum. Ben bu deneyimlerin, hayat boyu okunan, belgesellerden edinilen bilgilerin bir araya gelmesiyle yaşandığını düşünme eğilimindeyim. Bu bilgiler bilinçaltında dağınık durumda bekliyor ve bir noktada bir nesnenin tanınmasıyla bir araya geliyor olabilir. Örneğin, Bavyeralı çiftçi otobüsten inerken bir kilisenin kulesini görüyor ve déjà vu'ye benzer garip bir aşinalık duygusu yaşıyor, çünkü bilinçaltı bu imgeyi kullanarak, bilinçaltındaki bilgi yapbozunun parçalarını bir araya getiriyor."

"Ama Gunter Griebel gibi başka bilimciler, bunun hepimizin taşıdığı DNA çorbasıyla ilgili olduğunu düşünüyor."

"Evet. Mesela, bu açıklamaya göre, bizim Bavyeralı çiftçinin uzak bir atası İspanya'nın bu kasabasında yaşamıştı, çiftçi de bu atasının anılarını miras aldı. Ama tabii hepimizin yaşadığı başka bir fenomen daha var. İlk kez karşılaştığımız biriyle daha önce bir yerlerde karşılaşmış olduğumuz duygusu. Karşımızdakinin sadece görünüşü değil, kişiliği de bize tanıdık geliyor. Hiçbir dayana-

ğı olmadığı halde bir kişiyi anında sevmeye ya da sevmemeye başlamamız için de aynı şey geçerli. Reenkarnasyoncular bir grup insanın tüm hayatlarında birbirlerine bağlı oldukları düşüncesini çok severler. Yeni hayatımızda bu insanlarla yeniden karşılaşınca onları hemen tanıyormuşuz."

Fabel buzdolabına gidip bir Jever daha aldı. "Peki, bu fenomenin gerisindeki bilimsel teori?"

"Ne bileyim Jan, nereden baktığına bağlı. Bir psikiyatr olarak, asılsız bir tanıma duygusu yaratabilecek onlarca psikolojik faktör sayabilirim sana, ama bu konuda bazı çılgınca teoriler olduğunu da biliyorum. Ama sonuçta bu gezegende yaşayan her insan bir şekilde akraba. Ne kadar uzak olursa olsun bir noktada herkesin ortak bir genetik atası var. Şu anda dünyada altı buçuk milyar civarında insan yaşıyor. Ama sadece üç bin yıl öncesine, hani bana anlattığın Batı Çin'de bulunan o mumyalaşmış insanların yaşadığı zamana gidersek, bütün dünyada herhalde, kaç oluyor... iki yüz milyondan az insan yaşıyordu. Hepimiz aynı temaların çeşitlemeleriyiz. Aynı temalar sürekli tekrarlanıyor. Dolayısıyla, aynı kişiliğe ve aynı yüz hatlarına sahip insanların tekrarlanması çok doğal. Üstelik hepimiz belli yüz hatlarını belli kişiliklerle ilişkilendirmeye ve insanların görünüşlerinden yola çıkarak yargılarda bulunmaya eğilimliyiz. Sadece yüz hatlarına bakarak ve benzer görünüşteki insanlarla yaşadığımız deneyimlere dayanarak bir insanın zeki, cana yakın ya da kibirli göründüğünü söyleyiveriyoruz. Ve bazen de yeni tanıştığımız insanları daha önceden tanıdığımızı hissediyoruz, çünkü benzer görünüşe ve kişiliğe sahip bir grup insanı bir araya getirip karma bir tablo oluşturuyoruz."

Susanne şarabından bir yudum aldı ve omzunu silkti. "Bu reenkarnasyon değil, sadece tesadüf."

19:42: Schanzenviertel, Hamburg

Aslında külüstür bir bisikletin Mercedes marka bir polis aracına rakip olması düşünülemezdi. Ne var ki, Schanzenviertel, park etmiş arabalarla çevrili dar sokaklardan oluşan bir labirentti ve Stefan Schreiner sürekli olarak bir gaza, bir frene basmak zorunda kalıyordu. O karşısına çıkan engellerle ve dönemeçlerle boğuşurken, Peter Reinhard da kahve bardaklarının plastik kapaklarını kapatmak ve bardakları arabanın bardak tutacaklarına yerleştirmek için savaş veriyordu.

"Neler olduğunu anlatır mısın lütfen?" Reinhard bir parça kâ-

ğıt havlu bulup gömleğini silmeye başladı.

"O bisiklet..." dedi Schreiner, gözlerini avından hiç ayırmadan, "çalıntı."

Tek yönlü bir caddeye girmişlerdi ve bu caddenin kaldırım kenarları da park etmiş arabalarla doluydu. Geriye dönme şansları yoktu. Bisikletli bu durumun kendisine kazandırdığı avantajı fark edip aniden durdu ve Schreiner'i de fren yapmak zorunda bıraktı. Ama Schreiner araçtan inecek zaman bulamadan, bisikletli park yapmış iki aracın arasından kaldırıma çıktı ve ters yönde ilerlemeye başladı. Schreiner aracı geri vitese aldı, koltuğunda geriye döndü ve caddenin genişliğinin ve trafiğin izin verdiği bir hızla geri geri gitmeye başladı.

"Ne yani?" dedi Reinhard, duyduğu şeye inanamayarak. "Çalıntı bir bisiklet için mi her tarafım kahve içinde kaldı?"

"Bu sıradan bir bisiklet değil." Schreiner arabanın kıçını savurarak Lipmannsstrasse'ye sokup bir an durdu. Sonra, keskin bir lastik sesi çıkararak yeniden bisikletlinin peşine düştü. "Bisikletin sahibi Hans-Joachim Hauser'di. Bu adam onun katili olabilir."

Bisikletli, park etmiş araçların polis aracının hızını kesmesinden kaynaklanan avantajını kaybetmişti; yeniden kaldırıma çıktı. Reinhard koltuğunda öne eğildi. Gömleğine dökülen kahveyi tamamen unutmuştu. "O zaman yakalayalım şu pezevengi."

Viertel'i iyi bildiği anlaşılan bisikletli aniden sola döndü, Efflerstrasse'ye girdi ve tek yönlü trafiğe karşı ilerlemeye başladı. Schreiner hızla frene basarak, üstüne gelen Volkswagen'e çarpmaktan son anda kurtuldu. Arabadan atladı ve Volkswagen sürücüsünün küfürleri arasında, Reinhard'la birlikte bisikletlinin arkasından koşmaya başladı. Bisikletli hızla uzaklaşıyordu. Arkasına bakıp polislere sırıttı ve zaferini ilan eder gibi yumruğunu kaldırdı. Ama bu zafer kısa sürdü. Kaldırımda neler olup bittiğinden habersiz bir sürücü, park ettiği arabasının kapısını birden açtı ve kapının kenarının hızla ilerleyen bisiklete değmesi bile bisikletin binalardan birinin duvarına fırlamasına yetti. Sırtüstü yuvarlanan bisikletli yaralanan dizini tutarken, iki polis tepesinde bitip tabancalarını onun kafasına doğrulttular.

"Yerde kal!" diye bağırdı Reinhard, sersemleyen bisiklet hırsızına. "Ellerini başının üstünde iki yana aç." Bisikletli söyleneni hemen yaptı.

"Tamam, tamam..." dedi üstüne çevrilmiş tabancalara bakarak. "Suçumu kabul ediyorum. Evet, bu Allah'ın belası bisikleti çaldım."

21:10: Presidium, Hamburg

Fabel'e göre, Cinayet Masası'nın sorgu odasında oturan soluk yüzlü, sarı saçlı genç adamın Hans-Joachim Hauser cinayetiyle alakasının olmadığı açıktı. Leonard Schüler üstüne araba farları çevrilmiş bir hayvan gibi bakıyordu. Fabel küçük bir adi suçlu olan Schüler'in sabıka kayıtlarına da bakmıştı. Bu adam Hauser'in katili olacak biri değildi.

Fabel geri çekildi ve kapının yanındaki duvara yaslandı. Sorguyu Anna ve Henk'in yürütmesini istiyordu.

"Hiçbir cinayet hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedi Schüler. Bir Anna'ya, bir Henk'e bakıyordu. Söylediklerine inanıp inanmadıklarını anlamaya çalışır gibiydi. "Yani, Hauser diye bir adamın öldürüldüğünü *duydum*, ama tutuklandığım ana kadar bisikleti aldığım yerin onun evi olduğundan bile haberim yoktu."

"Ya?" dedi Anna gülümseyerek. "Sana kötü bir haberim var: Şu anda elimizdeki tek şüpheli sensin. Herr Hauser akşam saat on civarında evine geldi ve bisikletini zincirledi, sonra sabah dokuzda temizlikçisi onu saçsız bir halde buldu. Bu süre zarfında onun yakınında olduğunu bildiğimiz tek bir kişi var. O da sensin."

"Ama ben onun yakınında değildim ki" diye karşı çıktı Schüler. "Evine ayak basmadım. Sadece bisikletini gördüm ve çaldım."

"Saat kaçta oldu bu iş?" diye sordu Henk.

"On bir civarında olmalı. On bir buçuk da olabilir. Arkadaşlarla içtik. Galiba biraz fazla kaçırdım. Caddede yürürken bisikleti gördüm. Hazır bir bisiklet bulmuşken neden yürüyeyim, dedim. Yaptığım sadece muziplikti. Bisiklet zincirliydi, ama kilidi açmayı başardım."

"Neyle? Öğrendiğimiz kadarıyla Herr Hauser bisikletine pek düşkünmüş. Herhalde bisikleti için çok sağlam bir kilit almıştır."

"Yanımda tornavida vardı..." Schüler bir an durup ekledi: "Ve de bir pense."

"İçki içmeye giderken ceplerini hep bu tür alet edevatla mı doldurursun?" Henk bir plastik kanıt torbasını gürültüyle masaya attı. "Bunlar bu akşam tutuklandığında üstünden çıkanlar. Tornavida, pense, demir testeresi ağzı ve -bu hakikaten enteresan- iki çift lateks ameliyat eldiveni. Anladığım kadarıyla, nöbetçi doğramacılık ve ek iş olarak da cerrahlık yapıyorsun."

Schüler bir kez daha bakışlarını Henk ile Anna arasında gezdirdi. Onlardan ne söylemesi gerektiğine dair bir ipucu bekler gibiydi.

"Bak Leonard" dedi Henk. "Özel mülklere izinsiz girmek su-

çundan üç kez, otomobil hırsızlığından bir kez hüküm giymişsin. Devriye arabası seni durdurmaya çalıştığında bu yüzden kaçtın. Çalıntı bir bisikletle yakalanmaktan o kadar korkmana gerek yoktu; onu bir kenara atılmış halde bulduğunu söyler geçerdin. Ama sen soyabileceğin bir daire arıyordun. Bisikleti çaldığın gece de niyetin buydu. Çalınacak başka bir şey var mı diye biraz etrafa bakınmadığına inanmam mümkün değil."

"Söyledim ya... Hauser'in evine yaklaşmadım bile. Biraz kafam iyiydi ve bisikleti arakladım. Allah aşkına, sahibini tıraş etmiş olsam ne diye bisikletiyle dolaşayım?"

"Doğru söylüyor..." dedi Fabel. Masaya yaklaştı, bir sandalye alıp Schüler'in yanına oturdu ve yüzünü genç adama iyice yaklaştırdı. Sakin ve tehditkâr bir sesle konuşmaya başladı. "Beni iyi dinle Leonard. Bir şeyi çok iyi anlamanı istiyorum. Benim işim insan avlamak. Bu sefer çok özel bir adamın peşindeyim. Bu adam da benim gibi insanları avlıyor. Ama o benden farklı olarak o adamları izliyor, buluyor ve onlara şunu yapıyor..." Fabel, Anna'ya baktı ve parmaklarını şıklattı. Anna olay yerinde çekilmiş fotoğrafların olduğu dosyayı Fabel'e uzattı. Fabel dosyadan çıkardığı bir fotoğrafı Schüler'in yüzüne o kadar yaklaştırdı ki, genç hırsız kafasını geriye çekmek zorunda kaldı. Schüler resimdeki adamı görünce iğrenerek yüzünü buruşturdu. Fabel fotoğrafı masaya attı ve başka bir fotoğraf gösterdi. "Gördün mü adam neler yapıyormuş? Benim için önemli olan adam *bu* Leonard. Peşinde olduğum adam *bu*. Senin ise sokakta üzerine bastığım bir pislik kadar bile değerin yok. Sana sadece ayakkabımı temizleyecek kadar zaman ayırırım, daha fazla değil." Fabel arkasına yaslandı. "Benim açımdan durumu anlasan iyi olacak. Sadece bunu anlamanı istedim. Bunu *anladın*, değil mi Leonard?"

Schüler bir şey söylemedi, ama başıyla onayladı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Bir şeyi daha anlamanı istiyorum." Fabel iki kurbanın fotoğraflarını masanın üstüne koydu. Tüm olay yeri fotoğrafları gibi bunlar da flaşın etkisiyle keskin ve canlı renklerdeydi. Hans-Joachim Hauser ve Gunter Griebel, mahvolmuş başlarının altındaki ölü gözleriyle dimdik tavana bakıyorlardı. "İki dakika içinde bana bildiğin her şeyi anlatmazsan ve beni söylediklerinin tamamen doğru olduğuna ikna etmezsen ne yapacağım, biliyor musun?"

"Hayır." Schüler sesinden Fabel'den korktuğunun anlaşılmaması için çaba harcadı, ama bunu başaramadı. "Hayır. Ne yapacaksınız?"

Fabel ayağa kalktı. "Seni serbest bırakacağım."

Schüler kararsız bir şekilde gülüp Anna ve Henk'e baktı. Anna ve Henk hiç renk vermediler.

"Bırakacağım, gideceksin" diye devam etti Fabel. "Sonra da, en önemli tanığımız olduğunun herkesçe öğrenilmesini sağlayacağım. Hatta en pespaye yerel gazetelerden birine, sanki ağzımdan kaçırmışım gibi senin adını ve adresini vereceğim. Ondan sonra..." Kısa ve zalim bir kahkaha attı. "Ondan sonra Leonardcığım, bizden korkmana hiç mi hiç gerek kalmayacak. Dedim ya, senin gibi küçük balıkları avlamam ben. Ama seni yem olarak kullanabilirim." Yine Schüler'in üstüne eğildi. "Sen o adamı anlayamazsın. Onun kafasından geçenleri hayal bile edemezsin. Ama *ben* onun nasıl düşündüğünü biliyorum. Onun gibi daha nicelerini avladım. Saymakla bitmez. Sana şu kadarını söyleyeyim, onlar dünyayı bizim gibi görmez ve algılamazlar. Bazıları korku duygusundan habersizdir. Gerçekten. Bazıları, hatta çoğu, sırf bir insanın ölüşünü seyretmek için öldürür. Epeyce bir kısmı da cinayet işlemekten, bizim güzel bir şaraptan ya da yemekten zevk aldığımız gibi, büyük bir zevk alır. O yüzden de bu hazzı uzattıkça uzatmak isterler. Her saniyesini doya doya yaşarlar. Ve inan bana Leonard, bizimki senin onu yakalamamıza yardım edeceğini anlarsa, o seni görmemiş olsa bile senin onu görmüş olabileceğini düşünürse, seni yakalayıp öldürmek konusunda bir saniye bile tereddüt etmez. Tabii, öldürmekle de kalmaz. Düşünsene, bir sandalyeye bağlanmışsın ve o seni dilim dilim doğrayıp kafa derini yüzüyor. Ve bütün bu acı, bütün bu dehşet yeryüzünde yaşayacağın son şey oluyor. Sonsuz bir an. İşte böyle Leonardcığım, adam seni öldürmekle kalmayacak. İlk önce, seni kendisiyle birlikte cehenneme götürecek." Fabel ayağa kalktı ve kapıyı gösterdi. "Şimdi söyle Leonard, seni serbest bırakmamı istiyor musun?.."

Schüler başıyla kararlı bir şekilde hayır işareti yaptı. "Size her şeyi anlatacağım. Bildiğim her şeyi anlatacağım. Yeter ki adım duyulmasın."

Fabel gülümsedi. "İşte böyle uslu çocuk ol." Sonra kapıya doğru yürüdü ve Anna ve Henk'e, "Gerisini size bırakıyorum" dedi.

Fabel odasına dönünce önce bir fincan kahve doldurdu. Ceketini koltuğunun arkasına atarak masasına oturdu ve saatine baktı. Dokuz buçuk olmuştu. Bazen işten asla kaçamayacağını hissediyordu. Nerede ve günün hangi saati olursa olsun iş gelip onu buluyordu. Sadece Griebel'in çalışmalarından bahsetmiş olsalar

bile, Susanne'yle birbirlerine ayırdıkları saatlerde işten konuşmuş olduğu için kendisine çok kızgındı. Ullrich'ten aldığı dosyaları eve götürdüğü için bile pişmanlık duyuyordu. Ama ikinci kurban Griebel'de onu sürekli rahatsız eden bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bulamıyordu. İnsanın ayakkabısına kaçmış minik bir taşı bulamaması, ama her adımda varlığını hissetmesi gibi bir şeydi bu.

Masasının bir çekmecesinden büyük boy bir çizim defteri çıkardı. Defterin bir sayfasını açtı ve Hamburg Kuaförü soruşturmasının haritasını çıkarmaya başladı. Bu, Fabel'in daha önce pek çok soruşturmada defalarca kullandığı bir yöntemdi. Yaratıcı işlerde kullanılmak üzere üretilmiş çizim defterini amacı dışında kullanıyordu. Hastalıklı ve çarpık zihinlerin, ölümün ve acının haritasını çıkarıyordu. Schüler'e söylediklerini düşündü. Tabii ki hepsi blöftü, ama insan avcısı olduğunu söylerken ne kadar haklı olduğunu düşünüp bundan rahatsız oldu. Avladığı insanların zihnine girmekte giderek daha az zorlandığını hisseden bir insan avcısıydı o.

Bir kez daha bu noktaya nasıl geldiğini düşündü; nasıl olmuş da boğazına kadar başkalarının kanına ve pisliğine batmıştı? Bu hayat onu yavaş yavaş yutmuştu. Yol boyu belirleyici dönüm noktaları olmuştu. Bunlardan ilki üniversitedeyken sevgilisi Hanna Dorn'un öldürülmesiydi. Aslında onu o kadar uzun süredir ve yakından tanımıyordu, ama yine de hayatında önemli biriydi. Ve Hanna, onu tamamen rastlantısal olarak seçmiş bir katil tarafından, hiç beklenmedik bir anda vahşice hayatından çekilip alınmıştı. Fabel büyük bir üzüntünün yanı sıra büyük bir şaşkınlık da yaşamış ve üniversiteden mezun olur olmaz Polizei Hamburg'da çalışmaya başlamıştı. Diğer bir önemli olay da Commerzbank saldırısıydı. Fabel, silahlı kuvvetlerde askerlik yapmak yerine daha uzun sürmesine rağmen sivil hizmeti tercih etmiş ve memleketi olan Norden'de ambulans sürücülüğü yapmış olan o savaş karşıtı Fabel, asla yapmamaya yemin ettiği bir şeyi yapmak zorunda kalmıştı. Bir insanın canını almıştı. Sonrasında, Cinayet Masası'nda yürüttüğü her yeni soruşturma ondan bir şeyler götürmüş, aklına bile getirmeyeceği bir insana dönüşmesine yol açmıştı.

Bazen başka birinin hayatını yaşadığı hissine kapılıyordu. Restorandan çıkarken vestiyerden yanlışlıkla başka birinin paltosunu alıp giymişti sanki. Vaktiyle kendisi için tasarladığı şey kesinlikle bu değildi.

Çizim defterine baktı, ama o an defteri görmüyor, orada başka

bir hayatı görmeye çalışıyordu. Bu kez görmeye çalıştığı, bir katilin zihni ya da bir cinayet kurbanının hayatı değil, yaşaması gereken, yaşamış olabileceği kendi hayatıydı. Belki Fabel'in kendisi de bir cinayet kurbanıydı.

Ceketine uzanıp cebinden cüzdanını aldı. Cüzdandan Sonja Brun'un telefon numarasını yazdığı kâğıdı ve Roland Bartz'ın kartvizitini çıkardı ve ikisini de masanın üzerine koydu. Yeni bir hayat. Şimdi telefonu eline alabilir, iki arama yapabilir ve bütün hayatını değiştirebilirdi. İnsanın küçük dertlerinin olması, sürekli olarak ölüm kalım kararları almak zorunda kalmaması nasıl bir şeydir acaba, diye düşündü. Yeni bir hayata açılan bir kapıya bakar gibi bir an masasındaki telefona baktı. Sonra içini çekerek kâğıt parçası ile kartviziti cüzdanına yerleştirdi ve dikkatini yeniden çizim defterine verdi.

Bir günde iki kişi öldürülmüştü. Sağlam bir ipucu ve iki kurban arasında güçlü bağlantılar yoktu. Kurbanlardan biri insanların ilgisini çekmeye çalışan sansasyon düşkünü bir adam, diğeri ise neredeyse bir münzeviydi. İkisinin de gençliklerinde radikal siyasi faaliyetlere bulaşmış olmaları dışında, Fabel'in görebildiği tek ortak nokta, iki adamın da sanki sadece bir görüntü olarak var olmuş olmalarıydı. Hauser kendini bir çevre gurusu ve solun ileri gelenlerinden bir sima olarak kabul ettirmeye çalışmış, ama sadece başkalarının biyografilerinde bir dipnot olabilmişti. Griebel ise, karısı hayattayken bile sadece işi aracılığıyla ve işi için yaşamış gibiydi.

Fabel daha önce Kristina Dreyer'in adını da sayfaya yazmış, keçeli kalemle daire içine almış ve bu ad ile Hauser'in adı arasına bir çizgi çekmişti. Şimdi bu adın üstünü çizmeye karar verdi. Sebastian Lang'ın adını da Hauser'in adıyla birleştirmişti. Fabel, Lang'ı şahsen sorgulamamıştı, ama Anna onun cinayet sırasında başka yerde olduğunu kanıtladığını söylüyordu. Anna'nın The Firehouse'ta Hauser'in yanında görüldüğünü söylediği yaşlıca adamı bir soru işaretiyle not etmişti. Bu adam Griebel olabilir miydi? Objektiflerden hoşlanmayan bilimadamının hayattayken çekilmiş kaliteli bir fotoğrafını bulamamışlardı; onu kafa derisi yüzülmüş halde gösteren, morgda çekilmiş fotoğrafını da teşhis amaçlı olarak kullanamazlardı. Fabel, Anna'dan bir ressama Griebel'in resmini çizdirip bu resimle The Firehouse'a yeniden gitmesini söylemeye karar verdi ve bu kararını not etti.

Kapı vuruldu ve Anna Wolff, âdeti olduğu üzere cevap beklemeden içeri daldı. Arkasından da Henk Hermann girdi.

"Schüler'i yumuşattığınız için teşekkürler" dedi Anna, Fabel'in karşısındaki koltuğa otururken. Sesinin tonundan, Fabel onun bunu gerçekten mi, yoksa dalga geçmek için mi söylediğini anlayamadı. "Üzerine salacağınızı söylediğiniz umacıdan o kadar korkmuş ki, bu sefer de susturacağız diye canımız çıktı."

"İşe yarar bir şey söyledi mi?" diye sordu Fabel.

"Evet Şef" dedi Henk. "O sırada yürüyerek bölgeyi taradığını ve uygun bir ev aradığını itiraf etti. Dediğine göre, sadece öylesine bakınıyormuş. Normalde gece geç saatlerde insanlar uyurken çalışırmış, ama Schanzenviertel'de gece hayatı hareketli olduğundan, akşam saatlerinde de boş evler bulabileceğini düşünmüş. Ama o akşam şansı yaver gitmemiş; bir evi yoklarken neredeyse ev sahibi tarafından yakalanıyormuş. O yüzden eve dönmeye karar vermiş. Hauser'in evinin önünde zincirlenmiş bisikleti de eve dönerken görmüş ve 'Niye olmasın?' diye düşünmüş. İlginç olan, ne olur ne olmaz diye daireyi de kontrol etmek istemiş olması. Bunun için evin arkasına dolanmış. Arkada küçük bir avlu var ve oradan evin salon, yatak odası ve banyo pencereleri görünüyor. Avludan, evde insan olduğunu görmüş ve devam etmemeye karar vermiş."

"Hauser'i görmüş mü?"

"Evet" dedi Anna. "O sırada hayattaymış. Salonda oturmuş, bir şey içiyormuş. O yüzden Schüler bisikletle yetinmeye karar vermiş."

"Ama asıl önemlisi şu ki, Hauser yalnız değilmiş" dedi Henk. "Bir misafiri varmış."

"Ya?" dedi Fabel, öne eğilerek. "Misafiri tarif etti mi?"

"Sırtı pencereye dönük olarak oturduğunu söyledi" dedi Anna. "Bahçeden fark edilmeden çıkmayı düşündüğü için iki adama da dikkat etmemiş. Ama söylediklerinden, adamlardan birinin Hauser olduğu anlaşılıyor. Diğer adamın daha genç, belki otuz küsur yaşlarında, koyu renk saçlı ve zayıf olduğunu söyledi."

"Bu tarif, Kristina Dreyer'i olay yerini temizlerken bulan adama uymuyor mu?" diye sordu Fabel.

"Sebastian Lang... Gerçekten de uyuyor, öyle değil mi?" dedi Anna gülümseyerek. "Bende Lang'ın bir fotoğrafı var. Hauser hakkında araştırma yaparken kullanıyordum."

"Lang'dan fotoğraf istedin ve o da sana verdi, öyle mi?" diye sordu Fabel.

"Tam öyle olmadı" dedi Anna. Henk'le bakıştılar. "Olay yerinden *ödünç aldım*. Teknik olarak ölünün malı sayılır. Lang'ın değil."

Fabel, Anna'nın üstüne gitmedi. "O fotoğrafı Schüler'e de gösterdin mi?"

"Evet" dedi Anna. "Bir sonuç çıkmadı. Aynı adam olabileceğini söyledi. Saç rengi uyuyormuş, vücut yapısı da benziyormuş. Ama Hauser'in misafirine fazla dikkat etmediği için kesin bir şey söyleyemeyeceğini belirtti. Her durumda, Herr Lang'ı bir kez daha ziyaret etmemiz gerekiyor bence. Gerçekten cinayet sırasında başka bir yerde miydi, emin olmak istiyorum."

"Bu kez" dedi Fabel, "ben de gelsem iyi olacak."

22:35: Eimsbüttel, Hamburg

Fabel, Anna ve Henk, Sebastian Lang'ın kapısını çaldıklarında saat on buçuğu geçmişti. Lang, Ottersbekallee'de, Hans-Joachim Hauser'in Schanzenviertel'deki evine birkaç dakika mesafedeki şık bir apartmanın ikinci katında oturuyordu. Fabel onu daha önce hiç görmemişti. Otuz küsur yaşlarında, uzun boylu, çok ince yapılı, soluk tenli, açık mavi gözlü ve koyu renk saçlı bir adamdı. Görünüşü, Schüler'in Hauser'in evinde gördüğü adam için verdiği kaba tarife kesinlikle uyuyordu. Lang'ın yüz hatları çok düzgündü, ama bu ona yakışıklılık değil, kadınsı bir hava veriyordu. Maria da onun için "güzel" demişti zaten. Lang'ın yüzünün dikkat çekici diğer bir özelliği de tamamen ifadesiz olmasıydı. İçini çekerek üç polisi içeri buyur ettiğinde de, yüzündeki bu maske yüzünden, ne kadar kızmış olduğunu anlamak imkânsızdı.

Genç adam Fabel, Anna ve Henk'i salona aldı. Dairenin içi de sahibi kadar kusursuz bir düzen içindeydi. İstisnasız her şey yerli yerindeydi. Lang yaşadığı ortama minimum etkide bulunmuş gibiydi. Fabel ve arkadaşları geldiğinde kitap okumakta olduğu anlaşılıyordu. Zil çalınca okuduğu kitabı düzgün bir şekilde sehpaya bırakmıştı. Fabel kitabı alıp inceledi. Savaş sonrası Almanya siyasi tarihiyle ilgili bir kitaptı. 1970'lerde ve 1980'lerde Almanya'da yaşanan terör olaylarını ele alan bir bölümü açıktı.

"Tarih araştırmaları mı yapıyorsunuz Herr Lang?" diye sordu Fabel.

Lang kitabı Fabel'in elinden aldı, kapattı ve düzgün bir şekilde dizilmiş kitaplarının arasındaki tek boşluğa koydu.

"Geç oldu Herr Başkomiser" dedi. "Ayrıca, evimde rahatsız edilmekten hiç hoşlanmadığımı belirtmek isterim. Ne istediğinizi öğrenebilir miyim?"

"Elbette Herr Lang. Bu geç saatte sizi rahatsız ettiğimiz için

özür dilerim, ama Herr Hauser'in başına gelen olayı aydınlatmamıza yardımcı olacak her tür soruyu seve seve cevaplamak isteyeceğinizi düşündüm."

Lang yine içini çekti. "Sabrımı zorluyorsunuz Herr Fabel. Tabii ki Hans-Joachim'in katilinin yakalanmasına yardım etmek isterim, ama gecenin bir vakti baskın yapar gibi kapıma dayanmanız, bana bazı basit sorular sormaktan öte bir niyetiniz olduğunu düşündürüyor."

"Doğru" dedi Fabel. "Bir görgü tanığı bulduk. Cinayet gecesi Herr Hauser'in dairesinde birini görmüş. Ve verdiği tarif size uyuyor."

"Ama bu imkânsız." Lang'ın sesindeki karşı çıkış yüz hatlarında yine herhangi bir karşılık bulmamıştı. "Yani, bana *benzer* birinin orada olması mümkün tabii. Ama ben orada değildim."

"Olabilir" dedi Anna. "Ama bundan kesin olarak emin olmamız gerekiyor."

"Yapmayın ne olur, o gece neler yaptığımı size bütün ayrıntılarıyla anlatmadım mı?" Kapının yakınındaki bir çalışma masasına doğru yürüyüp bir çekmeceyi açtı. İki eli dolu olarak polislerin yanına döndü. "İşte o akşam gittiğim gösterinin biletinin koçanı. Gördüğünüz gibi tarih aynı. Ayrıca..." Koçanı Fabel'e uzattı. Diğer elinde bir kalem ve bir defter vardı. "O akşam beraber olduğumuzu doğrulayabilecek ve doğrulayacak kişilerin isimleri ve telefon numaraları. Onları size *bir kez daha* veriyorum."

"Eve gece bir ila biri çeyrek geçe arası döndüğünüzü mü söylemiştiniz?" diye sordu Fabel, koçanı Anna'ya uzatarak.

"Evet." Lang meydan okurcasına kollarını kavuşturdu. "Gösteriden sonra yemeğe gittik. Yani ben ve arkadaşlarım. Ona..." -başıyla Anna'yı gösterdi- "gittiğimiz restoranın ve bizimle ilgilenen garsonun adını vermiştim. Restorandan çıktığımızda saat bire çeyrek vardı."

"Sonra eve yalnız mı döndünüz?"

"Evet, yalnız döndüm Herr Fabel. O yüzden ondan sonrası için bir tanık gösteremiyorum."

"Buna zaten gerek kalacağını sanmam Herr Lang" dedi Fabel. "Bütün deliller Herr Hauser'in gece on ila on iki arasında öldürüldüğünü gösteriyor."

Fabel, Lang'ın ifadesiz yüzünü bir rahatsızlık gölgesinin yaladığını fark eder gibi oldu. Belki de, Hauser'in çektiği işkencenin ve ölümünün zamanının belirtilmesi bunları daha gerçek kılmıştı.

"Herr Hauser'le ilişkiniz tekeşli değil miydi?" diye sordu Anna.

"Hayır. En azından Hans-Joachim için değildi."

"Peki, başka kiminle ilişkideydi biliyor musunuz?"

Lang bir an için bocalar gibi göründü. "İlişki derken neyi kastediyorsunuz? Haa... anladım. Hayır, bilmiyorum. Hans-Joachim'in gönül eğlendirdiği sayısız erkek vardı, ama başka hiç kimseyle... yani, tek *sevgilisi* bendim."

"Başka *ilişkilerini* sorduğumuzda neyi kastettiğimizi düşündünüz?" diye sordu Fabel.

"Hiç. Sadece özel hayatını mı, iş hayatını mı soruyorsunuz, onu anlayamadım. Hans-Joachim'in bir de siyasi hayatı vardı tabii. Onun ilişkileri son derece... nasıl desem... *tuhaf* olabiliyordu. Bir akşam biraz sarhoş olup bana yanlış insanlarla takılmamam, insanlar konusunda yanlış tercihler yapmamam konusunda nutuk çekmişti."

Fabel'in gözleri Lang'ın kitaplığa yerleştirdiği kitaba kaydı. "Herr Hauser size hiç geçmişini anlatır mıydı? Mesela eylemci olduğu günleri falan?"

"Hem de hiç susmaksızın" dedi Lang, bıkkın bir sesle. "Kendi kuşağının nasıl Almanya'yı kurtardığını, o zamanki eylemlerinin içinde yaşadığımız toplumu nasıl biçimlendirdiğini anlatır dururdu. Ona göre, benim kuşağım -o öyle adlandırıyordu- şimdi her şeyi mahvediyordu."

"Peki o zamanki faaliyetlerinden, birlikte çalıştığı insanlardan bahsetmez miydi?"

"Gariptir, ama hayır. Sürekli bahsettiği tek bir kişi vardı, o da Bertholdt Müller-Voigt'tu. Hani şu Çevre Bakanı olan. Hans-Joachim ondan bütün kalbiyle nefret ederdi. Müller-Voigt'un bir gün Şansölye olmayı hayal ettiğini, Eyalet Başkanı Schreiber'in karısıyla girdiği saçma 'Leydi Macbeth' tartışmasının gerisinde de bunun olduğunu söylerdi. Hans-Joachim'e göre, Müller-Voigt ile Hans Schreiber aslında aynı hamurdandı. İkisi de utanmaz oportünistlerdi. İkisini de üniversite yıllarından beri tanıyor ve o zamandan beri sevmiyordu. Özellikle de Müller-Voigt'u."

"Peki gazeteci Ingrid Fischmann'ın Müller-Voigt'a yönelttiği suçlamalardan hiç bahsetmiş miydi? Şu Wiedler'in kaçırılması olayından?"

"Hayır. Bana bahsetmedi."

"Herr Hauser ile Müller-Voigt temasta mıydı? Yani yakın dönemde."

Lang omuz silkti. "Benim bilebildiğim kadarıyla, hayır. Bence, Hans-Joachim onunla karşılaşmamak için yolunu bile değiştirirdi."

Fabel başını salladı. Bir an durup Lang'ın ona anlattıklarını düşündü. Bunlardan bir şey çıkacak gibi görünmüyordu. "Muhtemelen duymuşsunuzdur, Herr Hauser'in ölümünün üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden bir kişi daha aynı şekilde öldürüldü. Dr. Gunter Griebel diye biri. Bu isim sizin için bir şey ifade ediyor mu? Herr Hauser size hiç Griebel diye birinden bahsetmiş miydi?"

Lang zarif başını iki yana salladı. "Hayır. Ondan bu ismi duyduğumu hatırlamıyorum."

"The Firehouse'un çalışanlarıyla konuştuk" dedi Anna. "Herr Hauser'i bazen kendi yaşlarında bir adamla içerken ve sohbet ederken gördüklerini söylediler. Bu kişinin kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Yok maalesef" dedi Lang. "Bakın, kesinlikle işinizi zorlaştırmak ya da aksilik çıkarmak gibi bir niyetim yok. Ama Hans-Joachim beni hayatına, işine geldiği kadar dahil ederdi. Onun hakkında anlatacağınız hiçbir şeye fazla şaşırmam. Çok ama çok kapalı bir adamdı. Ön plana çıkmak için o kadar uğraşmış olmasına bakmayın. Bazen onun tam da bu yolla kendisini gizlemeye çalıştığını düşünürüm. Kamusal kişiliğinin gerisine gizlenmeye çalışıyordu. Sanki iç dünyasında kimsenin görmesini istemediği bir şey vardı."

Fabel, Lang'ın sözleri üzerine düşündü. Hauser için söyledikleri, farklı bir şekilde de olsa Griebel için de geçerliydi.

"Hepimiz öyle değil miyiz" dedi Fabel. "En azından belli bir yere kadar."

Arabayla Presidium'a dönerlerken, Fabel ve iki memuru Lang hakkında konuştular.

"Verdiği bilgileri doğrulatacağım" dedi Anna. "Ama açık konuşmak gerekirse, tanıklar onun Hauser'i öldürmüş olması ihtimalini tümüyle ortadan kaldırmıyor. Restorandan çıkınca doğrudan Hauser'in evine gittiyse, tahmini ölüm saatinde de az çok hata olabileceğini düşünürsek, bu işi yapmış olabilir pekâlâ."

"Ama bu biraz zorlama olur" dedi Fabel. "Gerçi, Lang'ın halinde tavrında beni de rahatsız eden bir şeyler olduğunu itiraf etmeliyim. Ama onu resmin dışına çıkaran en önemli nokta, senin ortaya attığın senaryonun Schüler'in verdiği ifadeye uymuyor olması. Schüler, Hauser'i az çok Lang'a benzeyen biriyle gördüğünde saat on bir ila on bir buçuk arasıymış. Lang o sırada başka bir yerde olduğunu kanıtlayabiliyor."

Fabel, Henk ve Anna'yı Presidium'a bırakıp Pöseldorf'taki evine doğru yoluna devam etti. Hamburg ılık yaz gecesinin karanlığında ışıl ışıldı. Fabel'in zihninin arkasında ağırlık yapan, cinayetlerin arka planını görmesine engel olan bir şey vardı. Ama yorgun beyni bu şeyi önünden uzaklaştıramıyordu. Soruşturmanın giderek soğumaya başladığını hissediyordu. Elinde hiçbir ipucu yoktu. Bu da, bir ipucu elde edebilmesi için katilin bir cinayet daha işlemesi gerektiği anlamına geliyordu. Yirmi dört saat içinde iki kişiyi öldürdüğü ve o zamandan beri hiçbir şey yapmadığı düşünülürse, adamın işini bitirmiş olması hiç de imkânsız değildi.

İşini gördükten sonra kayıplara karışmış olması da.

Gece yarısı: Grindelviertel, Hamburg

Fabel'in Presidium'dan evine döndüğü saatlerde Leonard Schüler de Grindelviertel'deki tek odalı dairesinde oturmuş, ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Onu hiçbir şeyle suçlamamışlardı. Bisikleti çaldığını ve o gece yanında aletlerle soyacak ev aradığını itiraf etmişti, ama diğerlerinden daha yaşlı olan polisin dediği gibi, bunlar umurlarında bile değildi. Orta yaşlı polisin, kendisini o heriflerin kafa derisini yüzen sapığı yakalamak için yem olarak kullanacağını söylemesi, onu gerçekten korkutmuştu. Ama korkmasına rağmen aptallık etmemiş, polise anlattıklarını asgari düzeyde tutmayı başarmıştı. Orta yaşlı polisin tehdidinin onu o derece korkutmasının nedeni, evdeki adamı onlara söylediğinden çok daha net bir şekilde görmüş olmasıydı. Ve evdeki adam da onu çok net bir şekilde görmüştü.

İçerisi boş olsaydı, Schüler o eve girecekti. Kaçış yolunu her zamankinden daha dikkatli bir şekilde planlamıştı. Kilidini açtıktan sonra bisikleti dar aralıkta duvara dayalı bir şekilde bırakmış, arka avluya girmişti. Çok karanlık bir gece değildi, ama çevredeki apartmanların gölgesi avluyu tamamen karanlıkta bırakıyordu. Bir hırsız için bundan iyisi olamaz, diye düşünmüştü Schüler, ama anlaşılan apartman sakinlerinden biri güvenlik konusunda hassastı ve avluya sensorlu bir güvenlik aydınlatması taktırmıştı. Schüler avluya girer girmez bir anda her yer ışıl ışıl olmuştu. Gözleri kamaşan Schüler bir an önünü görememişti. Geri kazanım kutuları çok dolu olmalıydı ki, bazı şişeler kutunun yanına bırakılmıştı. Schüler bunlara çarpınca şişeler taş avluda yuvarlanmaya başlamış ve büyük bir patırtı kopmuştu.

Gözleri parlak ışığa alışınca bir anda karşısında iki adam gör-

müştü. Belli ki iki adam bir şey konuşmaktayken aniden şişelerin sesini duymuş ve ne olduğunu anlamak için pencereye koşmuşlardı. Doğrudan ona bakıyorlardı ve aralarında sadece bir buçuk metre mesafe vardı. Adamlardan biri yaşlıcaydı; Schüler sonradan onun Hauser olduğunu öğrenmişti. Diğer adam daha gençti. İşte bu genç adamın yüzündeki ifade, daha doğrusu ifadesizlik Schüler'in tüylerini diken diken etmişti. Adamın daha sonra neler yaptığını öğrendiğinde bu korkusu daha da büyümüştü.

Gördüğü, bir katilin ölü gibi hareketsiz, buz gibi yüzüydü.

Birazdan yapacağı korkunç şeyleri o sırada bildiğine kuşku olmayan adamın yüzündeki dehşet verici sükûneti düşündükçe, korkudan titriyordu.

O orta yaşlı polis haklıydı. O adamın, öldürmeden önce insanlara cehennem azabı yaşatan bir canavar olduğunu söylerken haklıydı. Schüler bu işe daha fazla bulaşmak istemiyordu. O katil kimin nesiydi bilmiyordu, ama polisin onu hiçbir zaman yakalayamayacağını biliyordu.

Neyse ki artık bu işin dışındaydı.

10

İlk cinayetten on üç gün sonra: 31 ağustos 2005, çarşamba

09:10: Presidium, Hamburg

Fabel sabah yedi buçuktan beri masasında çalışıyordu. Ullrich'ten aldığı BKA dosyalarını yeniden incelemiş ve çekmecesinden çizim defterini çıkarıp elindeki bilgileri kullanarak iyi kötü bir taslak çıkarmaya çalışmıştı.

Telefona uzanıp Bertholdt Müller-Voigt'un ofisini aradı. Kim olduğunu açıkladıktan sonra, kendisine, Çevre bakanının sık sık olduğu gibi bugün de evinden çalıştığı söylendi. Şüphesiz bu, Müller-Voigt'un araç kullanımını, dolayısıyla çevre üzerindeki olumsuz etkisini azaltmaya yönelik çabalarından biriydi. Sekreter, isterse kendisine o gün için bir randevu ayarlayabileceğini de ekledi.

Fabel, bundan sonra, Henk Hermann'ın bulduğu numaradan gazeteci Ingrid Fischmann'ı aradı.

"Alo? Frau Fischmann? Ben Polizei Hamburg'dan Başkomiser Jan Fabel. Cinayet Masası'nda görev yapıyorum ve şu anda Hans-Joachim Hauser cinayetini soruşturuyorum. Sizinle bir konu hakkında görüşmek istiyordum. Bana maktulün geçmişiyle ilgili bazı bilgiler verebileceğinizi düşündüm..."

"A... Anlıyorum..." Telefonun diğer ucundaki sesin sahibi, Fabel'in tahmin ettiğinden çok daha genç ve rahat birine benziyordu. "Peki... Öğleden sonra üçte ofisime gelmeye ne dersiniz?"

"Benim için uygun. Teşekkür ederim Frau Fischmann. Adresiniz bende var."

Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra Bertholdt Müller-Voigt'un sekreteri aradı ve evine gitmeyi kabul ederse bakanın kendisine zaman ayırabileceğini bildirdi. Fabel'e Hamburg'un dışında, Elbe'nin güney yakasında bulunan Altes Land'daki Stade yakınlarında bir evin adresini verdi. Fabel telefonu kapatırken, Mül-

ler-Voigt *benim* fazla kilometre yapmamı umursamıyor herhalde, diye düşündü.

Müller-Voigt'un evi, her köşesine ve ayrıntısına "pahalı mimar" eli değmiş, çok büyük, modern bir binaydı. Fabel bu eski solcu, ateşli çevrecinin böylesine gösterişçi bir tüketiciliği hevesle benimsemiş olmasını ilginç buldu. Ne var ki, evin ön kapısına yaklaşırken binanın ön cephesini kaplayan ve uzaktan mavi mermer gibi görünen kaplamaların aslında güneş enerjisi panelleri olduğunu fark etti.

Kapıyı Müller-Voigt açtı. Fabel'in Lex'in restoranından hatırladığı gibi, kısa boylu, ama geniş omuzlu ve zinde görünüşlü bir adamdı. Güneşten esmerleşmiş yüzü beyaz dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Buyurun Herr Başkomiser... lütfen içeri girin."

Fabel, Müller-Voigt'un insanları etkileme yeteneğini işitmişti. Bu, onun hem kadınlara hem de siyasi rakiplerine karşı en önemli silahıydı. Ama gerekli gördüğünde birdenbire bu sıcak tavrını terk edebildiği de biliniyordu. İstediğinde saldırgan ve lafını esirgemeyen bir siyasetçi olabiliyordu. Fabel'i çam kaplamalı ve kemerli çok yüksek bir tavanı olan geniş bir salona aldı. Fabel ev sahibinin içki teklifini reddetti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Herr Fabel?" diye sordu Müller-Voigt. Büyük bir köşe kanepesine oturdu ve Fabel'e de eliyle yer gösterdi.

"Hans-Joachim Hauser ve Gunter Griebel cinayetlerini mutlaka duymuşsunuzdur" dedi Fabel.

"Duydum tabii. Korkunç bir şey, çok korkunç."

"Herr Hauser'i yakından tanıyordunuz, sanırım."

"Evet, tanıyordum. Ama son yıllarda pek yakın değildik. Hatta son dönemde neredeyse hiç görüşmedik diyebilirim. Ara sıra konferanslarda ya da eylem toplantılarında karşılaşıyorduk sadece. Tabii, Gunter'i de tanıyordum. Ama çok yakından değil; onu görmeyeli Hans-Joachim'den de çok oluyordu, ama tanışıyorduk."

Fabel şaşırmıştı. "Özür dilerim Herr Müller-Voigt. *İki* kurbanı da tanıdığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet, tabii ki tanıyordum. Bu garip bir şey mi?"

"Açıkçası..." dedi Fabel, "buraya gelmemin tek nedeni iki kurban arasında bağ kurmamızı sağlayacak bir bilgiye sahip olup olmadığınızı öğrenmekti. Çünkü şu ana kadar biz herhangi bir bağlantı kurmayı başaramadık. Şimdi siz bize bu bağlantıyı sağlayabilirmişsiniz gibi görünüyor."

"Soruşturmanızda bu kadar önemli bir yerim olması gururumu okşadı" dedi Müller-Voigt gülümseyerek. "Ama aralarındaki tek bağlantı ben değilim, tabii ki. Onlar birbirlerini tanıyorlardı."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Gunter garip bir adamdı. Sırık gibi bir çocuktu, çok az konuşurdu, ama öğrenci hareketinde aktif rol oynamıştı. Ama sizin bu bağlantıyı saptayamamanıza da şaşırmadım doğrusu. Gunter bir süre sonra ortadan kayboldu. Herhalde harekete olan ilgisini yitirmişti. Ama bir dönem hem Hans-Joachim, hem de Gunter, Gaia Kolektifi'nin üyesiydi. Ben de öyle."

"Demek öyle?"

"Gerçi Gaia Kolektifi çok kısa ömürlü oldu. Aslında sadece bir tartışma platformuydu. Zamanla, nasıl diyeyim, fazla *ezoterik* bir hal almaya başlayınca ben ayrıldım. Nesnel siyasi tartışmaların yerini paganizm falan gibi uçuk felsefeler aldı. Kolektif de bir süre sonra yok olup gitti. O dönem için sıradan bir şeydi bu."

"Hauser ve Griebel ne kadar yakındılar?" diye sordu Fabel.

"Hmm, bilemiyorum. Arkadaş falan değillerdi. Herhalde sadece Gaia Kolektifi'nden tanışıyorlardı. Belki ayrıca görüşüyorlardı, ama benim bu konuda bir bilgim yok. Griebel zeki bir adam olarak çok saygı görürdü, ama açık söylemek gerekirse, ben onu hep çok sıkıcı bulmuşumdur. Çok ciddi ve tek boyutlu bir adamdı... harekete katılmış pek çok kişi gibi. Ve çok sessiz biriydi."

"Ve Gaia Kolektifi günlerinden sonra Griebel'le hiç görüşmediniz?"

"Hayır" dedi Müller-Voigt.

"Başka kimler vardı?"

"Aradan çok zaman geçti Herr Fabel. Neredeyse bir ömür geçti."

"Yine de *bazı* insanları hatırlıyorsunuzdur."

Fabel, Müller-Voigt'un kırlaşmış bakımlı sakalını düşünceli düşünceli ovuşturmasını izledi. Yüzüne bakarak nasıl bir insan olduğunu, bir şey gizleyip gizlemediğini, gizliyorsa ne kadarını gizlediğini anlamak mümkün değildi.

"Bir ara beraber olduğum bir kadını hatırlıyorum" dedi Müller-Voigt. "Adı Beate Brandt'tı. Sonra ne oldu bilmiyorum. Bir de Paul Scheibe'yi hatırlıyorum. O da Gaia Kolektifi'nin üyesiydi."

"Mimar Paul Scheibe mi?"

"Evet. Geçenlerde, HafenCity'de yapılacak büyük bir mimari proje için düzenlenen yarışmayı kazandı. O gruptan, hâlâ düzenli olarak görüştüğüm tek kişi odur. Tabii Hans-Joachim'le ara sıra karşılaşmalarımızı saymazsanız. Paul Scheibe çok yetenekli

bir mimardı. Hâlâ da öyle. Çevreye minimum etkide bulunan binaların tasarımı konusunda çok yenilikçi fikirleri vardır. Hafen-City'nin Überseequartier kesimi için geliştirdiği bu son proje de son derece yaratıcı."

Fabel, Beate Brandt ile Paul Scheibe'nin isimlerini defterine not aldı. "Başka birini hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, hatırlamıyorum gerçekten. En azından isim hatırlamıyorum. Zaten ben hiçbir zaman Gaia Kolektifi'nin gerçek anlamda *parçası* olmadım."

"Franz Mühlhaus kolektife üye miydi, bunu hatırlıyor musunuz?"

Müller-Voigt bu ismi duyunca irkilir gibi oldu. Yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. "Oo... şimdi anlıyorum. Sizin asıl merak ettiğiniz benim kurbanlarla ilişkim değil, öyle değil mi? Buraya Ingrid Fischmann'ın Kızıl Franz Mühlhaus'la ilgili olarak ortaya attığı asılsız iddiaları sormaya geldiyseniz, derhal çekip gidin evimden."

Fabel elini kaldırdı. "Birincisi, buraya sadece ve sadece iki kurban arasındaki olası bağlantıyı saptamak için geldim. İkincisi -bu konuda hiç şaka yapmadığımdan emin olabilirsiniz Sayın Bakan- bu bir cinayet soruşturmasıdır ve size sorduğum her soruyu cevaplamak *zorundasınız*. Makamınızın benim için hiçbir önemi yok. Ortalıkta insanları öldüren ve sonra derilerini yüzen bir manyak var ve bu insanlar 70'lerde ve 80'lerde içinde bulunduğunuz çevreyle bağlantılıydı. Bu görüşmeyi burada yapmazsak Presidium'da yaparız. Ama her durumda yapacağız."

Müller-Voigt'un bakışları Fabel'e kilitlenmişti. Fabel bu yoğun bakışın Çevre bakanının öfkesinden değil, Fabel'i tartma, blöf yapıp yapmadığını anlama çabasından kaynaklandığını fark etti. Müller-Voigt'un siyasi çekişmelerde piştiği ve öyle kolayca korkutulamayacağı açıktı. Fabel bu soğuk ve duygusuz tavrı rahatsız edici buldu.

"Ben ve benim gibiler hakkında ne düşünüyorsunuz bilmiyorum Herr Başkomiser." Müller-Voigt vücudunu gevşetip sırtını kanepeye yasladı. "Yani protest hareketlere katılanları kastediyorum. Siz ne düşünüyorsunuz bilmiyorum, ama biz Almanya'yı değiştirdik. Artık toplumumuzda herkesin doğal kabul ettiği özgürlüklerin ve temel değerlerin büyük bir kısmı, doğrudan bizim o vakitler sergilediğimiz duruşa bağlanabilir. Alman olmaktan yeniden gurur duyacağımız döneme henüz ulaşmamış olsak bile yaklaşmaktayız. Özgürlükçü ve barışçı bir toplum haline geldik. Bunu biz başardık Fabel. Benim kuşağım başardı. Bizim protestola-

rımız toplumumuzun köşelerini bağlamış olan son kara örümcek ağlarını da dağıttı. Biz savaşı ve Holokost'u bizzat yaşamamış olan ilk kuşaktık ve *bizim* Almanyamızın *o* Almanya'dan çok farklı bir ülke olacağını herkese açık ve net bir şekilde gösterdik.

"Kabul ediyorum, ben de sokaklardaydım. Kabul ediyorum, bir süre sonra ortalık gerçekten karıştı. Ama benim inançlarımın merkezinde hep barışçılık yatar. Nasıl Dünya'ya karşı şiddet uygulamanın yanlış olduğuna inanıyorsam, diğer insanlara karşı şiddet uygulamanın da yanlış olduğuna inanırım. Söylediğim gibi, o günün havasına kapılıp şimdi pişman olduğum bazı şeyler yaptım, ama asla, ne o zaman ne de daha sonra, siyasi inançlarım uğruna -bu inançlar ne kadar güçlü olursa olsun- insan öldürmeyi düşünmedim. Bence, beni o dönemde yaşananlardan ayıran budur."

Müller-Voigt durakladı, ama gözlerini Fabel'den ayırmadı. "Sormak istediğiniz ama çekindiğiniz bir soru varsa, siz sormadan ben cevaplayayım. Ingrid Fischmann hangi imalarda bulunuyor ve Eyalet başkanının karısı bundan ne gibi bir fayda umuyor olursa olsun, ben Thorsten Wiedler'in kaçırılması ve öldürülmesi olayına hiçbir şekilde karışmadım. Ne o olayla ne de arkasındaki grupla hiçbir ilgim olmadı."

"Çok güzel, ama dediğim gibi, benim ilgilendiğim tek şey iki kurban arasındaki bağlantı" dedi Fabel. "Ben size sadece, Mühlhaus Gaia Kolektifi'nin üyesi miydi diye sormuştum."

"Aman yarabbi, tabii ki değildi. Olsa herhalde hatırlardım." Müller-Voigt bir an durup düşündü. "Gerçi bunu neden sorduğunuzu anladım. Mühlhaus'un hareket hakkında son derece garip bir perspektifi vardı ve fikirleri kolektifinkilerle bazı benzerlikler gösteriyordu. Ama hayır... Kızıl Franz Mühlhaus'un kolektifle hiçbir bağlantısı yoktu."

"Kolektifin lideri kimdi?"

Müller-Voigt bu soruya şaşırdı. "Lider falan yoktu. O bir kolektifti. Yani kolektif olarak, ortaklaşa yönetiliyordu."

On beş dakika daha konuştular. Sonunda Fabel ayağa kalktı, zaman ayırdığı ve yardımcı olduğu için Müller-Voigt'a teşekkür etti. Müller-Voigt da katili bulma konusunda Fabel'e bol şans diledi.

Fabel evin geniş bahçesinden çıkıp şehre giden yola girerken, elinde artık Hans-Joachim Hauser ve Gunter Griebel arasında doğrudan bir bağlantı noktası olduğunu ve Müller-Voigt'un ona karşı ne kadar açık davrandığını düşündü. Peki ama neden adamın aslında ona hiçbir şey söylemediği duygusuna kapılmıştı?

Fabel, B73 karayolundan Hamburg'a doğru ilerlerken Werner'i

aradı. Ona kurbanlar arasındaki bağlantıyı anlattı ve Müller-Voigt'un söylediği diğer şeyleri özetledi.

"Paul Scheibe'yle, hani şu mimarla konuşmam lazım" dedi. "Telefonunu bulup bir görüşme ayarlayabilir misin? Bürosundan ararsan daha iyi olur."

"Tamamdır Jan. Seni tekrar arayacağım."

Fabel A7 karayoluna çıkıp Elbtunnel'e doğru ilerlemeye başladığında telefonu çaldı.

"Alo Jan" dedi Werner. "Scheibe'nin mimarlık bürosundaki biriyle aramda çok garip bir konuşma geçti. Yardımcısıyla konuştum. Adı Paulsen. Cinayet Masası'ndan aradığımı söyleyince birden paniğe kapıldı. Scheibe'nin cesedini bulduğumuz için arıyoruz sanmış. Söylediğine göre, Scheibe pazartesi günü Rathaus'ta bir öğle yemeğine katılmış ve o günden beri görülmemiş. HafenCity'deki büyük projenin resmi tanıtım toplantısı bu akşam yapılacakmış ve Scheibe'nin toplantıya gelmemesinden korkuyorlarmış. Anlaşılan bir kayıp vakasıyla karşı karşıyayız."

"Ya da polisten kaçan bir cinayet zanlısıyla" dedi Fabel. "Ayrıntıları öğrenmek için oraya birini gönder. Bu akşamki tanıtım toplantısına biz de katılmalıyız. Ben beşten önce orada olurum. Şimdi üniversiteye gidiyorum. Ondan sonra, saat üçte gazeteci Fischmann'ı görmeye gideceğim. Başka bir şey var mı?"

"Yok. Sadece Anna İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma mumyayla ilgili bir bilgiye ulaştı. Aile artık o caddede oturmuyormuş. Savaş sırasında evleri bombalanmış. Ama Anna, ölen adamın bir arkadaşının izini buldu. İzi takip etsin ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Ben bakarım. O işle ben ilgilenmiştim. Anna bulduğu bilgileri masama bıraksın."

Fabel telefonu kapatır kapatmaz yeniden çaldı.

"Efendim..." dedi Fabel, sıkıntılı bir sesle.

Elektronik bir cızırtı duyuldu. Sonra bir insana ait olamayacak bir ses konuşmaya başladı.

"Bir uyarı alacaksın..." Ses, elektronik bir ses değiştiriciyle bozulmuş gibiydi. Fabel arayanın numarasına baktı, ama telefon ekranında hiçbir numara görünmüyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Fabel.

"Bir uyarı alacaksın. Sadece bir uyarı." Telefon kapandı.

Fabel önünden Elbtunnel'e doğru akan trafiğe baktı. Arayan bir telefon sapığı olmalıydı. Belki de bir polisle konuştuğunun bile farkında değildi. Ama Fabel'in kafasının bir yerlerinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı.

10:00: Universität Hamburg Arkeoloji Bölümü

"HafenCity adamının yakınlarını buldunuz mu?" dedi Dr. Severts gülümseyerek. Sonra, Fabel'e bir koltuk gösterdi.

"Hayır. Henüz bulamadım maalesef. Çok daha acil işler var."

"Şu Hamburg Kuaförü hikâyesi mi?"

"Evet. Bizim için..." Fabel bir an durup doğru kelimeyi aradı. "...*zorlu* bir soruşturma olacağı belli oluyor. Ve açıkçası bulduğum en küçük ipucunu bile değerlendirmeye çalışıyorum."

"Nedense ben de kendimi küçük bir ipucu gibi hissettim."

"Özür dilerim, ama meseleyi olabilecek her açıdan ele almaya çalışıyorum. Bu manyağın kurbanlarının kafa derilerini yüzmesinin ne anlama geldiğini saptamak zorundayım. Bana bu konuda tarihsel bir perspektif sağlayabileceğinizi düşündüm."

"Görebildiğim kadarıyla, bu işin ne anlama geldiğini saptamak o kadar da zor değil" dedi Severts. "Mağlup edilen düşmanın kafasını ya da kafa derisini almak, en eski ve en yaygın ganimet alma biçimlerindendir. Bir düşmanınızı öldürünce onun kafa derisini alırsınız. Böylece, onu öldürmekle kalmaz, aynı zamanda küçük düşürmüş ve aşağılamış olursunuz ve elinizde bir savaşçı olarak başarınızı kanıtlayacak bir şey olur. Her kıtada, düşmanların kafalarını ya da kafa derilerini almanın belirleyici bir özellik olarak öne çıktığı en az bir kültür vardır."

"Bilemiyorum..." Fabel kaşlarını çattı. Gözlerinin önünden Griebel'in çalışma odasının görüntüsü ve bir kitap rafına asılmış olan, saçları seyrelmiş ve doğal olmayan bir kırmızıya boyanmış kafa derisi geçiyordu. "Bu katil, kafa derisini cinayet mahallinden alıp götürmüyor. Kurbanının evinde görünür bir yere asarak sergiliyor."

"Belki de marifetini en iyi bu şekilde sergileyebileceğini düşünüyor. İskit savaşçıları düşmanlarının kafa derilerini atlarının yularlarına takarlardı, çünkü herkesin görmesini isterlerdi. Sizin 'Kuaför' de onları sergilemek için en uygun yerin kurbanlarını öldürdüğü yer olduğunu düşünüyor olabilir."

"Kafa derisi yüzmenin yaygın bir uygulama olduğunu söylediniz. Burada, Avrupa'nın bu bölgesinde de yaygın mıydı?"

"Kesinlikle. Almanya'da yapılan kazılarda pek çok örneğe rastlandı. Özellikle de sizin memleketinizde, yani Ostfriesland'da. Aslında atalarınız başka kültürlere göre daha fazla kafa derisi yüzmemiş olabilirler, ama Ostfriesland'daki çevre koşulları pek çok ölünün ve aletin bugüne kadar korunmasını sağladı. Son gelişi-

nizde Kızıl Franz'dan bahsetmiştik. Kızıl Franz'ın bulunduğu yerin yakınında, Hollanda sınırı yakınlarındaki Bentheim'da bulunan bir Tunç Çağı kazı sahasında derisi yüzülmüş kafatasları ve birkaç kafa derisi bulunmuştu." Severts kitaplığına gitti, birkaç ders kitabı alıp masasına getirdi. Bir kitabı karıştırmaya başladı. "Evet... İşte, kasabanızın yakınlarında bulunmuş bir örnek. 1860'larda Tannenhausener Bataklığı'nda beş bataklık mumyası bulunmuştu."

Fabel, Severts'in bahsettiği yeri çok iyi biliyordu. Tannenhausen, Ostfriesland'ın en büyük kenti Aurich'in kuzey banliyöleri arasında kalan bir köydü. Norden'in ve Fabel'in doğup büyüdüğü Norddeich'ın birkaç kilometre güneyindeydi. Yemyeşil sulak alanlar, karanlık bataklıklar, göller ve göletlerle kaplı bir bölgeydi. Tannenhausen, üç bataklık alanının ortasındaydı: Tannenhausener Bataklığı, Kreihüttenmoor ve Meerhusener Bataklığı. Fabel çocukken sık sık bisikletiyle bu bölgeye giderdi. Burası mistik bir yerdi. Bataklığın ortasında, Ewiges Meer, yani Ölümsüzlük Denizi denen çok eski bir göl vardı. Gölün adı, çok eski çağlardan beri değişmeden kaldığını düşündürüyordu; ayrıca, gölün çevresindeki bataklıkta dört ya da beş bin yıl önce yapılmış tahta yaya yolları bulunmuştu.

"Tannenhausen'de bulunan mumyaların beşinin de kafa derisi yüzülmüştü" diye devam etti Severts. "Benzer örneklere Avrupa'nın her yerinde, hatta Sibirya'da bile rastlandı. Tunç Çağı Avrupasında, Urallar'dan Atlantik'e kadar her yerde rastlanan bir uygulama olduğu anlaşılıyor bunun. Hele İskitler arasında o kadar yaygınmış ki, Eski Yunancada kafa derisi yüzmek için, İskit sözcüğünden türetilen *aposkythizein* kelimesi kullanılırmış."

Fabel bir an atalarının yarısının İskoç olduğunu düşündü. İskoçlar anavatanlarının İskit ülkesi ya da Stepler olduğunu iddia ediyorlardı. Oradan Kuzey Afrika'ya geçmişler, kuşaklar boyu İspanya'da ve İrlanda'da yaşamışlar, nihayet İskoçya'yı ele geçirmişlerdi. Fabel'in gözünün önüne, belki de kendisine benzeyen, kendisiyle arasında öyle yüzlerce kuşak olmayan ve peşinde olduğu katilin yaptığı şeyin aynısını düzenli olarak yapmış biri geldi.

"Peki kafa derisi hep zafer simgesi miydi?" diye sordu. "Bir savaşçının ne kadar çok düşman öldürdüğünü mü ispatlıyordu sadece?"

"Büyük ölçüde, ama sadece bundan ibaretti diyemeyiz. Eceliyle ölmüş bazı insanların, hatta çocukların da kafa derisinin yüzülmüş olduğunu gördük. Bu örnekler kafa derisi yüzmenin, ölüleri

hatırlamanın ve anmanın, ataları onurlandırmanın bir yolu olabileceğini düşündürüyor."

"Bizim katilin öyle bir derdi olduğunu sanmıyorum" dedi Fabel.

Severts arkasına yaslandı ve dev boyutlardaki Lulan Güzeli posteri tümüyle açığa çıktı. "Fikrimi sorarsanız -bu mesleki değil, sadece kişisel bir görüş- kafa derisi yüzmek tüm kültürlerde o kadar yaygın bir şey ki, bunu neredeyse bir *içgüdü* olarak görebiliriz. Psikoloji ya da sizin çalışma alanınız hakkında fazla bir şey bilmiyorum, ama seri katillerin ve sapıkların kurbanlarından bir ganimet alma eğiliminde olduklarını biliyorum. Bence, kafa derisi almak ganimet almanın arketipsel biçimi. Sizin katil bunu zekice bir kültürel ya da tarihsel göndermede bulunmaksızın, sadece, yapılması gerekenin bu olduğunu düşündüğü için yapmış olabilir."

Fabel ayağa kalktı ve gülümsedi. "Haklı olabilirsiniz." Severts'in elini sıktı. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim Herr Doktor."

"Rica ederim" dedi Severts. "Ben de sizden bir şey isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"HafenCity'deki mumyalaşmış cesedin ailesinin izine ulaşırsanız bana da haber verebilir misiniz? Çalışmalarım sırasında bulduğum insan kalıntılarının gerçek isimlerini ve hayatlarını öğrenme fırsatını çok nadiren yakalayabiliyorum da."

"Korkarım, benim işimde bunun tam tersi geçerli" dedi Fabel. "Ama sizi tabii ki bilgilendiririm."

12:00: Harvestehude, Hamburg

Fabel, Presidium'u aramış ve Werner'den, Paul Scheibe'nin yardımcısına kendisini beklemesini söylemesini istemişti. Mimarlık bürosu, Harvestehude'de, NDR stüdyoları ile Innocentia Park arasındaki son derece modern bir binadaydı. Scheibe'nin işyerinin net hatları ve geniş köşeleri, Fabel'e Müller-Voigt'un Altes Land'daki evini hatırlattı. Fabel, Müller-Voigt'un evinin mimarının da Scheibe olup olmadığını merak etti ve ona bu kadar bariz bir soruyu sormayı unuttuğu için canı sıkıldı.

Öğle güneşi ince bir bulut perdesiyle örtülmüştü. Fabel güneş gözlüğünü çıkardı ve içeri girmeden önce bir süre arabasında bekledi. Werner'i aradığında, Teknik Büro'yla görüşüp kendisini arayan telefon sapığının izini bulmak için bir şey yapıp yapama-

yacaklarını sormasını da istemişti. Fabel bunun pek mümkün olmadığını biliyordu, ama olaydan rahatsız olmuştu. Sıradan bir telefon sapığının ses değiştiren elektronik cihazlardan edinmesi kolay bir şey değildi ve Fabel doğrudan Hamburg Kuaförü denen adamla konuşmuş olduğu duygusuna kapılmıştı. Arabasının yanından geçen ve cep telefonuyla eğlenceli bir konuşma yapan güzel kızı seyretti. Normal hayatlar süren ve normal konuşmalar yapan insanlar da vardı.

Fabel, Scheibe Mimarlık Bürosu'nun geniş cam kapılarından girdiğinde, otuz beş yaşlarında, kafasını kazıtmış, uzun ve zayıf bir adam tarafından karşılandı. Adam, Direktör Yardımcısı Thomas Paulsen olduğunu söyledi.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim Herr Başkomiser, ama Herr Scheibe'yle ilgili endişelerimiz sona erdi. On dakika önce kendisinden haber aldık."

"Ben zaten buraya kayıp arama amacıyla gelmemiştim" dedi Fabel. "Yürüttüğüm bir soruşturmayla ilgili olarak Herr Scheibe'yle görüşmem gerek. Kendisi şu anda nerede?"

"Hmmm... onu söylemedi" dedi Paulsen. "Ortadan kaybolduğu için özür diledi. Ailesiyle ilgili acil bir sorun çıktığını ve bununla hemen ilgilenmek zorunda kaldığını belirtti. Pazartesi günü Rathaus'taki öğle yemeğinin ardından hemen şehir dışına çıkmış. Kendisine bu yüzden o zamandan beri ulaşamamışız. Gerçekten çok rahatladık. Proje bu akşam Speicherstadt'ta basına ve kamuoyuna tanıtılacak. Herr Scheibe orada olacağını ve sunumu bizzat yapacağını söyledi."

"Onunla siz mi konuştunuz?"

"Hayır, aslında... konuşmadım. Bize bir e-mail atmış. Ama toplantıya kesinlikle geleceğini söylüyor."

"O zaman ben de geleceğim" dedi Fabel. "Kendisiyle tekrar temas kurarsanız lütfen benimle konuşmaya zaman ayırması gerektiğini söyleyin."

"Pekâlâ... ama son derece yoğun olacağını biliyorum. Bu akşam..."

"Sizi temin ederim Herr Paulsen, Herr Scheibe'yle konuşmam gereken konu çok ama çok daha önemli. Akşam görüşmek üzere."

Fabel öğle yemeğini Dirk Stellamanns'ın limandaki büfesinde yemeğe karar verdi. Güneş ince bulut katmanının ardından tekrar yüzünü göstermişti ve parlak ışıkta Dirk'in büfesinin çevresindeki parlak renkli masalar ve şemsiyeler daha da göz alıcı görünüyordu. Fabel büfeye vardığında Dirk çok meşguldü, ama

müşterilerinin başlarının üstünden eski dostuna bakıp gülümsemeyi ihmal etmedi.

Fabel yapış yapış terlediğini hissetti. Bir Jever bira, bir madensuyu, bir de peynirli-sosisli sandviç aldı ve göğüs yüksekliğindeki masalardan birine yerleşti. Kalabalık biraz azalınca, Dirk yanına geldi.

"Apaçi avı nasıl gidiyor?"

Fabel anlamamış gibi baktı.

"Kafa derisi yüzen adam... Yakında enselenme ihtimali var mı?"

"Sanmıyorum" dedi Fabel mutsuz bir şekilde omuz silkerek. "Bir sürü saçma sapan işle uğraşmak zorunda kalıyorum. Genetik bellek, teröristler falan. Çağlar boyu kafa derisi yüzme gelenekleri hakkında kitap yazabilecek durumdayım."

"Onu yakalayacaksın Jannick" dedi Dirk. "Sen her zaman başarırsın."

"Her zaman değil." Jannick adı ona Roland Bartz'ı hatırlatmıştı. "Bu işleri bırakayım artık diyorum Dirk."

"Bırakmak mı? Bunu asla yapamazsın. Bu senin hayatın."

"Gerçekten öyle mi, bilemiyorum" dedi Fabel. "Ya da öyle mi olmalıydı, bilmiyorum. Başka bir teklif aldım. Yeniden sivil olabilirim."

"Bu bana pek mümkün gözükmedi Jan."

"*Bana* mümkün geliyor. Ölümden bıktım artık. Onu sürekli çevremde görüyorum. Bilemiyorum. Belki de haklısın. Bu son iş moralimi bozmuş olabilir."

"Bu arada, genetik bellek nereden çıktı? Bu cinayetlerle ne alakası var?"

Fabel, Gunter Griebel'in çalışmalarını mümkün mertebe kısa ve özlü bir şekilde aktarmaya çalıştı.

"Biliyor musun Jan, buna ben de inanıyorum. Bence bunda doğruluk payı var."

"Sen de mi?" Fabel inanmaz bir tavırla gülümsedi. "Şaka yapıyorsun..."

"Hayır..." Dirk'in yüzü ciddiydi. "Gerçekten inanıyorum. Bir olay hatırlıyorum. Daha meslekte yeniydim. Bir soygun ihbarı aldık. Kıştı ve kar yağıyordu. Soyguncu evin arka pencerelerinden birinden kaçmış ve karda ayak izleri bırakmıştı. Ortalıkta başka iz de yoktu. Yani, tek yapmamız gereken bu izleri takip etmekti. Karda adamın peşine düştük, deli gibi koştuk ve sonunda onu yakaladık."

"Bunu niye anlattın?" diye sordu Fabel, kuşkuyla. Hikâyenin

nereye bağlanacağını merak etmişti.

"Çünkü bunu yaparken, gece yarısı karların arasında bir adamın peşinden koşarken, çok garip bir hisse kapıldım. Hoş bir his değildi. Çok güçlü bir şekilde bunu daha önce de yaptığımı hissettim. Ama öyle bir olay hatırlayamadım."

"Reenkarnasyona inandığını söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Fabel.

"Hayır, hayır, onunla ilgisi yok. Ama bu sanki bana ait olmayan, bana aktarılmış bir anıydı." Dirk birden tedirgin bir şekilde güldü. "Beni bilirsin, hep mistik bir tarafım olmuştur. Garip bir olaydı, hepsi bu."

15:00: Schanzenviertel, Hamburg

Schanzenviertel'de bir köşe başında yer alan, fazla dikkat çekmeyen bir binaydı. *Jugenstil* üslubundaydı. Fabel çirkin grafitilerin arkasındaki zarif taş işçiliğinin Art Deco özellikler taşıdığını fark etti. Binanın girişinde ofisin işlevini belirten herhangi bir levha ya da başka bir yazı yoktu. Fabel diyafona bağırarak adını ve işini söyledikten sonra, kapı otomatiğinin çalışması ve kapının açılması için birkaç saniye bekledi.

Ingrid Fischmann kısa merdivenlerin başında onu bekliyordu. Otuz beş yaşlarındaydı ve açık kahverengi uzun ve düz saçları vardı. Yüz hatları biraz sert ve erkeksi olmasa güzel bir kadın olduğu söylenebilirdi. Omuz boyundaki saçları, bluzu ve uzun ve bol eteği ona yaşına uymayan belli belirsiz bir hippi havası vermişti.

Nazik bir şekilde gülümsedi ve elini uzattı. "Lütfen buyurun Herr Fabel."

Küçük holden iki odaya giriliyordu. Bunlardan biri belli ki tamamen dosyalara ve başvuru materyaline ayrılmıştı. Diğeriyse Frau Fischmann'ın ofisiydi. Çok sayıdaki dosya dolabına, kitaplıklara ve duvarlardaki çizelge ve panolara rağmen bir evin oturma odasını andırıyordu.

"Aslında evim sadece iki sokak ötede" dedi Frau Fischmann, masasına otururken. Fabel odanın tek penceresinin üstündeki duvarda asılı olan, 1971'de Baader-Meinhof çetesi için hazırlanmış, "Aranıyor" yazılı afişe dikkat etti. Afişte, *Anarchistische Gewalttäter/Baader/Meinhof-Bande*[10] yazısının altında on dokuz tane siyah-beyaz yüz yer alıyordu. Almanya tarihindeki belli bir anı ve ruh halini simgeleyen bu afiş, neredeyse bir ikon statüsü kazanmıştı.

"Ama yine de bu işyerini kiraladım. Neden bilmiyorum, ama daima yaşama ve çalışma ortamlarımı ayırma ihtiyacı hissetmişimdir. Ayrıca, işle ilgili tüm yazışmalarımı buranın adresiyle yapıyorum. Ele aldığım bazı konuların nazikliği düşünüldüğünde, yaşadığım yerin herkesçe bilinmesini istememem doğal. Lütfen oturun Herr Fabel."

"Sormamda sakınca yoksa, neden bu konularda yazıyorsunuz? Bunların bir kısmı siz doğmadan önce yaşanmış şeyler."

Fischmann gülümsedi. Dişleri biraz fazla büyüktü. "Sizinle görüşmeyi neden istedim, biliyor musunuz Herr Fabel?"

"Umarım, sapık bir katili yakalamama yardım etmek için istemişsinizdir."

"Tabii o da var. Ama ben her şeyden önce bir gazeteciyim. Bu işte de bir haber kokusu alıyorum. Sizden küçük bir karşılık bekliyorum."

"Maalesef, sizinle pazarlık edemeyeceğim Frau Fischmann. Benim tek derdim, başka insanları öldürmeden bu katili yakalamak. Benim için insan hayatı gazete haberlerinden daha önemlidir."

"Yapmayın Herr Fabel. Sizinle görüşmeyi kabul ettim, çünkü 1970'lerde ve 1980'lerde Almanya'da terör olaylarına bulaşan ya da aktif olarak katılan, şimdi ise siyaset ya da ticaret hayatında başarıya ulaşmaya çalışan insanların ikiyüzlülüklerini ortaya çıkarmak için çalışıyorum yıllardır. Bunca çalışmama rağmen orta sınıf ailelerden gelen bu şımarık veletlerin neden devrimcilik oynamaya bu kadar meraklı olduklarını açıklayan sağlam ve mantıklı tek bir neden bulamadım. Beni en çok rahatsız eden şey de, soldaki bazı isimlerin masum vatandaşların öldürülmesini ve yaralanmasını entelektüelize etmeye çalışmaları." Bir an durakladı. "Hamburglu bir polis olarak, Kızıl Ordu Fraksiyonu'nun ve yandaşlarının Polizei Hamburg'a da büyük acılar yaşattığını bilmemeniz imkânsız. Fraksiyonun öldürdüğü ilk polisin Polizei Hamburg'dan olduğunu biliyorsunuz."

"Tabii ki. 1971'de, Norbert Schmid öldürülmüştü. Daha otuz üç yaşındaydı."

"Ardından, 1972 mayısında Polizei Hamburg görevlileri ile Kızıl Ordu Fraksiyonu arasında çıkan çatışmada Başkomiser Hans Eckhardt yaralanmış, sonra da ölmüştü."

"Evet, onu da biliyorum."

"Ondan sonra da, 1986'da, başarısız bir banka soyma girişiminin ardından Hamburg polisi ile Radikal Eylem Grubu denen çetenin üyeleri arasında bir silahlı çatışma yaşanmıştı. Bir polis öl-

10. Anarşist Tedhişçiler/Baader-Meinhof Çetesi. (ç.n.)

müş, bir polis de ağır yaralanmıştı. Yaralı polis şans eseri hayatta kalmıştı. Bu polis, teröristlerden Gisela Frohm'u vurmuş ve öldürmüştü. Adınızı söylediğiniz anda kim olduğunuzu anladım Herr Fabel. Hendrik Svensson ve Radikal Eylem Grubu üzerine çalışırken adınıza rastlamıştım. Gisela Frohm'u vuran ve öldüren sizdiniz, değil mi?"

"Maalesef. Başka seçeneğim yoktu."

"Biliyorum Herr Fabel. Hauser cinayetini sizin soruşturduğunuzu öğrenince, az önce itiraf ettiğim gibi, buradan bir haber çıkarabileceğimi hissettim."

"Bu cinayetlerin araştırmanızla hiçbir ilgisi olmayabilir. Sadece iki kurbanın da, yani Hauser'in de, Griebel'in de aynı kuşaktan olduklarını ve eskiden, farklı düzeylerde de olsa, radikal politik hareketlere bulaştıklarını biliyoruz. Kurbanların geçmişlerini inceledim ve aralarında doğrudan bir bağlantı göremedim. Ama ikisinin geçmişinde de aynı isimler var. Bunlardan biri Hamburg Eyaleti Çevre Bakanı Bertholdt Müller-Voigt. Sanırım siz Müller-Voigt'un militanlık yıllarını da araştırıyorsunuz."

"*Teröristlik* yıllarını diyelim." Fischmann'ın sesi sertleşmişti. "Müller-Voigt'un siyasi hedefleri Hamburg Senatosu'ndan çok ötelere uzanıyor. Gerçekten çok büyük hedefleri var. Şimdiden, eskiden en yakın siyasi müttefiki olan kişiye, yani Eyalet Başkanı Hans Schreiber'e savaş açmış durumda. Bunun tek nedeni, Berlin'e kadar uzanacağını umduğu yolda Schreiber'i potansiyel bir rakip olarak görmesi. Müller-Voigt'un hedefi beni çok rahatsız ediyor, çünkü onun, sanayici Thorsten Wiedler'in sonradan öldürülmek üzere kaçırıldığı minibüsün sürücüsü olduğu konusunda en ufak bir şüphem yok."

"Müller-Voigt'la ilgili iddialarımızdan haberim var. Hans Schreiber'in eşinin bu iddiaları gündeme taşıdığını da biliyorum. Peki ama elinizde kanıt var mı?"

"Öncelikle, Frau Schreiber için şunu söyleyeyim, onun kocasının siyasi hırslarını da neredeyse Müller-Voigt'unkiler kadar mide bulandırıcı buluyorum. Beni kendi amaçları için kullanıyor. Ama o olmasaydı araştırmalarımın bu kadar yankı uyandırmayacağını da kabul ediyorum. Sorunuza dönersek... Hayır, henüz elimde mahkemenin yeterli bulacağı bir kanıt yok. Ama bu konuda çalışmaya devam ediyorum. Kanıtların çoktan ortadan kaybolduğu eski bir olay üzerinde çalışmanın ne kadar zor olduğunu siz de bilirsiniz."

"Kesinlikle." Fabel acı acı gülümsedi. Meslek hayatı boyunca

yeniden açtığı onlarca eski dosyayı hatırladı. Sonra aklına, limandaki kuru kumların içinde altmış yıldır yatmakta olan gencin ailesini araştırmak konusundaki ihmalciliği geldi.

"Şu ana kadar yaptığım her şey, siyasi geçmişlerini açığa çıkardığım onca kişi, bunların hepsi, Müller-Voigt'un kariyerini bitirmek ve işlediği suçlardan dolayı mahkeme önüne çıkarmak için bir hazırlıktı. Belki bunu birlikte başarabiliriz Herr Başkomiser."

"Ama neden Müller-Voigt? Neden özellikle onu seçtiniz?"

Ingrid Fischmann'ın yüzünde sert, kararlı ve soğuk bir ifade belirdi. Masasının bir çekmecesinden iki fotoğraf çıkarıp bunları Fabel'e uzattı. Fotoğraflardan birinde 1970'lerde üretilmiş siyah bir Mercedes limuzin görülüyordu. Otomobil büyük bir ofis binasının önündeydi. Siyah üniformalı bir şoför, otomobilin arka kapısını tutuyordu. Siyah, kalın çerçeveli gözlüğüyle orta yaşlı bir adam otomobile binmek üzereydi.

"Thorsten Wiedler mi?" diye sordu Fabel.

Fischmann başıyla onayladı. "O ve şoförü."

İkinci fotoğrafta yine aynı otomobil görülüyordu, ama bu fotoğraf daha yakından çekilmişti ve otomobil mıcır kaplı bir park yerindeydi. Bu defa, şoförün ceketi ve şapkası yoktu, ama Fabel onun aynı şoför olduğunu çıkardı. Mercedes güneşte ışıldıyordu. Ön tekerleğin yanında bir kova ile bez duruyordu. Fabel fotoğrafa bakar bakmaz her şeyi anlamıştı. Şoför arabayı temizlerken durmuş, altı-yedi yaşlarındaki bir kız çocuğunun yanına eğilmişti. Kızının yanına.

"Bu fotoğrafta da" dedi Ingrid Fischmann, "yine Herr Wiedler'in şoförünü görüyorsunuz. Yani Ralf Fischmann'ı."

"Anlıyorum" dedi Fabel. Fotoğrafları geri uzattı. "Çok üzgünüm."

"Thorsten Wiedler'in ölümünü tüm gazeteler manşetten verdi. Babam ise saldırıda aldığı yara yüzünden felç oldu, ama adı sadece birkaç yerde geçti. Aldığı yaralar sonunda onu öldürdü Herr Fabel, ama bu tam beş yıl sürdü. Bu süreç annemi de mahvetti. Çocukluğumun geçtiği evde neşe diye bir duygu hatırlamıyorum. Bütün bunların tek nedeni, bir grup orta sınıf veledin sağdan soldan duydukları yarım yamalak fikirlerle sözde 'misyonlarını' gerçekleştirirken, karşılarına çıkan herhangi bir adamın hayatını karartmakta hiçbir sakınca görmemeleri."

"Anlıyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Ama Müller-Voigt'un işin içinde olduğundan kesin olarak emin misiniz?"

"Evet. Eylemi gerçekleştiren örgüt Kızıl Ordu Fraksiyonu değildi. O dönemde mantar gibi biten pek çok küçük fraksiyondan

biriydi. Onları diğerlerinden ayıran özelliklerinden biri de şiirsel bir isim seçmiş olmalarıydı. Diğer tüm örgütler kısaltmalarla kafayı boznuştu. Yeri gelmişken, Kızıl Ordu Fraksiyonu'nun bu adı seçmesinin bir nedeninin de, Britanya Hava Kuvvetleri'yle aynı kısaltmayı kullanmak istemesi olduğunu biliyor muydunuz?[11] Gerçekten hastalıklı bir mizah anlayışı. Britanya Hava Kuvvetleri, yani RAF Almanya'yı bombalayarak Nazizm'i sona erdirmişti. Yeni RAF'ın görevi de sağı solu bombalayarak ve cinayet işleyerek Batı Almanya'da faşizmi ve kapitalizmi sona erdirmekti. O dönemde ortaya çıkan Svensson'un Radikal Eylem Grubu'nu siz zaten yakından biliyorsunuz. Bu çete ise çok daha ezoterik bir anlayışa sahipti. Kendilerine 'Dirilenler' diyorlardı. Liderleri Kızıl Franz olarak da bilinen Franz Mühlhaus'tu."

Fabel irkildi. Bir Kızıl Franz daha. Çok özel bir terör örgütü. Kızıl Franz Mühlhaus ve örgütü, aşırı solun da en aşırı ucunda yer alıyordu. Fabel, Severts'in odasında fotoğrafını gördüğü orijinal Kızıl Franz'ı, Neu Versen yakınlarındaki soğuk ve karanlık bir turbalıkta yüzyıllarca uyuyan mumyalaşmış ölüyü düşündü.

"Mühlhaus ve örgütünü bir sınıfa sokmak güçtü" dedi Ingrid Fischmann. "Aşırılıkçı anarşist solda yer alan diğer örgütlerin bile kendilerini uzak hissettikleri bir gruptu. Aslında hiç de solcu olmadıkları bile iddia edilebilir. Sık sık solcu örgütlerle el ele veren çevreci radikalizmin bir tezahürüydüler. Ama Kızıl Franz'ın ve Dirilenler'in harekete ciddi bir katkı yaptığı düşünülmüyordu."

"Neden?"

Ingrid Fischmann dudaklarını büzdü. "Birçok nedeni var. Bir defa, açık ve net bir Marksist programları yoktu. Gerçi, açık ve net bir biçimde Marksist olmamakla birlikte, Baader-Meinhof'la daha açık bir bağlantısı olan ya da aynı çizgide duran örgütler de vardı. Örneğin, daha anarşist bir felsefeye sahip olan, Batı Berlin merkezli 2 Haziran Hareketi gibi. Dirilenler ise Baader-Meinhof'la doğrudan ilişkili değildi ve daha çevreci bir çizgideydi. O dönemde, Marksistler, anarşistler ve çevreci militanlar için iki ortak eylem zemini vardı: 1960'larda başlayan nükleer karşıtı protestolar ve tabii ki Vietnam."

"Ama Dirilenler'le ne kadar ortak zeminlerinin olduğu konusunda şüpheler vardı, değil mi?" diye sordu Fabel.

"Kesinlikle. Diğer örgütler gibi onlar da sanayicileri hedef alıyorlardı. Ama onlar için önemli olan bu kişilerin kapitalist olması değil, ticari faaliyetlerinin çevreye zarar veriyor olmasıydı. He-

11. Almanca *Rote Armee Fraktion* (RAF); İngilizce *Royal Air Force* (RAF). (ç.n.)

defler aynı, gerekçeler farklıydı... Dirilenler, Kızıl Ordu Fraksiyonu ve diğer solcu örgütlerle aynı yolu değil, bir şekilde onlarınkine paralel bir yolu izliyorlardı. Baader-Meinhof/RAF'ın 1977 ekiminde Hanns-Martin Schleyer'i kaçırıp sonrasında öldürmesi ve aynı yıl kasım ayı başlarında Dirilenler'in de aynı şeyi Thorsten Wiedler'e yapması bunun güzel bir örneğidir. İki olay da, 1977'deki Alman Sonbaharı denen dönemde gerçekleşti. Ama arada önemli bir fark var. Schleyer'in seçilmesinin birinci nedeni eski bir Nazi ve savaş sırasında Çekoslovakya'da görev yapmış bir SS olması, ikinci nedeni de iktidardaki Hıristiyan Demokrat Birliği CDU'yla yakın ilişkileri olan Batı Alman işverenler federasyonunun başkanı ve Daimler-Benz'in yönetim kurulu üyesi varlıklı bir sanayici olmasıydı. Ve, tabii ki, Schleyer'in altı hafta rehin tutulup sonunda öldürülmesinin arka planında, Mogadişu'ya kaçırılan uçak ile Raspe, Baader ve Ensslin'in Stammheim Hapishanesi'nde intiharları vardı.

"Diğer taraftan, Thorsten Wiedler de başarılı bir sanayici olmakla birlikte, Schleyer'le aynı klasta değildi. Ailesi işçi sınıfındandı ve Sosyal Demokrat'tı. Savaş sırasında yaşı askerlik yapamayacak kadar küçüktü. Açık siyasi eğilimleri ya da siyasi bir ağırlığı yoktu. Dirilenler'in onu seçmesinin nedeni, onlara göre, fabrikalarının çevreyi çok kirletmesiydi. Tabii ki, Alman Sonbaharı'nda tüm sol örgütlerin RAF'la 'dayanışma' içinde olması üzerine çok şey söylendi; ne de olsa, Wiedler de Batı Alman kapitalizmini temsil ediyordu. Ama kaçırılmasının 'devrim'e zarar verdiği düşünüldü ve Dirilenler bu olaydan sonra daha da marjinalize oldu. Bence, örgüt bu yüzden Wiedler'e ne yaptığını hiçbir zaman resmi bir duyuruyla açıklamadı. Sonradan, utanç duydukları bir eylem haline geldi bu. Wiedler'in cesedi hiçbir zaman bulunamadı ve ailesine onu gömme ve ardından yas tutma hakkı bile çok görüldü. Üstüne üstlük, Kızıl Franz ve Dirilenler politikalarında pek 'hippi' bir U dönüş yaptılar. Dirilenler New Age saçmalıklarını çok ciddiye almışlardı."

"Ne gibi saçmalıklar?" diye sordu Fabel.

"Aslında Dirilenler hakkında araştırma yapılması en güç gruplardan biridir, zira görece yalıtılmış bir örgüttü. Ama içlerinden biri, Benni Hildesheim diye biri gruptan ayrılıp RAF'a döndü. Hildesheim 1980'lerde tutuklandığında Dirilenler'den fikirlerini çok uçuk bulduğu için ayrıldığını söylemişti. Ona göre, örgüt adını, yeryüzü tanrıçası ya da yeryüzünün ruhu olan Gaia'nın tehlikeye girdiğinde kendisini savunmak için yeni savaşçılar, yeni ve ger-

çek müminler yarattığı inancından alıyormuş. Bu savaşçılar tarih boyunca kendilerine ihtiyaç duyulduğunda tekrar tekrar diriliyormuş. Dirilenler adı buradan geliyormuş. İddiaya göre, Kızıl Franz Mühlhaus, bir grup olarak bir araya gelmelerinin tesadüf olmadığını, hepsinin tarihte başka dönemlerde de yaşamış ve Dünya'yı korumak için birlikte savaşmış oldukları inancını yayıyormuş. Baader-Meinhof'un rasyonellikten ve Marksist ideolojiden taviz vermeyen çizgisiyle bağdaşmayacak bir yaklaşım."

"Peki, Müller-Voigt ve Hans-Joachim Hauser'in Kızıl Franz Mühlhaus'la ilişkisi ne düzeydeydi?" diye sordu Fabel.

"Hauser mi? Onu bilemiyorum. Hauser ünlü olmaya çalışan, başkalarının ününden faydalanan biriydi. Dirilenler'le ya da Mühlhaus'la doğrudan bir bağlantısı var mıydı bilmiyorum. Sadece Kızıl Franz'ın başlangıçta yaptığı 'müdahale'leri, Hamburg Senatosu'nu basışını, şirket merkezlerinde ya da fabrika girişlerinde yaptığı oturma eylemlerini falan coşkuyla savunduğunu biliyorum. Ama işler karışmaya, banka soygunları, bombalama eylemleri ve cinayetler yaygınlaşmaya başlayınca, şık solculardan pek çoğu gibi Hauser de suskunlaştı. Bu tabii ki, söz konusu eylemlere doğrudan karışmadığı anlamına gelmez. Hatta sessizliği, saman altından su yürütmeye çalıştığı şeklinde de yorumlanabilir. Müller-Voigt'a gelince, o ve Kızıl Franz 1970'lerin sonlarında bir araya geldiler. Mühlhaus'un Hannoverli bir ilaç şirketinin sahibini öldürme suçundan ve tabii ki Thorsten Wiedler olayından aranmaya başlamasından sonra, Müller-Voigt'un Dirilenler'in 'legal' kanadında çalışmaya başladığından şüpheleniyorum."

"Ama daha derin bağları da olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Size çok kişisel bir bilgi vereceğim Herr Fabel. Babamın doldurduğu bir ses kaseti var. Hastanedeyken bizden bir kayıt cihazı istemişti. Olaydan önce çok enerjik ve sağlıklı bir adamdı ve bütün hayatını tekerlekli sandalyede geçireceğini anlamak onu ciddi bir bunalıma sokmuştu. Ama aynı zamanda öfkeliydi de. Herr Wiedler'in bulunmasına ve onu kaçıranların yakalanmasına yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı. Babam öldükten yıllar sonra, üniversitede ne okuyacağıma karar vermeye çalışırken bu kaseti dinledim. Kasette babam o günün olaylarını çok ayrıntılı bir şekilde anlatmış. Gerçeğin bilinmesini istiyordu sanki. Bu kaseti dinledikten sonra gazeteci olmaya karar verdim. İnsanlara gerçeği anlatmak için."

"Ne diyordu?"

Ingrid Fischmann bir an kararsız kaldı. Sonra, "Peki, şöyle yapalım" dedi. "Size kasetin bir kopyasını göndereceğim. Ayrıca, bazı fotoğrafları arayıp bulacağım ve olayla ilgili genel bilgilerle birlikte size postalayacağım. Ama kısaca özetleyeyim. Babam teröristlerin altı kişi olduklarını düşünüyor. Sadece birinin yüzünü tam olarak görebilmiş. Diğerlerinde kar maskesi varmış. Gördüğü kişiyi polise çok ayrıntılı bir şekilde tarif etti ve polis ressamları teröristin eşkalini çıkardı. Tabii bu da bir işe yaramadı. Biliyorsunuz, Wiedler olayıyla ilgili olarak hiç kimse yakalanamadı. Tabii, Kızıl Franz Mühlhaus'un öldürülmesini adaletin yerini bulması olarak görüyorsanız, orası başka."

"Bertholdt Müller-Voigt'un da işin içinde olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Fabel.

"Demin Benni Hildesheim diye birinden bahsetmiştim, hatırladınız mı? Hani Dirilenler'den ayrılıp Baader-Meinhof'a geçen kişi? Hapishaneden çıktıktan sonra onunla konuştum. Şu anda çok etkili noktalarda bulunan kişiler arasında, Dirilenler'in eylemlerine doğrudan katılan ya da onlara lojistik ve stratejik destek sağlayan isimler olduğunu söyledi. Onlara barınabilecekleri evler, silahlar, patlayıcılar falan sağlıyorlarmış. Hildesheim, Wiedler olayını altı kişinin gerçekleştirdiğini söyledi, ki bu da babamın ifadesiyle uyuşuyor. Hildesheim bu altı kişinin de, destek ağındaki herkesin de kimliğini bildiğini iddia ediyordu."

"Bu isimleri size açıklamadı mı?"

Ingrid Fischmann alay ve küçümseme dolu bir kahkaha attı. "Hildesheim eski bir Marksist terörist için fazlaca kapitalist bir yaklaşım gösterdi. Bilgi karşılığında benden para istedi. Tabii, benim örgütün kurbanlarından birinin kızı olduğumu bilmiyordu. Ona cehenneme kadar yolun var, dedim. Ben babamı kimin sakatladığını öğrenmek istiyordum, ama bunun için para vermek ağırıma gitti. Hildesheim boyalı basının istediği parayı vereceğinden emindi. Bazı isimleri açıklarsam yer yerinden oynar, gibi palavralar sıktı. Sonuçta bu olay, Ulrike Meinhof'un kızı Bettina Röhl'ün savcılara altmış sayfalık bir mektup gönderip Dışişleri Bakanı Joschka Fischer'in, 1980'lerde bir polis memurunu öldürmeye teşebbüsten yargılanmasını istediği günlerde oluyordu. Hükümette ya da başka önemli mevkilerde, geçmişi karanlık başka isimlerin olduğunu düşünmek hiç de mantıksız değil."

"Sonuçta, Hildesheim medyadan istediği parayı alamadı mı?" diye sordu Fabel.

"Hayır. Herhangi bir anlaşma yapamadan öldü."

"Nasıl öldü? Şüpheli bir ölüm müydü?"

"Hayır. Öküz altında buzağı aramaya gerek yok. Sonuçta, çok sigara içen, az hareket eden, orta yaşlı bir adam kalp krizi geçirdi. Ama ölmeden önce bana bir bilgi verdi. O gün minibüsü kimin kullandığını kesin olarak bildiğini ve bu kişinin şu anda önemli bir mevkie geldiğini söyledi. Ama kesin bilgiyi ve kanıtları para karşılığında verecekti. Maalesef bunları söyleyemeden öldü."

"Hiç Hauser'den bahsetti mi?"

Fischmann başını hayır anlamında salladı.

"Gunter Griebel'den?"

"Maalesef, hayır. Zaten bu isme araştırmalarımda hiç rastlamadım."

On beş dakika kadar daha konuştular. Ingrid Fischmann, Fabel'e Almanya'da militan hareketin tarihini ve hareketin protesto gösterilerinden doğrudan eyleme ve giderek terörizme kayış sürecini özetledi. Farklı örgütlerin amaçları, komünist Doğu Almanya devletinden aldıkları destek ve pek çok teröristin uzun süre yakalanamamasına yol açan destekçi ve sempatizan ağları hakkında konuştular. Bugün ortalıkta dolaşan bazı insanların, normal görünen hayatlarının gerisinde, kimsenin, belki en yakın arkadaşlarının ve ailelerinin bile bilmediği, şiddet eylemleriyle örülü bir geçmiş sakladıkları gerçeğinden bahsettiler. Nihayet, konular tükendi ve Fabel ayağa kalktı.

"Bana bu kadar çok zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim" dedi ve Fischmann'ın elini sıktı. "Gerçekten çok yardımcı oldunuz."

"Buna çok sevindim" dedi Fischmann. "Bulabildiğim bilgileri size göndereceğim. Birkaç gün alabilir." Gülümsedi. "Biraz beklerseniz, ben de sizinle birlikte çıkacağım. Şehir merkezine gitmem lazım."

"Dilerseniz, sizi istediğiniz bir yere bırakabilirim."

"Hayır, teşekkürler. Arada birkaç yere uğramam gerek." Fischmann gözlüğünü takıp büyük omuz çantasını karıştırmaya başladı. Nihayet çantadan siyah kaplı küçük bir not defteri çıkardı. "Kusura bakmayın, yeni bir alarm sistemi taktırdım da. Çıkarken bir şifre girmem gerekiyor, ama bir türlü hatırlayamıyorum."

Fabel, kapıda, Fischmann'ın defterden her numarayı tek tek kontrol ederek güvenlik şifresini tuşlamasını bekledi.

Caddeye indiklerinde vedalaşıp ayrıldılar. Fabel bir süre Ingrid Fischmann'ın cadde boyunca uzaklaşmasını izledi. Fisch-

mann hayatını, kendisinden önce yaşamış bir kuşağı araştırmaya adamıştı. Gerçeğin peşindeydi. Fabel, genç Frank Grueber'in olay yeri inceleme uzmanı olmaya karar verişini açıklarken söylediği cümleyi hatırladı: *Gerçeği bulmak, ölülere olan borcumuzdur.*

Bu söz Almanya'nın milli şiarı bile olabilir, diye düşündü Fabel.

19:30: Speicherstadt, Hamburg

Fabel, söylediği gibi beşten önce Presidium'a döndü. Hemen Cinayet Masası ekibini topladı ve o gün öğrendiklerini özetledi. Kurbanların rastgele seçilmediği ve cinayetlerin, kurbanların siyasi geçmişleriyle bağlantılı olduğu görüşünün giderek güçlendiğini söyledi.

Anna ve Henk, The Firehouse'ta öğrendiklerini, daha doğrusu öğrenemediklerini özetlediler. Hauser'in öldürülmesinin cinsel tercihleriyle ilgili olma olasılığı azalmıştı. Anna, Hauser'in The Firehouse'ta buluştuğu orta yaşlı adamla ilişkisinin cinsel tercihlerinden çok siyasi geçmişiyle alakalı olduğu görüşündeydi.

"Adam belki de Paul Scheibe'ydi" dedi Werner.

"Bu akşam bunu öğreneceğiz" dedi Fabel. "Anna, Henk, Werner ve Maria, hepinizin bu akşam proje tanıtım toplantısına gelmenizi istiyorum. Konukları dikkatle inceleyeceğiz, sonra ben Scheibe'yle oturup uzun uzun konuşacağım."

Fabel ekibiyle Speicherstadt'ta katılacağı toplantıdan önce eve dönmüş, yemeğini yemiş, bir duş alıp üstünü değiştirmişti. Anna ve Henk toplantı yerine önceden gidip Scheibe'nin ekibiyle görüşmüştü.

"İşler boka sardı" dedi Anna, Fabel'e. "Anlaşılan Scheibe arzı endam etmeyecek. Onu kimse görmemiş. Oysa hayatının en önemli gecesi. Elemanları çok telaşlı, çünkü Scheibe proje maketini bizzat tanıtmak konusunda çok ısrarcıymış. Son rötuşları bizzat kendisi yapmış ve Senato üyeleri dışında herkes projeyi ilk kez bu akşam görecekmiş. Bu akşamdan önce başka kimsenin bilmediği bazı son rötuşlar yapması bekleniyormuş."

"Peki ne yapacaklar?"

"Etekleri tutuşmuş durumda. Hamburg'un tüm kodamanlarını buraya topladılar, ama gösterinin yıldızı ortalarda yok."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmış mı?"

"Bu kadar önemli bir olayda, hayır... Paulsen son zamanlarda onun için çok endişeleniyormuş. Scheibe çok büyük bir stres yaşıyor gibiymiş. Bu da hiç alışık olmadıkları bir şeymiş. İçkiciliği, kibirliliği, şişkin egosu falan biliniyormuş, ama öyle strese girecek bir insan olarak tanınmıyormuş hiç."

"Liste biraz daha uzamış, desene" dedi Werner.

"Belki de bu hep listedeydi..." dedi Fabel. "Neyse, hadi gidip insanların arasına karışalım."

Fabel ve ekibi, kapıdaki suratsız görevlilere *Kriminalpolizei* kartlarını gösterip salona girdiler. Salon iyi giyimli ve bakımlı insanlarla doluydu. İnsanlar küçük gruplar halinde sohbet edip gülüşüyorlardı. Bu sırada üniformalı garsonlar da kadehlerden Pinot Grigio'nun eksik olmaması için hazır durumda bekliyorlardı.

Fabel, Anna ve Henk'ten kapıya yakın bir yerde kalmalarını ve Scheibe gelirse kendisini haber vermelerini istedikten sonra, Maria ve Werner'le birlikte salonun içlerine doğru ilerledi. Kalabalığın arasından geçerken, Müller-Voigt'un etrafına büyükçe bir grubu toplamış, konuşmakta olduğunu gördü. Çevre bakanıyla göz göze geldiler. Fabel başıyla selam verdi, ama Müller-Voigt onun neden orada olduğunu anlayamadığını gösterir şekilde sadece kaşlarını çattı.

Salonun ışıkları loşlaşırken aydınlatılmış sahnede bir hareketlenme oldu. Beyaz bir örtü, Paul Scheibe'nin gelecek vizyonunu, heyecanı giderek artan meraklı kalabalığın gözlerinden gizliyordu. Scheibe'nin yardımcısı Paulsen ekibin iki üyesiyle hararetli bir tartışma içindeydi.

Bir süre sonra, Paulsen kararsız adımlarla, sahnede üstü örtülü olarak duran maketin yanındaki mikrofona yaklaştı. Birkaç saniye endişeli gözlerle mikrofonu süzdü.

"Bayanlar, baylar, sabrınız için çok teşekkür ederiz. Ne yazık ki, Herr Scheibe mutlaka ilgilenmesi gereken acil bir ailevi sorun nedeniyle şu an aramızda değil. Elbette, mümkün olduğunca erken bir saatte aramıza katılmaya çalışacak. Her durumda, Paul Scheibe'nin eserindeki gücü ve yenilikçiliği eserin kendisinden daha iyi kim anlatabilir ki. Herr Scheibe'nin HafenCity ve Hamburg Eyaleti için öngördüğü gelecek, bu muhteşem kentin büyük hedeflerini çok iyi yansıtan, cesur ve çarpıcı bir tasarımda ifadesini buluyor."

Paulsen durakladı. Salona yeni giren ve kapıda bekleyen kadına baktı. Fabel bu kadının da Scheibe'nin ekibinin bir üyesi oldu-

ğunu tahmin etti. Kadın neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını iki yana sallayınca, Paulsen zayıf ve çekingen bir gülümsemeyle salondaki davetlilere döndü.

"Pekâlâ... O halde... Şey... Sanırım geceye programa uygun şekilde devam etsek daha iyi olacak. Bayanlar, baylar, Herr Scheibe'nin HafenCity'nin Überseequartier kesimi için eşsiz bir yaratıcılıkla, cesur ve yeni bir estetik anlayışıyla geliştirdiği yeni projesini Scheibe Mimarlık Bürosu adına beğeninize sunmaktan gurur duyuyorum. Karşınızda *KulturZentrumEins*..."

Paulsen yana çekildi ve yelken bezinden yapılmış bembeyaz örtü yavaş yavaş yükselmeye başladı. Davetliler alkışlamaya başladı, ama dev maket açığa çıkarken alkışlar sönükleşti.

Derken tamamen kesildi.

Beyaz örtü tamamen kalkıp spot ışığının dışına çıktığında bütün salon derin bir sessizliğe gömüldü. Zamanı donduran bir sessizlikti bu. Fabel gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu, ama beyni bu bilgiyi proses etmeyi reddediyordu. Diğer davetliler de, karşılarındaki görüntünün imkânsızlığıyla başa çıkmaya çalışır gibi, bu fosilleşmiş anın esiri olmuşlardı.

Biri kırmızı, biri mavi, en büyüğü beyaz renkte üç spot ışığı, büyük beyaz maketin her köşesini, her kenarını öne çıkaracak, dramatize edecek ve vurgulayacak şekilde itinayla yerleştirilmişti. Ama böylesine dramatize ederek ve vurgulayarak aydınlattıkları yaratıcılık, Paul Scheibe'ye ait değildi.

Davetliler arasından çığlıklar yükselmeye başladı.

Çığlık, kuru otların üstüne atılmış bir kıvılcım gibi salonda hızla yayıldı. Tüyler ürpertici ve tiz bir çığlıktı bu. Fabel, arada Anna Wolff'un küfürlerini duydu. Sahneye yakın birkaç kişi kusmaya başladı.

Manzara minyatürü spot ışıklarının tam altındaydı. Ama hiç kimse *KulturZentrumEins*'ı görmüyordu. Maket, Paul Scheibe'nin çıplak vücudunun ağırlığı altında ezilmişti. Sanki dev ve çirkin bir tanrı göklerden yeryüzüne fırlatılmış ve HafenCity'nin üzerine düşmüştü. Scheibe darmadağın olmuş eserinin üstünde, hafifçe arkaya yaslanmış vaziyette oturuyordu. Çıplak teni mavi-beyaz spot ışıklarının altında parıldıyordu. Parlak kırmızı kanı maketin üstüne yayılmıştı. Cesedi modelin üstüne yerleştiren kişi, onu özellikle dik tutmaya gayret etmişti. Böylece, Scheibe gözleri dimdik davetlilere bakıyordu.

Kafa derisi yüzülmüş, diğer kurbanlarda olduğu gibi doğal olmayan bir kırmızıya boyanmış ve özenle ayaklarının dibine seril-

mişti. Kanlar içindeki kafatası, güçlü ışıkların altında parlıyordu. Boğazı kesilmişti.

Fabel birden koşmakta olduğunu fark etti. İlerleyebilmek için, yerlerinde donup kalmış davetlileri iki yana itiyordu. Davetliler hiç itiraz etmeksizin hemen yol veriyorlardı. Vitrin mankenleriyle dolu bir depoda koşmaya çalışır gibiydi. Anna, Henk ve Werner'in de arkasından koştuklarını gördü.

Foto muhabirlerden biri fotoğraf makinesini kaldırdı ve salonda bir flaş çaktı. Anna davetlileri yararak fotoğrafçıya ulaştı, bir eliyle makineyi kaptı, diğer eliyle de fotoğrafçıyı itti. Fotoğrafçı öfkeye kapıldı ve makinesini geri istedi.

"Bu artık senin makinen değil, polisin el koyduğu bir kanıt." Sonra delici bakışlarla diğer fotoğrafçıları süzdü. "Aynı şey hepiniz için geçerli. Burası bir cinayet mahallidir ve kullanılan tüm makinelere el koyacağım."

O sırada Fabel sahneye ulaştı ve hâlâ donuk gözlerle makete bakmakta olan Paulsen'i kolundan yakaladı.

Paulsen'in yüzüne, "Bütün ekibini derhal koridora çıkar!" diye haykırdı. Sonra astlarına döndü. "Anna, Henk, davetlileri de koridora çıkarın. Werner, ana kapıyı tut. Hiç kimse binadan ayrılmayacak." Sonra hızla cep telefonunu açtı ve Cinayet Masası'nın numarasının kayıtlı olduğu otomatik arama tuşuna bastı. Olay yeri inceleme ekiplerinin ve olay yerinin güvenliğini sağlayacak sayıda üniformalı polisin derhal salona gönderilmesi talimatını verdi. Ayrıca, salonda bulunan herkesi sorgulamak üzere birkaç sivil detektif daha istedi. Cinayet Masası'yla görüşmesi biter bitmez otomatik aramaya programlı başka bir tuşa bastı.

Van Heiden evinden arandığı için kızmadı. Fabel'in bunu ancak acil bir durumda yapacağını biliyordu. Fabel, van Heiden'e durumu tamamen soğuk ve duygusuz bir sesle anlatmakta olduğunu fark edip şaşırdı. Van Heiden ise bir insanın hayatını kaybetmesinden çok, cesedin böylesine gürültü yaratacak bir şekilde ortaya çıkmasına tepki duymuş gibiydi.

Fabel, van Heiden'le konuşması bitince salonda tek başına kaldığını fark etti. Onun dışında sadece bir zamanlar Paul Scheibe olan şey kalmıştı içeride. Scheibe'nin Fabel'e anlatacağı şeyler vardı. Belki anlatmak istemeyeceği, ama Fabel için değerli şeyler... Ama Scheibe artık öldürülmüş, kafa derisi yüzülmüş ve çıplak bir şekilde, balsa tahtası ve kartondan yapılma tahtına oturtulmuştu. Taçsız bir kral gibi, artık bomboş olan krallığına bakıyordu.

23:45: Grindelviertel, Hamburg

Leonard Schüler içkiyi fazla kaçırmıştı. Bu zaten sık sık yaptığı bir şeydi. Üstelik zorlu bir haftayı geride bırakmıştı. Hauser'in evinin penceresinde gördüğü o soğuk, soluk ve duygusuz suratı hâlâ unutamamıştı, ama günler geçtikçe biraz daha az hatırlamaya başlamıştı. Her şey bir yana, polise katilin tam eşkalini vermeyerek doğru bir iş yaptığından emindi. Artık hiçbir şeye fazla inancı kalmamış olan ve derin düşünmeye alışkın olmayan Leonard Schüler, yine o geceye döndü, penceredeki adamı hatırladı ve şeytan diye bir şeyin gerçekten var olup olmadığını düşündü.

Ama artık bunu unutmalıydı. Artık bu olayı ait olduğu yere, geçmişe göndermeliydi.

Küçük bir kutlama yapmak istemiş ve evine iki sokak mesafedeki bir barda arkadaşlarıyla buluşmuştu. Bangır bangır rock müzik çalınan, taşkınlık yapan insanlarla dolu, dumanlı ve salaş bir bardı burası. Yani tam da bulunmak istediği türden bir yerdi.

Bardan çıktığında saat on ikiye geliyordu. Yürürken yalpalamıyordu, ama adımlarını dikkatli atması gerektiğinin farkındaydı. Güzel bir gece olmuş, kurtlarını dökmüştü. Ev sahibi Willi bu işten hoşlanmayacaktı. Eve doğru yürürken içinde bir boşluk hissetti. Hayatı bundan ibaretti. İşte hayatta gelip gelebileceği yer burasıydı. Evet, ailesinin imkânları çok fazla değildi, ama benzer koşullarda büyüyen birçokları daha fazlasını yapmış, hayatta daha iyi yerlere gelmişti. O, başarısızlığının sorumluluğunu üstlenecek kadar dürüsttü. Gerçi moralinin bozuk olduğu zamanlarda kısmen annesini de suçlayabiliyordu. Annesi onu on sekiz yaşında doğurmuştu ve hâlâ oldukça gençti. Leonard babasını hiç tanımamıştı ve annesinin bile onun kim olduğunu bildiğinden emin değildi. Annesi bu konuda konuşmaktan hep kaçınmış, babasıyla sevgili olduklarını ve onun henüz evlenemeden ne olduğu anlaşılamayan bir hastalıktan öldüğünü söyleyip konuyu kapatmaya çalışmıştı. Ama o, annesinin geçmiş hayatıyla ilgili sağdan soldan edindiği bilgi kırıntılarını bir araya getirip yorumlayarak, onun zamanında fahişe olarak çalıştığı, tanımadığı babasının da annesinin bir müşterisinden başka biri olmadığı sonucuna varmıştı.

Ama bunlar Leonard'ın kendisini bilmeye başlamasından önce olup bitmiş şeylerdi. Annesi onu tek başına büyütmüş ve eski hayatıyla ilgili gecikmiş bir utanç duygusu yaşamaya başlamıştı. Le-

onard'ın küçüklüğünde, birden Hıristiyan olduğunu hatırlayıp dinine dönmüştü. Bir anda fazilet, iffet ve kanaatkârlık timsali olup çıkmıştı. Leonard'ın çocukluğu tamamen dinin gölgesinde geçmişti. Kendini bildi bileli annesinin katı ahlakçılığından nefret etmişti. Bundan utanmıştı. Öfke duymuştu. Annesinin hâlâ para karşılığı tanımadığı adamlara saksafon çekmesini bile buna tercih ederdi. Leonard sık sık, tam da bunun için, annesini utandırmak için hırsız olmaya karar verdiğini düşünüyordu.

Polis onu ilk kez yakalayıp eve getirdiğinde, annesi Kutsal Kitap'taki "Çalmayacaksın!" emrini kafasını sallaya sallaya defalarca tekrarlamıştı. "Çalmayacaksın... Çalarsan ne olur biliyor musun Leonard?" demişti. "Şeytan seni almaya gelir. Şeytan seni alır ve doğrudan cehenneme götürür."

Orta yaşlı detektif nutuk çekerken, sapık katilin ondan haberi olması ve onu bulması halinde neler yapacağını anlatırken, Leonard bu sözleri yeniden hatırlamıştı.

Schüler aptal olmadığını biliyordu. Dünyaya nasıl geldiği konusunda kendisini kandırmıyordu. Pis bir köşede, birkaç mark karşılığında, kaşla göz arası gerçekleşen bir düzüşmenin ürünüydü. Ama o hep biyolojik babasının zengin ve başarılı bir işadamı ya da bir tür yönetici olduğuna inanmıştı. Adam herhalde bir akşam kafayı bulmuş, bir defalığına annesinin müşterisi olmuştu. Az çok kodaman bir herifti. Daha üst sınıflardan biriydi. Leonard zekâsını bir yerlerden almış olmalıydı. Genel eğitim veren bir *Gesamtschule*'de okumuştu ve şüphesiz birazcık çalışsa *Abitur* bitirme sınavlarını verip bir üniversiteye kapağı atabilirdi. Ama o birazcık olsun çalışmamıştı. Hayatta sahip olmak istediklerine ulaşmanın iki yolu olduğunu anlamıştı: Çalışmak ya da çalmak. Ve çalışmak kesinlikle çok daha zordu.

Ve işte sonunda bu hale gelmişti. 26 yaşında, işsiz, hırsızlıkla geçinen bir adamdı. Peki ama hayatını değiştirmek, her şeye yeniden başlamak, yepyeni bir hayat kurmak için artık çok mu geçti?

Apartmanının kapısını iterek açtı. Merdivenin her basamağına çıkmak için olağanüstü bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Dairesinin kapısını açtı ve anahtarlarını kapının yanında duran elden düşme şifonyerin üstüne attı. Bir an kapının kasasına yaslanıp merdivendeki parlak ışık ile evin karanlığı arasında durdu. Merdivenin ışığı sönünce zifiri karanlıkta kaldı. Bir an öylece durdu. Ağzında güçlü bir şerbetçiotu tadı vardı. Ansızın karanlıkta kalınca, bir an için başı dönmüştü.

Birden, oturma odasının ışığı yandı. Schüler gözlerini kırpıştırırken nasıl olup da ışığı açmış olabileceğini düşündü. Tam o anda, televizyonun yanındaki sandalyede onu gördü. Aynı adamdı. Hauser'in evinin penceresinden ona bakan yüzdü. Katildi.

Şeytan onu cehenneme götürmeye gelmişti.

11

İlk cinayetten on dört gün sonra: 1 eylül 2005, perşembe

00:02: Grindelviertel, Hamburg

Leonard, elinde bir tabancayla odanın köşesinde, televizyonun yanında oturan adamı görür görmez öyle ya da böyle öleceğini anladı.

Leonard'ın dikkatini çeken ilk şey, genç adamın saçlarının koyuluğu oldu. Saçlarının rengi soluk teniyle belirgin bir tezat oluşturuyordu. Elinde siyah bir otomatik tabanca vardı. Leonard adamın ellerine beyaz ameliyat eldivenleri geçirmiş olduğunu da fark etti. Silahlı adam ayağa kalktı. Uzun boylu ve zayıftı. Leonard, adamın elinde silah olmasa onu rahatlıkla alt edebileceğini düşündü. Atla üstüne, dedi içinden. Tabancasını ateşlese bile hemen ölürsün hiç değilse. Üstelik ıskalayabilir de. Leonard polisin ona gösterdiği iki fotoğrafı düşündü; bu uzun boylu, siyah saçlı, soluk benizli ve ifadesiz yüzlü adamın yaptığı şeylerin fotoğraflarını. Leonard düşündü; o kadar yoğun bir şekilde düşündü ki, başına ağrı saplandı. Neden hemen üstüne atlamıyorsun? Ne kaybedebilirsin ki? Bir mermi yarası, sana yapmayı düşündüklerinden çok daha iyidir.

"Sakin ol Leonard." Koyu renk saçlı adam sanki düşüncelerini okumuştu. "Sakin olursan başına hiçbir şey gelmeyecek. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Hepsi bu."

Leonard bunun yalan olduğunu anladı. Hadi üstüne atla. Ama bu yalana inanmak istiyordu.

"Lütfen Leonard, lütfen otur da konuşalım." Adam az önce oturmakta olduğu sandalyeyi gösterdi.

Hadı, şimdi... silahını kap. Leonard oturdu. Beriki kayıtsız bir şekilde onu izliyordu. Yüzünde hiçbir ifade, hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Onlara söylemedim" dedi Leonard, büyük bir içtenlikle. "Onlara hiçbir şey söylemedim."

"Yapma Leonard" dedi siyah saçlı adam. Küçük bir çocukla konuşur gibiydi. "Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Evet, onlara *her şeyi* söylemedin. Ama epeyce bir şey söyledin. Zaten söylediğinden fazlasını söylemiş olsaydın, çok ciddi bir sorun ortaya çıkacaktı."

"Bak, ben bu işe hiç bulaşmak istemiyorum. Bunu anla lütfen. Onlara başka bir şey söylemeyeceğimi anlamış olman lazım. Buradan gideceğim. Söz veriyorum. Bir daha Hamburg'a ayak basmayacağım."

"Sakin ol Leonard. Sana zarar vermeyeceğim. Yeter ki aptalca bir şey yapmaya kalkma. Seninle sadece... *durumumuz* hakkında konuşmak istiyorum." Siyah saçlı adam duvara yaslandı ve tabancasını Leonard'ın anahtarlarını attığı masanın yanına koydu. *Hadi, şimdi! Hemen şimdi!* Leonard'ın içinden gelen sesler ona haykırıyordu, ama vücudu oturduğu sandalyeye yapışmış gibiydi. Siyah saçlı adam ceketinin cebinden bir kelepçe çıkardı. Kelepçeyi Leonard'a atıp tabancayı yeniden eline aldı. "Paniğe kapılmana gerek yok Leonard. Bu sadece benim güvenliğim için. Lütfen tak o kelepçeyi."

Şimdi. Hadi, şimdi. Kelepçeyi takarsan kontrol tamamen ona geçecek. Sana istediğini yapacak. Hadi! Leonard kelepçeyi önce bir bileğine geçirdi, sonra öbürüne.

"Güzel" dedi siyah saçlı adam. "Artık rahat olabiliriz." Ama bunu söylerken Leonard'ın yatak odasına geçti ve elinde siyah deriden büyük bir spor çantasıyla geri döndü. "Lütfen paniğe kapılma Leonard. Sadece seni bağlamam gerekiyor." Çantadan siyah renkli, kalın bir koli bandı çıkardı. Leonard'ı bantla göğsünden ve kollarından sandalyeye sıkıca bağladı. Sonra bir parça bant koparıp ağzına yapıştırdı. Leonard'ın protestoları boğuk homurtulara dönüşmüştü. Ağzının bağlanması ve göğsünün sıkışması nefes almasını güçleştiriyordu. Sıkışan göğsünde kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Adam Leonard'ın artık kendisi için bir tehlike oluşturmayacağına karar verip tabancasını yeniden masaya bıraktı. Evdeki diğer tek sandalyeyi Leonard'ın tam karşısına çekip oturdu. Dirsekleri dizlerinde, öne doğru eğildi, parmaklarını birbirine dolayıp çenesini ellerine dayadı. Uzunca bir süre Leonard'ın yüzünü inceler gibi baktı. Sonunda konuşmaya başladı.

"Reenkarnasyona inanır mısın Leonard?" Bağlı adam boş gözlerle katile baktı.

"Reenkarnasyona inanır mısın? O kadar da zor bir soru değil bu."

Leonard hızla başını salladı. Fal taşı gibi açılmış gözleri korku

doluydu. Saldırganın yüzünde bir anlayış, merhamet ya da herhangi bir insani duygu kırıntısı arıyordu.

"İnanmıyor musun? O zaman azınlıktasın Leonard. Dünya nüfusunun büyük çoğunluğu reenkarnasyonu da inanç sistemlerine dahil ediyor. Hinduizm, Budizm, Taoizm... Pek çok kültür ruhun bir şekilde geri döndüğüne inanmayı doğal ve mantıklı buluyor. Nijerya köylerinde sık sık *ogbanje* denen çocuklara rastlarsın. Bunlar, çocukluk çağında ölen başka insanların reenkarnasyonlarıdır. Kusura bakma... hazırlıklarımı tamamlarken biraz konuşmamdan rahatsız olmazsın, değil mi?" Koyu renk saçlı adam ayağa kalktı ve çantasından önce kare şeklinde, büyük ve siyah bir poliüretan örtü, sonra da siyah bir plastik torba çıkardı. Leonard'dan, ağzındaki bant yüzünden ne olduğu anlaşılamayan bir ses çıktı. Katil bunu onaylama olarak algılamış gibi dersine devam etti.

"Ne diyordum, Platon bile aslında daha yüksek varlıklar olarak var olduğumuza ve gözden düşmenin cezası olarak reenkarnasyonla bu hayata mahkûm edildiğimize inanıyordu. Bu inanış, erken Hıristiyan düşüncesine de geçmişti, ama sonradan çıkarıldı ve sapkınlık olarak yaftalandı. Aslında, düşününce reenkarnasyona inanmamak için bir neden yok, çünkü hepimiz başka şekilde açıklanamayacak deneyimler yaşıyoruz." Katil kare şeklindeki plastik örtüyü yere yaydı ve örtünün üstüne çıktı. Ceketini ve gömleğini çıkardı, özenle katladı ve siyah plastik torbaya yerleştirdi. "Bu hepimizin başına geliyor... Hayatımızda hiç görmediğimiz bir kişiyle karşılaşıyoruz, ama garip bir şekilde o kişi bize tanıdık geliyor ya da onu yıllardır tanıdığımız duygusuna kapılıyoruz." Ayakkabılarını çıkardı. "Ya da daha önce hiç gitmediğimiz bir yere gidiyoruz ve orası bize açıklanması imkânsız bir aşinalık duygusu veriyor." Kemerini çözdü, pantolonunu çıkardı ve ayakkabılarıyla pantolonunu da plastik torbaya yerleştirdi. Artık üstünde sadece çorapları ve iç çamaşırları kalmıştı. Hâlâ kare örtünün üzerindeydi. Vücudu solgun, ince ve kemikliydi. Bir oğlan çocuğu gibiydi. Narindi. Çantadan, olay yeri inceleme ekiplerinin cinayet mahallerinde giydiklerine benzer tek parça beyaz bir tulum çıkardı; tulumun ötekilerden tek farkı muşambadan yapılmış gibi parlıyor olmasıydı. Bunun mezbaha işçilerinin koruyucu giysilerini andırdığını fark edince, Leonard'ın midesi yerinden oynadı. "İşte böyle Leonard, hepimiz dünyaya daha önce de gelmiştik. Farklı şekillerde. Bazen de daha önceki bir hayatımızda kapanmamış bir meseleyi kapatmak için yeniden dünyaya gelir ya da

gönderiliriz. Ben yeniden gönderilenlerdenim."

Çantasından bir bone alıp gür siyah saçlarını içine tıktı. Sonra, tulumunun kapüşonunu başına geçirdi ve iplerini sıkıca çekip bağladı. Yüzünde sadece daire şeklinde bir açıklık kalmıştı. Ayaklarına da mavi galoşlar geçirdikten sonra, mobilyaları ve Leonard'ın az sayıdaki kişisel eşyasını köşelere çekerek odanın ortasında yer açmaya başladı. Eşyaları bir şey kırmaktan çekinir gibi özenle taşıyordu. "Merak etme Leonard, her şeyi yeniden yerine koyacağım." Yüzünde boş ve soğuk bir gülümseme belirdi. "İşimiz bitince."

Bir an durdu ve her şeyin hazır olup olmadığını kontrol eder gibi odayı inceledi. Siyah plastik örtüyü dikkatle katlayıp yeniden çantasına yerleştirdi.

Leonard gözlerinde yaşların birikmeye başladığını hissediyordu. Annesini düşündü. Onu ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını düşündü. Sırf onu incitmek için nasıl hırsızlık yaptığını düşündü.

Katil bu kez çok daha büyük ve sağlam bir siyah plastik örtü çıkardı ve bunu odanın ortasında açtığı yere serdi. Sonra, Leonard'ın arkasına geçti, sandalyeyi geriye eğip iki arka ayağı üzerinde "yürüterek" kurbanını odanın ortasına taşıdı. Leonard artık kanının kulaklarına hücum edişini, koli bandının sıkıştırdığı dudaklarındaki zonklamayı ve nabız atışlarını hissedebiliyor ve işitebiliyordu.

"Her neyse" diye devam etti katil. "Ben reenkarnasyona inanıyorum, demiyorum. Ben bunun bir gerçek olduğunu biliyorum. Reenkarnasyon yerçekimi kadar sağlam ve çürütülemez bir doğa yasasıdır." Çantasından kadifeden bir katlanır çanta çıkardı ve bunu sandalyenin yanına, siyah plastiğin üstüne bıraktı. "Anlarsın ya, Leonard, bana özel bir yetenek bahşedilmişti. Hatırlama yeteneği. Doğum ve ölümün ötesinde bir bellek. Geçmiş hayatlarımı hatırlama yeteneği. Yerine getirmem gereken bir misyonum var. Bir önceki hayatımda uğradığım bir ihanetin intikamını alacağım. Hauser'in evinin etrafında dolandığın gece işte bu nedenle oradaydım. Daha işime yeni başlanıştım. Ertesi gece de Griebel'i öldürdüm. Ama daha işim bitmedi Leonard. Daha çok işim var. Ve senin işimi sekteye uğratmana izin veremem."

Siyah saçlı adam bir iki adım geri atıp sandalyeye sıkıca bağlanmış kurbanını inceledi. Siyah plastik örtüyü özenle düzeltti. Sonra gözleriyle odanın duvarlarını taradı. Sanki gördüklerini değerlendiriyordu. Duvarlardan birine yaklaştı ve bir Amerikan

rock grubunun posterini yırtıp yere attı. Posterin altından Leonard'ın evine özen göstereceğinin tuttuğu bir anda gizlemeye karar verdiği kocaman bir leke çıktı. Katil gene bir adım geriye çekildi ve duvarı inceledi.

"Burası gayet uygun." Leonard'a dönüp kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Kafa derisi yüzmenin ta başından beri Avrupa kültürünün parçası olduğunu biliyor muydun Leonard?"

Leonard haykırmaya başladı, ama ağzındaki koli bandı çığlıklarını garip homurtulara dönüştürdü.

"Bugün damarlarımızda kanını taşıdığımız tüm halklar bunu yapıyordu. Keltler, Franklar, Saksonlar, Gotlar ve tabii ki Avrupa'nın beşiği olan ıssız, boş Steplerde yaşayan İskitler. Bir savaşta mağlup ettiğimiz kişilerin ya da bir anlaşmazlığı çözmek için giriştiğimiz birebir dövüşte öldürdüğümüz kişisel düşmanlarımızın kafa derilerini almak, kültürel kimliğimizin ana unsurlarındandır. Biz kafa derisi yüzücüleriyiz ve bununla gurur duymalıyız. Antik Yunan tarihçisi Herodotos'u bilir misin?"

Leonard'dan, korkunç bir ölümle karşı karşıya gelen, bağlarından kurtulmak için çırpınırken sarsıla sarsıla hıçkıran bir adamın çaresiz seslerinden başka bir cevap gelmedi. Katil hiç oralı olmadı ve bir kokteyldeymiş gibi sakin sakin konuşmaya devam etti. Leonard'ı en çok korkutan da onun bu aşırı sakin ve soğukkanlı haliydi. Karşısında öfkeye ya da paniğe kapılmış ya da herhangi bir duygu patlaması yaşayan bir adam olsaydı, öleceğini kabullenmek onun için çok daha kolay olacaktı.

"Herodotos tarihin babası olarak bilinir. O dönemde bilinen uygar dünyayı gezip karşılaştığı insanları anlatmıştır. Ama uygar dünyanın ötesine de geçmiş, bilinmeyen, vahşi diyarlara da uzanmıştır. Örneğin, İskit dünyasının merkezi olan Ukrayna'ya gitmiş ve orada karşılaştığı insanların hayatlarını belgelemiştir."

Posteri yırtıp açtığı duvarı yeniden inceledi. Bir an durdu ve poster parçalarını ve ufak çivileri duvardan aldı. Lateks eldivenli elini lekeli yüzeyde gezdirdi. "Herodotos'un aktardığına göre, İskit savaşçılar çıkardıkları kafa derilerinin içindeki tüm eti kazır, sonra da yumuşayıp esneyinceye kadar ellerinde sürekli ovuştururlarmış. Bu iş tamamlandıktan sonra, kafa derilerini şölenlerde önlük olarak kullanır, kullanmadıkları zamanlarda da atlarının yularlarına asarlarmış. Bir savaşçının ne kadar çok önlüğü olursa diğer savaşçılar arasındaki statüsü de o kadar yüksek olurmuş. Herodotos'a göre, kimi çok başarılı savaşçılar topladıkları tüm kafa derilerini dikip kendilerine pelerinler yaparmış."

Katilin o ana kadar hiçbir duyguyu açığa vurmayan yüzünde hayranlığa benzer bir ifade belirdi. "Dikkat et, uzak diyarlardan, yabancı halklardan bahsetmiyoruz. Bu *bizim* kültürümüzdü. Hepimizin kökleri oraya dayanıyordu." Bir an durdu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Bir düşünsene... Bir salonda doksan, bilemedin yüz kişi var. Pek yüksek bir rakam sayılmaz. Ve bu insanlar olabilecek en yakın kan bağlarıyla birbirlerine bağlılar. Baba-oğul, anne-kız... Bunu kafanda canlandırmaya çalış Leonard, ama hepsinin aynı yaşta olduklarını düşün. Doksan kuşaktan insan, hayatlarının aynı döneminde yan yana gelmiş. Salonun her tarafında birbirine benzer tipler görüyorsun. Belki altı, belki yedi, belki sekiz kuşak önceden tıpatıp sana benzeyen bir yüz görüyorsun. İşte o İskit savaşçıları ile senin ve benim aramda sadece bu kadar insan var. Birbirleriyle yakın akraba olan, topu topu doksan kişi. Ve gerçek şu ki, öğrendiğim gerçek şu ki, kuşaklar boyunca sadece yüz hatlarımız, jestlerimiz, belli becerilere ya da yeteneklere yatkınlığımız tekrarlanmıyor. Biz tekrarlanıyoruz Leonard. Biz ölümsüzüz. Yeryüzüne tekrar tekrar geliyoruz. Hatta bazen yaşadığımız zamanlar çakışabiliyor. Mesela bende öyle oldu. Ben kendi babam oldum Leonard. Aynı zamanı iki farklı açıdan gördüm. Ve ikisini de hatırlayabiliyorum."

Siyah saçlı adam lacivert kadifeden katlanır çantayı alıp siyah plastiğin üzerinde açtı. Bir adım geri çekilip hazırlıklarının tamam olup olmadığına baktı. Leonard açılmış kadife çantaya baktı. Ortasında büyük bir bıçak duruyordu. Bıçağın paslanmaz çelikten parlak sapı ve ağzı yekpareydi. Leonard'ın hıçkırıkları daha da yoğunlaştı. Bütün gücüyle çırpınmaya yeltendi, ama bağları buna izin vermedi. Katil teselli etmek istermiş gibi elini hafifçe Leonard'ın omzuna koydu.

"Sakinleş Leonard. Bunu kendin seçtin. Üstüme atlayıp silahı elimden almayı düşündün, hatırlıyor musun? Evet Leonard, yüzünü kitap gibi okuyabiliyorum. Ama bunu yapmamaya karar verdin. Ne kadar korkunç olursa olsun, hayatını son saniyesine kadar yaşamayı seçtin. Sana komik bir şey söyleyeyim mi Leonard?" Silahı yerden aldı ve tutsağına doğru uzattı. "Bu gerçek bir silah bile değil. Sahte bir tabanca. Sen kendini bana, bu ölüme, bir silah *fikri* yüzünden teslim ettin. İşe yaramaz bir metal parçası yüzünden."

Leonard koli bandının gerisinden inledi. Yüzünde gözyaşları yol yol izler oluşturmuştu.

"Pekâlâ Leonard" dedi katil. Sesinde hiçbir kötülük yoktu. "Bu

hayatında çok mutlu olmadığını biliyorum. O yüzden seni bir sonraki hayatına göndereceğim. Ama öncelikle duvarda açtığım yere bakmanı istiyorum. Kafa derini oraya asacağım." Sonra durdu. Kurbanının bastırılmış çığlıklarını duymuyordu. Başka bir şey düşünüyor gibiydi. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. Soğuk, duygusuz bir gülümsemeydi bu. O zamana kadar hiçbir ifadenin okunmadığı o maskeye ait olamayacak kadar korkunç bir yoğunluktaydı. "Hayır... hayır, buraya değil. Düşündüm de, kafa derini asabileceğim çok ama çok daha iyi bir yer var."

22:00: Pöseldorf, Hamburg

Fabel yirmi dört saattir ayaktaydı.

Bütün medya, hatta Hamburg'da yaşayıp bir şekilde sesini duyurabilen kim varsa galeyana gelmişti. Fabel, bir kez daha, bir soruşturma planı oluşturmaya çalışırken bir yandan da hem medyayla hem de siyasilerin baskılarıyla cebelleşmek zorunda kalmıştı. İşinin onu yıpratan bir yönü de buydu. Herhalde dedektiflerin tek işlerinin suçluları bulmak ve yakalamak olduğu zamanlarda polislik yapmak çok daha kolaydı, diye düşünüyordu.

Neredeyse bütün gününü olay yerinde geçirdikten sonra, büyük bir strateji toplantısı yapmak üzere Presidium'a dönmüştü. Kaynak sıkıntısı bir anda ortadan kalkıvermiş, Hamburg'daki tüm birimlerden çok sayıda dedektif Fabel'in emrine verilmişti. Fabel ana konferans salonunda büyük bir acil durum masası oluşturmuş, Cinayet Masası'ndaki panolar ve dosyalar buraya taşınmıştı. Bitkin durumdaki Fabel, dedektiflerden, üniformalı polis komiserlerinden ve kodamanlardan oluşan elli kişilik bir gruba hitap etmek zorunda kalmıştı. Fabel, Markus Ullrich'in ve BKA'dan birkaç arkadaşının da eğlenceyi kaçırmadıklarını fark etmişti. Artık, olayın siyasi bir boyutunun, hatta belki de terörizmle bağlantısının olabileceğini yadsıyabilecek durumda değildi.

Pöseldorf'a Fabel'in arabasıyla döndüler, ama arabayı Susanne kullandı. Susanne Fabel'e çok yorgun göründüğünü, biraz uyuması gerektiğini söylemişti. Fabel önce biraz içmek istiyordu. Anna, Henk ve Werner de onlara katılmak istediler. Son yirmi dört saatte yaşadıklarından sonra hepsinin işten uzaklaşmaya ve biraz nefes almaya ihtiyaçları olduğu açıktı. Fabel'in Pöseldorf'ta her zaman gittiği pub'a gitmeye karar verdiler. Maria da onlara katılacağını söyledi, ama Frank Grueber'i bekleyecek ve onunla bir-

likte bir taksiye atlayıp gelecekti.

Pub'a vardıklarında saat neredeyse on olmuştu. Şef barmen Bruno, Fabel'i sıcak bir ilgiyle karşıladı. Fabel başını iki yana sallayarak, "Çok zor bir gündü" der gibi gülümsedi. Sonra hep birlikte bara oturup içkilerini ısmarladılar. CD'den Hamburg futbol takımının şarkısı "*Hamburg, meine Perle*" çalıyor, barın öteki ucunda oturan bir grup genç, Hamburg'un gayri resmi marşına coşkuyla eşlik ediyordu. Berlinlilere hitaben söylenen "Sizin de, şarkınızın da içine ederiz" dizesine gelince heyecan daha da büyüdü. Gürültülü, kaba ve neşeli bir şarkıydı. Fabel şarkıyı dikkatle dinledi. Bu, hayatın, yaşama sevincinin taşkın ve kaba saba sesiydi. Emrindekilerle birlikte otuz küsur saattir içinde yaşadığı ölümden milyonlarca kilometre uzak bir yerden geliyordu. Şu anda dinlemek istediği müzik tam da buydu.

Fabel sarhoş olmak istiyordu. Altıncı biradan sonra alkolün etkisini hissetmeye başladı. Konuşmasında ve hareketlerinde içkiyi biraz fazla kaçırınca hep yaşadığı o ağırlığı hissediyordu. Hep bu noktaya kadar gelir, ama hiçbir zaman bunun ötesine geçmezdi. Bu gece sarhoş ol ve her şeyi unut, dedi içinden. Ama çok fazla içmekten hep çekinmişti. Hayatında hiçbir zaman, öğrenciyken bile, gerçekten tam anlamıyla sarhoş olmamıştı. İçerken bir noktada kontrolünü kaybetme korkusu daima onu tutuyordu. Bir noktada aptalca şeyler yapma korkusu kendisini gösteriyordu.

Maria ve Grueber de gelince, hep birlikte gürültülü bardan kalkıp pub'ın arka taraflarında sakin bir masaya geçtiler. Fabel nedense Gunter Griebel'in çalışmalarından ve Dirk'in ona anlattıklarından bahsetme ihtiyacı hissetti.

"Belki gerçekten de hepimiz tekrar dünyaya dönüyoruz" dedi Anna. Yüzündeki ifadeden bu konudan pek de hoşlanmadığı anlaşılıyordu. "Belki hepimiz aynı temanın çeşitlemelerinden ibaretiz, ama her bilinci eşsizmiş gibi yaşıyoruz."

"Luigi Pirandello'nun 'Öteki Oğul' adında muhteşem ve trajik bir öyküsü vardır" dedi Susanne. "Sicilyalı bir anne Amerika'ya gittiğini duyduğu herkese mektuplar verir ve onlardan bu mektupları yıllar önce Amerika'ya giden ve bir daha haber alamadığı oğullarına iletmelerini ister. Oğullarından ayrı kalmaktan dolayı yaşadığı acı çok büyüktür. Ama anne oğullarının umurunda bile değildir. Oysa kadının yanında kalan, son derece sevgi dolu ve sadık bir oğlu daha vardır. Ama anne sevgi ve yakınlık göstermek şöyle dursun, ona bakmaya bile tahammül edemez. Sonradan anlaşılır ki, yıllar önce, anne genç bir kadınken, o dönemde nam sal-

nuş bir haydut, çetesiyle onun yaşadığı köyü basmış, kadına vahşice tecavüz etmiş ve hamile bırakmıştır. Çocuk büyüdükçe, duyarlı ve sevecen bir çocuk olmasına rağmen, gittikçe irileşir ve biyolojik babasının, yani haydudun görünüşünü kazanır. Ve anne bu sevgi dolu, sadık oğluna ne zaman baksa öfke ve nefretten başka bir şey hissedemez. Aslında oğul babasından farklıdır. Ama kadın onu kendisine tecavüz eden haydudun reenkarnasyonu olarak görür. Çok trajik ve ustalıkla yazılmış bir öyküydü. Ayrıca, hepimizde karşılığı olan, hepimizin yaptığı bir şeyi yansıtıyor. Hepimiz insanlarda bir süreklilik görüyoruz."

"Ama bu öykü dış görünüşle ilgili" dedi Fabel. "Baba ile oğlun fiziksel olarak birbirlerine benzemeleri üzerine kurulmuş. Oğlun kişiliği tamamen farklı."

"Evet" dedi Susanne. "Ama anne yüzeydeki benzerliğin gerisinde de bir benzerlik olabileceğinden şüpheleniyor. Onun da aynı temanın bir çeşitlemesi olabileceğinden korkuyor."

"Çocukluğumu hatırlıyorum da" dedi Henk Hermann, düşünceli bir şekilde, "çocukken annemin ve büyükannemin sürekli olarak büyükbabama ne kadar çok benzediğimi söylemelerinden bıkmıştım. Görünüşüm, hareketlerim, kişiliğim... hepsi ona benziyormuş. 'Ay, tıpkı büyükbabası gibi', 'Hık demiş büyükbabasının burnundan düşmüş' gibi laflar duymaktan usanmıştım. Benim için o, tarihe gömülmüş biriydi. Gerçekten de öyleydi aslında. Savaşta ölmüştü. Her tarafta büyükbabanın fotoğrafları vardı, ama ben onlara bakınca bir şey anlayamıyordum. Büyükannem öldüğünde artık büyümüştüm. O fotoğrafları yeniden gördüm. Gerçekten o *bendim*. Hatta, *Wehrmacht*[12] üniformasıyla çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Kendi yüzümü o üniformayla birlikte görünce gerçekten tüylerim diken diken oldu. İnsan gerçekten etkileniyor. Düşünsenize, tıpkı benim gibi bir adam bütün o olayları yaşamış..."

Konuyu değiştirdiler. Ama Fabel, Henk'in gece bitene kadar normalden daha durgun bir şekilde oturduğunu fark etti ve konuyu açtığına pişman oldu.

Pub, Fabel'in evinin hemen yan sokağında olduğu için Fabel ve Susanne eve yürüyerek döndüler. Dairenin kapısına geldiklerinde Fabel abartılı bir hareketle yana çekildi ve kolunu açarak Susanne'yi evine buyur etti.

"İyi misin?" diye sordu Susanne. "Yorgunluktan ölüyor olman lazım."

12. Naziler döneminde Alman silahlı kuvvetleri. (ç.n.)

"Ölmem, merak etme" dedi Fabel. Sonra Susanne'yi öptü. "İlgilendiğin için sağ ol." Işığı açtı.

İkisi aynı anda gördüler.

Fabel, Susanne'nin tiz çığlığını duydu ve kapıldıkları dehşetin, alkolün üzerindeki etkisini bir anda tamamen sildiğini fark edip şaşırdı.

Odanın içinde koşmaya başladı. Belinden beylik tabancasını çıkardı, tabancanın horozunu kaldırdı ve odayı boydan boya taradı. Susanne'ye döndü. Genç kadın donup kalmış gibiydi, iki eliyle ağzını kapatmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Fabel elini kaldırarak Susanne'den yerinde kalmasını istedi. Yatak odasına gitti, kapıyı sonuna kadar itti, içeriye girdi ve elinde tabancasıyla odayı baştan sona yokladı. Hiç kimse yoktu. Yatak odasının ışığını yaktı, etrafı tekrar kontrol etti. Sonra aynı işlemi banyoda da tekrarladı.

Dairede kimse yoktu.

Fabel, Susanne'nin yanına gitti. Yürürken tabancasını sehpanın üzerine bıraktı. Susanne'ye sarıldı, vücudunu onunla dairenin penceresi arasına getirmeye çalışarak onu yatak odasına götürdü.

"Sen burada kal Susanne. Merkezi arayıp yardım isteyeceğim."

"Aman Allahım Jan. Senin *evinde*..." Genç kadının yüzü bembeyaz olmuştu. Gözyaşlarıyla akan makyajı teninin beyazlığıyla garip bir tezat oluşturuyordu.

Fabel, Susanne'yi orada bırakıp yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından çekti. Oturma odasına girince her an değişen Alster manzarasıyla ona büyük zevkler vermiş olan pencereye bakmamak için özel bir çaba sarf etti. Sert bir hareketle telefonunu açıp Presidium'un numarasının kayıtlı olduğu tuşa bastı. Cinayet Masası'nda nöbetçi komisere Anna Wolff, Henk Hermann, Maria Klee ve Werner Meyer'in şu anda evlerine dönmekte olduklarını, onları cep telefonlarından arayıp hemen evine gelmeleri gerektiğini iletmesini istedi.

"Ama her şeyden önce" dedi, evinin sessizliğinde kendi sesinin ne kadar donuk ve ölü olduğunu fark ederek, "buraya tam teşekküllü bir olay yeri inceleme ekibi gönder. Burası ikincil bir cinayet mahalli."

Telefonu kapattı, sırtını pencereye dönük tutmaya dikkat ederek, eli telefonun üzerinde bir süre bekledi. Sonra döndü.

Pencerenin ortasında, kendi yapışkanlığıyla ve bant kullanılarak cama yapıştırılmış olan bir kafa derisi duruyordu. Kan ve kırmızı boya cam boyunca süzülerek yapışkan çizgiler oluşturmuş-

tu. Fabel midesinin bulandığını hissetti ve yüzünü pencereden ayırdı, ama görüntü beynine kazınmıştı. Susanne'nin hıçkırık seslerinin geldiği yatak odasına doğru yürüdü. Uzaktan, Mittelweg'den geçerek eve yaklaşmakta olan polis araçlarının sirenleri duyulmaya başlamıştı.

01:45: Pöseldorf, Hamburg

Fabel bir kadın polis memurundan Susanne'yi evine götürmesini ve yanında kalmasını istemişti. Susanne ilk anda yaşadığı şoktan büyük ölçüde çıkmış ve bir adli tıp psikiyatrı olarak mesleki soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Ama katilin özel hayatlarına uzanıp dokunmayı başardığı bir gerçekti. Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı. Fabel içinden yükselen öfke dalgasını bastırmaya çalıştı. Burası onun eviydi. Aşağılık herif buraya, onun özel alanına girmişti. Bu da, Fabel hakkında Fabel'in onun hakkında bildiğinden çok daha fazla şey bildiğini kanıtlıyordu. Ayrıca, Susanne'nin korunması gerektiğini de gösteriyordu.

Bütün ekip evinde toplanmıştı. Yaşadıkları şok ve öfke hepsinin, hatta Maria Klee'nin bile yüzünden rahatça okunabiliyordu. Olay yeri inceleme ekibinin başında sevgilisi Frank Grueber vardı, ama Grueber, Holger Brauner'in Fabel'le hem mesleki hem de kişisel olarak yakın bir ilişkisi olduğunu göz önünde bulundurarak, patronunu ev telefonundan arayıp olayı haber vermişti. Brauner diğerlerinden birkaç dakika sonra Fabel'in evine geldi ve teknik incelemeyi Grueber'in yönetmesine izin vermekle birlikte, tek tek her örneği, her noktayı bizzat gözden geçirdi.

Fabel'in midesi bulanıyordu. Susanne'yle birlikte yaşadıkları şok ve dehşet, birkaç saat önce aldığı alkol, iki gündür hiç uyumadan çalışmış olmanın verdiği aşırı yorgunluk ve özel alanının ihlal edilmiş olması, içinde müthiş bir bulantı yaratıyordu. Dairesi herkesi alamayacak kadar küçük olduğu için, Cinayet Masası ekibi sahanlıkta bekliyordu. Fabel komşularıyla da uğraşmak zorunda kalmıştı. Onlar da Fabel'in daha önce sayısız olay yerinde şahit olduğu heyecanı, korkuyu ve meraklı yaşıyorlardı. Ama onlar *onun* komşularıydı. Olay yeri *onun* eviydi.

Fabel çalışma arkadaşlarının sahanlığın bir köşesinde bir şeyler konuştuklarının farkındaydı. Sonra Maria diğerlerinden ayrıldı, Grueber'in kolundan tutup onunla birlikte Fabel'in yanına geldi.

"Bir şey söyleyeceğim Şef" dedi Maria. "Diğer arkadaşlarla da konuştum. Burada kalamazsın; Dr. Eckhardt'ın da olayın şokun-

dan kurtulmak için biraz zamana ihtiyacı olacaktır. En azından birkaç gece bizlerden birinin evinde kalmalısın. Zaten olay yerinin tam olarak incelenmesi saatler sürecek, sonrasında da... yani herhalde burada kalmak istemezsin. Werner onda kalabileceğini söyledi, ama evi yeterince geniş değil. Frank'la da konuştum."

"Osdorf'ta geniş bir evim var" dedi Grueber. "Bir sürü boş odam var. Birkaç parça eşyanızı alıp bana gelseniz? İstediğiniz kadar kalabilirsiniz."

"Teşekkürler. Çok teşekkürler. Ama ben bir otele gitmeyi düşünüyorum..."

"Bence Herr Grueber'in teklifini kabul etsen iyi olur." Ses Fabel'in arkasından gelmişti. Fabel dönünce Kriminal Şube Müdürü van Heiden'in merdivenin başında durduğunu görüp şaşırdı. Patronunun gecenin bir yarısında bizzat evine gelmesi bir an hoşuna gitti. Sonra bunun ne anlama geldiğini fark etti.

"Resmi masraf çıkmasın diye mi otelde kalmamı istemiyorsunuz?" dedi Fabel, zorlama bir gülümsemeyle.

"Sadece, Herr Grueber'in evinin otelden daha güvenli olacağını düşündüm. Bu manyak yakalanana kadar özel koruma altında olacaksın Fabel. Herr Grueber'in evinin önüne birkaç polis memuru koyacağız." Van Heiden formalite icabı da olsa Grueber'e bakarak onayını bekledi. Grueber başıyla onayladı.

"Peki" dedi Fabel. "Teşekkür ederim. Sonra gelir birkaç parça eşya alırım."

"O zaman anlaştık" dedi van Heiden. Grueber, Fabel'in arabasının anahtarlarını aldı, Maria'dan onu evine götürmesini istedi ve kendisinin de olay yeri incelemesi bittikten sonra Fabel'in arabasıyla evine döneceğini söyledi.

"Sağ ol Frank" dedi Fabel. "Ama önce Presidium'a gitmeliyim. Bu işin ne anlama geldiğini enine boyuna konuşmalıyız."

Van Heiden, Fabel'in koluna girdi ve onu bir köşeye çekti. Fabel aşırı yorgunluk yüzünden hiçbir şeyi net olarak düşünemiyor olmasına rağmen, van Heiden'in gecenin ikisinde bile nasıl böyle jilet gibi göründüğünü merak etmekten kendini alamadı. "Bu iş sakat Fabel. Bu adamın seni hedef seçmesi hiç hoşuma gitmedi. Eve nasıl girdiğini öğrenebildik mi?"

"Olay yeri inceleme ekibi şu ana kadar bir zorlanma izi tespit edemedi. Ve, her zaman olduğu gibi, herif olay yerinde neredeyse hiçbir iz bırakmamış." Fabel kendi evinden "olay yeri" diye bahsederken yeniden içinin bulandığını hissetti.

"Demek eve nasıl girdiğini bile bilmiyoruz" dedi van Heiden.

"Evinin yerini nasıl öğrendi, Allah bilir."

"Şu an için cevaplamamız gereken çok daha önemli bir soru var..." Fabel başıyla, parlak kırmızı renge boyanmış saçlı derinin hâlâ asılı durduğu camı işaret etti. "O da, bu kafa derisinin kime ait olduğu."

02:00: Presidium, Hamburg

Bütün Cinayet Masası ekibi toplantıda hazırdı. Ama van Heiden'in de toplantıya katılma ihtiyacı hissetmesi Fabel'i rahatsız etmişti. Herkesin yüzünde, bitkinlik ile aşırı gerginliği bir arada yaşayan insanların doğal olmayan ifadesi vardı. Fabel de konsantre olmakta güçlük çekiyordu, ama hem kendisini hem de ekibi toparlaması gerektiğinin bilincindeydi.

"Olay yeri inceleme ekibi olay yerindeki çalışmasını sürdürüyor" dedi. "Ama bu adamın bulmamızı istediğinden fazla bir şey bulamayacağımızı hepimiz biliyoruz. Bu olay yeri, iki açıdan diğerlerinden ayrılıyor. Birincisi, sadece bir kafa derisi var, ceset yok. İkincisi, artık katilin kafa derilerini bir mesaj vermek için kullandığını kesin olarak biliyoruz. Bu kez mesaj vermek istediği kişi benim. Bir uyarı ya da tehdit söz konusu. Bu mantığı devam ettirirsek, diğer olay yerlerindeki kafa derilerinin de bir mesaj vermek amacıyla sergilendiği sonucunu çıkarabiliriz. Ama kime?"

"Bize olabilir mi?" diye sordu Anna Wolff, çökmüş vaziyette oturduğu sandalyeden. Yüzünde her zamanki ruju ve makyajı yoktu ve darmadağınık siyah saçlarının altındaki yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. "Belki de bu şekilde polisle alay etmeye çalışıyordur. Sonuçta, daha önce de benzer olaylar yaşamıştık. Aramızdan birinin evini sergi salonu olarak kullanmış olması da bu fikri destekliyor."

"Bilemiyorum" dedi Fabel. "Sadece kafa derisi olsa, bu mantıklı olabilirdi. Ama bunları bir de kırmızıya boyaması... Gerçekten bizimle konuşuyorsa, bizim anlamadığımız bir dilde konuşuyor. Belki de bizimle konuşmuyor da bizim *üzerimizden* konuşuyor. Bana asıl hedeflediği kişi başka biriymiş gibi geliyor."

"Olabilir, ama bu üçüncü kurban kim?" Van Heiden ayağa kalktı ve soruşturma panosuna doğru yürüdü. "Eğer bu cinayetler kurbanların geçmişleriyle ilgiliyse, şu anda bir yerlerde altmışına yakın ya da altmış küsur yaşında birisi ölü yatıyor olmalı."

"Tabii bir de..." dedi Anna, bir anda arı sokmuş gibi ayağa fırlayarak.

"Bir de ne?" diye sordu Fabel.

"Bir de içeri aldığın adam var. Potansiyel tanığımız olan. Sence..."

"Tanık mı?" diye sordu van Heiden. Şaşırmıştı.

"Schüler mi?" dedi Fabel. "Sanmam." Bir an durakladı. O küçük çaplı hırsızı, kafa derisi yüzen bir öcüyle tehdit edişini hatırladı. Olamazdı. Katilin ondan haberdar olması mümkün değildi. "Anna, Henk'le birlikte gidip onu bir yoklayın. Ne olur ne olmaz."

"Tanık da nereden çıktı Fabel?" diye sordu van Heiden. "Bana bir tanık olduğundan hiç bahsetmemiştin."

"Tanık değil çünkü. Hauser'in bisikletini çalan herif. Evde birini görmüş, ama sadece kısmi ve belirsiz bir tarif verdi."

Anna ve Henk çıktıktan sonra, Fabel ekibin geri kalanıyla soruşturmada gelinen noktayı yeniden gözden geçirdi. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Takip edebilecekleri hiçbir ipucu yoktu. Katil olay yerinde adli kanıt bırakmamakta o denli ustaydı ki, sadece kurban seçimlerinden yola çıkarak akıl yürütmek zorunda kalıyorlardı. Ve cinayetlerin bu kişilerin siyasi geçmişleriyle ilişkili olabileceği şüphesinden başka hiçbir yere varamıyorlardı.

"Bir ara verelim" dedi Fabel. "Bence bir kahve içmek hepimize iyi gelecek."

Presidium'un kafeteryası neredeyse boştu. Sadece bir köşede oturmuş sohbet eden iki üniformalı polis vardı. Fabel, van Heiden, Werner ve Maria birer kahve alıp iki üniformalı polisin oturduğu noktaya en uzak köşeye doğru yürüdüler. Rahatsız edici bir sessizlik içindeydiler.

"Sence neden seni hedef aldı Fabel?" diye sordu van Heiden.

"Belki de sadece, böyle bir şey yapabileceğini ispatlamak istedi" dedi Werner. "Ne kadar zeki ve becerikli olduğunu bize göstermek istedi. Ve tabii ne kadar tehlikeli olduğunu da."

"Polisi ürkütebileceğini gerçekten düşünüyor olabilir mi? İşin peşini bırakacağımızı sanıyor olabilir mi?"

"Tabii ki hayır" dedi Fabel. "Ama bence, Werner haklı. Geçen gün arabada giderken çok *garip* bir telefon konuşması yaptım. O zaman sadece bir telefon sapığı olduğunu düşünmüştüm. Ama artık bizim adam olduğundan eminim. Belki de, beni zayıf düşürebileceğini düşünüyor. Beni biraz sarsmak istedi herhalde. Açıkçası başardı da. Belki de, özel hayatımı işin içine karıştırarak benim soruşturmadan alınmamı sağlayabileceğini umuyor."

Yine sessizlik oldu. Fabel birden yalnız kalmak istedi. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Önce biraz uyumalı, sonra da oturup düşünmeliydi. Kafasının içinde giderek büyüyen bir basınç

vardı. Van Heiden, iyi niyetle yardım etmeye çalışıyor olsa da, varlığıyla düşünme sürecini engelliyordu. Kahvesinden bir yudum aldı. Kahve acıydı ve iyi süzülmemişti. Kafasının içindeki basınç daha da büyüdü. Sıcaktan bunalmıştı, ter içindeydi. Pisti.

"Hemen geliyorum" diyerek erkekler tuvaletine yöneldi. Yüzüne su çarptı, ama kendisini biraz olsun serinlemiş ya da temizlenmiş hissetmedi. Aniden güçlü bir mide bulantısı hissetti. Kusmak için klozete zor yetişti. Midesi boşaldıktan sonra da öğürmeye devam etti. Karnı spazmlarla kasılıyordu. Sonunda bulantısı geçti ve lavaboya dönüp soğuk suyla ağzını çalkaladı. Tekrar yüzünü yıkadı. Su bu kez biraz ferahlattı. O sırada, Werner'in iri gövdesiyle arkasında durmakta olduğunu fark etti.

"İyi misin Jan?"

Fabel bir parça kâğıt havlu alıp yüzünü kuruladı. Aynada yüzünü inceledi. Bitkin görünüyordu. Yaşlı görünüyordu. Biraz korkmuş olduğu da belliydi.

"İyiyim" dedi. Doğrulup kâğıt havlu parçasını çöpe attı. "Gerçekten iyiyim. Çok zor bir gündü. Ve çok zor bir gece."

"Onu yakalayacağız Jan. Merak etme. Bu yaptıkları yanına..."

Fabel'in cep telefonu çalınca Werner sözünü bitiremedi.

"Alo Şef?" Fabel, Anna Wolff'un ses tonundan ve sesindeki hafif titremeden ne söyleyeceğini hemen anladı. "Haklıymışım Şef, oymuş. Manyak herif Schüler'i öldürmüş."

15:00: Osdorf, Hamburg

Fabel uyandı ve nerede olduğunu anlayamadığı için bir anda paniğe kapıldı.

Koyu renk kalın perdelerin kenarlarından gümüşiği süzülüyordu, ama pencere olması gerektiği yerde değildi. Yanlış bir odada, yanlış bir konumda duran ve olması gerekenden küçük bir yatağın üzerindeydi. Ona çok uzun gelen birkaç saniye boyunca, nerede olduğunu ve neden yabancı bir yerde olduğunu anlayamadı. Tam bir kafa karışıklığı içindeydi. Kalbi deli gibi atmaya başladı.

Sonra yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Son bir günde olanlar teker teker üstüne çullandı. Evinde yaşadığı dehşeti, evinin iğrenç bir şekilde saldırıya uğrayışını, Susanne'nin çığlığını, van Heiden'in endişeli bir şekilde etrafında dolanışını, kafeteryanın tuvaletinde kusuşunu hatırladı. Susanne'yle ve ekipteki arkadaşlarıyla barda geçirdiği sakin saatlerin üstünden ise sanki bir ömür geçmişti.

Frank Grueber'in evindeydi. Bunu da hatırladı. Bu konuda anlaşmışlardı. Bir bavul ile spor çantasına eşyalarını koymuş, Maria Klee de onu Osdorf'a getirmişti. Van Heiden metalik gri ve mavi renkte bir devriye arabasını evin önünde bekletiyordu.

Ama buraya gelmelerinden hemen önce... Fabel onu da hatırladı. Bir dehşet anı daha yaşamıştı. Bu seferki dehşete keder ve acıma da karışmıştı. Fabel'in korkutmak için büyük bir çaba sarf ettiği Leonard Schüler, küçük ve pis dairesinde, bir sandalyeye bağlanmış, kafa derisi yüzülmüş, boğazı boydan boya kesilmiş, yüzü gözyaşlarına karışan kan ve kırmızı boyadan yol yol olmuş halde bulunmuştu.

Schüler'in cesedinin karşısına dizildiklerinde hepsinin kafasında aynı korkunç düşünce vardı, ama kimse bunu dillendirmeye cesaret edememişti. Hepsi de Fabel'in Schüler'e yağdırdığı tehditlerin, bu küçük hırsızı korkutmak için uydurduğu o korkunç hikâyenin nasıl olup da aynen gerçekleştiğini düşünüyordu. Fabel, olay yeri inceleme ekibini yöneten Frank Grueber'i kolundan yakalamış, yalvarırcasına, "Bana kullanabileceğim bir şey bul, herhangi bir şey, ne olur..." demişti.

Fabel sonunda bacaklarını yataktan sarkıttı ve yatağın kenarına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp hâlâ zonklayan başını ellerinin arasına aldı. Kendini bıkkın ve usanmış hissediyordu. Sanki etrafını koyu ve ıslak bir sis sarmıştı. Sis bir şekilde beyninin içine kadar giriyor, düşünme sürecini bulandırıyor, kollarını ve bacaklarını ağırlaştırıyor, sızlatıyordu. Göğsünün ortasına yerleşen bu iğrenç duygunun ona neyi hatırlattığını anımsamaya çalıştı. Sonra hatırladı. Bu ona yas duygusunu hatırlatıyordu. O anda yaşadığı duygu, babasını kaybettiğinde yaşadığı acının biraz daha hafif bir şekliydi. Evliliği bittiğinde de buna benzer bir şey yaşamıştı.

Fabel, yabancı bir yatağın kenarına oturmuş, neyin yasını tuttuğunu düşünüyordu. Şimdiye kadar iş hayatından özenle ayırdığı, çok değerli, çok özel bir alan ihlal edilmişti. Fabel, batıl inançlarla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir adam olmasına rağmen, Susanne'yle iş dışında iş hakkında konuşmama kuralını bozmakla, hem de bunu kendi evinde yapmakla ne kadar büyük bir hata işlediğini düşünmeden edemedi. Bunu yapmakla, sanki kapalı durması gereken bir kapıyı açmış, o zamana kadar özel dünyasından uzak tutmak için çok büyük çaba sarf ettiği karanlık da bir anda içeri doluvermişti. Neredeyse yirmi yıl boyunca engellediği şey sonunda olmuş, iki hayatı birbiriyle çarpışmıştı.

Fabel yatağın yanındaki başucu lambasını bulup yaktı. Parlak ışık gözlerini kamaştırıp acıttı. Kol saatine baktı. Öğleden sonra üç olmuştu. Demek ki sadece üç saat uyuyabilmişti. Grueber'in evinin büyüklüğü ve konforu Fabel'i şaşırtmıştı. Maria şaka yaptığını belli eden bir sesle, bir komplodan bahseder gibi, "Anne babası çok zengin, hem de *çoook*" demişti. Mizaha hiç alışık olmayan Maria için bu, çok beceriksizce ve zamansız bir deneme olmuştu. Grueber onu, neredeyse Fabel'in kendi evinin salonu büyüklüğünde bir misafir odasına götürmüştü.

Fabel yataktan güçlükle kalkıp odanın içindeki banyoya gitti. Önce tıraş oldu, sonra soğuk bir duş aldı. Ama kirlilik duygusunu üzerinden atamadı. Şiddet eylemlerinin kurbanlarında ve tanıklarında sık sık gözlemlediği ama kendisinin şimdiye dek hiç yaşamadığı bir duyguydu bu. Demek böyle bir şeymiş, diye düşündü.

Maria ve Grueber'in hâlâ uyuyor olduklarını tahmin etti ve böylesine zor ve yorucu bir geceden sonra onları rahatsız etmek istemedi. Eve geldiklerinde birbirlerine karşı tavırlarını izlemişti. Fabel, Grueber'e hep sempati duymuştu ve delikanlının Maria'yı çok sevdiği açıkça belli olduğu halde, aralarında güçlü bir ilişki kurulamamasını çok hazin bulmuştu. Tabii artık, Maria'nın Grueber'e karşı neden mesafeli olduğunu biliyor, Grueber'in de ona fiziksel yakınlık gösterirken çok ihtiyatlı davranmasının nedenini anlayabiliyordu. Ama birbirlerine karşı güçlü hisler besledikleri açık olan iki genç insanın aralarındaki görünmez bir duvar yüzünden gerçek bir çift olamamaları onu üzüyordu.

Daire iki katlıydı ve Fabel'in odası üst kattaydı. Fabel tıraş olup giyindikten sonra alt kattaki mutfağa indi. Biraz aradıktan sonra bulduğu çayla kendisine bir fincan çay yaptı ve mutfaktaki büyük meşe masaya oturdu. Merdivenden birinin indiğini duydu ve Grueber'in mutfağa girdiğini gördü. Grueber son derece zinde görünüyordu. Fabel onun gençliğini ve enerjisini biraz kıskandığını fark etti.

"Nasılsınız?" diye sordu Grueber.

"Bitkin. Maria nerede?"

"Birkaç saat olsun uyumaya çalışıyor. Uyandırmamı ister misiniz?"

"Yok... yok, biraz uyusun. Ama ben Presidium'a dönsem iyi olacak. Bu son olaydaki delillerin de soğumasına izin veremeyiz."

"Korkarım, şimdiden soğumaktalar" dedi Grueber, özür dilercesine. "Elimden gelen her şeyi yaptım, gerçekten yaptım. Ama iki olay yerinde de bu manyağın kimliğini saptamamıza yardım

edecek hiçbir şey bulamadık. İmzası olan kızıl saç telini yine bırakmış. Bu kez birincil olay yerine değil, sizin evinize. Siz uyurken Holger Brauner'i aradım. Saç telinin diğer tellere uyduğunu ve yine yirmi ila otuz yıl önce kesildiğini söyledi."

"Başka hiçbir şey yok mu?" Fabel'in sesinde buna inanmak istemediğini belli eden tatsız bir tını vardı. Tek istediği ufacık bir ipucuydu. Katil bir kerecik olsun küçücük bir hata yapmış olmalıydı.

"Maalesef yok."

"*Shit*" dedi Fabel, İngilizce olarak. "Adi herifin en ufak bir iz bırakmadan evime girip pencereye bir kafa derisi yapıştırdığına inanamıyorum."

"Üzgünüm" dedi Grueber. Bu kez biraz kendisini savunur gibiydi. "Ama bunu yaptı. Hem Herr Brauner hem de ben her iki olay yerini tekrar tekrar kontrol ettik. Bulunabilecek bir şey olsa bulurduk."

"Biliyorum. Kusura bakma. Sizin incelemeyi gerektiği gibi yapmadığınızı ima etmek istemedim. Sadece..." Fabel cümleyi bitirmek yerine çaresizliğini ve kızgınlığını ifade eden bir el hareketi yaptı. Kendi ekibi apartman komşularını tekrar tekrar sorgulamıştı. Dairesine birinin girip çıktığını gören kimse olmamıştı. Karşılarındaki sanki bir hayaletti.

"Bu katil nasıl biri bilmiyorum ama" dedi Grueber, "her seferinde garip bir hisse kapılıyorum. Adam cinayet mahallinden ayrılmadan önce sanki *bizim gözümüzle inceleme yapıyor*. Olay yeri inceleme tekniklerini biliyor sanki."

"Nasıl yani? Ortalığı temizleme yöntemlerinden mi bahsediyorsun?"

"Onunla sınırlı değil." Grueber menzili dışındaki bir şeyi görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Bence bu üç aşamalı bir süreç. İlk olarak, olay yerine son derece hazırlıklı bir şekilde geliyor ve olay yerini koruyacak önlemler alıyor. Belki yerlere bir şeyler seriyor, hatta belki de iz bırakmamasını sağlayacak koruyucu giysiler giyiyor. İkinci olarak, her cinayetten sonra ciddi bir temizlik yapıyor. İlk cinayette o temizlikçi kadını adli delilleri yok etmekle suçlamıştık. Aslında hiçbir şeyi yok etmemiş. Zaten yok edebileceği bir şey yokmuş. Üçüncü olarak, imzası olan o eski kızıl saç telini bırakıyor. Bunu da o saçı bulacağımızı bilerek yapıyor. Bu da, olay yerini ne şekilde incelediğimizi bildiğini gösteriyor."

"Ama ilk cinayette saç telini neredeyse bulamayacaktınız" dedi Fabel.

"Evet, bu noktada temizlikçi kadının *suçu* var. Kadın saça kısmen çamaşır suyu bulaştırmış ve onu küvetin zeminle birleştiği çizgiye itmiş. Katil muhtemelen saç telini daha kolay bulunabilecek bir yere bırakmıştı."

"Karşımızda bir olay yeri inceleme uzmanı olabileceğini ima etmiyorsun, değil mi?"

Grueber omuz silkti. "Belki de sadece olay yeri inceleme teknikleri hakkında çok şey okumuştur."

Fabel ayağa kalktı. "Ben Presidium'a gidiyorum."

"Bana sorarsanız" dedi Grueber, Fabel'e bir fincan daha çay koyarak, "gün boyu dinlenseniz iyi olur. Bu katil kim olursa olsun, olay yeri inceleme tekniklerini bilsin ya da bilmesin, kesinlikle zeki bir adam ve bunu göstermekten hoşlanıyor. Ama, ikimizin de bildiği gibi, bu insanlar hiçbir zaman şişkin egolarının kendilerine düşündürdüğü kadar zeki olamazlar. Yakında bir hata yapacaktır. O zaman onu yakalayacağız."

"Öyle mi diyorsun?" dedi Fabel, kederli bir şekilde. "Dün geceden sonra ben bundan o kadar emin olamıyorum."

"Her neyse, bence gerçekten burada kalmalı ve dinlenmelisiniz. Ne kadar zinde olursanız o kadar sağlıklı düşünürsünüz." Fabel, Grueber'e keskin bir bakış attı ve genç adam kendisini savunmak ister gibi ellerini kaldırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Neyse, dediğim gibi, evinizdeymiş gibi rahat hareket edin. Hatta... benimle gelin..."

Grueber arkasında Fabel'le mutfaktan çıktı, koridoru geçti ve çalışma odası olarak kullandığı büyük ve aydınlık bir odaya girdi. Duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı ve odada iki masa vardı. Masalardan biri, üzerinde bilgisayar, defterler ve dosyalarla tipik bir çalışma masasıydı. Diğeri ise bir laboratuvar tezgâhı gibiydi. Fabel'in dikkatini kilden yapılmış bir baş modeli çekti. Model, belli aralıklarla üzerine çakılmış küçük beyaz çivilerle karelere ayrılmıştı.

"Bu oda ilginizi çekebilir. İkinci işimi ve araştırmalarımın büyük bir kısmını burada yapıyorum."

Fabel kilden başa yaklaştı. "Bu işle uğraştığını duymuştum" dedi. "Holger Brauner söylemişti. Rekonstrüksiyon konusunda gerçek bir uzman olmalısın."

"Boş zamanlarımın büyük bir kısmını dolduracak kadar iş geldiğini memnuniyetle söyleyebilirim. Gelen işler genellikle arkeolojiyle ilgili oluyor, ama ileride bu çalışmayı adli tıp bağlamında da yapmayı umuyorum. Normal yollarla teşhis edilemeyecek öl-

çüde çürümüş bir ceset bulunduğunda, bu tür bir çalışma faydalı olabilir."

"Evet, kesinlikle çok işimize yarar. Bunun altında bir kafatası mı var?" Fabel bütün yorgunluğuna rağmen heyecanlanmıştı. Grueber'in kemiğin üzerine nasıl katmanlar halinde yumuşak doku eklediğini görebiliyordu. Önce ana kasları koymuş, sonra daha küçük olan tendonları eklemişti. En dıştaki yağ ve cilt katmanları dışında kusursuz bir insan yüzü oluşmuştu. Fabel, modelin anatomik bir titizlikle yaratıldığını görebiliyordu. Üstelik, garip bir şekilde güzel bir baştı. Bilimin sanata yaklaştığı bir çalışmaydı.

"Evet" dedi Grueber. "Ama orijinali değil. Üniversiteden bana bir kopyasını gönderdiler. Alginatla bir kalıp oluşturuyorlar ve gerçekleştirdikleri döküm, gerçek kafatasının mükemmel bir röprodüksiyonu oluyor. Ben de rekonstrüksiyonumu bu kafatası üzerinde gerçekleştiriyorum."

"Peki, kim bu?" Fabel, Grueber'in çalışmasının ayrıntılarını inceledi. Da Vinci'nin anatomik çizimlerinden birine bakar gibiydi.

"Schleswig-Holstein'dan, ama ortada ne Schleswig-Holstein ne de Almanya diye bir şeyin olmadığı dönemlerden. Konuştuğu dilin de Almancayla hiçbir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bir tür ön Kelt dili konuştuğunu tahmin ediyorum. Ambroni ya da Cimbri kavimlerinin birinden olmalı. Bu da, konuştuğu dilin modern diller arasında en çok Gal diline benzediği anlamına gelir."

"Bu şey... yani bu kadın çok güzel" dedi Fabel.

"Gerçekten de öyle, değil mi? Modeli birkaç haftada bitireceğimi sanıyorum. Yapmam gereken tek şey, kas katmanının üstüne yumuşak dokuyu eklemek. Modele canlı havasını veren o oluyor."

"Dokunun kalınlığına nasıl karar veriyorsun?" diye sordu Fabel. "Herhalde tamamen tahmine bağlı."

"Aslında öyle değil. Her etnik grup için yüz dokusu kalınlığının belirlenmesinde kullanılacak belli rehber ilkeler var. Tabii ki, çok şişman ya da çok zayıf bir kadın olabilir. Ama yiyeceğin kıt olduğu ve günlük hayatın bugüne kıyasla çok daha zor olduğu bir çağda yaşamış. Bu nedenle, iki bin iki yüz yıl önceki görünüşüne oldukça yaklaşabileceğimi sanıyorum."

Fabel hayret ve hayranlıkla başını salladı. Severts'in gösterdiği Çerçen Adamı fotoğrafına bakarken olduğu gibi, kendisi doğmadan binlerce yıl önce yok olup gitmiş bir hayata açılan bir pencereyle karşı karşıya olduğunu hissediyordu.

"Genelde bataklıkta bulunmuş ölüler üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Napolyon Savaşları'nda ölmüş askerler, ortaçağda vebadan ölenler ve pek çok Mısır mumyası üzerinde de rekonstrüksiyon çalışması yaptım. Zaten en çok da Mısır mumyaları üzerinde çalışmayı seviyorum. Herhalde çok eski oldukları için. Çok egzotik bir kültüre sahip olmalarının da payı var tabii. Garip bir duygu. Kendimi çoğu zaman, kralların, kraliçelerin, firavunların bedenlerini mumyalanmaya hazırlayan cerrah-rahipler gibi hissediyorum. Onlar efendilerini reenkarnasyon ya da yeniden doğum için hazırlıyorlardı. Bana da sanki onların işini tamamlıyormuşum gibi geliyor. Bir anlamda onların hazırladıkları mumyalara yeniden hayat veriyorum."

Fabel, arkeolog Severts'in de buna çok benzer bir şey söylediğini anımsadı.

"Benim için en önemli nokta" dedi Grueber, "yarattığım modelin doğru olması. Yani gerçeğe yakın olması. Zaten arkeoloji okumaya da, olay yeri inceleme uzmanı olmaya da bu nedenle karar verdiydim. Siz ve Maria da Cinayet Masası detektifi olmaya aynı nedenle karar vermiş olmalısınız. Hepimiz aynı şeye inanıyoruz: Gerçeği bulmak, ölülere olan borcumuzdur."

"Aslına bakarsan, ben dün geceden sonra bu işi neden yaptığımı kendim de anlamamaya başladım" dedi Fabel. Grueber'in samimi ve anlayışlı yüzüne baktı. Maria için büyük bir endişe duyuyordu, ama onun için Grueber'den daha iyi bir erkek arkadaş da düşünemiyordu.

"Şuraya bakın" dedi Grueber, modelin yan tarafında, şakağın hemen üstünde bir noktayı göstererek. "İlk olarak şu kası yerleştiriyoruz. Bu kasa temporalis deniyor. "Ve bu da..." Alındaki geniş ve yassı bir kası gösterdi. "Bu da oksipitofrontalis. Bunlar insan kafasındaki ve yüzündeki en büyük kaslar. Bu katil kafa derisini çıkarmak için kraniumun etrafını çepeçevre kesiyor." Masadan bir kurşunkalem aldı ve kalemi modele değdirmeksizin bahsettiği kaslar boyunca bir çizgiyi işaret etti. "Kafa derisini çıkarmak çok güç değil. Dermisi çepeçevre kestikten sonra fazla bir güç harcamadan deriyi çekip çıkarabilirsiniz. Kafa derisi, esas itibariyle kas katmanının üstüne oturur ve kaslara bağlayıcı dokularla bağlanır. Son iki kafa derisi bu şekilde çıkarılmış, ama katil Hauser'in kafa derisini çıkarmak için çok daha derin bir kesik oluşturmuştu. Hauser kaşlarını çatmış gibiydi, hatırlıyor musunuz? Çünkü oksipitofrontalis zarar gördüğü için alın aşağı düşmüştü." Grueber kalemi masaya attı. "Adamımız işinde giderek uzmanlaşıyor. Kafa derisi yüzme sanatında yetkinleşiyor."

Fabel bir an için yeniden bir gece öncesine, kendi evindeki sahneye döndü ve katilin evinde bıraktığı "sanat" örneğini hatırladı.

"Dediğim gibi" dedi Grueber, "Bu adam düşündüğü kadar zeki değil. Bunun o kadar önemli bir şey olmadığını biliyorum, ama en azından her işi mükemmel bir şekilde yapmadığını gösteriyor." Grueber içini çekti. "Her neyse, kütüphanemdeki kitapların ilginizi çekebileceğini düşündüm. Maria tarih eğitimi gördüğünüzü söylemişti. Bildiğiniz gibi, ben de arkeoloji okudum. Okumak istediğiniz bir şey olursa, lütfen kütüphaneyi istediğiniz gibi kullanın. Ben işe dönsem iyi olacak. Yarım kalan bazı işleri tamamlamam lazım. Zaten ben sizin kadar zor bir gece geçirmedim."

Grueber gittikten sonra, Fabel rekonstrüksiyonu kısmen tamamlanmış başın yanına oturup incelemeye koyuldu. Bir an, baktığı baş, etsiz kaslarını harekete geçirip ağzını oynatıverecek ve ona peşinde koştuğu canavarın adını fısıldayıverecekmiş gibi geldi. Böyle bir çalışma ortamı yaratabildiğine göre Grueber gerçekten de çok zengin olmalıydı. Mobilyaların çoğu antikaydı. Bu mobilyalar ile çok pahalı ve çok gelişmiş olduğu görülen bilgisayar ve diğer cihazlar büyük bir zıtlık oluşturuyordu.

Çalışma odasındaki tuhaf mesleki ve kişisel eşya karışımı, Fabel'e Gunter Griebel'in ölüsünü buldukları odayı hatırlattı. Gerçi Grueber'in çalışma odası için çok daha fazla para harcanmıştı, ama arada açık bir benzerlik vardı. Bu benzerlik Fabel'i rahatsız etti ve hayal gücü onu bir an hiç de gitmek istemediği bir yere götürdü: Avlamaya çalıştıkları manyak dikkatini Fabel'e ve ekibine yöneltirse ne olacaktı? Birden, genç Frank Grueber'i antika deri koltuğuna bağlanmış ve kafa derisi yüzülmüş halde hayal etti. Şu anda üst katta uyumakta olan Maria'yı düşündü. Maria zaten bıçaklı bir saldırıya uğramanın dehşetini yaşamış ve olaydan sonra fiziksel temas fobisi geliştirmişti. Fabel, aynı soruşturma sırasında Anna'nın da ilaçla uyutularak kaçırıldığını hatırladı. Şimdi de, dehşet kendi evine kadar girmişti.

Fabel hemen anahtarlarını alıp Presidium'a gitmek istedi, ama Grueber haklıydı. Bu kadar bitkin ve kafası karışıkken kimseye bir faydası dokunmazdı. Tekrar işe koyulmadan önce birkaç saat daha dinlenmeli, hatta başarabilirse uyumalıydı.

Ceviz ağacından kitap rafları arasında biraz gezindi. Kitapların arasında olmak onu hep rahatlatırdı. Grueber'in kitap koleksiyonu çok genişti, ama konu bakımından fazla çeşitlilik göstermiyordu. Kütüphanenin ağırlığını arkeolojiyle ilgili eserler oluşturuyor-

du. Diğerleri de genellikle farklı dönemler üzerine tarih kitapları veya jeolojiyle, adli tıp yöntemleriyle ya da anatomiyle ilgili kitaplardı. Yani arkeolojiyle ilgili olmayan kitaplar da arkeolojiyle bağlantılı konulardaydı.

Fabel raflardan birkaç kitap alıp deri kaplı büyük antika kanepeye çöktü. Dikkatini çeken ilk kitap mumyalarla ilgiliydi. Kuşe kâğıda basılmış büyük renkli fotoğraflar içeren büyük boy bir eserdi. Fabel, kitabı biraz karıştırınca Severts'in ona gösterdiği Çerçen Adamı fotoğrafının aynısını gördü. Kendisi doğmadan üç bin yıl önce, elli beş yaşındayken ölen adamın mükemmel bir şekilde korunmuş olan yüzü, Fabel'i bir kez daha huşu içinde bıraktı. Fabel, resmin altındaki yazıları okuduktan sonra, sayfaları karıştırmaya devam etti ve bu kez de aynı derecede çarpıcı bir görüntüsü olan Neu Versen Adamı'nın, yani Kızıl Franz'ın fotoğrafına rastladı. Büyük ölçüde iskelete dönüşmüş kafatasından fırlayan karmakarışık, gür, kırmızı saçlara bakarken yine içinin ürperdiğini hissetti. Bu ona, katilin her cinayetten sonra ardında bıraktığı kafa derilerini hatırlatıyordu. Kitapta Kızıl Franz'ın Kasım 1900'de, Bourtanger Bataklığı'nda, Neu Versen kasabası yakınlarında bulunuşunun ayrıntıları anlatılıyordu. Kızıl Franz'ın yaşamına ve ölümüne dair bir varsayıma da yer verilmişti. Kızıl Franz hayattayken bir savaşta yaralanmıştı. Sonra belki de törensel bir şekilde boğazı kesilmiş, sonrasında da Bourtanger Bataklığı'ndaki turba dolu bir havuza gömülmüştü.

Fabel bir süre daha sayfaları karıştırdı. Her büyük boy renkli fotoğrafta geçmişten gelen bir yüz görünüyordu. Bunlardan bazıları bataklıklarda, bazıları çöllerde kaldıkları için, bazıları da Grueber'in bahsettiği cerrah-rahipler tarafından yapılan özel işlemler sayesinde günümüze kadar gelmişlerdi. Fabel kitabı okumaya devam etmek ve zihnini son yirmi dört saatte yaşadıklarından uzaklaştırmak istedi, ama gözkapakları düşmeye başlamıştı.

Uyuyakaldı.

Bir süredir kâbus görmemişti. Daha da uzun bir süredir, gördüğü rüyaları Susanne'ye anlatmıyordu. İş hayatında yaşadığı stresin ve dehşetin uykusunda yakasını bırakmayan canlı kâbuslar şeklini almasının Susanne'yi kaygılandırdığını biliyordu.

Rüyasında geniş bir ovanın ortasında duruyordu. Ostfriesland'ın çuha yeşili düzlüklerinde büyümüş olan Fabel, burasının başka bir yer olduğunu fark etti. Ona daha yabancı bir yer olamazdı. Ortasında durduğu otlar baldırlarının ortalarına kadar geliyordu. Kuru, kolayca kırılan, kemik rengi otlardı bunlar. Uzak-

lardaki ufuk çizgisi öylesine düz ve keskindi ki, baktıkça gözleri acıyordu. Ufkun üstünde, sadece soluk pas rengindeki bulut çizgilerinin böldüğü geniş gökyüzü renksiz ve kurşun gibi ağırdı.

Kendi etrafında yavaş yavaş üç yüz altmış derece döndü. Her şey aynıydı. Kesintisiz, insanın aklını zorlayan bir aynılık vardı. Öylece durup ne yapması gerektiğini düşündü. Yürümenin anlamı yoktu, çünkü ne gidebileceği bir yer ne de ona yol gösterecek herhangi bir işaret vardı. Yönlerin ve hedeflerin anlamını kaybettiği bir dünyadaydı.

Bir anda boş arazide ona yaklaşmakta olan siluetler belirdi. Bir arada değillerdi, aralarında birkaç yüz metre mesafe vardı. Bomboş bir çölde ilerleyen upuzun bir deve kervanı gibiydiler.

İlk siluet iyice yaklaştı. Üzerinde parlak renkli giysiler olan, uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Bakımlı bir sakalı ve yürürken ince tutamlar halinde havada uçuşan, açık kahverengi uzunca saçları vardı. Fabel elini uzattı, ama adam onu fark etmedi ve sanki o orada değilmiş gibi yanından geçip gitti. Yanından geçerken Fabel adamın yüzünün aşırı derecede ince, gözkapaklarından birinin de diğerinden daha düşük olduğunu fark etti. Altdudağı bir ucundan yana kıvrılmıştı ve ağzının bir yanından dişleri görünüyordu. Fabel onu tanıdı. Çerçen Adamı'na elini uzattı, ama o Fabel'i görmeksizin yoluna devam etti. İkinci siluet çok uzun boylu, zarif bir kadındı. Fabel onun da Lulan Güzeli olduğunu gördü.

Ama üçüncü siluet yaklaşırken korkunç bir ses duyuldu. Ses gök gürültüsüne benziyordu, ama Fabel hayatında hiç bu kadar şiddetli bir gök gürültüsü duymamıştı. Ayaklarının altındaki kuru toprağın sarsıldığını ve çatladığını hissetti. Kuru otlar çıtırdayarak ufalanırken, yerden, eğri büğrü kararmış dişlere benzeyen, yıkık dökük binalar fırladı. Üçüncü siluet diğerlerinden daha kısa boyluydu ve modern kıyafetler giymişti. Fabel'e iyice yaklaştı. Tel tel, ince ve açık renk saçları olan, üzerine çok büyük gelen lacivert bir takım elbise giymiş, genç bir adamdı. Fabel'in yanına vardığında, etraflarını sivri köşeli binalarla dolu, kapkara, çirkin ve ölüm kadar boş bir kent sarmıştı. Diğer mumyalar gibi bu adamın da yanakları çökük, gözleri sönük ve gölgeliydi. Tıpkı Fabel'in onu ilk kez Elbe kıyısındaki kumlarda yarı gömük vaziyette gördüğünde olduğu gibi, yürürken bir kolunu ölümün verdiği katılıkla sertçe öne doğru uzatıyordu. Genç adam Fabel'in yanına vardığında, diğerlerinin yaptığı gibi yürüyüp gitmedi. Kafasını yana eğdi ve içine çökmüş gözleriyle karanlık, kasvetli gökyüzüne baktı.

Fabel de başını kaldırdı. Gökyüzü kuşlarla dolmuş gibi kararmıştı. Ama Fabel bunların kuş değil, monoton ve tehditkâr bir uğultu yayan eski savaş uçakları olduğunu fark etti. Uçaklar yaklaştıkça uğultu güçlendi ve kulakları sağır edici bir gürültüye dönüştü. Fabel, bombaların yağışını sessiz ve hareketsiz izledi. Korkunç bir fırtına yaklaşıyordu. Kavurucu bir rüzgâr esiyor, korkunç uğultular çıkararak hortumlar oluşturuyordu. Kara binalar şimdi birer kor parçası gibi parlıyordu. Ama etraflarında kopan ateş fırtınası Fabel'e ve genç adama değmiyordu.

Genç adam, yaşını belli etmeyen ifadesiz yüzüyle ve donuk gözleriyle bir an Fabel'e baktı. Sonra, arkasını döndü ve birkaç adım atarak en yakındaki binanın önüne geldi. Bina alev alev yanıyor, bağrındaki dev alevi beslemek için etrafındaki havayı iştahla içine çekiyordu. Genç adam, Fabel'in Nikolaikirche olduğunu tahmin ettiği binanın önünde yere yattı, erimiş asfaltı ve korları kızıl bir battaniye gibi üzerine çekti ve uykuya daldı. Önünde tuttuğu kolu, şimdi yanan binaya doğru uzanıyordu.

Fabel doğruldu. Birkaç saniye rüyanın etkisinden kurtulamadı. Hâlâ başının üstündeki bombardıman uçaklarının sesini duyar gibiydi. Etrafına bakındı ve pahalı antika mobilyaları, ceviz kitap raflarını ve çoktan ölüp gitmiş Schleswig-Holsteinlı kızın yarısı tamamlanmış büstünü görünce, Grueber'in çalışma odasını tanıdı.

Saatine baktı. Altı buçuk olmuştu. İki saat daha uyumuştu. Kolları ve bacakları hâlâ kurşun gibi ağırdı, ama mutfaktan gelen sesleri duyunca kalkıp oraya yöneldi. Maria Klee mutfak masasında kahve içiyordu.

"Benimle gelebilecek kadar iyi misin?" İstemediği halde sorudan çok emir tonuyla konuşmuştu. Maria başıyla onayladı, ayağa kalktı ve kahvesinden son bir yudum aldı. "Güzel" dedi Fabel. "Ekibi toplayalım. Elimizdeki her şeyi yeni baştan gözden geçirelim. Bir kez daha. Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı."

Fabel, Grueber'in evinden çıkarken cep telefonuyla Susanne'yi aradı. Susanne iyi olduğunu söyledi, ama sesinde Fabel'in daha önce hiç duymadığı bir tereddüt vardı. Fabel ceketini ve anahtarlarını aldı, kapıda bekleyen metalik gri ve mavi renkli polis arabasına doğru ilerledi.

İkinci bölüm

12

İlk cinayetten yirmi dört gün sonra: 11 eylül 2005, pazar

Gece yarısı: Altona, Hamburg

Dinleyiciler giderek azalıyordu.

Dinleyici sayısındaki en büyük azalmayı 1980'lerde ve 1990'larda, yeni bir şarkıcı kuşağının ortaya çıktığı dönemde yaşamıştı. *Schlager* denen aşırı duygusal ve yüzeysel Alman pop müziği hep vardı, ama bu anlamsız, boş müzik Cornelius Tamm ve benzerlerine hiçbir şekilde rakip olmadığı gibi, aksine yarar bile getirmişti. Hiçbir içeriği olmayan bu müzik Cornelius'un müziğiyle tezat oluşturuyor, onun entelektüel zenginliğini öne çıkarıyordu. Ama sonradan, punk ve rap gibi müzik türleri çıkmış ve apolitik yeni kuşağın hoşnutsuzluklarına tercüman olmuştu. Ve tabii ki, Britanya ve ABD'den ithal edilen müziğin karşısında direnmek neredeyse imkânsızdı. Bu etkenlerin her biri Cornelius ve benzerlerini kendince marjinalize ederek spot ışıklarının dışına itmişti. Daha da kötüsü radyolardan silmişti.

Ama konser izleyicilerini uzun süre korumuştu. Onunla birlikte yaşlanan ve olgunlaşan sadık bir izleyici kitlesi olmuştu hep. Ama sonra Berlin Duvarı yıkılmış, Almanya yeniden birleşmişti. Protesto gereksiz, politik şarkılar anlamsız bulunmaya başlamıştı.

Cornelius artık şarkılarını bodrumlardaki küçük barlarda, belediye salonlarında, elli altmış kişiye söylüyordu. Onun döneminden diğer şarkıcılar canlı performansı çoktan bırakmışlardı ve Cornelius'un da yaptığı gibi, web sitelerinden eski şarkılarını satmakla yetiniyorlardı.

Ama Cornelius'un ne kadar küçük olursa olsun bir dinleyici kitlesine ihtiyacı vardı. Dinleyicilerinin sayıca az oluşlarını abartılı bir coşkuyla telafi etmeye çalışmaları onu rahatsız etse de, daima elinden gelen en iyi performansı göstermeye çalışmıştı. Kelleşmiş, kırlaşmış kafaların, şişmiş, çökmüş suratların üzerinden

ileri bakıyor, mekanik hareketlerle gençliklerinin iç karartıcı anılarını canlandırmaya çalışıyordu.

Bu geceki dinleyici topluluğu da farklı değildi. Cornelius kahkahalar atmış, espriler patlatmış, neredeyse kırk yıldır çaldığı gitarla aynı şarkıları çalıp söylemişti. Bu gece, Hamburg'u bir ağ gibi saran kanallardan ikisinin arasında kalan eski bir birahanenin mahzeninde çalmıştı. Tüm dinleyiciler, uzun ve alçak masalar boyunca uzanan sedirlere oturmuş biralarını içiyor, o şarkılarını söylerken anlamsız anlamsız sırıtıyorlardı. Artık dinleyicilerini ayağa kaldıracak kadar bile etkileyemiyordu.

Dinleyiciler arasından bir genç dikkatini çekti. Otuz küsur yaşlarında bir adamdı. Barın yanında ayakta duruyordu. Soluk bir teni ve simsiyah saçları vardı. Bir türlü emin olamıyordu, ama bu genci daha önce bir yerlerde görmüş gibiydi.

Cornelius tüm konserlerini aynı şarkıyla bitirirdi. Bu şarkı onun imzası gibiydi. Nasıl Reinhard Mey'in "Über den Wolken"i varsa, Cornelius Tamm'ın da "Ewigkeit"ı vardı. Yani "Ölümsüzlük". Dinleyiciler nihayet ayağa kalkmış, kendi kuşaklarının ölümsüz olduğunu anlatan şarkıyı hep bir ağızdan söylemeye başlanıştı. Sonunda zafer onların olacaktı. Gerçi, ne eskiden ne de şimdi zafer yaşadıkları falan yoktu. Hepsi de bayağılık ve sıradanlık karşısında teslim bayrağını çekmişti. Buna Cornelius da dahildi.

Cornelius şarkılarını bitirdikten sonra her konser sonrasında yaptığı şeyi yaptı. Satış yapmak için bir kutu CD'yle bir masaya oturmak tabii ki küçük düşürücü bir şeydi, ama Cornelius bu işi de şarkı söylerkenki sahte coşkusuyla yapmayı öğrenmişti. Çoğu zaman sadece birkaç CD satabiliyordu. Zaten yaptığı tereciye tere satmaktan farksızdı. Şarkılarını dinlemeye gelen insanların çoğunda zaten tüm parçaları vardı. Kapitalistlerin deyimiyle, pazarı doygunluğa ulaşmıştı.

Yine de, gülümsemekten ve konserden sonra hemen gitmeyen dinleyicileriyle nazik bir şekilde sohbet etmekten geri durmadı. Hiç tanımadığı insanlarla eski dostlarıymış gibi konuşuyordu, çünkü hepsi de aşağı yukarı aynı yollardan geçmişti. Ama aslında Cornelius Tamm'ın içinden çığlık atmak geliyordu. O bir zamanlar bir kuşağın sesi olmuştu. Tarihteki çok özel bir an onun şarkılarında ifade bulmuştu. O, babalarının işledikleri günahlara ve kendi dönemlerinde işlenen günahlara isyan eden milyonlara ve onlar adına konuşmuştu. Şimdi ise Hamburg'daki salaş bir *Bierkeller*'de,[13] bavuluna doldurduğu CD'leri satmaya çalışıyordu.

13. Birahane. (ç.n.)

Minibüsünü birahanenin arka kapısına çekip amfisini ve diğer ekipmanlarını araca yüklemeye başladığında saat ikiyi bulmuştu. Ekipmanlarını taşırken dünya üzerinde geçirdiği altmış iki yılın her birinin ağırlığını hissediyordu. O şarkılarını söylerken dışarıda yağmur yağmıştı, eski birahanenin arka bahçesindeki ıslak kaldırım taşları ay ışığı altında pırıl pırıldı. Bar çalışanlarından biri amfisini taşımasına yardım etmiş, sonra ona iyi geceler dileyip servis kapılarını kapatmıştı. Artık avluda yalnız başınaydı. Başını kaldırıp aya ve avluyu çevreleyen gümüş rengi çatı kenarlarına baktı. Ost-West Strasse'den bir siren sesi gelip geçti. Cornelius, sıcak yatağında yatan genç ve dipdiri Julia'yı, yerinin onun yanı olmadığını, artık hiçbir yere ait olmadığını düşündü. Cornelius Tamm eski birahanenin boş avlusundan bir kez daha aya baktı ve kendisini korkunç derecede yalnız hissetti. İçini çekti ve minibüsün bagaj kapısını çarparak kapattı.

Aynı anda soluk yüzlü ve siyah saçlı genç adamın yanında durmakta olduğunu görüp yerinden sıçradı.

"Merhaba Cornelius" dedi yabancı. Cornelius adamın yana doğru açılan elinde uzun ve ağır, siyah bir cisim olduğunu görür gibi oldu. Bir saniye sonra bu cisim büyük bir çatırtıyla yanağına indi ve Cornelius yüzünün yan tarafından boynuna doğru inen müthiş bir acı hissetti. Daha düşmekte olduğunu algılayamadan kendisini yerde buldu. Diğer yanağına bir kaldırım taşının parlak ve yuvarlak yüzeyinin değdiğini hissetti ve bu parlaklığın yağmur suyundan değil, kendi kanından kaynaklandığını fark etti.

"Yüzünü yaraladığım için özür dilerim." Saldırgan şimdi üzerine eğilmişti. "Ama kafana vuramazdım." Cornelius boynunda bir şırınganın iğnesini hissetti ve ay ışığı gecenin karanlığında sönüp gitti. "Kafa derine zarar vermek istemedim."

11:00: HafenCity, Hamburg

Evin manzarasıyla ilgili olarak Fabel'in dikkatini çeken ilk şey, mumyalaşmış cesedi buldukları alanın da buradan görülüyor olmasıydı. Bu ona Grueber'in evinde gördüğü kâbusu hatırlattı. Mumyaların geçit yaptığı, ateş fırtınasının koptuğu o rüyayı. Aktarılan anıların belki de genetikle bir alakası yoktu.

Ev hiç şüphesiz o ana kadar gördükleri en güzel evdi. Ama bu Fabel'i yeterince heyecanlandırmamıştı. Emlakçi Frau Haarmeyer orta yaşlı, uzun boylu bir kadındı. Lüks bir kuaförde kestirdiği saçlarını, sarı saçları ağarmaya başlayan Kuzey Almanyalı orta

sınıf kadınların çoğu gibi soluk kum rengine boyatmıştı. Frau Haarmeyer evi gezdirdiği süre boyunca iki şeyi açıkça hissettirmeyi başardı: Birincisi, buranın Fabel ve Susanne için erişilmez bir ev olduğunu; ikincisi, böyle bir işin kendisi için çok ufak olduğunu. Gerçi, ev ve HafenCity şantiyesindeki komşu binalar konusunda çok heyecanlı gibiydi, ama bu heyecanın sahte olduğu kolayca anlaşılabiliyordu.

Susanne'nin evden çok etkilendiği belli oluyordu. Emlakçinin peşinden ayrılmıyor, bir şeye dikkatini verdiğinde hep yaptığı gibi başını hafifçe yana eğerek kadının söylediği her şeyi ilgiyle dinliyordu. Dolayısıyla, Frau Haarmeyer bütün dikkatini Susanne üzerinde yoğunlaştırmıştı ve Fabel'i görmezden geliyordu. Ama Fabel bir köşeye yönelip bir ayrıntıyı incelemeye başladığında, başını yana eğerek Susanne'nin omzunun üstünden ona bakıyor ve kaşlarını çatıyordu.

Fabel bir noktada Susanne'nin de aynı şekilde kaşlarını çattığını fark etti. Hissettiğinden daha fazla ilgi ve heyecan göstermesi gerektiğini biliyordu. Sonuçta aynı eve çıkma fikrini ortaya atan oydu. Susanne başta isteksiz davranmış, sonunda da Fabel çok istekli olduğu için ikna olmuştu. Ama hiçbir ev, konumu ve manzarası açısından Fabel'e Pöseldorf'taki küçük dairesi kadar cazip gelmiyordu. Gerçi, özel alanının tecavüze uğramasının ardından evin manzarasını bir daha hiçbir zaman aynı gözle göremeyeceğini de biliyordu. Bu ona evliliğinin bitişinden sonra yaşadıklarını hatırlatıyordu. O zaman da tek istediği eski hayatına yeniden kavuşmak olduğu halde, yeni bir hayata başlamaya zorlanmıştı. Onun istediği yeni bir hayat değildi; o, zamanı geri çevirip yanlış giden şeyi onarmak istiyordu.

Susanne onun isteksizliğini anlamıyor gibiydi. Hatta bir keresinde, yavaş davranmalarının onun değişimden korkmasından ve alışkanlıklarından kopamamasından kaynaklandığını ima etmişti. Ama sorun bundan ibaret değildi. Fabel henüz sorunu tam olarak tanımlayamıyordu, ama evinden ayrılacağını her düşündüğünde içi burkuluyordu. Orada ve o sıralar böyle bir ev satın alabilmiş olması büyük bir şanstı. Ama Fabel için asıl önemli olan, evliliğinin bitmesinden sonra kendisini o dairede yeniden bulmuş olmasıydı. Jan Fabel'in kim olduğunu orada yeniden tanımlamıştı. Yeni hayatını orada kurmuştu.

Frau Haarmeyer şimdi de mutfağı gösteriyordu. Diğer odalarda olduğu gibi mutfakta da cephe tamamen pencereyle kaplıydı. Camlardan ve parlak çelikten yansıyan ışıkla pırıl pırıl yıkanan

mutfak, hoş ve hafif bir kahve kokusuyla doluydu. Fabel bir an diğer düşüncelerinden uzaklaşıp düşündü: Müteahhit evi cazip göstermek için özel bir kahve spreyi mi kullanıyordu, yoksa Speicherstadt'taki kahve kavurma atölyelerinin kokusu buraya kadar geliyor muydu?

"Harika bir mutfak, değil mi?" dedi Frau Haarmeyer, saç rengi kadar yapay bir coşkuyla.

"Gerçekten çok etkileyici" dedi Susanne, Fabel'e anlamlı bir bakış atarak.

Fabel, en az Frau Haarmeyer'inki kadar inandırıcılıktan uzak bir tavırla, "Çok güzel" demek zorunda kaldı. Sonra tekrar, mumyalaşmış cesedin bulunduğu arsaya baktı. Arkeolojik kazı çoktan tamamlanmış, inşaat firması çalışmalarına başlamıştı. Fabel'in durduğu yerden küçük bokböcekleri gibi görünen sarı iş makineleri ve kamyonlar harıl harıl çalışıyordu. Genç bir adamın, insan eliyle çıkarılmış bir ateş fırtınasının cehennemi sıcağında boğulup kavrulduğu yerde, Hamburg'un gelecek vizyonunun bir sonraki aşaması geçmişin üzerinde yükseliyordu.

Fabel içinde görevini tamamlayamamış olmanın sıkıntısını hissetti. Kendisine mumyalaşmış cesedin ailesini bulma sözü vermişti, ama hâlâ bu sözünü yerine getirememişti.

Emlakçi kadın bir kez daha, evin muhteşem yeni opera ve konser salonuyla *Kaispeicher A* manzarasını gördüğünü ve buranın yakında Hamburg'un en gözde semtlerinden biri haline geleceğini anlatmaya girişti. Fabel hâlâ gözlerini uzaktaki inşaat sahasından ayıramıyordu. Bir emlakçinin, ölümü hatırlatan bir şeyi bir mülkün cazibesini artıran bir özellikmiş gibi pazarlamaya çalışmasını anlayamıyordu.

Dışarıda hava serin, ama güneşliydi ve gökyüzü açık bir ipek mavisine boyanmıştı.

"Bu evi gerçekten çok sevdim" dedi Susanne, arabaya doğru yürürlerken. Hafif Bavyera aksanının yumuşaklığında belli belirsiz bir sertlik de hissedilebiliyordu. "Sen pek bir yorum yapmadın ama."

Fabel manzarayla ilgili çekincesini açıkladı.

"Bu seni gerçekten o kadar da rahatsız eder mi?" diye sordu Susanne, öyle olmaması gerektiğini ima eden bir sesle. "Hiç değilse oradan daha iyidir... O olanlardan sonra..."

Daireyi reddetmek için daha az öznel bir neden arayan Fabel, "Ayrıca..." dedi "biraz da... bilemiyorum, soğuk gibi. Ruhsuz bir yer. İşyeri gibi."

Susanne iç geçirdi. "Öyle mi? Ben sevdim doğrusu."

"Özür dilerim Susanne. Bu soruşturma devam ederken taşınma konusuna yoğunlaşamıyorum."

"Bak Jan, bu soruşturma senin o daireden çıkman için çok önemli bir neden daha yarattı. Bu eve paramız yeter. Burada yeni bir başlangıç yapabiliriz. Birlikte."

"Düşüneceğim" dedi Fabel. "Söz veriyorum."

11:00

Cornelius Tamm yavaş yavaş kendine geldi.

İlk hissettiği şey acı oldu. Acı, yüzünün yan tarafında yoğunlaşıyordu. Ayrıca, kafası şiddetle zonkluyordu. Sonra birtakım sesler duymaya başladı. Sanki çok uzaklardan gelen, belli belirsiz seslerdi bunlar. Metalik bir uğultu ile mekanik bir şekilde hareket eden havanın sesini işitti. Sonra yavaş yavaş hareketlerinin kısıtlandığını hissetmeye başladı. Ama saldırganın zerk ettiği ilacın etkisiyle kendi vücudunu bile doğru dürüst algılayamıyordu ve o an için hareketlerini kısıtlayan şeyin ne olduğunu çıkaramadı. Vücudunun konumunu algılamaya başladıkça bir sandalyeye bağlanmış olduğunu, ellerinin arkadan bağlı olduğunu ve ağzında bir tür tıkaç olduğunu ayırt etti. Nihayet, bilinci bütün acısını ve yaşadığı dehşeti algılamasına yetecek kadar yerine geldiğinde gözleri açıldı ve yavaş yavaş yeni çevresine odaklandı.

İlk anda, ışıldayan boz rengi duvarları olan bir mağarada olduğunu sandı. Sonra, çevresinde neredeyse ışık geçirmez kalın naylon perdeler olduğunu anladı. Oturduğu sandalye de kalın ve dayanıklı, siyah bir poliüretan tabakasının üzerinde duruyordu. Karnı ile göğsü arasında bir ürperti hissetti. Bu örtünün yerler kirlenmesin diye serildiği açıktı. Ve yerleri kirleten şey onun kanı ve etiydi. Hayatı yavaş yavaş sona eriyordu. Bağlarından kurtulmak için çırpınmaya başladı. Bu çaba acısının daha da artmasına yol açtı ve yüzünün darbe yiyen tarafındaki burun deliğinden kan boşandı. Üzerinde oturduğu sandalye çok ağır ve sağlam olmalıydı, çünkü o çırpınırken yerinden bile oynamadı.

Cornelius bir çeşit kilerde olduğunu düşündü. Onu getiren kişi burayı büyük bir titizlikle hazırlamış gibiydi. Tavan bile naylon kaplıydı. Naylon sıkıca gerilmiş ve siyah bantlarla duvarlara tutturulmuştu. Tavandan sadece bir ampul sarkıyordu ve Cornelius duyun çevresindeki gri sıvayı görebiliyordu. Tavan çok alçaktı. Burası bir oturma ya da çalışma odası olamazdı. Fabrikalardaki

havalandırma sistemlerini hatırlatan, kesintisiz ve metalik bir uğultu duyuluyordu.

Kalın naylon perdeler aralandı ve daracık mekâna biri girdi. Cornelius bunun konser sırasında barda oturan, konserden sonra da birahanenin arka bahçesinde elinde demir bir çubukla onu beklemekte olan genç adam olduğunu gördü. Adamın üstünde her yerini örten açık mavi bir iş tulumu, ayaklarında da mavi galoşlar vardı. Siyah saçları naylon bir saç bonesinin altında kaybolmuştu. İçeri girerken, ağzını ve burnunu ameliyat maskesiyle kapattı ve boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Merhaba Cornelius. Son görüşmemizden bu yana yirmi yılı aşkın zaman geçti. Kusura bakma, ama berbat görünüyorsun. Senin yaşındaki adamların saçlarını neden atkuyruğu yaptıklarını hiçbir zaman anlayamadım. Öğrencilik yıllarından bu yana dünya çok değişti Cornelius. Sen neden değişmedin?" Öne doğru eğildi. Kendi yüzü ile tutsağının yüzü arasında sadece birkaç santimetre kaldı. "Beni tanıdın mı Cornelius? Evet... benim. Ben Franz. Geri döndüm."

Cornelius bir an işkencecisi gibi delirmek üzere olduğunu hissetti. Genç adam ile Franz arasındaki benzerlik üzerine düşündü. Ama bu imkânsızdı. Franz yirmi yıl önce ölmüştü ve aradaki benzerlik yüzeyseldi. Yine de, konser sırasında bu adamı ilk kez gördüğünde onun kendisine neden tanıdık geldiğini açıklamaya yetecek kadar bir benzerlik vardı.

"Sen bir hiçsin Cornelius. Artık kimse o salak şarkı sözlerini umursamıyor. Evliliği bile beceremedin. Olabilecek her konuda başarısız oldun. Baba olarak, koca olarak, müzisyen olarak... Eski hayatının üzerine sünger çekmek ve yeni bir hayata başlamak için bana ihanet etmiştin. Öyle değil mi? Bana ihanet ederek kazandığın zamanı ve hayatı bu şekilde mi kullanacaktın?"

Cornelius gözlerini hiç ayırmadan işkencecisine bakıyordu. Gözleri dehşetten ve adamın deliliğinin boyutları karşısında duyduğu hayretten fal taşı gibi açılmıştı. Sonra korku ve acı içerisinde, bu kişiyi gerçekten daha önce *görmüş olduğunu* anladı.

"Gunter hiç değilse yeni hayatında bir şeyler yapmaya çalıştı. Hiç değilse, ihaneti sayesinde kazandığı zamanı olumlu bir şeyler yapmak için kullanmaya çalıştı. Bir de kendine bak Cornelius. Beni bir hiç uğruna sattın. Geçmişi yeniden yakalamaya çalışırken geleceğini çarçur ettin. Bana ihanet ettin. Sen ve diğerleri, bana ihanet ettiniz."

Genç adam yere çömeldi ve siyah poliüretan örtünün üzerinde

katlanır kadife çantayı açtı. Çantadan üç bıçak çıktı. Üç bıçak da çeliktendi, ama üçü de farklı şekillerde ve büyüklüklerdeydi.

"Diğerleri ölürken korku içindeydi. Hayatlarına korku ve acı içinde son verdim. Ama onların hiçbiri benim için özel değildi. Sen ise benim için bir yoldaştan öteydin. Seni arkadaşım olarak görmüştüm. Senin ihanetin diğerlerinkinden daha büyüktü."

Kim olduğunu anladım! Bu düşünce Cornelius'un beyninde bir şimşek gibi çaktı. Cornelius bunu seslendirmeye de çalıştı, ama ağzındaki banttan söylediklerinin anlaşılmasına imkân yoktu.

"Biz ölümsüzüz" dedi siyah saçlı genç adam. Cornelius artık onun saçlarının gerçekte siyah olmadığını biliyordu. "Budistler her hayatın, her bilincin farklı mumların alevlerine benzediğine, ama aslında her alev arasında bir süreklilik olduğuna inanırlar. Bir mumu diğerinin aleviyle yaktığını düşün. Sonra onun aleviyle yanındakini, onun aleviyle onun yanındakini ve böyle devam edip gittiğini... Kuşaklar boyu birbirine aktarılan bin tane mum alevi... Bunlardan her biri farklı bir alevdir ve her biri apayrı bir şekilde yanar. Ama aslında hepsi aynı ateşten gelir.

"Maalesef şimdi senin alevini söndürmek üzereyim. Ama merak etme. Sana yaşatacağım acı sayesinde sonunda diğerlerinden daha parlak bir şekilde yanacaksın."

Duraksadı ve katlanır kadife çantasından en küçük bıçağı aldı.

"Senin için çok özel bir planım var Cornelius. Senin için diğerlerine harcadığım toplam zaman ve enerjiden daha fazlasını harcayacağım. Eski çağlarda yaşamış Aztekler de reenkarnasyona inanırlardı. Bunu biliyor muydun, bilmiyorum. Ekinlerin her yıl büyümesini ruhun yenilenmesine paralel bir süreç olarak görürlerdi. Bu, sonsuz bir döngüydü." Cornelius deliliğin genç adamın gözlerinde siyah bir güneş gibi yandığını görebiliyordu. "Her ilkbaharda bereket tanrılarına bir insan kurban ederlerdi. Yılanların gömlek değiştirmelerini seyrederlerdi, yetiştirdikleri ürünlerin çiçeklerini dökmelerini seyrederlerdi ve ritüellerinde bunu yansıtmaya çalışırlardı. Anlıyorsun ya, bunun için bir insanı kurban eder ve canlı canlı derisini yüzerlerdi. Bütün derisini yüzüp çıkarırlardı.

"Ölmen bana yetmeyecek. Benim için önemli olan acı çekmen. Canını yakacağım Cornelius. Çok fena canını yakacağım..."

13

İlk cinayetten yirmi beş gün sonra: 12 eylül 2005, pazartesi

15:00: Presidium, Hamburg

Fabel günün büyük kısmını ekibin topladığı bilgileri sıraya koyarak, analiz ederek, diğerlerine ileterek, soruşturma için yeni istikametler tayin ederek ve kaynakları yeniden dağıtarak geçirdi.

Anna Wolff, Paul Scheibe'nin bir fotoğrafını alıp The Firehouse'a gitmişti. Siyah barmen ona Hauser'in buluştuğu orta yaşlı adamın Scheibe olabileceğini söylemişti. Ama emin olamamıştı. BKA yetkilisi Markus Ullrich geldiğinde Fabel odasında yalnızdı. Ullrich'in yüzünde her zamanki gülümsemesi yoktu.

"Herr Fabel... Sizinle ve Frau Klee'yle özel bir konu hakkında görüşmek istiyordum..."

"Ben Köln'e gidiyorum" dedi Maria, Ullrich sözlerini bitirince. "Bu kaza falan olamaz."

"Daha neler!" dedi Fabel. Konferans odasında sadece o, Ullrich ve Maria vardı. "Bu işi soruşturmak Köln polisinin görevi. Ayrıca, dikkatinden kaçmış olabilir, ama bizim de burada yürütmemiz gereken bir soruşturma var."

"Köln polisi Vitrenko'yu tanımıyor." Maria'nın ifadesi sertleşmişti. "Besbelli, bunun bir kaza olduğunu sanıyorlar. Bir kaza ve inanılmaz bir tesadüf."

Ullrich elini kaldırdı. "Onlar aptal değil Frau Klee. Ben sadece eldeki delillerin olayın bir kaza olduğunu düşündürdüğünü söyledim. Araba otobanda yüksek hızla giderken lastiğinin patladığı anlaşılıyor. Ama, merak etmeyin, Herr Turçenko'nun ölümünün ne anlama geldiğini Köln polisine hiçbir şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde anlattım. Ayrıca, size söylediğim gibi, zaten bir süredir Vitrenko soruşturmasının içindeler."

Fabel daha iki hafta önce Presidium'un kafeteryasında oturup

Turçenko'yla Ukrayna'nın yeniden doğuşu üzerine sohbet ettiklerini hatırladı. Şimdi Turçenko ölmüştü ve onunla birlikte seyahat eden GSG 9 üyesi koruma görevlisi de Köln'deki bir hastanede komada yatmaktaydı.

"Peki" dedi Maria. "Yürüyen soruşturmanın sonuna kadar bekleyeceğim. Ama o herifi enseler enselemez Köln'e gidip Turçenko olayını inceleyeceğim."

"Saygısızlık etmek istemem ama" dedi Ullrich, "soruşturmamıza *müdahaleniz* daha şimdiden bir tanığın ortadan kaybolmasıyla sonuçlandı. Bu işin dışında kalmanız çok daha hayırlı olur."

Maria, Ullrich'i duymazdan geldi. "Dediğim gibi Şef, bu soruşturma biter bitmez Köln'e gidip o olayı araştıracağım. Birikmiş izinlerimi kullanacağım. Köln'e gitmememi emredersen istifa edip yine gideceğim. Ne dersen de gideceğim."

Fabel içini çekti. "Bunu daha sonra konuşalım Maria. Şu anda kendini tamamen elimizdeki işe vermeni istiyorum."

Maria başıyla sert bir onaylama hareketi yaptı.

"Bu arada" dedi Fabel, "benim başka bir konuyla ilgili olarak birini görmem gerekiyor."

18:00: Schanzenviertel, Hamburg

Beate evinin kapısını araladı. Emniyet zincirini yerinden çıkarmamıştı. Gerçi kapının gözetleme deliğinden kimin geldiğine bakmıştı, ama yine de gelen kişinin randevusu olmadığı halde akşamın bu saatinde neden gelmiş olabileceğini anlamadan güvenliği elden bırakmak istemiyordu. Zincir de, gözetleme deliği de, Hauser ve Griebel'in ölüm haberlerini aldıktan sonra aldığı yeni güvenlik önlemlerindendi. Bir gün önce gazetelerde başka bir cinayet haberi okumamış olsa, kapıyı açmazdı bile. Ama bu üçüncü kurbanın grupla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Belki de her şey bir tesadüften ibaretti.

"Özür dilerim" dedi siyah saçlı genç adam, samimi bir ifadeyle. "Rahatsız etmek istemezdim. Ama sizinle mutlaka görüşmem gerekiyordu. Yaşadıklarımı nasıl anlatayım, bilmiyorum... Bence bu benim yeniden doğumum... Hani sizin yaşayacağımı söylediğiniz şey... Çok ilginç rüyalar görüyorum."

"Çok geç oldu. Yarın beni ara ve bir randevu saati belirleyelim."

"Lütfen" dedi genç adam. "Bence bunları son seansımız tetikledi. Köklü bir değişimin eşiğinde olduğumu biliyorum. Ve de bu beni çıldırtıyor. Yardımınıza çok ihtiyacım var. Çalışma saatleri-

nizin dışında geldiğim için ekstra ücret ödemeye de hazırım."

Beate karşısındaki heyecanlı genç adama baktı ve içini çekti. Kapıyı kapattı, emniyet zincirini çekip çıkardı ve kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim" dedi genç adam, Beate'nin evine girerken. "Rahatsız ettiğim için gerçekten çok özür dilerim. Ayrıca bunun için de kusura bakmayın..." Genç adamın sağ elinde büyük bir spor çantası vardı. "Spor salonuna gidiyordum da..."

19:30: Hammerbrook, Hamburg

Heinz Dorfmann zayıf ve zinde görünümlü bir adamdı, ama Fabel onu daha yakından incelediğinde, yetmiş dokuz yaşında olmanın getirdiği yıpranmayı açıkça gördü. Karl Heymann'la birlikte çekilmiş bir fotoğraflarını görmüştü. Fotoğrafta iki delikanlı monokrom bir geçmişten bugüne bakıyorlardı. Ama Fabel, Heymann'ın cesedini daha birkaç hafta önce görmüştü. Gördüğü on altı yaşında bir çocuğun cesediydi. Ceset kurumuş ve sonsuz bir gençliğe mahkûm edilmişti. Herr Dorfmann özür dileyerek evinin küçük mutfağına geçti.

"Karım yedi yıl önce öldü" dedi, kahveyi neden kendisinin getirdiğini açıklama ihtiyacı hissetmiş gibi.

"Başınız sağ olsun Herr Dorfmann" dedi Fabel. Yaşlı adam kahve fincanlarını doldururken o da odayı inceledi. Temiz ve düzenli bir odaydı. Fabel ilk anda odadaki eşyaların 1970'lerden ya da 1980'lerin başından bu yana hiç değişmediğini düşündü. Ama sonra fark etti ki, birçok eşya daha sonra değiştirilmiş, ama onyıllar boyunca hep aynı tarzda, aynı bej ve kirli beyaz renklerde eşyalar tercih edilmişti. Yaşlı insanların sık sık bir döneme takılıp kalmaları Fabel'i hep çok etkilerdi. Sanki belli bir dönem kim olduklarını tanımlıyor ya da çevrelerindeki dünyanın değişmekte olduğunu algılamayı bıraktıkları zamanı belirliyordu.

Kitap rafları Hamburg'la ilgili kitaplarla doluydu. Şehri sokak sokak gösteren krokiler, Hamburg'u konu alan fotoğraf çalışmaları, tarih kitapları, şehre özgü Aşağı Almanca lehçesi *Hamburger Platt*'la ilgili referans kitapları, İngilizce sözlükler ve başka dil kitapları hemen dikkat çekiyordu. Raflardan birinde, tik ağacından bir şildin üzerine oturtulmuş, şehrin armasında kullanılan Hammaburg kalesini tasvir eden bakır kabartma bir plaket vardı.

"Herhalde turist rehberliği yapıyordunuz, değil mi Herr Dorfmann?"

"Yirmi yıl öğretmenlik yaptım. İngilizce öğretmeniydim. Sonra-

sında turist rehberliği yaptım. Önceleri belediyeye bağlı çalışıyordum, sonra serbest çalışmaya başladım. İngilizcem çok iyi olduğu için daha çok Kanada'dan, Amerika'dan ve Büyük Britanya'dan gelen grupları gezdirirdim. Bazen yerli turistleri de gezdiriyordum. Bunu bir iş olarak bile görmüyordum. Yaşadığım şehri çok seviyorum ve başka insanların şehrimi keşfetmelerine yardımcı olmaktan zevk alıyorum. On yıl önce emekli oldum, ama hâlâ ara sıra Rathaus'ta görev yapıyorum. Turistlere yerel yönetim binalarını gezdiriyorum. Benimle Karl Heymann hakkında konuşmak istiyorsunuz, öyle mi?" Herr Dorfmann fincanlara kahve koydu. "Açıkçası, çok ama çok uzun bir süredir hiç duymadığım bir isim bu."

"Onu yakından tanıyor muydunuz?" Fabel yaşlı adama objektife çekingen bir şekilde gülümseyen iki delikanlının fotoğrafını gösterdi.

"Aman yarabbi!" Dorfmann gülümsedi. "Bunu da nereden buldunuz böyle? Bu fotoğrafı Karl'ın ablası çekmişti. O anı dün gibi hatırlıyorum. Güneşli ve aydınlık bir gündü. Kırk üç senesinin yazıydı. Hatırladığım en sıcak yazlardan biriydi." Gözlerini kaldırdı. "Evet, Karl Heymann'ı tanırdım. Arkadaştık. Hem komşuyduk hem de okulda aynı sınıftaydık. Karl zeki bir çocuktu. Düşünmenin hoş görülmediği bir dönemde, bazı konular üzerine fazlaca düşünürdü. Ablası Margot'u da tanırdım. Karl'dan birkaç yaş büyüktü ve anaç bir tavuk gibi üzerine titrerdi hep. Çok güzel bir kızdı. Tüm oğlanlar ona âşıktı. Karl'a gerçekten çok düşkündü. Karl kaybolduktan sonra, ısrarla onun Almanya'dan kaçıp gittiğini iddia etti. Ona göre, Karl askerlikten kaçmak için bir şilepte iş bulmuştu. Savaştan sonra bir kez karşılaştık ve bana Karl'ın Amerika'ya gittiğini, keyfinin de yerinde olduğunu söyledi. Dediğine göre, Karl savaş başlamadan önce sürekli Amerika'ya gitmekten bahsediyormuş."

"Buna inandınız mı?"

Herr Dorfmann omuz silkti. "Valla bana söylediği buydu. Buna inanmak istedim. Ama Karl'ın ateş fırtınasının yaşandığı gece kaybolduğunu hepimiz biliyorduk. O gece pek çok insan kayboldu. Ve ben Karl'ı en son o gece gördüm. O gece yaşanın değil, ölümün gecesiydi Herr Fabel. O geceden sonra hep Karl'ın da ölenler arasında olduğunu düşündüm. Duvarlara asılan kayıp duyurularında ismi olan insanlardan biriydi o da. Zaten onun gibi binlerce insan vardı. Binlerce, belki de on binlerce insanın adı, bazen bir fotoğrafla birlikte yıkılmış bir evin ya da apartmanın

duvarına asılıyordu. Bu ilanlarda bu insanları gören olursa onlara ailelerini nerede bulabileceklerinin söylenmesi isteniyordu. O terör saldırısından sonra aynı şeyi New York'ta da yaptılar, biliyor musunuz? Bütün duvarlar ilanlarla ve resimlerle kaplandı. Biz de aynı şeyi yaşadık. Ama bizimki on misli büyük bir olaydı."

"O gece Karl'ı gördüğünüzü mü söylüyorsunuz? 27 Temmuz gecesi?"

"Aynı sokakta oturuyorduk. Buraya çok yakın bir yerde. Yakın arkadaştık. En yakın arkadaşım değildi, ama yine de yakındık. Karl sessiz bir çocuktu. Duyarlı biriydi. Her neyse, o akşam Alster'in karşı yakasına geçmeye karar vermiştik. Tam tramvaya binecektik ki, o gelmemeye karar verdi."

"Neden?"

"Tam tramvaya binecekken, Karl birden koluma yapıştı. Evden fazla uzaklaşmaması gerektiğini söyledi. Neden, diye sordum, ama bir neden belirtmedi. Herhalde içine doğmuştu. Sonuçta gitmedik. Eve dönüp bisikletlerimizi aldık. Karl haklı çıktı. Evden fazla uzaklaşılmaması gereken bir geceymiş."

"Bombardıman başladığında Karl yanınızda mıydı?"

Heinz Dorfmann hüzünlü ve tereddütlü bir şekilde gülümsedi ve Fabel onun yüzünde ilk kez Heymann'la birlikte fotoğraf çektiren delikanlının hayaletini görür gibi oldu. "Dediğim gibi, muhteşem bir yazdı. Ne kadar bronzlaştığımızı hatırlıyorum." Çoktan sönüp gitmiş bir güneşin hayaletini görmeye çalışır gibi başını yukarıya kaldırdı. "Çok aydınlık, çok sıcak. Çok kuru. Britanyalılar da bunu biliyorlardı. Biliyorlardı ve bundan yararlandılar. Kuru otların üstüne kibrit attıklarını biliyorlardı.

"Hava saldırılarına alışmıştık. Britanyalılar Bremen'i ve Hamburg'u 1941'de de bombalamışlardı, ama fazla etkili olamamışlardı. Uçaklar bir dakika kadar şehrin üstünde dolaştıktan sonra dönmek zorunda kalıyordu. Üstelik Hamburg hava saldırılarına karşı gayet hazırlıklıydı. Bize bodrumlarımızı sığınağa çevirmemizi ve güçlendirmemizi söylemişlerdi. Ayrıca, herkese açık, büyük sığınaklar da vardı. Bunlar gerçekten çok büyüktü. Dört yüz kişi rahatlıkla sığabiliyordu. Beton duvarlarının kalınlığı iki metreydi. Herhalde, Avrupa'da bombaya karşı en dayanıklı sığınaklardı. Bizi gerçekten de patlamalardan korudular, ama aşırı sıcaktan koruyamadılar.

"1943'te Britanya bombardıman uçakları çok daha fazla bomba taşıyabilir ve şehirlerin üstünde çok daha fazla kalabilir hale getirilmişti. Sığınaklarda giderek daha fazla zaman geçirmeye başla-

dık. Derken, 1943 temmuzunun sonunda Britanya bütün gücüyle saldırmaya karar verdi. Zaten iki gece öncesinden şehir merkezini bombalamışlar, Nikolaikirche ile Hayvanat Bahçesi'ni vurmuşlardı. Sonraki gece sırf insanları korkutmak için küçük bir bombardıman gerçekleştirdiler. Ama yirmi yedisini yirmi sekizine bağlayan gece Hamburg'u tam anlamıyla cehenneme çevirdiler. Zaten operasyona verdikleri isim niyetlerini açıkça gösteriyordu. Sonradan, bunun kazayla olduğunu iddia etmeleri mümkün değildi. 'Gomorra Operasyonu' demişlerdi buna. Kutsal Kitap'ta Gomorra şehrinin başına neler geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Fabel başıyla onayladı.

"Gece yarısından hemen önceydi. Nedense her zamanki kadar siren sesi duyulmadı. Bizim apartmanın bodrumu olmadığı için hep beraber kendimizi sokağa attık. Sıcak, bulutsuz, çok güzel bir yaz gecesiydi. Gökyüzü bir anda 'Noel Ağaçları'yla kaplandı. Onlara hepimiz öyle demeye başlamıştık. Çok güzellerdi. Gerçekten çok güzellerdi. Işıl ışıl kırmızı ve yeşil ışıklar, dev kümeler halinde, zarif bir şekilde şehre doğru alçalıyordu. Onları seyretmek için durmuştum. Bunlar peşlerinden gelen bombardıman uçakları için atılmış aydınlatma fişekleriydi tabii ki. Yaklaşan bombardıman uçaklarının sesini duydum. Bu sesi hayal bile edemezsiniz. Belki sekiz yüz tane savaş uçağının motor sesleri birleşip kulakları sağır eden, yankılanan tek bir uğultuya dönüşmüştü. Bir sesin yaratabildiği dehşet duygusu inanılmaz bir şey. O sırada başka bir ses duyduk. Bu daha da korkunç bir sesti. Gök gürültüsü gibiydi, ama gök gürültüsünden bin kat daha güçlüydü. Bu ses şehrin üstünden silindir gibi geçti. İnsanlar paniğe kapıldılar. Koşmaya, çığlıklar atmaya başladılar. Büyük bir kargaşa çıkmıştı ve ailemi gözden kaybettim. Karl'ı da. Onu da göremiyordum. Sonra bir anda ortaya çıktı ve kolumu tuttu. Korkudan çıldıracak gibiydi. O da ailesini kaybetmişti. Ana sığınağa gitmeye karar verdik. Ailelerimizin de oraya gittiğini tahmin ediyorduk.

"Ana sığınağa vardık, ama patlamaya dirençli kapılar kapanmıştı. Kapıyı yumruklamaya başladım. Nihayet *Luftschutz* muhafız miğferi takmış yaşlı bir adam bizi içeri aldı. Aradık, ama ailelerimizi bulamadık. Dışarı çıkmak istedik, ama bu kez kapıları açmayı kabul etmediler. Bunu fazla önemsemediğimi hatırlıyorum. Nasıl olsa hepimiz ölecektik. Şehre daha önce hiç bu kadar çok bomba atılmamıştı. Sanki bir dev, balyozuyla şehri dümdüz ediyordu. Sonra gürültü azaldı. Bir sonraki dalga çok daha sessizdi. Patlamalar fazla gürültülü değildi. Sanki bu kez çok daha hafif

bombalar atıyorlardı. Ama tabii ki gerçek çok farklıymış. Orospu çocukları o sırada üzerimize fosfor atıyorlardı. Her şeyi önceden planlamışlardı. Önce güçlü patlayıcılar atıp binaları yıktılar, sonra fosfor atarak yangın başlattılar. Orada oturmuş, annemin ve iki kız kardeşimin nerede olabileceklerini düşünüyordum. Tek umudum bir sığınak bulmuş olmalarıydı. Karl da benimle aynı durumdaydı, ama o histeri krizi geçiriyor gibiydi. Bir an önce kendisini dışarıya atmak, ablasını ve annesini bulmak istiyordu. Başlangıçta sığınaktaki herkes sakindi, ama bir süre sonra sinirlerimiz dışarıdaki binalar gibi darmadağın oldu. Sonra içerisi ısınmaya başladı. Kelimelerle anlatılamayacak bir sıcak vardı. Sığınak bir fırına dönüşüyordu. Tüm sığınaklar gibi orası da hava geçirmezdi. Sadece dışarıdan temiz hava aktarmakta kullanılan pompalar vardı. Körüklü bir el pompasıyla hava çekiyorduk, ama bir süre sonra onu da bırakmak zorunda kaldık, çünkü dışarıdan sadece kavurucu bir hava ve duman geliyordu. Bir süre sonra tamamen soluksuz kaldık. O sırada bilmiyorduk, ama Hamburg'daki tüm bodrumlar ve sığınaklar aynı durumdaymış. Biliyorsunuz işte, ateş fırtınası. Oksijene susamış bir canavar gibiydi. Havadaki bütün oksijeni emip bitiriyordu. Şehrin her yerindeki sığınaklarda, önce çocuklar, sonra yaşlılar, en sonunda da geriye kalanlar ya havasızlıktan boğuldu ya da sıcaktan pişerek öldü. Bizim sığınakta bazıları dışarıda neler olduğunu görmek için kapıların açılmasını istedi, ama bazıları buna karşı çıktı. Ama sonunda patlama sesleri kesildi ve zaten herkes havasızlıktan ölmek üzere olduğu için kapıların açılmasına karar verildi.

"Gördüğüm manzarayı kelimelerle anlatmam mümkün değil Herr Fabel. Sığınağın kapılarını açmak, cehennemin kapılarını açmaktan farksızdı. İlk dikkatimizi çeken şey, sığınaktaki havanın birden vakumlanması oldu. Hatta insanlar da havayla birlikte dışarı çekildiler. Her şey yanıyordu. Ama bunlar normal bina yangınlarına benzemiyordu. Dev bir maden eritme ocağının içinde gibiydik. Britanyalılar önce binaları yıkarak, sonra fosfor atarak yukarı doğru bir hava akımı yaratabileceklerini ve bu yolla doğrudan isabet almayan binaların ve insanların da aniden tutuşmasına yol açacak bir sıcaklık oluşturabileceklerini hesaplamışlardı. Şehrin bazı yerlerinde sıcaklık bin dereceye kadar çıkmış. Sığınaktan yalpalayarak çıktım. Kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydim. Ne yaparsam yapayım ciğerlerime yeterli hava girmesini sağlayamıyordum. Gördüğüm şeylere de inanamıyordum. İnsanlar meşale gibi yanıyorlardı. Bir çocuk gördüm. Oğlan mıydı, kız mı bilmi-

yorum. Ama herhalde sekiz-dokuz yaşlarındaydı. Yüzükoyun yatmıştı ve yarıya kadar yola gömülmüştü. Asfalt erimişti çünkü. İşte tam o sırada caddede yürüyen birini gördüm. Hayatımda gördüğüm en korkunç, ama aynı zamanda en büyüleyici manzaraydı. Bir kadındı bu. Göğsünde bir şey tutuyordu. Bir bebekti herhalde. Caddede düz bir hat boyunca yürüyordu. Yalpalamıyordu. Acelesi de yok gibiydi. Ama o ve kucağındaki bebek... bunun için tek bir kelime düşünebiliyorum, *akkor* halindeydi. Sanki yekpare bir alevden yontulmuşlardı. Sanki ateşten bir meleğe bakıyordum. O sırada artık benim için ölmenin ya da hayatta kalmanın bir öneminin kalmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Böyle bir şey görmek bana bir insanın hayatı boyunca görebileceği korkunç şeylerin hepsinden daha korkunç gelmişti. Sonra kadın bir anda kaybolup gitti. Bildiğiniz gibi, ateş fırtınası zeminde kasırga kuvvetinde cereyanlar yaratıyordu. Saatte iki yüz elli kilometre hızında rüzgârlar insanları kaptığı gibi alevlerin içine çekiveriyordu. O kadın ve bebek de yanan bir binanın içine çekildiler. Sanki ateş, eliyle onları kapmış ve bir lokmada yutmuştu."

Fabel yaşlı adama baktı. Adamın sesi sakindi, titremiyordu, ama yaşaran gözleri pırıl pırıl olmuştu.

"Bana hayat verdiği için Tanrı'ya lanet okuduğumu hatırlıyorum. Başka bir zamanda değil de o zamanda, başka bir yerde değil de orada doğmamı istemişti. Belki de zamanın sonu geldi, diye düşündüm. O savaşla bütün dünyanın sonunun geleceğini hayal etmek hiç de zor değildi. Karl'ın artık yanımda olmadığını o zaman fark ettim. Etrafıma bakındım, ama o cehennemin karmaşası ve dehşeti içinde birini aramak boşunaydı.

"İçgüdülerim bana suya koşmam gerektiğini söylüyordu. Alster'e ya da Elbe'ye ulaşırsam -Alster daha yakındı- yaşama şansımın artacağını düşünmüştüm."

Dorfmann bir an düşüncelere daldı.

"Belki Karl da aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Telefonda onu limanın yakınında bulduğunuzu söylemiştiniz. Herhalde Elbe'ye doğru koşmuştu. Ben Alster'e vardığımda nehrin kıyısı insanlarla doluydu. Bir kısmı ölmüştü, bir kısmı can çekişiyordu. Çoğu muma dönüşmüştü. Üstlerindeki alevleri söndürmek için suya atlıyorlardı, ama üstlerine fosfor bulaşmış olanlar, suyun üzerinde yüzerken bile yanmaya devam ediyorlardı."

Fabel, mumyalaşmış cesedin Nazi kimlik kartını ve fotoğrafını sehpanın üzerine bıraktı. Heinz Dorfmann okuma gözlüğünü yeniden taktı. "Evet, bu Karl." Fotoğraftaki cesedi incelerken kaşla-

rı çatıldı. "Demek şimdi bu halde." Hayret içerisinde başını salladı. "İnanılmaz bir şey. Vücudu çok incelmiş... tamamen kurumuş. Ama onu hemen tanıdım."

"Ablası Margot'tan hiç haber aldınız mı? Şimdi nerede yaşıyor, biliyor musunuz? Yani hâlâ yaşıyorsa. Herhangi bir akrabasına ulaşmaya çalışıyorum da."

"Maalesef pek bir bilgim yok. Savaş bittikten sonra yaşlıca bir adamla evlendi. Adamın adı Pohle'ydi. Gerhard Pohle."

20:30: Hammerbrook, Hamburg

Fabel arabasına doğru yürüdü. Herr Dorfmann'ın evindeyken dışarıda yağmur yağmıştı; sıcak bir günün sonunda gelen yağmur havaya güzel bir serinlik vermiş ve hoş bir toprak kokusu yaratmıştı. Fabel yürürken kaldırıma ve ıslandığı için rengi koyulaşmış asfalta baktı ve Herr Dorfmann'ın sıcak ve kuru bir yaz akşamında cehenneme dönen Hamburg tasvirini düşündü. Hamburg'u, kendi şehrini o şekilde hayal edemiyordu.

Arabasına ulaştı, otomatik kilidi açtı, arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Ellerini direksiyona koyup bir an bekledi. Tarihi düşündü. Tarih okumuştu, tarih hocası olmak istemişti. Bu soruşturmalar sırasında yeniden tarihin içine gömülmesi kaderin bir cilvesiydi.

Anahtarı kontağa soktu ve çevirdi. Hiçbir şey olmadı.

"Shit!" dedi İngilizce. Fabel geniş bir birikime sahipti, çok farklı konularda bilgi sahibiydi ve daima yeni şeyler öğrenmeye, dünya hakkındaki bilgisini daha da genişletmeye çalışırdı. Ama otomobil tamiri hiçbir zaman bilgi sahibi olduğu alanlar arasına girmemişti. Homurdanarak cebinde telefonunu aradı. Ama daha çıkarır çıkarmaz, henüz açmaya fırsat bulamadan telefon çaldı. Sert bir hareketle telefonunu açtı.

"Alo..." Sinirini sesine yansıtmamayı başaramamıştı.

"Merhaba Herr Fabel..."

Fabel konuşanın aradığı katil olduğunu anladı. Arayan kişi yine sesini değiştiren bir tür elektronik filtre kullanıyordu. Ses doğal olamayacak kadar derin, yavaş, bozuk ve yapaydı. Bu bir insan sesi olamazdı. "Anahtarınızı kontaktan çekmemenize çok sevindim. Yoksa şu anda sizinle konuşuyor olmazdık."

"Ne demek istiyorsun?" Fabel bir anda ağzının kuruduğunu hissetti. Aslında karşısındakinin ne demek istediğini anlamıştı. Bir bomba söz konusuydu. Öne eğildi ve ayaklarının altındaki döşemeye baktı. Direksiyonun altında bir kablo aradı. "Kimsin sen?"

"Ona da geleceğiz Herr Fabel. Ama öncelikle, arabanıza gereksiz büyüklükte bir patlayıcı yerleştirmiş olduğumu bilmenizi istiyorum. Arabanın kapısını açarsanız düzenek infilak edecek; anahtarınızı kontaktan çıkarırsanız düzenek infilak edecek; ya da koltuktan doğrulursanız düzenek infilak edecek... Neyse, herhalde anlamışsınızdır. Bu tarz bir şey yaparsanız olağandışı boyutlarda bir patlamaya yol açacaksınız, maalesef. Ayrıca, böyle bir patlama olursa sadece siz ölmeyeceksiniz, çok sayıda Hammerbrook sakini de ölecek ve civardaki binalarda büyük hasar meydana gelecek. Ha, bu arada, tabii ben de ne zaman istersem bombayı uzaktan patlatabilirim."

"Peki" dedi Fabel. "Dikkatimi çekmeyi başardın." Kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. Ön camdan dışarıya baktı. Nefis bir yaz akşamıydı. Cadde yağmurla yıkanmıştı. Batan güneş binaların batıya bakan cephelerini kırmızıya boyamıştı. Herkes kendi dünyasındaydı. Fabel kendi dünyasının merkezinde kendisini yapayalnız hissetti. Ölümün ve yıkımın ne kadar yakınında olduğunu bilen tek kişi oydu. Herr Dorfmann'ın kısa bir süre önce anlattığı dehşet görüntüleri birdenbire zihninde daha berrak bir şekilde canlandı. Genç bir çift, bebek arabasına oturttukları küçük çocuklarıyla ağır ağır Fabel'in arabasının yanından geçti. Şüphesiz tek dertleri bu yaz akşamının tadını çıkarmak olan bir aileydi. Fabel camını indirip onlara bağırmak, hemen kaçıp güvenli bir yere sığınmalarını söylemek istedi, ama muhtemelen camlara da bubi tuzağı kurulmuştu. Çaresiz bir şekilde, ona hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç saniye boyunca arabasının yanından geçip uzaklaşmalarını bekledi

"Dikkatinizi çekeceğimi tahmin etmiştim Herr Fabel." Elektronik olarak bozulmuş seste hiçbir tonlama yoktu. "Ayrıca, önümüzdeki birkaç saat boyunca çok sayıda Polizei Hamburg görevlisinin, özellikle de bomba imha uzmanlarının dikkatlerini de üzerimde toplayacağımı sanıyorum. Anlamışsınızdır, şimdilik hayatta kalmanız benim için daha iyi, çünkü adamlarınızın sizi bu durumdan kurtarması çok uzun bir zaman alacak. Ondan sonra olay yeri inceleme ekipleriniz de uzun bir zaman harcamak zorunda kalacaklar. Ama yanlış bir şey yapmaya kalkarsanız düzeneği harekete geçireceğimden en ufak bir şüpheniz olmasın. Sonuçta, yine benzer bir durum ortaya çıkacak."

Fabel'in kafası makine gibi çalışıyordu. Telefondaki kişi onu güvenli bir mesafeden izliyor olabilirdi. Sırtını koltuktan ayırmamaya dikkat ederek gözleriyle caddenin iki yanını taradı ve dikiz

aynasından arabanın gerisini kontrol etti.

"Ne o, şimdi de bomba uzmanı mı kesildin?" Fabel'in sesi küçümseme doluydu. "Bu kadar işlek bir caddede, kırk beş dakika içinde arabama bomba düzeneği yerleştirdiğine inanmamı mı bekliyorsun? Ben senin kafa derisi yüzme meraklısı olduğunu sanıyordum *Winnetou*."[14]

"Çok komik." Değiştirilmiş, kısık ses güldü. Kâbuslara özgü bir sesti. "*Winnetou*, ha? Kültürel referanslarımı anlamamış gibi yapmayın Herr Fabel. Ben Kızılderili değilim, bir Karl May karakteri de değilim. Canlandırdığım geleneğin çok eskilere dayandığını ve tamamen Avrupa kaynaklı olduğunu biliyorsunuz. Her neyse, bomba uzmanı, ya da size göre asılsız ihbarcı olarak becerimi test etmek isterseniz, benim için hiçbir sakıncası yok. Arabanızdan inmeniz yeterli. Yalan söylüyorsam hiçbir şey olmaz. Diğer taraftan... Düzenek zaten bir süredir arabanıza takılıydı. Onu sadece uzaktan kumandaya bağladım. Ha, bu arada, evinize bıraktığım küçük hediyeyi beğendiniz mi?"

"Seni pis sapık..." dedi Fabel, tıslarcasına. "Seni yakalayacağım. Yemin ediyorum, ne kadar zaman alırsa alsın seni bulacağım."

"Biliyor musunuz Herr Fabel, büyük miktarda yüksek patlayıcının üstünde oturmakta olan bir adam için fazla saldırgan bir tavrınız var. Şimdi önümdeki bir düğmeye basarsam değil beni hiç kimseyi, hiçbir zaman *yakalayamazsınız*. Hal böyleyken çenenizi kapatıp söyleyeceklerimi dinleseniz daha iyi olmaz mı?"

Fabel hiçbir şey söylemedi. Kulağı ile cep telefonu arasında bir ter tabakası oluştuğunu hissediyordu. Kalbi hâlâ deli gibi atıyor ve midesi bulanıyordu. Bir insana ait olamayacak olan sese inandı. Altında bir bomba olduğuna inandı.

"Güzel" dedi sesin sahibi. "Artık konuşabiliriz. İlk olarak, sizi tehlikeye atmak için neden bu kadar uğraştığımı merak ediyor olabilirsiniz. Ve herhalde, şu ana kadar bombayı neden patlatmadığımı da merak ediyorsunuzdur. Aslında cevap gayet basit. Dediğim gibi, sizi bu durumdan kurtarmaları epey zaman alacak. Ve herkes bu işle uğraşırken ben başka birinin kafa derisini yüzeceğim. Ve bu sizin için ilginç bir ikilem oluşturacak Herr Fabel. Kaynaklarınızın ne kadarını kendinizi kurtarmaya, ne kadarını benim yeni bir cinayet işlememi önlemeye ayıracağınıza karar vermeniz gerekecek."

"Senin tümüyle meşgul edemeyeceğin kadar çok kaynağımız var" dedi Fabel, sakin ve duygusuz bir sesle.

14. Alman popüler roman yazarı Karl May'ın bir dizi romanda kullandığı, Kuzey Amerika Yerlisi roman karakteri. (ç.n.)

"Belki öyledir, ama şu anda üzerinde oturduğunuz bomba, hazırladığım iki düzenekten sadece biri. Diğerinin yerini şu anda açıklamayacağım. Ama bombanın yerleştirildiği adresi ve tüm ayrıntıları içeren bir kâğıt hazırladım."

"Nerede bu kâğıt?"

"İşte önemli nokta da bu. Adresi ve diğer bilgileri, arabanızdaki bombaya iliştirdim. Bu yüzden, bomba imha ekibi koltuğunuzdaki ve kapınızdaki basınçlı anahtarı devre dışı bırakmanın bir yolunu bulsa bile bombayı kontrollü bir şekilde patlatamayacak. Patlatırlarsa ikinci bombanın yerine ilişkin tek ipucunu da imha etmiş olacaklar. Ve, sizi temin ederim, ikinci bomba mutlaka patlayacak Herr Fabel."

"Ne zaman? İkinci bomba saat kaça ayarlı?"

"Ben bombanın zaman ayarlı olduğunu söylemedim Herr Fabel."

"Ne yani, şimdi de terörist mi kesildin? Bütün bunların anlamı ne?"

"Siz aptal bir adam değilsiniz Herr Fabel. Mesele zaten baştan beri sizin deyişinizle *terörizmle* ilgili. Ayrıca, ihanetle de ilgili. Neyse, artık asıl söyleyeceğime geleyim. Bu soruşturmadan çekilmenizi istiyorum. Tatile çıkın. Ara verin. Bakın sizin için bir mazeret de yarattım. Şu anda yaşadığınız stresi bahane edebilirsiniz. Her neyse Herr Fabel, bu olayla ilgili olarak size şu ana kadar toplayabildiğinizden daha fazla bilgi vermeyeceğim. Öldürdüğüm insanlar ölmeyi hak ediyorlar. Sonuçta onlar da katil. Onları öldürmeyi bitirdikten sonra bir daha hiç kimseyi öldürmeyeceğim. Zaten fazla insan da kalmadı Herr Fabel. Sadece iki kişi kaldı. Onlar da ölünce ortadan kaybolacağım ve bir daha hiç kimseyi öldürmeyeceğim. Ve, dediğim gibi, tüm kurbanlarım suçludur. Siz de, devlete karşı işledikleri suçlardan ötürü onları suçlu bulurdunuz."

"Hauser? Griebel? Scheibe? Yani bunların hepsi terörist mi?"

"Ne söylediğimi duydunuz." Elektronik yöntemlerle öldürülmüş seste herhangi bir heyecan kırıntısı yakalamak mümkün değildi. "Ama iyi düşünün Herr Fabel. Karar sizin. Soruşturmadan çekilmeye ve benim başladığım işi bitirmeme izin verebilirsiniz ya da listeme yeni isimler eklemek zorunda kalırım. Çok özel isimler. Konuşmamızın bu kısmı aramızda kalacak. Çekilip gitmeye ve hayatınızı yaşamaya, başkalarının da kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermeyi seçebilirsiniz. Sonuçta idam cezalarını infaz ettiğim insanların sizin için hiçbir önemi yok. Ama sizin se-

çiminize bağlı olarak başka insanlar da ölebilir; hem de ölmeyi hak etmeyen insanlar. Artık telefonu kapatıyorum. Gecikmeden bomba imha ekibini arasanız iyi olur. Ama gitmeden önce cep telefonunuza birkaç fotoğraf göndereceğim. Bu arada... saçları çok güzel. Çok hoş bir kestane. Neredeyse kızıl."

Telefon kapandı. Fabel'in cep telefonu titredi ve ekranda görüntülü bir mesaj alındığı bilgisi belirdi. Fabel mesajı açtı ve karnına korkunç bir sancı saplandı.

"Seni orospu çocuğu..." Fabel resimlere bakarken gözlerinde yaşların birikmeye başladığını hissetti.

Fotoğraflara bir kez daha teker teker baktı. Uzun, kestane rengi saçları olan bir kızın fotoğraflarıydı bunlar. Fotoğraflarda kız okuldan evine dönüyor, arkadaşlarıyla şakalaşıyor ve Neuer Wall'de babasıyla alışveriş ediyordu.

21:15: Hammerbrook, Hamburg

Cadde baştan sona film setine dönmüştü. Fabel, yüksek ayaklıklarla arabanın çevresine yerleştirilmiş ark lambalarının parlak ışığından korunmak için gözlerini kısmış, oturuyordu. Bölge tamamen boşaltılmıştı. Fabel, nedense, Herr Dorfmann'ı evinden çıkarırlarken ona ne dediklerini merak etti. Yaşadığı caddede bir bomba olduğunu söylemiş olamazlardı.

Fabel'le ilk olarak LKA7 bomba imha ekibinin şefi konuştu. Şef arabaya tek başına yaklaşmıştı. Fabel'in yan penceresi hâlâ kapalı olduğu için yüksek, ama sakin bir sesle konuştu ve Fabel'den onu arayan kişinin düzenekle ilgili olarak söylediği her şeyi hatırlamasını, ayrıca ikinci bombanın yeri hakkında onlara ipucu verebilecek herhangi bir şey söylediyse bunu da belirtmesini istedi. Fabel'in ağzı kurumuştu, midesi bulanıyordu, ama soğukkanlılığını korumaya ve dikkatini toplamaya çalışarak hatırladığı tüm ayrıntıları anlattı.

Bomba imha ekibinin şefi dinledi, başını salladı ve notlar aldı. Bir şey söylediğinde, öğrenilmiş bir sükûnetle konuşmaya gayret ediyordu, ama bu çabası Fabel'i daha da tedirgin etmekten başka bir işe yaramadı. Şefin görünüşü de hiç rahatlatıcı değildi. Fabel'in arabasının yanına, siyah bir tulumun üzerine geçirdiği, bağlantı parçalarıyla tutturulmuş pek çok parçadan oluşan geniş ve kalın, Kevlar bir önlükle gelmişti. Kafasında büyük ve ağır bir kask vardı. Yüzü de kalın pleksiglastan bir vizörle örtülüydü. Fabel'i dinledikten sonra eğildi, yanlamasına yere yattı ve ucunda

ayna olan siyah bir çubuğu yavaşça ve dikkatle arabanın altına uzattı.

Bir süre sonra homurdanarak doğruldu ve yeniden Fabel'in camının yanında belirdi. "Pekâlâ" dedi sıkıntılı bir şekilde gülümseyerek. "Maalesef blöf yapmamış. Yani görebildiğim kadarıyla öyle. Çok iyi hazırlanmış bir sahte düzenek söz konusu değilse, arabanızın altına çok büyük miktarda yüksek patlayıcı yerleştirilmiş. Sizi oradan kurtaracağız Herr Başkomiser. Bu konuda size güvence veriyorum. Ama bir süre hareketsiz oturmak zorunda kalacaksınız."

Fabel kendisini zorlayarak gülümsedi, başını boyunluğa dayayıp gözlerini yumdu. Kendisini güçsüz ve çaresiz hissediyordu. Her şeyi kontrol etmek ve tesadüf unsurunu asgariye indirmek konusunda neredeyse saplantılı bir insan olduğunu biliyordu. Ama şimdi hiçbir şekilde kontrol edemeyeceği bir duruma düşmüştü. Altında duran patlayıcıları, hayatının bombayı etkisiz hale getirecek uzmanların elinde olduğunu, bir ameliyat masasına yatmış da hayatını cerrahların eline teslim etmiş gibi olduğunu düşünmemeye çalıştı. Yapabileceği tek şey hiç hareket etmeden öylece oturmak ve kurtarılmayı beklemekti.

Ama bu sayede hiç değilse düşünecek zaman bulmuştu.

Ekibinin polis kordonunun hemen dışında beklediğini biliyordu. Presidium'u aradığında önce bomba imha ekibiyle konuşmuş, sonra da kendisini Cinayet Masası'na bağlamalarını istemişti. Ama bomba uzmanları ondan artık cep telefonunu kullanmamasını ve onlarla görüşmesi biter bitmez telefonu tamamen kapatmasını istemişlerdi. Gerçi onlara iletilmek üzere bir mesaj bırakabilirdi, ama bunu yapmamayı seçmişti. Henüz onlara ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Gabi'nin fotoğraflarını görünce paniğe kapılmıştı.

Herif hiç şüphesiz peşindeydi. Onu izliyordu. Herhalde Leonard Schüler'den de bu şekilde haberdar olmuştu. Bu küstah orospu çocuğu bir şekilde Cinayet Masası'nın attığı her adımdan haberdar oluyordu. Belki de Schüler'i Presidium'dan evine kadar takip etmişti. Hayır. Bu mümkün değildi. Schüler'den nasıl haberdar olabilirdi ki? Genç hırsızı merkeze üniformalı polisler getirmişti. Cinayet dedektifleri Schüler'i ilk ve son kez Presidium binasının içinde görmüşlerdi. Fabel'in kafasında yeni bir fikir şekillenmeye başladı. Belki de, Leonard Schüler tanık olduğu şeyleri tam olarak aktarmamıştı. Katil hakkında bildiği her şeyi söylememişti. Peki ama neden çekinmişti? Yoksa o da mı suç ortağıydı?

Telefondaki sese yardım mı etmişti? Belki de Fabel'in radarı bu konuda doğru çalışmamıştı.

Üç LKA7 bomba imha uzmanı şeflerinin yanına geldiler. Yanlarında siyah çadır bezinden dört büyük çanta getirmişlerdi. Bu çantaları arabanın birkaç metre uzağına bıraktılar ve çantadan bazı gereçler çıkarıp yere dizmeye başladılar. Tim üyelerinin çok iyi çalışıldığı belli olan iş görme biçimleri ve kendinden emin hareketleri Fabel'i biraz rahatlattı. İki uzman, kocaman, kalın bir dizüstü bilgisayara benzeyen bir aygıtı ve bir sürü kabloyu alıp Fabel'in görüş alanından çıktılar ve arabanın altına girdiler.

Fabel altı yıldır kullanmakta olduğu üstü açılabilir BMW'de oturuyor ve bekliyordu. Bir yandan da, bu saçma durumu aklından uzaklaştırıp düşünmek için elinden geleni yapıyordu.

Gabi. Fabel panik içgüdüsüyle savaşarak, bomba uzmanlarından Gabi'nin koruma altına alınması talimatını ekibine iletmelerini istememişti. Bunu yaparsa katile kartlarını göstermiş olacaktı. Katil, Fabel'in aralarında geçen tüm konuşmayı amirlerine ilettiğini bilecekti. Gabi şu an için güvendeydi. Hamburg Kuaförü'nün o akşamki işi her ne idiyse, listesindeki insanlardan birini ilgilendiriyordu. Gabi gerektiğinde kullanmak üzere elinde tuttuğu bir kozdu. Katil ona gereğinden fazla şey söylemiş gibi görünmekle birlikte, aslında sadece bilmesini istediği şeyleri söylemişti. Ama en azından, Fabel artık cinayetlerin kurbanların geçmişleriyle ilgili olduğunu kesin olarak biliyordu.

Bomba imha uzmanlarının çalışmakta olduğu arabanın alt kısmından tıkırtılar geliyordu. Çok yavaş ve özenli bir şekilde çalıştıkları belliydi, ama her tıkırtı, sinirleri laçka olmuş olan Fabel'in beyninde çanlara indirilen balyoz sesleri gibi yankılanıyordu.

Bunu yapabilirdi. Soruşturmayı öylece bırakabilirdi. Hatta, katilin söylediklerini Kriminal Şube Müdürü van Heiden'e aynen aktarsa, van Heiden muhtemelen soruşturmayı başka bir detektife devretmesi için ısrar ederdi. Fabel acıyla, katilin aslında çok doğru bir şey söylediğini düşündü. Bu insanların onun için hiçbir anlamı yoktu; kızı ise her şeyiydi. Soruşturmayı bırak. Bırak, bu işle başka biri uğraşsın.

Tıkırtılar devam ediyordu. Fabel ağzındaki kuruluğun daha da arttığını fark etti. Saatine baktı; on ikiye çeyrek vardı. Üç saattir ne kapısını ne de penceresini açabilmiş, dolayısıyla dışarıdan su alamamıştı. Belki birazdan her şey bitecekti. Bir pense kayacak, yanlış bir bağlantı kesilecek ve her şey bitecekti. Yıllar önce, Hanna Dorn'un öldürülmesinden sonra girdiği yolun sonuydu bu

belki de. Girdiği o yanlış yolun sonuydu.

Fabel arabasının boğucu sıcağında oturmuş, bomba imha uzmanlarının çıkardıkları en ufak sesi ve yaptıkları her hareketi takip ederken, yaklaşık üç saat önce onu cep telefonundan arayan kişinin muhtemelen çoktan başka bir kurbanını öldürdüğünü ve kafa derisini yüzdüğünü biliyordu. Düşünemeyecek kadar yorgun ve yaşadığı bu deneyimin ötesini göremeyecek kadar korkmuş olan beyninde sayısız düşünce ve görüntü uçuşuyordu. Kızının sapık bir katil tarafından gizlice çekilmiş fotoğrafları gözünün önünden gitmiyordu.

Jan Fabel öylece oturmuş, kurtulmayı ya da ölmeyi beklerken, geleceğiyle ilgili bir karar aldı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, Fabel ne olduğunu anladığında her şey olup bitmişti. Bir bomba imha uzmanı aniden arabanın kapısını açtı ve aynı anda başka bir uzman onu tutup arabadan çıkardı. Sonra, iki adam koşarak Fabel'i arabadan uzaklaştırdı, ark lambalarının aydınlattığı alandan çıkarıp polis kordonunun yanına getirdi. Van Heiden, Anna Wolff, Werner Meyer, Henk Hermann, Maria Klee, Frank Grueber ve Holger Brauner kordonun yanında toplanmışlardı. Grueber ve Brauner, beş kişilik ekipleriyle birlikte, şimdiden olay yeri inceleme giysilerini giymiş halde bekliyorlardı. Fabel birinin uzattığı suyu kapıp kana kana içti.

LKA7 timinin şefi Fabel'in yanına geldi. "Bombayı etkisiz hale getirdik. Şimdi ikinci bombanın yerini bulmak için düzeneği parçalara ayırıyoruz. Henüz bir şey bulamadık. Bu herif neyin nesi Herr Fabel? Terörist mi, şantajcı mı, yoksa sadece bir sapık mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi" dedi Fabel, bitkin bir halde.

"Maksadı ne olursa olsun, adam işini biliyor." Bomba imha timinin şefi zırhlı aracına doğru bir adım attı. Fabel onu kolundan tutarak durdurdu.

"İşini bilen tek kişi o değil" dedi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil" dedi tim şefi, gülümseyerek.

"İyi misin Jan?" diye sordu Werner.

Fabel cevap vermeden önce su şişesini tekrar kafasına dikti, sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Hayır Werner, hiç iyi değilim." Van Heiden'e döndü. "Sizinle bir şey konuşmak istiyorum Herr Kriminal Şube Müdürü."

14

İlk cinayetten yirmi altı gün sonra: 13 eylül 2005, salı

09:45: Presidium, Hamburg

Açıklamayı, Hamburg polis teşkilatının en yetkili ismi olan Emniyet Müdürü Hugo Steinbach yaptı. Kriminal Şube Müdürü van Heiden de yanındaydı. Yazılı basın, radyo ve televizyon habercileri Presidium'un merdivenlerinde büyük bir izdiham yaratmıştı.

"Polizei Hamburg bünyesinde görev yapan üst düzey bir yetkilinin dün akşam başarısız bir suikast girişimine hedef olduğu bilgisini doğruluyorum. Söz konusu yetkili, olay ertesinde, hem kendi güvenliği hem de yaşadığı stresten sonra kendini toparlama ihtiyacı düşünülerek, yürütmekte olduğu görevden alınmıştır."

"Bu yetkilinin Cinayet Masası Başkomiseri Fabel olduğu doğru mu?" Soruyu diğer gazetecileri iterek ön sıraya ulaşmayı başaran, üzerine çok dar gelen siyah bir deri ceket giymiş, şişman ve kısa boylu bir gazeteci sormuştu. Jens Tiedemann Hamburg medya dünyasının tanınmış simalarından biriydi.

"Soruşturmanın selameti açısından bu aşamada söz konusu yetkilinin adını açıklamayı doğru bulmuyoruz" dedi van Heiden. "Ancak, bu kişinin Cinayet Masası elemanı olduğunu ve olay sırasında görevi başında bulunduğunu söyleyebilirim."

"Dün gece Hammerbrook'ta bir bölge boşaltıldı ve polis kordonuna alındı" diye ısrar etti Tiedemann, sesini duyurmak için bağırarak. "Bölgede bir bomba düzeneğinin bulunduğu bildirildi. Bunun İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma, Britanya ordusuna ait bir bomba parçası olduğu ve bomba imha ekipleri tarafından etkisiz hale getirildiği iddia edildi. Bu durumda, patlayıcının söz konusu yetkilinin aracına bir terörist tarafından yerleştirildiğini söyleyebilir miyiz?"

Tiedemann'ın sorusu bir kıvılcım etkisi yarattı ve diğer gazete-

cilerin bir anda soru yağdırmaya başlamalarına yol açtı. Emniyet Müdürü Steinbach kısa boylu gazeteciye bakarak konuştu.

"Bomba imha uzmanlarının olay yerindeki bir patlayıcıyı etkisiz hale getirmek için görevlendirildiklerini doğruluyoruz. Ama elimizde olayın bir terör eylemi olduğunu düşündürecek hiçbir bulgu yok."

"Ama İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir bomba değildi, öyle değil mi?" Tiedemann keçi gibi inatçıydı. "Birileri elemanlarımızdan birini havaya uçurmak istiyordu, değil mi?"

"Az önce belirttiğimiz gibi" dedi van Heiden, "bir Cinayet Masası yetkilisini öldürme amaçlı bir girişimde bulunuldu. Soruşturma devam etmekte olduğu için şu aşamada daha fazla bir şey söyleyemiyoruz."

Diğer gazeteciler de Tiedemann'ın bıraktığı yerden sorular yöneltmeye devam ettiler. Ama onun bildiği anlaşılan şeyi bilmedikleri için soruları havada kalıyordu. Kısa boylu gazeteci, arkadaşlarının Emniyet yetkililerini sıkıştırmalarını bir süre sesini çıkarmadan izledi. Sonra, nihai darbeyi indirdi.

"Kriminal Şube Müdürü van Heiden..." Diğer gazetecilerin gürültüsü arasında sesini duyuramadı. "Kriminal Şube Müdürü van Heiden..." Bu kez tüm gücüyle bağırmıştı; diğer gazeteciler ondan yeni bir ipucu alabileceklerini düşünerek derhal sustular. "Başkomiser Fabel'in aracına o bombayı Hamburg Kuaförü'nün, yani 70'lerdeki ve 80'lerdeki radikal siyasi hareketlere bulaşmış kişileri öldüren seri katilin yerleştirdiği doğru mu? Ve Herr Fabel hayatına kastedildiği için mi bu soruşturmadan alınıyor?"

Van Heiden'in yüzü kardı. Öfke dolu bir bakışla Tiedemann'ın sorusuna cevap verdi. "Söz konusu Cinayet Masası yetkilisi yürütmekte olduğu tüm görevleri bırakmış ve başka yetkililere devretmiştir. Bunun tek nedeni, yaşadığı kötü deneyimden sonra kendisini toparlamak için izne çıkmak istemiş olmasıdır. Bunun dışında bir neden aramayın lütfen. Sizi temin ederim ki, Polizei Hamburg yetkililerini korkutarak belli soruşturmalardan çekilmelerine yol açmak o kadar kolay değildir..."

Kısa boylu gazeteci başka bir şey söylemedi. Gülümsedi ve arkadaşlarının kopardıkları yaygarayı dinledi. Van Heiden ve Emniyet Müdürü Steinbach gazetecilere sırtlarını dönerek Presidium binasına girdiler. Polizei Hamburg basın görevlisi gazetecileri durdurmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Gazeteciler dağılırken içlerinden birisi Tiedemann'a yaklaştı.

"Bütün bunları nereden öğrendin?"

Tiedemann başıyla Presidium binasını işaret etti. "İçeride bir kaynağım var. Hem de çok sağlam bir kaynak."

10:15: Schanzenviertel, Hamburg

Belki de bu kadar kısa bir süre için alarmı devreye sokmamalıydı. Ingrid Fischmann hazırladığı fotoğraf ve bilgi dosyasını Fabel'e göndermek için gittiği bir sokak ötedeki postaneden ofisine dönmüştü.

Alarmın şifresini yazmış olduğu siyah not defterini yere düşürünce bir küfür salladı. Defteri almak için eğildiğinde açık duran omuz çantasının içindeki bazı eşyalar yere döküldü. Anahtarlarının sahanlığın karo seramik zeminine düşerken çıkardığı sesi duydu. Ofisine girip çıkmak çok zor oluyordu. Bunun başlıca nedeni alarmın şifresini bir türlü aklında tutamamasıydı. Ama Ingrid Fischmann buna katlanmak zorunda olduğunu biliyordu. Dikkatli olmak zorundaydı.

Kızıl Ordu Fraksiyonu 1998'de resmen dağılmış ve Berlin Duvarı'nın yıkılması bu tür örgütlerin ardındaki inanç sisteminin temellerini açıkta bırakmıştı. RAF, IRA -hatta belki ETA- yavaş yavaş tarih kitaplarındaki yerlerini almaya başlamışlardı. Avrupa'da yurtiçi terörizm dışarıdan gelen tehdidin yanında daha da önemsiz görünmeye başlamıştı. 21. yüzyılda terörizmin rengi tamamen değişmişti. Artık terörizmin gerisindeki ideoloji sosyopolitik değil, dinseldi. Yine de, Fischmann'ın gazetecilik yoluyla deşifre ettiği insanlar şimdi ve burada yaşıyorlardı. Ve bu insanların çoğu geçmişlerinde şiddete başvurmuşlardı.

"Tamam, tamam" dedi Fischmann, aların kontrol panelinden yükselen ısrarcı biplemelere cevap verir gibi. Yerden defterini aldı ve gözlüğünü alacak zamanı olmadığı için, defteri uzaklaştırarak okuduğu rakamları tuş takımına girdi. Son rakamı da kararlı bir şekilde tuşladı. Bipleme kesildi. Ama tamamen değil.

Sanki alarm sisteminden çıkan sesin yankısını duyuyordu. Ama bu ses farklı bir perdededendi. Üstelik tuş takımından gelmiyordu. Fischmann sesin nereden geldiğini anlamak için bir an kaşlarını çatarak durdu. Ses ofisin içinden geliyordu.

Ofisine girip biplemenin kaynağına doğru ilerledi. Ses masasından geliyordu. En üstteki çekmeceyi anahtarıyla açtı.

"Ah..." diyebildi sadece.

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Beyni, gözlerinin gördüğü şeyi ancak algılayabilmişti. Kablolar, piller, yanıp sönen bir

LED ekran ve kum rengi büyük bir paket...

Beyninin tüm bunları tek bir kelimeye dönüştürdüğü anda Ingrid Fischmann ölmüştü.

Bu kelime bombaydı.

10:15: Presidium, Hamburg

"Umarım, bu plan yürür" dedi van Heiden. "İşimiz büyük ölçüde medyanın işbirliğine bağlı. İşin aslını öğrendiklerinde bundan hiç hoşlanmayacaklar."

"Bu riski göze almak zorundaydık" dedi Fabel. Konferans masasında Maria, Werner, Anna, Henk ve olay yeri inceleme uzmanları Holger Brauner ve Frank Grueber vardı. Yanlarında bir de, siyah deri ceketli, kısa boylu, şişman ve gözlüklü bir adam oturuyordu.

"Bunu kabulleneceklerdir" dedi Jens Tiedemann. "Ama kendi gazetemin yönetimi açısından, herkesin benim kandırıldığımı düşünmesini tercih ederim. Çevrilen dolabın parçası olduğumun bilinmesini istemem."

Fabel başıyla onayladı. "Bana büyük bir iyilik ettin Jens. Sana minnettarım. Bu katil bana nasıl ulaşacağını biliyor, ama ben ona ulaşamıyorum. Soruşturmayı bıraktığıma inanması için yapabileceğim tek şey, medyayı kullanmaktı."

"Rica ederim Jan." Tiedemann ayağa kalktı. "Umarım buna inanır."

"Ben de" dedi Fabel. "Ama en azından kızım Gabi'yi şehirden çıkardık ve koruma altına aldık. Susanne de 24 saat koruma altında. Ben de zamanımın büyük bir kısmını burada, gözden uzak bir şekilde geçirmek ve işleri ekibim aracılığıyla yönlendirmek zorundayım. Soruşturmayı artık resmi olarak Herr van Heiden yönetiyor." Ayağa kalktı ve Tiedemann'ın elini sıktı. "Çok iyi rol yaptın. Bu bize biraz zaman kazandıracak. Dediğim gibi, sana minnettarım."

"Evet, bence de." Tiedemann'ın tombul yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. "Bir gün minnet borcunu ödemeni isteyeceğimden de emin olabilirsin."

"Eminim zaten."

Gazeteci ayrıldıktan sonra Fabel'in yüzündeki gülümseme silindi. "Çok hızlı hareket etmeliyiz. Hamburg Kuaförü bir şekilde yaptığımız her şeyi sezebiliyor. Ve hem zihinsel hem de maddi açıdan, istediğinde yararlanabildiği çok büyük imkânlara sahip. Tahmin edebildiğim kadarıyla, zaten bizden, basın toplantısında Jens'in 'ağzımızdan aldığı' türden bir açıklama bekliyordu. Eğer

öyleyse hapı yuttuk. Ama açıklamamıza inanırsa, benim artık soruşturmanın başında olmadığımı düşünecek ve kendisini daha az baskı altında hissedecektir. Beni devre dışı bırakmayı neden bu kadar istiyor, onu da anlamıyorum ya."

"Çünkü sen en iyi cinayet detektifimizsin" dedi van Heiden. "Suçlu yakalama oranın çok yüksek."

Toplantıdan sonra Fabel, van Heiden'le özel olarak görüşmek istedi.

"Tabii ki Fabel. Ne oldu?"

"Olan bu..." dedi Fabel ve van Heiden'e kapalı bir zarf uzattı. "İstifamı veriyorum. Önceden bilginiz olsun diye şimdiden veriyorum. Tabii ki, bu soruşturmanın bitmesini bekleyeceğim. Ama bu iş biter bitmez Polizei Hamburg'dan ayrılıyorum."

"Ciddi olamazsın Fabel." Van Heiden sarsılmış gibiydi. Fabel ondan böyle bir tepki beklemiyordu. Kendisinden pek hoşlanmadığını düşünmüştü hep. Sonuçta, van Heiden'in otoritesini fazla takmadığı açıktı. "Demin söylediğim şeyde samimiydim. Seni kaybetmeyi göze alamayız Fabel."

"Böyle düşündüğünüz için çok teşekkür ederim Herr Kriminal Şube Müdürü. Ama maalesef kesin kararımı verdim. Zaten kararımı vermiştim, üstüne bir de cep telefonumda Gabi'nin fotoğraflarını görünce... Her neyse, yerime uygun birini bulabileceğinizden eminim. Maria Klee de Werner Meyer de son derece yetkin isimler."

"Onlar bunu biliyor mu?"

"Henüz değil" dedi Fabel. "Ve, sizin için sakıncası yoksa, bu soruşturma tamamlanıncaya kadar da onlara açıklamak istemiyorum. Zaten şu anda kafaları yeterince karışık."

Van Heiden içeriğini tartmak istermiş gibi zarfı birkaç kez avucuna vurdu. "Merak etme Fabel. Mecbur kalmadığım sürece bu işten hiç kimseye bahsetmeyeceğim. Hem belki bu arada fikrini değiştirirsin."

Konferans salonunun kapısı vuruldu ve Maria içeri girdi.

"Ortalıkta görünmek istemediğini biliyorum Şef. Ama ikinci bombanın nereye konduğunu öğrendik."

10:30: Schanzenviertel, Hamburg

Patlamanın olduğu yerde bir hiyerarşi oluşmaktaydı ve Fabel bu hiyerarşinin en tepesinde kalabilmek için mücadele etmekte olduğunu hissetti.

Soruşturmadan alındığı görüntüsünü sürdürebilmek için ona bir trafik komiseri üniforması ayarlamışlar ve çevik kuvvete ait, füme camlı, koyu yeşil bir Mercedes-Benz minibüsle olay yerine getirmişlerdi. Polizei Hamburg'a ait bir helikopter de olay yerinin üzerinde turluyordu.

Üniformalı polisler olay yerini kontrol altına almış, civardaki binaları boşaltmışlardı.

Fabel minibüsten indi ve hasarı inceledi. Ingrid Fischmann'ın ofis olarak kullandığı dairenin tüm camları kırılarak, kapkara olmuş binadan sokağa fırlamıştı. Pencereler boş göz yuvalarını andırıyordu. Dar kaldırım, caddenin asfalt yüzeyi ve park etmiş araçların üstleri mücevher büyüklüğünde cam parçalarıyla kaplıydı. Araçların alarmları olaya isyan edercesine hâlâ ciyak ciyak bağırıyordu. Pencerelerden birinden, Fischmann'ın dikey jaluzilerinin parçalanmış ve kavrulmuş şeritleri sarkıyordu. Fabel'in talebi üzerine bölge Polizei Hamburg'un özel silahlı birimi MEK[15] tarafından çembere alınmıştı, ama geride, sırtlarında Federal Kriminal Daire'den olduklarını gösteren, BKA yazılı yelekleri olan, ağır silahlı polisler de vardı. Fabel, Markus Ullrich'in de orada olduğunu görünce şaşırmadı. Birden her şey son derece siyasi bir nitelik kazanmıştı.

Holger Brauner ve Frank Grueber olay yerini incelemek için genişletilmiş bir ekiple gelmişlerdi, ama federal BKA olay yerine daha da büyük bir inceleme ekibi çağırmıştı.

Ama şimdilik herkes dışarıda duruyor, itfaiyecilerin ve bomba imha uzmanlarının bölgenin artık güvenli olduğunu bildirmelerini bekliyordu. Fabel bu fırsattan yararlanarak, ofisin bulunduğu kattan biraz aşağıda olduğu için patlamadan etkilenmemiş olan dış kapının önünde duran Markus Ullrich'in yanına gitti. Ullrich bir BKA görevlisiyle konuşuyordu, ama Fabel'in yaklaştığını görünce konuşmasını yarıda kesti. Sıkıntılı bir şekilde gülümsedi.

"Çok yakışmış" dedi, başıyla Fabel'in ödünç alınmış üniformasını işaret ederek. "Bu herhalde bir gaz patlaması değil."

"Hiç sanmıyorum" dedi Fabel. "Dinleyin, baştan bir konuda anlaşmak istiyorum. Bu, Polizei Hamburg'un yürüttüğü bir soruşturmadır. Bu daireyi ofis olarak kullanan kadın, Hauser ve Griebel cinayetlerinin arka planıyla ilgili olarak bana yardımcı oluyordu. Ofisinin saldırıya uğraması tesadüf olamaz."

"Evet, anlıyorum. Ama kendisi aynı zamanda Alman kamu yaşamının çok tehlikeli bir alanında çalışan biriydi. Araştırmaları sırasında, yirmi yıl önce edindiği bazı becerileri, mesela detona-

15. Mobiles Einsatz Kommando (Mobil Müdahale Timi). (ç.n.)

tör ve Semtex gibi plastik patlayıcılar kullanma becerisini yeniden denemeye karar vermiş birine fazla yaklaşmış da olabilir. BKA'nın olayla ilgilenmesinin sağlam bir nedeni olduğunu kabul etmelisiniz." Ullrich'in sesinde çatışmacı bir ton yoktu, ama Fabel yine de tam anlamıyla rahatlamadı. "Bakın Herr Fabel, benim amacım rekabet değil, işbirliği. Bu soruşturmada çıkarlarımız çakışıyor. Ben sadece size kullanabileceğiniz ekstra kaynaklar sunmak istedim. Olay yeri inceleme ekibi için de aynı şey geçerli. Ekip sizin şefinizin emrinde çalışacak. Fischmann'ın olay sırasında içeride olup olmadığını biliyor muyuz?"

Fabel içini çekti. Biraz rahatlamış gibiydi. Ullrich'in sözlerinde samimi olduğunu biliyordu.

"Henüz bilmiyoruz" dedi Fabel. "Evine baktık, orada değil. Cep telefonu da cevap vermiyor." Başını kaldırıp binaya baktı. "Sanırım bombacı hedefini vurdu. Her neyse Herr Ullrich. Bu, herkesten önce benim soruşturmam ve bunu kabul etmenizi istiyorum."

"Bunu kabul ediyorum. Ama bu işte beraber çalışmak zorundayız Herr Fabel. İsteseniz de istemeseniz de, sonuçları Hamburg sınırlarını aşan bir durumla karşı karşıya olabiliriz. Ekibinizde federal görevlilerin bulunması çok işinize yarayabilir. Soruşturmanızı uzaktan ve gizli olarak yönetecekseniz, her türlü yardıma ihtiyacınız olacak. İşin başında sizin olmanızdan memnuniyet duyacağım. En azından şu an için."

"Pekâlâ..." dedi Fabel başıyla onaylayarak. "Olayı bizim Hamburg Kuaförü'nün değil de, kendisini korumaya çalışan eski bir teröristin gerçekleştirmiş olabileceği hipotezinizi değerlendirelim. Korkarım, bu iki olasılık birbirini dışlamıyor aslında." Fabel, Ullrich'e, Ingrid Fischmann'ın Wiedler olayıyla ilişkisi ve Benni Hildesheim'ın iddiaları konusunda anlattıklarını özetledi. Hildesheim'ın Dirilenler örgütünün bazı üyelerini tanıdığı ve Bertholdt Müller-Voigt'un Thorsten Wiedler'in kaçırıldığı minibüsün sürücüsü olduğuna dair kesin kanıtlara sahip olduğu yolundaki iddialarından bahsetti.

"Bu iddialar uzun süredir ortalıkta dolaşıyor Fabel" dedi Ullrich. "Biz bu işi çok ayrıntılı bir şekilde araştırdık. Müller-Voigt'un kaçırma olayına karıştığını, hatta örgüte üye olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok. Hildesheim öldükten sonra özel eşyalarını aramak için mahkeme emri çıkarttık ve varlığını iddia ettiği kanıtları aradık. Hiçbir şey bulamadık. Kanıt bulamamış olmamız, benim buna inanmadığım anlamına gelmiyor. Sadece, Müller-Voigt, Wiedler'in kaçırılması ve öldürülmesi olayına gerçekten ka-

rışmışsa bile bunu hiçbir zaman ispatlayamayacağımızı düşünüyorum."

Fabel başıyla duvar yazıları ve *Jugenstil* üslubundaki bezemeleriyle artık tahrip olmuş olan binayı işaret etti. "Belki de o bunu başarmak üzereydi..."

Fabel'in telefonu çaldı.

"Arayan numarayı tespit ettireyim diye uğraşmayın" dedi elektronik olarak değiştirilmiş ses. "Sizi son kurbanımın cep telefonundan arıyorum. Yerimi tespit ettirdiğinizde ben uzaklaşmış ve telefonu imha etmiş olacağım. Gördüğünüz gibi, çalışmaya devam ediyorum. Fischmann orospusu bunu hak etmişti. Tek üzüntüm, çok çabuk ölmesi oldu. Ama dün gece daha eğlenceli bir iş yaptım. Yeni cesedi nerede bulacağınızı söylemeyeceğim. Sanırım kurbanın oğlu çok kısa bir süre içinde annesinin cesedini bulacak."

"Bırak artık bu işi..." demeye yeltendi Fabel.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsunuz Fabel" dedi ses, Fabel'in sözünü keserek. "Bu sabahki maskaralıkla beni kandırabileceğinizi sandınız. Şimdi de kılık değiştirip minibüslerle dolaşıyorsunuz. Maalesef bunun için sizi cezalandırmak zorunda kalacağım. Kızınızın ölmeden önce yaşadığı dehşetten dolayı hayatınız boyunca her gün kendinizi suçlayacak, kendinize lanet okuyacaksınız."

Telefon kapandı.

"Gabi!" diye haykırdı Fabel, Maria'ya doğru koşarak. "Bana arabanın anahtarlarını ver Maria. Herif Gabi'nin peşinde! Hemen onun yanına gitmem lazım."

Maria, Fabel'i kolundan yakaladı. "Bir saniye!" Fabel'in karşısına geçip gözlerinin içine baktı. "Ne dedi?"

Fabel konuşmayı anlattı. Werner, van Heiden ve Ullrich de yanlarına gelmişlerdi.

"Nereden biliyor?" dedi Fabel. "Bunu bu kadar kısa bir sürede nasıl anladı?" Kaşlarını çatarak ödünç aldığı üniformaya baktı. "Nasıl oluyor da kılık değiştirdiğini biliyor? Hemen Gabi'nin yanına gitmeliyim."

"Dur bir saniye" dedi Maria. "Bu numarayı muhtemelen yutmayacağını sen kendin söylemiştin. Bunu anlaması ile bizim Gabi'yi nereye sakladığımızı öğrenmesi arasında dünya kadar fark var. Şu anda bizi izliyor olabilir ve şimdi Gabi'nin yanına gidersen katili de doğrudan ona götürmüş olursun. Aslında, Gabi'ye bir şey yapmak isteyeceğini hiç sanmıyorum ya. Bomba olayında da se-

ni öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Bunun o gece Vitrenko'nun yaptığından hiçbir farkı yok Jan. Bu bir hedef şaşırtma taktiği. Bir oyalama taktiği." Maria'nın gözlerinden içtenlik okunuyordu. Tüm savunmaları, tüm kalkanları inmişti. "Seninle oyun oynuyor Jan. Dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyor. Bomba, o kendi işini yaparken senin elini kolunu bağlamak içindi. Bu da aynı şey. Başladığı işi bitirmek için senin Gabi'nin yanına gitmeni istiyor."

"Söyledikleri mantıklı Fabel" dedi Ullrich.

Üniformalı bir polis koşarak yaklaştı. "Sizi telsizle arıyorlar Herr Başkomiser. Az önce birisi kafa derisi yüzülmüş bir ceset ihbarında bulunmuş. Buradan birkaç sokak ötede."

Maria, Fabel'in kolunu bıraktı. "Seni arıyorlar Şef."

23:00: Schanzenviertel, Hamburg

Bir üniformalı polis birimi çoktan olay yerine varmış ve ilk iş olarak Franz Brandt'ı, annesinin cesedini bulduğu odadan çıkarmıştı. Fabel olay yerine geldiğinde Brandt hâlâ büyük bir şok içindeydi. Otuz küsur yaşında olmasına rağmen daha genç gösteriyordu. En dikkat çekici fiziksel özelliği, kızıl kestane rengi, uzun ve gür saçlarıydı. Yüzü soluk ve çilliydi. Polislerce götürüldüğü oda hem yatak hem de çalışma odası olarak kullanılan geniş bir mekândı. Raflardaki kitaplar Fabel'e Frank Grueber'in çalışma odasını hatırlattı. Neredeyse tamamı arkeoloji, paleontoloji ve tarih konulu ders kitaplarıydı.

Fabel'in dikkatini kitaplar kadar, Neu Versen'de bir bataklıkta bulunan mumyanın, yani Kızıl Franz'ın duvardaki büyük boy posteri de çekti.

"Anneni kaybetmene çok üzüldüm" dedi. Fabel yıllardır sayısız benzer deneyim yaşamış olmasına rağmen, bu gibi durumlarda ne diyeceğini hâlâ bilemiyordu. Kurban ailelerinin durumu onu her seferinde gerçekten üzüyor ve karşısındaki insanların hayatlarının paramparça olduğunu çok iyi biliyordu. Ama işini de yapmak zorundaydı.

"Herhalde burası senin odan, değil mi?" diye sordu. "Annenle birlikte mi oturuyorsun?"

"Buna oturmak denebilirse. Kazılar için sürekli yurtdışına çıkıyorum. Sürekli seyahat ediyorum."

"Annen evi işyeri olarak mı kullanıyordu?" diye sordu Fabel. "Ne iş yapıyordu?"

Franz Brandt üzüntüyle gülümsedi. "New Age terapiler diye-

lim. Açık konuşmak gerekirse, tam bir saçmalıktı. Yaptığı şeylere kendisinin de inandığını sanmıyorum. Daha çok reenkarnasyonla ilgili şeylerdi."

"Reenkarnasyon mu?" Fabel'in aklına hemen Gunter Griebel'in genetik bellek çalışmaları geldi. Buradan bir bağlantı kurulabilir miydi? Sonra hatırladı. Müller-Voigt, Gaia Kolektifi'nde bir kadının da olduğunu söylemişti. Defterini çıkardı ve notlarını karıştırdı. Evet, oydu. Beate Brandt'tı. Karşısındaki soluk tenli genç adama baktı. Bir sinir krizinin eşiğinde gibi görünüyordu. Fabel yatak ve çalışma odasını inceledi. Gözleri yine postere takıldı.

"Bu beyefendiyi tanıyorum" dedi gülümseyerek. "Ben de onun gibi Ostfriesland'lıyım. Nedense, son günlerde nereye gitsem karşıma çıkıyor. Tesadüf mü anlayamadım."

Brandt hafifçe gülümsedi. "Kızıl Franz. Üniversitede takma adımdı. Saç rengimden dolayı. Tabii onun... nasıl diyeyim, en sevdiğim mumya oluşunun da etkisi var. Arkeolog olmaya Kızıl Franz'ı görünce karar verdim. Lisedeyken onun hakkında bir şeyler okumuştum ve atalarımızın hayatlarını araştırma fikri çok cazip gelmişti. Onların hayatları ve tabii ki de ölümleri hakkındaki gerçekleri keşfetmek istedim." Birden sustu ve annesinin ölüsünün yattığı oturma odasına doğru baktı. Fabel elini genç adamın omzuna koydu.

"Bak Franz" dedi. Sakin ve teselli edici bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bunun senin için çok korkunç bir deneyim olduğunu biliyorum. Şu anda şok ve korku içinde olduğunu da biliyorum. Ama sana annenle ilgili birkaç soru sormak zorundayım. Başka insanları da öldürmeden önce bu manyağı yakalamak zorundayım. Buna hazır mısın?"

Brandt bir an Fabel'in gözlerinin içine baktı. Gözleri alev alev yanıyordu. "Neden? Anneme... *bunu* neden yaptı? Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum Franz."

Brandt bir yudum su içti. Fabel genç adamın elinin titrediğini fark etti.

"Annenin Nordenham kasabasıyla bir ilgisi var mıydı?"

Brandt hayır anlamında başını salladı.

"Gençliğinde siyasi olarak aktif miydi, biliyor musun?"

"Bunun olayla ne ilgisi var?"

"Bunu bilmem gerekiyor. Katil siyasi saiklerle hareket ediyor olabilir."

"Evet... evet, aktifmiş. Çevrecilik. Ve öğrenci hareketi. En çok 1970'lerde ve 1980'lerin başında. Sonrasında da çevre meseleleriyle ilgilenmeye devam etti."

"Hans-Joachim Hauser ve Gunter Griebel'i tanıyor muydu? Bu isimler sana tanıdık geliyor mu?"

"Hauser, evet. Annem onu yakından tanıyordu. Eskiden yani. İkisi de nükleer karşıtı harekete ve sonrasında Yeşillerin faaliyetlerine katılmış. Ama son yıllarda Hauser'le fazla görüştüğünü sanmıyorum."

"Ya Gunter Griebel?"

Brandt omuz silkti. "Onun adını hiç duymadım. Annem ondan hiç bahsetmedi. Ama kesinlikle tanımıyordu diyemem."

"Bak Franz, seninle açık konuşmak zorundayım" dedi Fabel. "Bu manyak bir şeylerin intikamını mı almaya çalışıyor, yoksa annenin kuşağından belli politik eğilimleri olan insanlarla bir derdi mi var, bilmiyorum. Ama annen de dahil tüm kurbanlar arasında bir bağlantı olmalı. Belki de Hauser ve Griebel cinayetleri arasındaki bağlantı annendi. Son haftalarda annenin garip davranışlarına şahit oldun mu? Özellikle de ilk cinayetin, yani Hans-Joachim Hauser'in öldürülme haberinin basında yer almasından sonra bir şeyler gözlemledin mi?"

"Tabii ki çok etkilendi. Dediğim gibi, eskiden Hauser'le birlikte çalışmışlar. Ona yapılanları okuyunca şoke oldu." Aynı şeyin annesine de yapıldığını düşününce genç adamın gözleri acıyla doldu.

"Ya diğer cinayetler?" Fabel, Brandt'ın dikkatini sorularına vermesini sağlamaya çalışıyordu. "Onlardan hiç bahsetti mi? Ya da bu cinayetler üzerinde büyük bir etki bıraktı mı?"

"Bilemiyorum. Üniversitenin yürüttüğü bir kazı nedeniyle yaklaşık üç hafta evden uzak kaldım. Ama, şimdi siz sorunca fark ettim, son günlerde çok sessiz ve içine kapanık görünüyordu."

Fabel genç adamı dikkatle inceledi. "Anneni bu sabah kahvaltı için aşağı indiğinde mi buldun?"

"Evet. Gece eve geç geldim ve hemen yattım. Annemin uyuduğunu düşünmüştüm."

"Kaçta geldin?"

"On bir buçuk gibi."

"Oturma odasına girmedin mi?"

"Demek ki girmemişim. Girmiş olsaydım annemi... *o halde* bulurdum ve hemen sizi arardım."

"Peki dün akşam on bire kadar neredeydin?"

"Üniversitede bazı notları temize çektim."

"Orada seni gören biri oldu mu? Özür dilerim Franz, ama bunu sormak zorundayım."

Brandt içini çekti. "Bir ara Dr. Severts'i gördüm. Onun dışında, sanmıyorum."

Severts'in adını duyunca, bir anda Fabel'in kafasında her şey yerli yerine oturdu.

"Demek seni ilk o zaman görmüştüm. Deminden beri bunu düşünüyordum. HafenCity'deki arazide mumyalaşmış ölüyü bulan sendin."

"Evet" dedi Brandt, soğuk bir sesle. Zihni, annesinin cinayetini araştıran detektifi daha önce nerede görmüş olduğunu hatırlamaktan daha önemli şeylerle meşguldü.

"Annenin dün akşam birini bekleyip beklemediğini biliyor musun?"

"Hayır. Bana erken yatmayı düşündüğünü söylemişti."

Fabel, Frank Grueber'in odaya girdiğini fark etti. Grueber başıyla Fabel'in artık olay yerine girebileceğini işaret etti.

"Bu gece kalabileceğin bir yer var mı?" diye sordu Fabel, Brandt'a. "Yoksa, seni otele götürecek bir araç ayarlayabilirim." Fabel kısa bir süre önce kendisinin de aynı duruma düştüğünü düşündü. O da bir şiddet eylemi yüzünden evinden koparılmıştı.

Brandt kızıl saçlarını savurarak başını iki yana salladı. "Gerek yok. Kız arkadaşımın yanında kalabilirim. Birazdan onu ararım."

"Pekâlâ. Lütfen sana ulaşabileceğimiz adresi ve telefon numarasını bırak. Kaybından dolayı gerçekten çok üzgünüm Franz."

15

İlk cinayetten yirmi yedi gün sonra: 14 eylül 2005, çarşamba

13:00: Presidium, Hamburg

Günler özelliğini kaybetmeye başlamıştı. Artık sürekli bir yorgunluk ve uyku hali içerisinde uzayıp giden tek bir gün yaşıyor gibiydiler. Fabel, Presidium'da uyuduğu bir iki saatlik bölük pörçük uykuyla ayakta duruyordu. Ama aynı katil tarafından tamamen farklı şekillerde işlenen iki cinayetin üst üste gelmesi, Fabel ve ekibinin, ellerindeki tüm imkânlara rağmen, olması gerekenden fazla ve uzun sürelerle çalıştığını gösteriyordu. Artık hepsi yorgundu. İnsan yorgun olunca azami verimle çalışamıyordu. Halbuki karşılarında azami verimle çalışan bir katil vardı.

Fabel birkaç saatliğine eve gidecek zaman bulduğunda, çoktan sabah olmuştu. Evde birkaç saat uyumak ve bir duş almak istiyordu; böylece bedenini ve beynini diriltebileceğini umuyordu.

Eve giderken sabah trafiğinin başlamış olması Fabel'in canını sıktı. Anahtarını daire kapısının kilidine soktuğunda saat sekiz olmuştu. Brandt'ın evindeki görüntüleri bir türlü kafasından uzaklaştıramıyordu. Hani neredeyse, evinde yeni bir kafa derisiyle karşılaşmayı bekliyordu. Burası onun sığınağı olmuştu. Delilikten ve vahşetten kaçabildiği güvenli bir limandı. Ama bu artık geçmişte kalmıştı. Pencereler ve kıyı köşe her yer iyice temizlenmişti, ama Fabel havada hâlâ çok hafif bir kan kokusu olduğuna yemin edebilirdi. Parlak sabah güneşi Alster'in üzerinde yükselmiş ve evin doğuya bakan pencerelerini ışığa boğmuştu. Ama ışık Fabel'in yorgun gözlerine steril ve soğuk geliyordu. Tıpkı morglarda olduğu gibi.

On ikiden hemen önce çalar saatin sesiyle uyandı. Yeni bir güne başlayan şehrin sesleri arasında uyumakta güçlük çekmişti ve yatağından kalktığında yorgunluğunu hâlâ bütün ağırlığıyla hissettiğini fark edip hayal kırıklığına uğradı. Duş yaptı ve Presidium'a dönmeden önce bir şeyler yemeye karar verdi.

Fabel Cinayet Masası salonundan geçip odasına doğru yürürken, Anna, "Masanın üstünde bir paket var Şef" dedi. "Bu sabah siz evdeyken geldi. Son olaylar yüzünden alt kattaki güvenlik görevlileri el koyup iki kez güvenlik taramasından geçirdiler. Temizmiş."

"Sağ ol." Fabel odasına girip ceketini koltuğunun arkasına astı. Büyük ve kalın bir paketti. İçinden, etrafına iki kalın lastik bant geçirilmiş, lacivert kapaklı, ağır bir klasör çıktı. Bantlardan birinin altına bir kaset, diğerinin altına bir kart sıkıştırılmıştı. Fabel önce kartı aldı ve üzerindeki yazı düzgün ve okunaklı olduğu halde, sanki okuyamıyormuş gibi uzun uzun baktı.

Söz verdiğim gibi. Umarım işinize yarar. Sevgiler ve selamlar, I. Fischmann.

Daha iki hafta önce yüz yüze gelip konuştuğu kadının yazdığı karta bakıyordu. Bu yazıyı kaleme alan aklın, o varlığın bu kadar kısa bir süre içinde yok olup gitmiş olması ona imkânsızmış gibi geliyordu.

Fabel sonra kaseti aldı ve bantları klasörün etrafından çıkardı. Ingrid Fischmann, büyük bir uğraş vererek, Dirilenler'le ilgili olarak elinde bulunan tüm bilgileri klasöre koymuş ve bunlara, Baader-Meinhof ve diğer militan ve terörist gruplarla ilgili temel bilgileri eklemişti. Klasörde pek çok yazının, fotoğrafın ve dosyanın ya fotokopisi ya da taranmış görüntüsü yer alıyordu. Hiçbir belge orijinal değildi. Fischmann üşenmeyip Fabel için önemli dosyaların hepsinin bir kopyasını çıkarmıştı. Ama artık Ingrid Fischmann'ın çalışmalarından geriye kalan tek şey bu klasördü. Fischmann'ın gözü gibi koruduğu orijinal belgeler patlamada ve sonrasında çıkan yangında tamamen yok olmuştu.

Presidium binasında bir kasetçalar bulmak kolay olmadı. Kasetçaların Fabel'in masasına getirilmesi on beş dakika kadar sürdü. Fabel, bu arada klasördeki diğer malzemeleri karıştırdı. Gerçekten çok fazla belge vardı ve tüm bu belgeleri ayrıntılı bir şekilde incelemek çok zamanını alacaktı. Ama bunu yapması gerektiğini biliyordu. Bu bilgi yığını içindeki minik bir ayrıntı, küçücük bir ipucu, yürüttüğü soruşturma boyunca umutsuzca aradığı bütünlüğü yakalamasını sağlayabilirdi.

Üniformalı bir memurun kasetçaları getirmesinden sonra, Fabel telesekreterini devreye soktu ve odasının kapısını kapattı. Onunla çalışan herkes bunun rahatsız edilmek istemediği anlamına geldiğini biliyordu. Ingrid Fischmann'ın gönderdiği kaset orijinal kayıt kalitesinde değildi ve "Play" tuşuna basılır basılmaz başlayan hışırtı kasetin muhtemelen kopyanın kopyası olduğunu

gösteriyordu. Fabel daha iyi duymak için kasetçaların sesini biraz açtı. Önce bazı tıkırtılar ve taşınan bir mikrofonun sesi duyuldu. Sonra bir adam konuşmaya başladı.

"Adım Ralf Fischmann. Otuz dokuz yaşındayım. Wiedler Sanayi Grubu Başkanı Herr Thorsten Wiedler'in şoförüydüm. Bu görevimi yerine getirirken Herr Wiedler'i kaçıran teröristler tarafından, bir tanesi böğrüme iki tanesi sırtıma isabet eden üç kurşunla vuruldum. İşlediğim hangi suçtan ötürü vurulmayı hak ettiğimi anlayamıyorum. Ama, bundan da önce, Herr Wiedler'in ailesinden koparılmayı hak edecek hangi büyük günahı işlediğini de bilmiyorum.

"Yaralanmamın üstünden iki aydan fazla zaman geçti. Doktorlar başlangıçta çok iyimserdi ve yaramın zamanla kendiliğinden iyileşecek küçük bir bereden farklı olmadığını söylüyorlardı. Omuriliğimdeki şişlik inince büyük olasılıkla hiçbir sorun kalmayacaktı. Şimdi omuriliğimdeki şişlik indi ve doktorlar artık o kadar iyimser değiller. Artık sakatım. Hayatım boyunca yürüyemeyeceğim. Bunu kesin olarak biliyorum. Doktorlar da bunu çok iyi biliyor, ama henüz açıkça söylemek istemiyorlar. Ben basit bir insanım. Aptal bir insan değilim, ama hayatta hiçbir zaman büyük hedeflerim olmadı. Tek hedefim çok çalışmak, ailemin geçimini sağlamak ve mümkün mertebe iyi bir insan olabilmekti. Ama hayatımı dürüst ve alçakgönüllü bir adam olarak yaşamam nedense birilerini rahatsız etti. O kadar rahatsız oldular ki, omurgama bir mermi sıkmaları gerektiğini düşündüler.

"Herr Wiedler'in yanında üç yıldır çalışıyordum. Herr Wiedler iyi bir insandı. 'İnsandı' diyorum, çünkü hâlâ yaşıyor olması bence küçük bir ihtimal. İyi bir insan ve iyi bir patrondu. Kölnlüydü ve son derece cana yakın ve pratik bir insandı. Tüm çalışanlarıyla eşitiymiş gibi konuşurdu. Hoşuna gitmeyen ya da yanlış bir şey yaptığınızda bunu size söylerdi. Ama arada sırada bir barda bir içki ısmarlamayı ve ailenizin nasıl olduğunu sormayı da ihmal etmezdi. Bana sık sık kızım Ingrid ile oğlum Horst'un neler yaptıklarını sorardı. Ingrid'in çok akıllı bir kız olduğunu bilir ve onun ileride çok büyük işler başaracağını söylerdi.

"Herr Wiedler'in yanındaki görevim şoförlüktü. Onu her gün evden işe, işten eve taşıyordum. Ayrıca onu Hamburg'daki ve Batı Almanya'nın çeşitli yerlerindeki toplantılara da götürürdüm. Herr Wiedler uçaktan hiç hoşlanmazdı. Stuttgart ya da Münih gibi uzak bir yere gittiğimizde yol boyunca benimle sohbet eder, beni otobanların sıkıntısından kurtarırdı. Bazen çalışmak için ar-

ka koltuğa otururdu, ama çoğu zaman ön koltuğa oturup benimle sohbet etmeyi tercih ederdi. İnsanlarla konuşmayı gerçekten çok severdi. Onu çok severdim. Patronum olmasaydı, onun için rahatlıkla arkadaşımdı diyebilirdim. Bence o da benim hakkımda öyle düşünüyordu.

"14 Kasım 1977 sabahı yine yoldaydık. Her sabah olduğu gibi Herr Wiedler'i Blankenese'de ailesiyle birlikte oturduğu evden almıştım. Ama o sabah ofise gitmedik. Onu evinden her zamankinden daha geç bir saatte almıştım. Herr Wiedler şirketin müşterisi olan bir firmayla görüşmek üzere Bremen'e gidecekti. Bu, olay gününden beri kafamı kurcalayan bir konu. Pusuyu kuzeydeki genel merkeze giderken her zaman kullandığımız yola kursalardı, bunu anlayabilirdim. Ama bizi şehir merkezinde, Bremen'e gitmek için sapacağımız A1 karayolunun girişinde bekliyorlardı. Bundan, teröristlerin ya Wiedler şirketinde bir haber kaynakları olduğu ya da birilerinin bizi Herr Wiedler'in evinden itibaren takip ettiği ve çetenin diğer elemanlarıyla telsizle haberleştiği sonucunu çıkarıyorum.

"Sabah on buçuk sularıydı. Tam otobana çıkmak üzereyken yol kenarında siyah bir Volkswagen minibüs gördük. Park etmiş durumdaydı, ama aniden yana sapmış gibi belli bir açıyla duruyordu. Takım elbiseli bir adam deli gibi elini kolunu sallıyordu. Yolun ortasında biri yatıyordu. Minibüsün yerde yatan adama çarpmış olduğunu düşündüm. Arabayı yolun kenarına çektim. Arkamızdaki araç da durdu. Herr Wiedler'le birlikte arabadan inip yolda yatan kişiye doğru koştuk. Arkamızdaki arabadan da genç bir çift indi ve onlar da peşimizden geldi. Yerde yatan kişiye yaklaştığımızda üstünde mavi bir tulum olduğunu gördük. Erkek mi kadın mı, anlaşılmıyordu. Bu kişi birdenbire ayağa kalktı. Yüzüne kar maskesi geçirmişti. Sanırım erkekti, ama kısa boylu bir adamdı. Elinde hafif makineli bir tüfek vardı. Takım elbiseli ve şık paltolu adam da cebinden bir tabanca çıkardı ve bize doğrulttu. Hepimiz donakaldık. Herr Wiedler, ben ve genç çift... Bir anda Volkswagen minibüsten iki kişi daha atladı. Mavi işçi tulumları ve kar maskeleri takmışlardı. Onların elinde de hafif makineli tüfekler vardı. İşadamı gibi giyinmiş olan teröristin kar maskesi takmamış tek terörist olduğunu fark ettiğimi ve ona çok dikkatli bakmam gerekiyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Adam bunu anladı, birden öfkelendi ve bana ve diğerlerine bağırarak kendisine bakmamamızı söyledi.

"Minibüsten atlayan maskeli iki adam Herr Wiedler'i yakaladı

ve minibüse doğru sürüklemeye başladı. Diğer iki kişi silahlarını üzerimize doğrultmuş vaziyette bekliyordu. Öne doğru bir hamle yaptım, ama tulumlu adam silahını kaldırdı. Ben de durdum ve ellerimi başımın üstünde tutmaya devam ettim. Başka hiçbir şey yapmadım. Hiç hareket etmedim; zaten artık bir şey yapabilmem de mümkün değildi. Bu yüzden, bana neden ateş ettiğini anlayamıyorum. Takım elbiseli adam yine ona baktığımı söyledi, sonra bir silah sesi duydum. O sırada, herhalde silahları kurusıkı diye düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü o kadar yakın bir mesafeden beni ıskalaması mümkün değildi ve hiçbir acı, hatta değme duygusu hissetmemiştim. Hiçbir şey hissetmemiştim. Ama sonra, vücudumun yan tarafında bir ıslaklık hissettim. Bacağımdan aşağı bir şey süzülüyordu. Baktım ve kalçamın hemen üzerinde bir yerden yara aldığımı fark ettim. Geriye döndüm ve arabaya doğru yürümeye başladım. Net bir şekilde düşünemiyordum. Herhalde yaşadığım şokun etkisi altındaydım. Sadece arabaya dönüp oturmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra iki el silah sesi daha duydum ve sırtımdan vurulduğumu anladım. Bir anda bacaklarım beni taşımaz oldu ve yere kapaklandım. Genç kadının çığlığını, sonra Herr Wiedler'in bindirildiği minibüs kalkarken çıkan lastik sesini duydum. Yüzüm yere dönük olduğu için görmedim, ama duyduğum seslerden neler olduğunu anladım.

"Genç adam ve kadın koşarak yanıma geldiler. Sonra kadın yardım istemek için koşarak uzaklaştı, adam ise yanımda kaldı. Çok garip bir duyguydu. Yanağım yola yapışık halde yatıyordum ve yolun yanağımdan daha sıcak olduğunu düşünüyordum. Herr Wiedler'i yüzüstü bıraktığımı düşündüğümü de hatırlıyorum. Onu kurtarmak için bir şeyler yapmalıydım. Şimdi yine öleceğim, bari ölmem bir işe yarasaydı, diye düşündüm. Sonra, karım Helga ve küçük çocuklarım Ingrid ve Horst geldi aklıma. Bensiz ne yapacaklarını düşündüm. O anda içimi büyük bir öfke kapladı ve ölmemem gerektiğine karar verdim. Orada öylece yatmış ambulans beklerken, bütün gücümle bilincimi kaybetmemeye çalıştım. Bunun için de, yüzünü gizleyememiş olan adamın yüzündeki her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştım. Onu yakalarlarsa diğerlerini de yakalarlar, diye düşündüm.

"Sonrasında bu ayrıntıları polis ressamına aktarabildim. Ondan, çizdiği resmin üzerinden tekrar tekrar geçmesini istedim. Bana teröristin eşkalinin aşağı yukarı çıkıp çıkmadığını sordu. Çıktı, ama işimiz daha bitmedi, dedim. Çalışmaya devam edersek beni vuran adamın eşkalini bütün ayrıntılarıyla çıkarabileceğimi-

zi söyledim. Birlikte resmi defalarca düzelttik. Sonuçta ortaya bir pilot resim değil, gerçek bir portre çıktı.

"Hayatım boyunca bu tekerlekli sandalyeye mahkûm olarak yaşayacağım. İki aydır bu insanların şiddete başvurarak neye ulaşmaya çalıştıklarını anlamaya çalışıyorum. Bunun devrim olduğunu, isyan olduğunu söylüyorlar. Peki ama neye isyan ediyorlar? Onlarla bir gün hesaplaşacağım. Belki bunu göremeden öleceğim, ama bu kaset ve beni vuran teröristin benim yardımımla çıkarılan eşkali tanık ifadem olarak kalacak."

Fabel "Stop" düğmesine bastı. Artık Ingrid Fischmann'ın gerçeği ortaya çıkarmayı neden bu kadar çok istediğini anlayabiliyordu. Kasetteki ses, Fabel'in de kendisini, Thorsten Wiedler'i kaçıran ve öldüren, Ralf Fischmann'ı da tekerlekli sandalyede kısa ve mutsuz bir hayata mahkûm eden insanları bulmak zorunda hissetmesine yol açmıştı; Fischmann'ın kızı olarak, Ingrid'in hissettiği baskıyı hayal bile edemiyordu.

Klasörü açıp Ralf Fischmann'ın bahsettiği pilot resmi aradı. Ve buldu. Bir anda elektrik çarpmış gibi oldu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Ralf Fischmann haklıydı; polis ressamının normalde kullanılan pilot resimlerden çok daha ayrıntılı bir resim çizmesini sağlamıştı. Gerçekten de bu bir pilot resimden öte bir portreydi.

Fabel gerçek bir insanın gerçek yüzünü gösteren bu resme uzun uzun baktı. Bu, çok yakından tanıdığı bir yüzdü.

"Seni aşağılık herif, şimdi anlıyorum" dedi Fabel, önünde duran yüze. "Neden hiç fotoğraf çektirmemek istediğini anlıyorum. Diğer herkesin yüzü gizliydi, görülen tek yüz seninkiydi."

Gunter Griebel'in gençlik resmini masasına bıraktı, koltuğundan kalktı ve odasının kapısını hışımla açtı.

13:20: Presidium, Hamburg

Werner tüm ekip üyelerini ana toplantı odasına toplamıştı. Fabel, Gunter Griebel hakkında edindiği yeni bilgiyi paylaşmak için Werner'den bir toplantı ayarlamasını istemişti. Artık tüm kurbanların Kızıl Franz Mühlhaus'un liderlik ettiği terör örgütü Dirilenler'in üyesi olduğu açıklığa kavuşmuştu. Hepsinin Thorsten Wiedler'in kaçırılması ve öldürülmesi olayına karışmış olması da çok muhtemeldi. Fabel artık tüm bu cinayetlerin bu olayla bağlantılı olduğunu düşünüyordu. Ama bu kişileri öldürmeyi en çok isteyebilecek kişi olan Ingrid Fischmann da öldürülmüştü. Fischmann bir kardeşi oldu-

ğundan bahsetmişti. Kasette babası da iki çocuğundan bahsediyordu. Fabel birini bu kardeşi bulmakla ve her cinayet sırasında nerede olduğunu öğrenmekle görevlendirmeye karar vermişti.

Ama Fabel'in kurduğu mantık zinciri tamamen değişecekti.

Son günlerde, Cinayet Masası'nın diğer üyeleri de Fabel gibi ciddi biçimde uykusuz kalmıştı, ama Fabel bir şeylerin onların tüm yorgunluğunu yok ettiğini görebiliyordu. Hepsi de kiraz ağacından yapılmış konferans masasının etrafında merakla bekliyordu. Hauser, Griebel, Schüler ve Scheibe'nin kafa derisi yüzülmüş ölü yüzleri de, soruşturma panosundan onları seyrediyordu. Henüz son kurban olan Beate Brandt'ın fotoğrafı ellerine ulaşmamıştı, ama Werner onun adını fotoğrafların yanına yazmıştı. Yeni kazılmış, ama henüz boş bir mezar gibi, Brandt'a da ölüler arasında bir yer ayrılmıştı. Kurbanların yan yana dizili fotoğraflarının üstünde, Kızıl Franz Mühlhaus, polisin çektiği eski bir fotoğrafından delici bakışlarla odayı süzüyordu.

"Neler buldunuz?" diye sordu Fabel. Masanın kapı tarafındaki başına oturdu ve gözlerinin yorgunluğunu geçirmeye çalışır gibi avuçlarının alt kısmıyla gözlerini ovuşturmaya başladı.

Anna Wolff ayağa kalktı.

"Öncelikle, yeni bir kayıp ihbarı aldık. Cornelius Tamm adlı kişinin kayıp olduğu bildirilmiş."

"Şarkıcı Cornelius Tamm mı?" diye sordu Fabel.

"Evet, o. Maalesef, ben şarkıcılığına yetişemedim. Diğer kurbanlarla aynı dönemden olduğu için olay bize de bildirildi. Üç gün önce Altona'da verdiği bir konserden sonra ortadan kaybolmuş. Minibüsünü de bulamamışlar."

"Bu işi kim soruşturuyor?" diye sordu Fabel.

"Bir ekip görevlendirdim" dedi Maria Klee. O da Fabel kadar yorgun görünüyordu. "Bize tahsis edilen ekstra memurlardan bir ekip oluşturdum. Aradıkları kişinin büyük olasılıkla yeni kurban olduğunu söyledim."

"Sen iyi misin?" diye sordu Fabel. "Çok bitkin görünüyorsun."

"İyiyim... sadece başım ağrıyor."

"Başka neler var?" dedi Fabel, yeniden Anna'ya dönerek.

"Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyoruz" dedi Anna Wolff, gülümseyerek. "Yirmi yıl önce öldüğü düşünülen Kızıl Franz Mühlhaus hortlamış olabilir mi? Belki gerçekten de öyle olmuştur. Mühlhaus'la ilgili elimizdeki tüm kayıtları ve o dönemde basında çıkan haberleri gözden geçirdim." Anna konuşmasına ara verdi ve masanın üstünde duran önündeki dosyayı karış-

tırmaya başladı. "Belki de Kızıl Franz intikam almak için geri döndü. Oğlunun bedeninde. Mühlhaus, Nordenham İstasyonu'nda yalnız değilmiş. Uzun süredir birlikte yaşadığı kız arkadaşı Michaela Schwenn ve on yaşındaki oğlu da yanındaymış. Çocuk her şeyi görmüş. Babasının ve annesinin öldürülüşünü izlemiş."

Fabel ensesinde bir ürperti hissetti, ama, "Bu, çocuğun şimdi intikam peşinde koştuğu anlamına gelmez" dedi.

"Operasyona katılan GSG 9 görevlilerinin aktardığına göre, Mühlhaus ölürken ağzından çıkan son söz 'Hainler' olmuş. Bu cinayetler bir psikopatın rastgele yaptığı işler değil Şef. Burada bir intikam söz konusu. Ortada bir kan davası var." Anna yine sustu. Kalın ve kırmızı dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirir gibi olmuştu.

"Pekâlâ" dedi Fabel, içini çekerek. "Anlat bakalım. Belli ki öldürücü darbeyi sona sakladın."

Anna'nın yüzündeki tebessüm büyüdü. Mühlhaus'un soruşturma panosundaki siyah-beyaz fotoğrafını gösterdi.

"Bazı imgeler nasıl da ikonlaşıyor, değil mi? Bir imgeyi bir insanla, bir insanı bir dönemle ve yerle ya da bir fikirle anında özdeşleştiriveriyoruz."

Fabel, Anna'ya sabırsızlandığını gösteren bir yüzle baktı. Anna konuşmasına devam etti.

"Bir defasında Ulrike Meinhof'un dağınık saçlı, kot pantolonlu bir terörist haline gelmeden önce çekilmiş bir fotoğrafını görüp şoke olmuştum. Kocasıyla gittiği bir at yarışında çekilmiş bir fotoğraftı. 1960'lı yılların hanım hanımcık *Hausfrau*'larına[16] benziyordu. Henüz radikal düşünceleri benimsememişti. Aklıma o fotoğraf geldi ve Mühlhaus'un başka fotoğraflarını aradım. Biliyorsunuz, adamın çok az fotoğrafı var. Hepimiz onu bu fotoğraftaki haliyle tanıyoruz. 1980'lerde onu bulmak için hazırlanan afişlerde bu fotoğraf kullanılmıştı. Siyah-beyaz bir fotoğraf olmasına rağmen Mühlhaus'un saçlarının çok ama çok koyu olduğu anlaşılıyor. Simsiyah saçları var. Sonra Andreas Baader'in 1972'de tutuklandığında çekilmiş fotoğraflarını hatırladım. Baader normalde koyu olan saçlarını küllü sarıya boyamıştı."

Anna dosyadan parlak kâğıda basılmış büyük boy bir fotoğraf çıkardı ve polis tarafından çekilmiş fotoğrafın yanına astı. Bu fotoğraf renkliydi. Fotoğrafta Franz Mühlhaus daha gençti ve henüz meşhur keçi sakalı yoktu. Ama fotoğraftaki bir unsur diğer her şeyin önüne geçiyordu ve bu unsur saçlarıydı. Polisin afişle-

16. Ev kadını. (ç.n.)

rinde kullanılan fotoğrafta saçları özenle geriye doğru taranmıştı ve beyaz, geniş alnı ortaya çıkmıştı. Bu yeni fotoğrafta ise saçlar bütün alnını kaplıyor ve kalın, karmakarışık bukleler yüzünü çevreliyordu. Ve bu saçlar kızıldı. Arada altın rengi tutamlar olan gür ve kıpkızıl saçlar.

"'Kızıl Franz' adı politik fikirlerinden gelmiyormuş. Saçından dolayı ona bu adı takmışlar." Anna parmağını siyah-beyaz fotoğrafa bastırdı ve doğrudan Fabel'e bakarak konuşmaya devam etti. "Anlıyor musunuz? Polisten kaçtığı dönem boyunca, kolayca dikkat çeken kızıl saçlarını siyaha boyayarak gizlemiş. BKA, Mühlhaus'un saçlarını boyamaya başladığını haber almış ve afişlerdeki fotoğrafı değiştirmiş. Ama hikâye bununla da bitmiyor. Anlaşılan Mühlhaus'un oğlunun saçları da aynı şekilde dikkat çekecek kadar kızılmış. Polisten kaçtıkları dönem boyunca Mühlhaus oğlunun saçlarını da düzenli olarak boyamış."

Anna susunca salonda kısa bir sessizlik oldu. Sonunda, herkesin kafasındaki düşünceyi Werner dile getirdi.

"Lanet olsun. İşte kafa derilerinin ve saç boyalarının sırrı." Fabel'e döndü. "Al sana sembolizm."

"Oğlana ne olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Fabel, Anna'ya.

"Sosyal hizmetler, mahkeme kararı olmadan dosyadaki bilgilere erişmemize izin vermiyor. Gerekli başvuruyu yaptım."

Fabel, genç Mühlhaus'un fotoğrafını dikkatle inceledi. Yirmisine yakın ya da yirmisini yeni doldurmuş olmalıydı. Amatör bir fotoğraf olduğu belliydi. Açık havada, güneşli bir yaz gününde çekilmişti. Mühlhaus objektife doğru neşeyle gülümsüyordu. Parlak ışık yüzünden gözlerini kısmıştı. Neşeli, kaygısız bir gence benziyordu. Yüzünde geleceğinin kana ve şiddete bulanacağını sezdiren en küçük bir işaret yoktu. Tıpkı Anna'nın anlattığı fotoğraftaki Ulrike Meinhof gibiydi. Fabel bu tür fotoğraflardan hep çok etkilenirdi. Herkesin bir geçmişi vardı. Herkes geçmişinde başka biri olmuştu.

Fabel'in dikkati, yaz güneşinin altında kızıl ve altın rengi ışıklar saçan saçlara yoğunlaştı. Bu saçları daha önce de görmüştü. Daha bir gün önce görmüştü.

"Anna..." dedi birden gözlerini soruşturma panosundan ayırarak.

"Efendim Şef?"

"İlk iş olarak Beate Brandt'ın geçmişini araştır. Franz Mühlhaus'la bir ilişkisi olmuş mu, olmuşsa bu ilişkinin mahiyeti neymiş,

öğrenmek istiyorum." Werner'e döndü. "Franz Brandt'ın bize verdiği adresi kontrol edelim. Onunla oturup bir kez daha konuşsak iyi olacak."

Tam o sırada Fabel'in cep telefonu çaldı. Beate Brandt'ın evindeki olay yeri incelemesini yöneten Frank Grueber arıyordu.

"Herhalde yeni bir saç teli buldunuz?" dedi Fabel.

"Evet, bulduk" dedi Grueber. "Adamımız bu kez romantik takılmış. Saç telini cesedin yanındaki yastığın üstüne bırakmış. Ama hepsi bu değil. Katilin eve girerken bir hata yapıp yapmadığını görmek için evi baştan sona kontrol ettik."

"Evet?"

"Bir masanın çekmecesinde bazı izler bulduk. Oğlunun yatak ve çalışma odası olarak kullandığı odada. Çekmecede belli bir süre bir miktar patlayıcı tutulmuş gibi görünüyor."

14:10: Eimsbüttel, Hamburg

Franz Brandt'ın Werner'e adresini verdiği Eimsbüttel'deki eve gitmek için Hamburg caddelerinde hızla ilerlerlerken, Fabel'in kafasında her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

Brandt soğukkanlı bir adamdı. Çok soğukkanlı. Sorgusu sırasında Fabel'e, katilin neden annesinin saçlarını kızıla boyadığını sormuştu. Bunun nedenini biliyordu, ama sorgucusunu sorgularken yapmacık üzüntüsünü kullanarak asıl niyetini gizlemişti. Niyeti, polisin cinayet saiklerini ne kadar bildiğini anlamaktı. Hatta diğer Kızıl Franz'ın, yani bataklık mumyasının posterinin önünde oturup üniversitedeki lakabının "Kızıl Franz" olduğunu bile söyleyebilmişti.

Her şey uyuyordu. Aynı saç, aynı meslek, hatta aynı isim. Brandt'ın yaşı da uyuyordu. Fabel, Beate Brandt'ın Nordenham'daki peronda babasının ve öz annesinin silahlı bir çatışmada öldürülüşünü seyreden on yaşındaki Franz'ı evlat edindiğini tahmin ediyordu. Belki de vicdan azabını hafifletmek istemişti. Söz konusu ihanet her ne idiyse Beate de buna bulaşmıştı. Franz, onun oğlu olarak büyüdüğü halde, manevi annesine diğer kurbanlarla aynı ayinsel adaleti uygulamıştı.

MEK ekibinin caddenin başına çektiği güvenlik şeridinin yanına park ettiler. Fabel ilk iş olarak bir MEK silahlı destek biriminin olay yerinde konuşlanmasını istemişti. Fabel eskiden beri, bir terörist ile bir seri katil arasında aslında gerçek bir fark olmadığını düşünürdü. İki katil türü de sonuçta başkalarının anlaması-

na imkân olmayan soyut bir gündemle çok sayıda insanı öldürüyordu. Ama Brandt bu ayrımı tamamen yok etmişti. İntikam amaçlı cinayetlerini bariz bir psikozun ayinsel sembolizmiyle işliyor, bu arada tehdit oluşturan kişileri yok etmek için soğukkanlılıkla karmaşık bomba düzenekleri yerleştiriyordu. Bir bombanın üzerinde oturmakta olduğunu söylemek için cep telefonundan Fabel'i aradığında da ses değiştirme teknolojisinden yararlanmıştı, çünkü Fabel'in, HafenCity'deki arsada yaptıkları kısa konuşma yüzünden sesini tanıyabileceğini düşünmüştü.

Franz Brandt'ın verdiği adreste dört katlı bir apartman bulunuyordu. Apartmanın kapısı doğrudan caddeye açılıyordu. Bu da içeri baskın yapmayı güçleştiriyordu.

"Adamların arkayı kollasınlar" dedi Fabel, MEK biriminin şefine. "Adam henüz ondan şüphelendiğimizi bilmiyor; onu annesinin ölümü konusunda tekrar sorgulamak için de haklı nedenlerim var. Tabii gerçek annesi idiyse. Ekibimden iki kişiyle kapısını çalacağım."

"Adamla ilgili olarak anlattıklarınızdan sonra, bunun doğru bir iş olmayacağını düşünüyorum" dedi MEK görevlisi. "Özellikle de patlayıcılar konusunda gerçekten o kadar becerikliyse. Bomba imha birimini aradım. Şu anda buraya bir tim geliyor. Bence onlar gelene kadar bekleyelim, sonra benim çocuklar onların desteğiyle evi bassın."

Fabel karşı çıkmak istedi, ama MEK görevlisi ona fırsat tanımadı. "İsteseniz siz ve ekibiniz bizi izleyebilirsiniz, ama tek başınıza gitmekte ısrar ederseniz can kaybı olabilir."

MEK görevlisinin sözleri Fabel'i irkiltti. Bunu daha önce yaşamıştı. Tehlikeli bir düşmanla kapalı bir alanda yüz yüze gelmişti ve bu birkaç kişinin hayatına mal olmuştu.

"Pekâlâ" dedi içini çekerek. "Ama bu adamın canlı yakalanması lazım."

MEK görevlisinin yüzü karardı. "Biz her zaman bunu amaçlarız Herr Başkomiser. Ama kişi belli ki profesyonel bir terörist. İşimiz her zaman o kadar kolay olmuyor."

Fabel, Maria, Werner, Anna ve Henk, kendilerine verilen kurşun geçirmez yeleklerle, dört elemandan oluşan MEK timi ve bir bomba imha uzmanının arkasından binanın kapısına yaklaştılar. MEK görevlileri eğitimini aldıkları şekilde eğilerek ve vücutlarını apartmanın dış duvarlarına iyice yaklaştırarak koşuyorlardı. Bi-

naya girdikten sonra MEK timinin şefi bir el işaretiyle, özel silahlı tim merdivenlerden çıkarken, Fabel ve ekibinin binanın girişinde beklemelerini istedi. Fabel, ağır silahlarla ve zırhlı giysilerle donatılmış bu iri yarı adamların bu kadar sessizce hareket edebilmelerini hayranlıkla izledi.

Derin sessizlik, girişte bekleyen Cinayet Masası ekibinde büyük bir gerginliğe yol açmıştı. Sessizlik, yukarıdan gelen bir parçalanma sesiyle bozuldu. Tim üyeleri kapıyı kırarak eve girmişti. Haykırışları apartmanın girişinden duyuluyordu. Sonra, yine bir sessizlik oldu. Fabel ekibine kendisini izlemelerini işaret ederek merdivenleri çıkmaya başladı. Dairenin alt kat sahanlığa ulaştıklarında durdu. MEK timinin şefi içeriden çıkmıştı.

"Dairede kimse yok. Ama bomba imha uzmanları incelemelerini tamamlayana kadar dışarıda bekleyin."

O sırada mavi tulumuyla ikinci bir bomba imha uzmanı koşarak yanlarından geçti.

"Bu kadarı da fazla" dedi Fabel. "Brandt ondan şüphelendiğimizi bilmiyor. Ayrıca, burası kız arkadaşının evi. Buraya bomba yerleştirmesi için bir sebep yok. Ben yukarı çıkıyorum." Bomba teknisyeninin ardından basamakları ikişer ikişer tırmandı ve MEK timinin şefini eliyle susturarak daireye girdi. Werner omzunu silkip patronunun peşinden gitti. Maria, Anna ve Henk de onu izlediler.

Küçük bir daireydi. Eşyalardan ve döşeme tarzından burada bir kadının yaşadığı anlaşılabiliyordu. Fabel, Brandt'ın burada çok sık kalmadığını tahmin etti. Genç arkeoloğun annesinin evindeki odayı da pek sık kullanmadığı belliydi. Fabel adamın hiç bilmedikleri başka bir evinin, bir tür ininin olabileceğini düşündü. Burada zaman kaybetmenin pek bir anlamı yoktu. Küçük daire polislerle doluydu ve Fabel bir bakışta burayı arayarak bir şey elde edemeyeceklerini anladı. Dairede herhangi bir tehlike olmadığı anlaşıldıktan sonra, olay yeri inceleme ekibine rutin bir tarama yaptırması yeterliydi.

Maria'nın cep telefonu çaldı. İçerideki gürültüden arayanın sesini duyamayan genç kadın sahanlığa çıktı.

Her şey o anda oldu. Çok küçük bir zaman diliminde insanın kafasında binlerce düşüncenin, binlerce olası sonucun uçuştuğu anlardan biriydi. Her şey, sırtı diğer polislere dönük bir bomba uzmanının aniden elini kaldırıp "Sessiz olun!" diye bağırmasıyla başladı.

Fabel sesi bunun üzerine duydu. Bir bipleme sesiydi bu. Diğer

bomba uzmanı da arkadaşının yanına geldi, kaskını çıkardı ve kulağını sesin kaynağına doğru uzattı. Herkesin bakışları aynı anda iki uzmanın baktığı noktaya yöneldi.

CD-çaların üstünde duruyordu. İlk bakışta müzik setinin bir parçasıymış gibi görünüyordu. Üzerinde, bipleme sesiyle eşzamanlı olarak yanıp sönen kırmızı bir ışık olan, küçük, gri bir kutuydu.

Fabel gözlerini ayırmadan düzeneğe bakıyordu. Yanıp sönen kırmızı ışık onu hipnotize etmişti sanki. Niye öylece durduğunu, niye kaçıp hayatını kurtarmaya çalışmadığını anlayamıyordu.

Sonra birden bipleme kesintisiz bir sese dönüştü ve bombanın detonatörünün üzerindeki kırmızı ışık sabit bir şekilde yanmaya başladı.

14:20: Eimsbüttel, Hamburg

Maria Klee elinde cep telefonuyla yeniden daireye girdiğinde, ona çevrilen yüzlerde hiçbir renk ve bir ifade kalmadığını gördü.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu.

"Hayır" dedi Fabel. "Galiba bir şey bizi ıskaladı."

Bomba imha uzmanlarından biri, siyah eldivenli elinde, havada sallanan kablolarıyla gri metal kaplamalı detonatör kutusunu tutuyordu. Kırmızı ışığın yanıp sönmesi durunca kutunun üstüne atılmış ve kablolarını koparmıştı. "Kaybedecek bir şey yoktu" diye açıkladı yaptığını. Diğer uzman şimdi dikkatle CD-çaları ve amplifikatörünü raflardan indiriyordu.

"Buldum" dedi. Müzik setinin arkasından naylona sarılmış küçük, gri bir paket çıkardı. "Artık bir tehlike yok."

"Bravo" dedi Fabel, ilk uzmana. "O kadar hızlı hareket etmeseydin..."

Bomba uzmanı başını salladı. "Maalesef, övgünüzü kabul edemeyeceğim. Benimki sadece bir refleksti. Zaten detonatörü zamanında sökecek kadar hızlı hareket etmem imkânsızdı. Kurtulmamızın nedeni, düzeneğin çalışmaması. Bir şekilde arıza yaptı. Bence detonatörde bir sorun vardı. Kabloların temassızlık yapması bana pek mümkün görünmüyor. Arabanızın altına konan bombadan anladığım kadarıyla bu adam çok titiz çalışıyor."

Diğer uzman patlayıcı paketini kalın duvarlı bir muhafazaya dikkatle yerleştirdi. "Patlayıcı miktarı dairenin içindeki herkesi öldürmeye yeterdi. Ama binaya zarar vermezdi. Sadece camları Buxtehude'ye kadar fırlatırdı."

"Gerçekten önemli bir şey kaçırdım galiba" dedi Maria.

"Kim aradı?" diye sordu Fabel.

"Ha... Frank'tı. Frank Grueber yani. Brandt'ın annesinin evindeki işini bitirip dönmüş. Brandt'ın yatak odasındaki bir saç fırçasından biraz saç örneği almış. Bu saç ile olay yerlerinde bulunan saç örnekleri arasında bir ilişki olup olmadığını görmek için hemen bir DNA testi yapmış."

"Sonuç?"

"Çok yakın bir kan bağına işaret eden ortak genetik işaretlere rastlamış. Saçların bir baba ve oğla ait olması mümkünmüş. Galiba oğul Kızıl Franz'ı bulduk."

Hepsi büyük bir tehlike ve tehdidi atlattıktan sonra çöken bitkinliği yaşıyordu. Tehlike anında bütün vücuda pompalanan adrenalin hâlâ etkisini gösteriyor ve vücudun tüm enerjisini soğuruyordu. Hiçbir iş yapmayan, ama bir süre keman yayı gibi gerilen kasları ağrımaya başlamış, gerginlik ve bulantıyla karışık bir aşırı yorgunluk hali beyinlerini ve vücutlarını sarmıştı. Fabel arabasına dönerken kendisini tamamen tükenmiş hissediyordu.

Werner insanı rahatlatan dev cüssesiyle Fabel'in BMW'sinin yolcu koltuğuna geçti. İki adam bir süre konuşmadan oturdular.

"Bu saçmalıklar için biraz yaşlandım galiba" dedi Werner. "Gerçekten işimizin bittiğini düşündüm. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

Fabel içini çekti. "Maalesef, ben aynı şeyi söyleyemiyorum Werner. Üçüncü defadır bir bombayla burun buruna geliyorum ve artık canıma tak etti. Yapmak istediğim tek şey insanları korumak oldu. Polislikten hep bunu anladım. Sıradan erkekler, kadınlar ve çocuklar ile tehlike arasına kendimi koymayı. Yıllar önce, Renate'yle birlikteyken ve Gabi henüz çocukken tatil için ABD'ye gitmiştik. New York'taydık. Yoldan New York Emniyet Müdürlüğü'ne ait bir aracın geçtiğini gördüm. Yan tarafında "*To Protect and Serve*"[17] yazıyordu. Bu yazı bütün Polizei Hamburg araçlarına konmalı, diye düşündüğümü hatırlıyorum. İşte ben bunu yapıyorum, ben buyum, diye düşünmüştüm."

"Jan" dedi Werner, "çok zor bir gün oldu. Bırak arabayı ben kullanayım. Seni evine bırakayım."

"Biz ne yapıyoruz Werner? Delinin teki yirmi yıl önce birilerini öldürmüş insanlardan intikam alıyor. Bir katil başka katilleri öldürüyor. Kabul etmemiz lazım, burada bir tür doğal adalet söz konusu. Bu alçaklar neredeyse ülkemizin sonunu getireceklerdi. On

17. İng. Korumak ve hizmet etmek için. (ç.n.)

sekiz yaşında bir kızın silahından çıkan bir merminin parçalarını hâlâ vücudumda taşıyorum. Ne uğruna? Franz Webern'in ölmesi kime ne fayda getirdi? Ya benim, oğlanlardan ve diskoya giderken ne giyeceğinden başka bir şey düşünmemesi gereken genç bir kızın yüzünü darmadağın etmemin anlamı? Onu öldürmeseydim şimdi otuz sekiz yaşında olacaktı. Svensson'un pençesine düşmeseydi şimdi çocuklarını okula götürüyor olacaktı. Bel ölçüsünü korumak için haftada üç kez spor salonuna gidiyor olacaktı. Belki de arada bir duracak, gençken amma aptalmışım, diyecekti. Nasıl öyle şeylere inanabildim, diyecekti. Şimdi çocukları olacaktı Werner. O tetiği çektiğimde bir kuşağı yok ettim ben."

"Bu bizim işimiz Jan" dedi Werner. "O banka soygununa müdahale etmeseydin başka birisi ölecekti. Hatta belki çok daha fazla insan ölecekti."

"Yeni bir hayat istiyorum Werner. Bütün bunlardan uzak bir hayat istiyorum. Van Heiden'e bu soruşturmanın son işim olacağını söyledim. Artık bitti. Bu pezevengi içeri tıkar tıkmaz Polizei Hamburg'dan istifa edeceğim. Liseden bir arkadaşım bir iş teklif etti. O işi kabul edeceğim."

"Şaka yapıyorsun herhalde Jan. Sen ne dersen de, başımızda olmasaydın şimdiki suçlu yakalama oranına ulaşamazdık. İnsan öldürmekten bahsediyorsun, ama etkisiz hale getirdiğin her katil sayesinde Allah bilir kaç kişinin hayatını kurtardın."

"Doğru söylüyor olabilirsin Werner. Ama bu işi biraz da başka biri yapsın." Fabel arkadaşına bakıp bıkkın ve kederli bir ifadeyle gülümsedi. "Ben kesin kararımı verdim. Her neyse, şimdi Presidium'a dönelim. Öncelikle bu işi bitirmemiz lazım."

Fabel tam kontak anahtarını çevirmişti ki, kolunun üstünde Werner'in elinin ağırlığını hissetti. Dönüp ona baktığında, Werner'in hipnotize olmuş gibi tam karşıdaki bir noktaya baktığını gördü.

"Yoksa halüsinasyon görmeye mi başladım?" dedi Werner, başıyla polis kordonunu göstererek.

Fabel de gözlerini aynı noktaya çevirdi. Genç bir çift bir polis memuruyla tartışıyor, memur da apartmanı gösteriyordu.

Fabel ve Werner aynı anda arabadan fırladılar ve Franz Brandt'ın polisle tartıştığı yere doğru koşmaya başladılar.

21:30: Presidium, Hamburg

Franz Brandt'ın sorgusunu Fabel bizzat yaptı. Anna ve Henk, Brandt'ın kız arkadaşı Lisa Schubert'i başka bir sorgu odasına al-

mıştı. Franz Brandt, Fabel'in sorularını cevaplarken önce kafa karışıklığı ve inanmazlık, sonra sıkıntı, en sonunda da şiddetli bir öfkeyle konuşmuştu. Kız arkadaşı Schubert'in dairesindeki bomba hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etmiş ve annesinin öldürülmesiyle ilgisinin olabileceği imasına isyan ederek tepki göstermişti. Fabel sorguya ara verdikten ve Brandt'ı hücresine gönderdikten sonra, Anna ve Henk'le konuştu. Lisa Schubert'in de benzer cevaplar verdiğini, hatta hafif bir şok geçirir gibi göründüğünü öğrendi.

Fabel bu durumdan hoşlanmamıştı. Brandt işin başından beri hep çok zekice ve çok dikkatli davranmıştı. Onlardan hep bir adım önde olmuştu. Böyle düşüncesizce bir inkâr stratejisi benimsemesi ona hiç uymuyordu. Ama sonuçta, bu cinayetleri işlediğine göre zırdelinin tekiydi.

Fabel odasına döndü. Çok perişan görünen ve baş ağrısından hâlâ kurtulamamış olan Maria'yı evine göndermişti. Anna ve Henk işlerinin başındaydı. Mahkeme kararı ellerine ulaşmış, Anna sosyal hizmet kayıtlarına erişmesini sağlayacak şifre ve kodları almıştı. Artık Franz Brandt'ın, Nordenham İstasyonu'nda Kızıl Franz Mühlhaus'un öldürülüşüne şahit olan on yaşındaki çocuk olduğunu kesin olarak kanıtlamaya çalışıyorlardı. Bu çocuk, babasının ölürken ağzından çıkan, kendisine ihanet edenlerden intikam alınması çağrısını duymuştu. Soruşturmaya ara verdiklerinde, Fabel, Werner'e isterse evine gidip biraz dinlenebileceğini söylemiş, ama Werner daha "bitirmesi gereken işleri" olduğu cevabını vermişti.

Fabel, Ingrid Fischmann'ın gönderdiği klasörü dolaptan çıkarıp masasına koydu. Bunu yaparken, aradığı cevapları bulmak için aynı şeyleri tekrar tekrar yapmak zorunda kalan birinden beklenecek şekilde iç çekti.

21:30: Osdorf, Hamburg

Grueber, Maria'ya iki kodein tableti verip duş almak için banyoya gitmişti. Maria bir bardak su almak için geniş mutfağa girdi.

Sıradan bir baş ağrısı olarak başlayan ağrı giderek yoğunlaşmış, Maria'nın

retinalarına acımasızca bir baskı uygulayan keskin bir migrene dönüşmüştü. Maria ağrı kesici içmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı; katı Lutherci kökeninin izleri ona doğanın akışına müdahale etmemesinin daha doğru olduğunu söylüyordu. Ama bu, bir

bardak suyla ve Kuzey Alman Püritenliğiyle geçecek cinsten bir ağrı değildi. Mutfak dolaplarının birinden bir su bardağı alıp doldurdu. Arkasına dönerken bardak elinden kaydı ve taş mutfak zemininde tuzla buz oldu. Maria lanet okuyarak etrafta süpürge ve faraş aramaya başladı. Grueber'in temizlik malzemelerini koyduğu lavabonun altındaki dolapta aradığını buldu.

Dolabın arka tarafında, etiketi arkaya bakacak şekilde duran bir kutu dikkatini çekti. Kutu oraya özellikle, gözden ve el altından uzak olsun diye konmuş gibi geldi. Çömeldi, güçlükle uzanıp kutuyu dışarıya çıkardı.

Saç boyasıydı.

Bundan çıkarılabilecek akıl almaz sonuç bir saniyeden kısa bir süre zihnini dağladı: Cinayet mahallerinde gördüğü kızıla boyanmış kafa derileri bir dia gösterisi gibi gözlerinin önünden geçti. Grueber'i olay yeri inceleme uzmanı tulumunun içinde, elinde saç boyasını tutarken gördü. Sonra, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Çılgınca bir düşünceydi bu; Frank'ın kurbanlarla nasıl bir ilişkisi olabilirdi ki? Plastik kutuya tekrar baktı. Boya koyu kahverengiydi, kızıl değildi. Maria içini çekti ve kutuyu yerine koymak için eğildi, ama sonra duraksadı ve kutuya yeniden baktı. Bu, Grueber'in saç rengiydi. Çok koyu bir kahverengi. Neredeyse siyah denebilecek bir renk. Ne yani, Frank saçlarını mı boyuyordu?

Maria boyayı yine etiketi arkaya bakacak şekilde aldığı yere yerleştirdi. Arada duran ve kutunun görünmesine engel olan eşyaları da eski yerlerine koydu. Erkek arkadaşının görünüşüne bu kadar önem vermesi onu gülümsetti. Niye saçlarını boyuyordu ki? Bu yaşta saçları mı ağarmıştı? Frank'ın anne babasının fotoğraflarını görmüştü. Onların saçları da Frank'ınkiler gibi koyu renkti, ama hatırladığı kadarıyla vaktinden önce beyazlamış değildi. Onlar da saçlarını boyuyor olabilirlerdi tabii. Bir an yine dolaptaki kutuya baktı. Böyle küçük bir sırrın onda neden böyle derin bir huzursuzluk yarattığını anlayamamıştı. Özellikle saklandığı için mi? Belki de Frank'ın eski bir kız arkadaşından kalmıştı boya. Ama Frank onu çöpe atmak yerine neden oraya koymuştu?

Doğrulurken ayağının altında bir cam kırığı çıtırdadı. Arkasına döndüğünde Grueber'i karşısında buldu. Çok yakınındaydı. Yanı başındaydı. Rüyalarında Vitrenko'nun durduğu yerde duruyordu. Gözlerinin rengi ve şekli Vitrenko'nunkilerden tamamen farklıydı, ama Maria ilk kez bu gözlerde de aynı soğukkanlı, katı zalimliği gördü.

Anlamıştı. Gülümsedi ve neşeli bir şekilde, "Geldiğini görmedim, beni korkuttun" dedi. Ama anlamıştı.

Frank Grueber, Maria'nın gülümsemesine soğuk ve steril bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elini uzattı ve Maria'nın alnına düşmüş bir tutam saçı geri attı.

"Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" dedi.

Maria başını evet anlamında salladı. "Sen Sternschanzen Park'ta bulunan cesedi inceliyordun. Fabel orada olmadığı için soruşturmayı ben yönetiyordum..." Yeniden gülümsedi. Sakin görünmeye çalışıyordu. Tabancasını holdeki antika büfenin üzerine bırakmıştı. Bu evde ne kadar çok antika eşya vardı. Her şey bir şekilde geçmişle bağlantılıydı.

"Doğru." Grueber, Maria'nın saçlarını ve yanaklarını okşamaya devam ediyordu, ama bakışları başka bir yere ve başka bir zamana odaklanmıştı. "Seni ilk kez gördüğüm anı ben de hatırlıyorum. Daha ilk anda tüm hatların, tüm hareketlerin kafamda bir karşılık bulmuştu. Sanki seni bir yerden hatırlamıştım. Sanki daha önce bir yerlerde karşılaşmıştık, ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlamıyorduk. Sen de aynı şeyi hissetmiş miydin?"

Maria bir an yalan söylemeyi düşündü, ama sonra omuz silkti. Mutfak kapısının ve sonra holün uzaklığını ve tabancasını kılıfından çıkarıp emniyetini açması için gereken süreyi hesaplamaya çalışıyordu. Şimdi ona güçlü bir darbe indirse...

Grueber gülümsedi. Arkasında duran elini öne uzattı ve Maria'nın tabancasını kaldırıp yavaşça genç kadının çenesinin altına bastırdı.

"Seni seviyorum Maria. Sana zarar vermek istemem. Ama mecbur kalırsam, bunu yaparım. O zaman tekrar bir araya gelmek için bir sonraki hayatlarımızı beklemek zorunda kalırız."

Maria başını geriye çekti, ama Grueber silahını bastırmaya devam etti. Diğer eliyle Maria'yı ensesinden tuttu. "Aptalca bir şey yapma Maria. Gözümü bile kırpmadan seni de kendimi de öldürebilirim. Lütfen beni buna zorlama. Zaten daha önce bir kez beraber öldük. Yıllar önce, bir tren istasyonunun peronunda. Ama bu kez ecelimiz gelmedi. Henüz gelmedi."

"Neden Frank? O insanları neden öldürdün?"

Grueber gülümsedi. "Benimle gel Maria. Henüz bu evin her yerini görmedin."

21:45: Presidium, Hamburg

Anna Wolff gerindi ve gözlerini ovuşturdu. Bilgisayara bakmaktan yorulmuştu. Bir saattir sosyal hizmet kayıtlarında Beate

Brandt'ın Franz'ı ne zaman ve nerede evlat edindiğini bulmaya çalışıyordu. Hiçbir şey bulamamıştı. Salona çıkıp makineden bir fincan kahve aldı. Cinayet Masası'ndan başka görevlilerle karşılaştı ve bir süre onlarla çene çaldı. Bilgisayar ekranının ve arşivdeki sonsuz isim listesinin başına dönüşünü geciktirmeye çalışıyordu.

Odaya yeni dönmüştü ki, Henk içeri girdi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. Anna yüzünü buruşturdu.

"Gitmiyor. Brandt'ın evlat edinildiğine ya da Beate Brandt'ın onu evlat edindiğine dair bir kayıt bulamıyorum."

"Bulamıyorsun, çünkü bence baştan beri meseleye yanlış bir yerden bakıyoruz." Henk, Anna'nın masasının kenarına oturdu. Önemli bir keşif yapmış gibi gülümsüyordu. "Gidip Fabel'le konuşsak iyi olur."

21:55: Osdorf, Hamburg

Maria'nın beyni olabilecek en kısa sürede mevcut tüm verileri değerlendirdi. Onu ele geçirmeye çalışan paniğin önüne bir set çekmeye ve durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Grueber ondan ellerini sırtının arkasına koymasını istemişti. Herhalde ellerini bağlamak istiyordu. Bunu yaparsa çaresiz kalacaktı. Ama, akıl hastası olmasına ve kurbanlarına korkunç bir ayinsel şiddet uygulamasına rağmen, Grueber'in kendisini öldürmeyi düşünmediğine inanmak için sağlam nedenleri vardı. Onun hedefinde değildi. Kurban listesinde yer almıyordu. Ama Ingrid Fischmann ve Leonard Schüler'i sırf yoluna çıktıkları için öldürmüştü. Listesinde olmadıkları halde öldürmüştü. Hatta Schüler'in kafa derisini sırf Fabel'in penceresine asmak için yüzmüştü.

Maria, Franz Brandt'ın kız arkadaşının dairesini ararlarken Grueber'in kendisini cep telefonundan aramasını düşündü. Bunu, bombayı uzaktan patlattığında onun içeride olmamasını sağlamak için yapmıştı. Onun hayatta kalmasını istemişti.

Genç kadın Grueber'in istediğini yaptı ve ellerini arkasına koydu. Grueber, Maria'nın bileklerini bir iple bağladı. Maria, onun silahı mutfak tezgâhının üstüne koymak zorunda kaldığını biliyordu. Bir an için, Grueber'e dengesini bozacak bir darbe indirip silaha ulaşma şansını değerlendirdi. Ama sonra, derisini hoyratça sıkan ipin acısını hissetti.

Grueber, Maria'yı kolundan tuttu, sert davranmamaya çalışarak mutfaktan hole çıkardı. Antreden üst kata çıkan merdiven

buradaydı. Merdivenin altında kemerli bir kapı vardı. Grueber daha önce bu kapıdan bir bodruma inildiğini, bodrumun da eşya kolileriyle dolu olduğunu söylemişti. Cebinden kapının anahtarını çıkarırken, elindeki silahla Maria'ya bir adım geri çekilmesini işaret etti. Kapıyı açtı, elini uzatıp ışığı yaktı ve yine bir el işaretiyle Maria'dan öne geçmesini istedi.

Maria bodrum katına inerken elleri bağlanmadan önce şansını denemediği için büyük bir pişmanlık duymaya başladı.

22:00: Presidium, Hamburg

Fabel masasında oturmuş bir fotoğrafa bakıyor ve gerçek anlamını çözmeye çalışıyordu. Telefonu çaldı. Susanne evinden arıyordu. Fabel küçük bir şaşkınlık geçirdi.

"İyi misin?" diye sordu Susanne. "Sesin garip geliyor."

"İyiyim" dedi Fabel. Gözlerini hâlâ masasındaki fotoğraftan ayırmamıştı. "Yorgunum sadece."

"Ne zaman eve döneceksin?"

"Bilmiyorum" dedi Fabel. "İşim başımdan aşkın. Çok geç saatlere kadar çalışmam gerekecek sanırım. Beni bekleme. Hatta bu gece kendi evimde kalsam daha iyi olacak. Gecenin bir saatinde seni rahatsız etmek istemem."

"Peki" dedi Susanne. Sesinde hafif bir kuşku vardı. "O halde yarın görüşürüz. Gerçekten iyisin, değil mi?"

"Bir şeyim yok. Merak etme. Sadece biraz uykusuz kaldım. Neyse, işime devam etsem iyi olacak... Yarın görüşürüz."

Fabel telefonu kapattı, ama eli ahizenin üstünde bir süre bekledi. Karısı Renate'yle de buna benzer pek çok telefon konuşması yaptığını hatırlamıştı. Gece geç saatlerde Cinayet Masası'ndan, bir olay yerinden ya da bir morgdan onu arayışlarını. Böyle defalarca arama yapmış ve her aramada evliliği ve karısının sadakati biraz daha zayıflamıştı.

Ama bu kez, eve gitmeme nedeni konusunda Susanne'ye karşı dürüst davranmamıştı. Asıl neden yalnız kalmak istemesi, düşünmek için zamana ve kendisine ait bir alana ihtiyaç duymasıydı. Korkunç bir yükün altında eziliyordu. Bu yükü tek bir silkinişle üzerinden atması mümkün değildi. Ancak bu enkazı parça parça kaldırarak kendisini altından çıkarabilirdi.

Ve bu parçalardan biri şu anda masasının üstünde duruyordu.

Herkesin bir geçmişi vardı. Herkes geçmişinde bir dönem başka biri olmuştu. Henüz bir terörist olmayan genç Franz Mühlha-

us'un aile fotoğrafına bakarken bunu düşünmüştü. Anna yeni evli Ulrike Meinhof'un fotoğrafından bahsettiğinde de bunu düşünmüştü. Bu insanların bizim bildiğimiz hayatlarından önce de bir hayatları vardı.

İki saattir Ingrid Fischmann'ın ona ölmeden hemen önce gönderdiği klasörü inceliyordu. Klasörün içindekileri masasına yaymıştı. Masanın üzeri gazete kupürleriyle, röportajlarla, muhalif, eylemci ve terörist örgütlerin gelişimini ve ayrışmasını gösteren kronolojilerle ve yerli Alman terörizmini ele alan kitaplardan çekilmiş fotokopilerle doluydu.

Ve tabii fotoğraflarla.

Aslında bu resmin yürüttüğü soruşturmayla bir ilgisi yoktu. Yirmi yıl önce başından geçen olayla da bir ilgisi yoktu. Bambaşka bir şeyle ve bambaşka biriyle ilgisi vardı.

Fabel bu fotoğrafı bir notla birlikte klasörün sonuna iliştirilmiş halde bulmuştu. Fotoğraf 1990'da, yani sol aktivizmin amacının ve varlık nedeninin hızla eriyip yok olmakta olduğu bir sırada çekilmişti. Berlin Duvarı yeni yıkılmıştı ve iki Almanya heyecan ve umutla birbirini kucaklamaktaydı. Bütün dünya, Doğu Avrupa'da milyonlarca insanın komünist diktatörlüklere isyan edişini izlemişti. Sol aktivizmin eski sloganlarının içi boşalmış, hatta eski savunucuları bunlardan rahatsız olmaya başlamıştı.

Fotoğrafa şöyle bir not iliştirilmişti: "Christian Wohlmut. Münih merkezli anarşist. Almanya'daki, ABD devletine ve şirketlerine ait mülklere saldırı düzenleme suçundan aranıyor. Fotoğrafta kimliği bilinmeyen bir kadınla görülüyor."

Kimliği bilinmeyen kadın. Fotoğraf bulanıktı ve uzaktan çekilmiş gibiydi. Öğrenci olabilecek yaşta görünen kız, Wohlmut'un solunda ve biraz gerisindeydi. Uzun boylu ve zayıftı. Koyu renk, uzun saçları vardı. Yüz hatları seçilmiyordu. Ama tanıyan biri onu teşhis edebilirdi.

Fabel, Wohlmut'la ilgili dosyayı okudu. Ölen bir hareketin son çırpınışlarıydı bunlar. Wohlmut bir örgüt kurmuş, bir süre sonra bu örgüt de silinip gitmişti. Ama silinmeden önce Amerikan hedeflerine acemice birkaç saldırı gerçekleştirmeyi başarmışlardı. Bombalı bir mektup, bir Amerikan petrol şirketinde çalışan on dokuz yaşındaki bir sekreterin sağ elinin parmaklarını koparmıştı. Wohlmut yakalanmış ve üç yıl hapis yatmıştı.

Fabel uzun siyah saçlı, uzun boylu kıza yeniden baktı. Wohlmut karenin dışında kalan biriyle konuşuyordu, kız da onu dikkatle dinler gibiydi. Bunu yaparken başını kendine özgü bir hare-

ketle yana eğmişti. Konsantre olmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Herkesin bir geçmişi vardı. Herkes geçmişinde bir dönem başka biri olmuştu. Odanın kapısı vurulunca, Fabel fotoğrafı klasörün arkasındaki yerine sokuşturdu.

Anna ve Henk odaya girdiler.

22:00: Osdorf, Hamburg

Grueber'in bodrumunda koli falan yoktu. Her şey son derece düzenliydi.

Küçük kapısından beklenmeyecek kadar geniş bir bodrumdu bu. Maria duvarlarda doğrudan dışarıya açılan bir pencere ya da kapı aradı. Ama çok dipte olduklarını biliyordu. Batan güneşin Grueber'in bahçesindeki çiçeklerin ve çalıların arasında yarattığı ışık lekelerini düşündü. Birdenbire, üzerlerinde dev bir binanın yükseldiğini, bodrum duvarlarının arkasındaki soğuk, karanlık ve aşılmaz bir toprak yığınıyla çevrili olduklarını idrak etti.

Bodrumun tavanı şaşılacak ölçüde yüksekti. Başları ile tavan arasında iki metreye yakın mesafe vardı. Grueber burayı bir çalışma ortamına dönüştürmüştü. Duvarlar boyunca tezgâhlar, kitap rafları ve metal alet dolapları uzanıyordu. Maria kesintisiz bir metalik pervane sesi duydu ve bir duvarda parlak çelikten bir yuvanın içinde, koruyucu bir kafesin gerisinde dönen pervaneyi gördü. Grueber'in bu kata sıcaklığı ve nemi kontrol eden bir sistem koydurmuş olduğunu tahmin etti. Tavanı kare kesitli bir dizi kalın sütun taşıyordu. Bodrum katının ortasında bulunan dört sütunun oluşturduğu alan, yarı mat, kalın plastik perdelerle çevrilmiş ve bir tür steril odaya dönüştürülmüştü. Maria korkusunun büyüdüğünü hissetti. Bu alanın özel bir amacı olduğu açıktı ve bu amacın az sonra başına geleceklerle bir ilgisi olabilirdi. Bu düşünce, içini bulandırdı.

Grueber genç kadının korkusunu sezmiş gibiydi. Kaşlarını çattı. Yüzünde hem öfke hem üzüntü vardı. Elini uzatıp Maria'nın yanağını okşadı.

"Sana zarar vermeyeceğim Maria" dedi. "Sana hiç ama *hiçbir zaman* zarar vermeyeceğim. Ben bir psikopat değilim. Sebepsiz yere öldürmüyorum. Bunu artık anlamış olmalısın. Bana her hayatı, her var oluşu birbirinden ayıran duvarların ötesini görme yeteneği bahşedildi. Bu nedenle, hayata başkalarından daha az değil, tam tersine daha çok değer veriyorum. Ölenler... bunu hak ettikleri için öldüler. Ama sen öyle değilsin. Fabel de değil. Araba-

sına yerleştirdiğim bombayı bu nedenle patlatmadım. Hepimiz birbirimize bağlıyız. Her hayatta yeniden bir araya geliyoruz ve bir önceki hayatlarımızdan kalan sorunları çözmeye çalışıyoruz. Sen, ben, Fabel, hepimiz daha önce de yaşadık ve bundan sonra da yaşayacağız. Merak etme Maria. Sana zarar vermeyeceğim. Ama bu gece olması gerekenleri engellemene izin veremem. Bu gece intikam işim tamamlanacak."

"Frank" dedi Maria. "Başka cinayet olmasın. Burada kes. Seninle ilgileneceğim. Sana yardım edeceğim."

Grueber yeniden gülümsedi. "Tatlı Maria, anlamıyorsun, değil mi? Bu hayatımda öğrendiğim her şey, edindiğim her beceri, bu gece bitirmek zorunda olduğum şeyi bitirmek içindi." Maria'yı kolundan tutup yarı mat, kalın perdelerin yanına getirdi.

"Sana anlattığım şeyin bir örneğini göstereceğim. Rekonstrüksiyon çalışmalarımı görmüştün. Biliyorsun, katmanları tek tek üst üste koyarak, kas, yağ ve deri katmanlarını ekleyerek ölüleri yeniden inşa ediyorum. Onlara kimliklerini yeniden kazandırıyorum. Ama aynı şeyin tersini de yapabiliyorum. Yaşayanlardan katmanları tek tek geri alabiliyorum. Onların kimliklerini yok edebiliyorum..."

Grueber kalın plastik perdeyi açtı. Maria bodrumun korkunç bir çığlık sesiyle dolduğunu duydu. Bu, kendi çığlığıydı.

22:03: Presidium, Hamburg

"Henk bir şey buldu" dedi Anna.

"Pekâlâ" dedi Fabel, koltuğunda arkasına yaslanarak. "Nedir?"

"Bizden istediğiniz gibi, Brandt'ın ve annesi Beate'nin geçmişlerini araştırıyoruz. Biliyorsunuz, Frank Grueber, Franz Brandt'ın babasının kim olduğunu saptadı. Franz Mühlhaus'un oğlu olduğu kesin."

"Bana bilmediğim bir şey anlat" dedi Fabel, sabırsızca.

"Franz Mühlhaus'un oğlu olabilir, ama Beate Brandt tarafından evlat edinilmemiş." Henk, Fabel'in masasına bir fotokopi bıraktı. "Bu, Franz Karl Brandt'ın doğum belgesi. Babası bilinmiyor. Annesi, o dönemde Hubertusstrasse No. 22, Niendorf, Hamburg adresinde mukim Beate Maria Brandt. Onu evlat edinmemiş. Franz Brandt bize doğruyu söylemiş, Beate Brandt öz annesiymiş. Gerçek babasının Kızıl Franz Mühlhaus olduğunu bilmiyor bile olabilir. Beate Brandt'ın Kızıl Franz Mühlhaus'la ilişkisine ya da 1970'lerde ve 1980'lerde herhangi bir radikal eyleme karıştığına

dair hiçbir bilgiye ulaşamadık. Ama DNA testi ondan bir çocuğu olduğunu gösteriyor.

"Bunun bize verdiği tek kesin bilgi, Franz Brandt'ın Mühlhaus'un oğlu olduğu. Ama Michaela Schwenn'in oğlu *değil*. Yani Nordenham İstasyonu'ndaki saçları siyaha boyanmış küçük çocuk o değil."

"Kardeşi olabilir mi?"

"Mühlhaus'un, örgütünün kadın üyelerinin çoğuyla ve örgütüyle bağlantısı olmayan pek çok kadınla cinsel ilişkisi olduğu biliniyor" dedi Anna. "Bizim katil, Brandt'ın baba tarafından kardeşi olabilir. Belki Brandt üvey kardeşinin varlığından bile haberdar değildir."

"Ama bir dakika" dedi Fabel. "Brandt'ın kız arkadaşının evine bomba yerleştirdiğini unutuyorsunuz. Az kalsın hepimizi havaya uçuracaktı."

"Ama sonra, kız arkadaşıyla birlikte kendiliğinden çıkıp geldi" dedi Henk. "Siz de bunu garip bulduğunu söylemiştiniz. Bence onun bombadan haberi bile yok."

"*Shit*" dedi Fabel. "O halde katil hâlâ elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. İstasyondaki çocuğa ne olduğunu bulmak zorundayız."

"Meseleye yanlış bir yerden baktığımızı söylerken bunu kastediyordum" dedi Henk. "Yaptığımız şey, Brandt'ın aradığımız oğul olduğunu ispatlamaya çalışmaktı. İşe tersinden başladık. Evlat edinme kayıtlarını yeniden kontrol etmeliyiz. Bu kez Schwenn soyadına bakmalıyız."

"Erişim şifreleri yanımda" dedi Anna, elindeki defteri sallayarak. "Bilgisayarınızı kullanabilir miyim?"

Fabel, Ingrid Fischmann'ın klasörünü kenara iterek ayağa kalktı. Anna onun yerine oturup veritabanına giriş yaptı ve arama kriterlerini "Schwenn" soyadlı kişiler ve 1985-1988 arası olarak girdi.

"Bir şeyler var!" dedi. "Dört isim çıktı. İkisi 1986'da evlat edinilmiş. Bunlardan biri olabilir." İlk bağlantıya tıkladı. "Hayır, bu dört yaşında bir kız." İkinci bağlantıya tıkladı. "Bu olabilir... Hayır... Yaşı tutmuyor." Üçüncü bağlantıya tıkladı.

Anna'nın yüzünde beliren ifade Fabel'i ürküttü. Onun önemli bir bilgiye ulaştığında hep yaptığı gibi şımarık şımarık sırıtmasını bekliyordu. Ama Anna bir anda ayağa fırladı. Yüzü kireç gibi olmuştu.

"Ne oldu Anna?" diye sordu Fabel.

"Maria..." Anna'nın yüzündeki tüm kaslar gerilmişti. "Maria nerede?"

"Onu eve gönderdim" dedi Fabel. "Migreni tutmuştu. Yarın sabah gelecek."

"Onu bulmak zorundayız Şef. Onu *derhal* bulmak zorundayız."

22:05: Osdorf, Hamburg

"Muhteşem, değil mi?"

Maria, Grueber'in sorusunu duymadı bile. Önündeki portatif metal masada yatan cesede bakarken kulakları uğulduyor ve tüm sinirleri sanki cayır cayır yanıyordu. Ceset çıplaktı. Ama sadece elbiseleri değil, derisi de çıkarılmıştı. Çıplak, kırmızı tendonlardan yapılmış bir heykel gibiydi. Masanın alüminyum yüzeyi küçük kan damlalarıyla kaplıydı.

"Bu çalışma ortamını kusursuz hale getirmek için epey para harcadım." Grueber'in ses tonunda hiçbir aşırılık ya da hezeyan belirtisi yoktu. Sohbet eder gibi, ölçülü bir sesle konuşuyordu. Maria onun deliliğinin boyutlarını daha iyi kavramaya başlamıştı. "Özellikle ses yalıtımı için bir servet harcadım. Müteahhit firmaya burada çok gürültülü makineler çalıştıracağımı söyledim. Hava pompası ve sıcaklık kontrol ünitesini de o yüzden taktırdım. Kapı kapandıktan sonra burada tam bir hava ve ses yalıtımı sağlanıyor. Bu da çok iyi bir şey, çünkü bu..." -masanın üstünde duran, derisi yüzülmüş ve insanlıktan çıkmış et yığınını gösterdi- "bir kız gibi bağırdı."

Maria'nın başı zonkluyordu. Kusmak üzereydi.

"Pardon, tanıştırmayı unuttum, bu Cornelius Tamm." Grueber bir kokteylde iki kişiyi tanıştırır gibiydi. "Hani şu şarkıcı."

"Niye?" dedi Maria, konuşacak gücü bulduğunda.

"Niye mi? Bunu niye mi yaptım? Çünkü bana ihanet etti. Hepsi bana ihanet ettiler. Faşist devletle anlaşıp beni sattılar. Hayatımı sattılar. Piet van Hoogstraat, polisin kimliğini bildiği diğer tek kişiydi, o yüzden beni teşhis etmeye onu gönderdiler. Ama bütün bu pazarlıkları, uzaktan, güvenli bir mesafeden yürüten Paul Scheibe'ydi. Diğerleri ona uydu. Cornelius bile. O benim arkadaşımdı." Maria'ya döndü. Gözleri buğulanmış gibiydi. "Öldüm ben Maria. Öldüm." Bir elini göğsüne bastırdı. "Kurşunların acısını hâlâ hissediyorum. O istasyon peronunda senin ölüşünü gördüm, sonra ben de dizlerimin üzerine çöktüm ve öldüm."

"Sen neden bahsediyorsun? Öldüm ne demek? Sen kendini kim sanıyorsun Frank?"

Grueber sırtını dikleştirdi. "Ben Kızıl Franz'ım. Ölümsüzüm.

Neredeyse iki bin yıldır yaşıyorum. Muhtemelen daha önce de yaşadım, ama henüz hatırlayamıyorum. Halkının ve Dünya'nın yenilenebilmesi için hayatını feda eden bir savaşçıydım. İki kez hayatımı feda ettim. İlk olarak bin beş yüz küsur yıl önce, ikinci olarak Kızıl Franz Mühlhaus'un bedeninde."

"Kızıl Franz Mühlhaus mu?" dedi Maria, duyduklarına inanamayarak. "Reenkarnasyon meselesi bir yana, parmak hesabıyla bile tutmuyor. Sen Mühlhaus ölmeden çok önce doğdun."

"Anlamıyorsun" dedi Grueber, küçümser bir tonda. "Ben hem baba hem de oğuldum. İki hayatım birbiriyle kesişti. Kendi ölümümü iki farklı açıdan gördüm. Ben kendi kendimin babasıyım."

"Ya? Anlıyorum. Çok üzüldüm Frank." Maria artık her şeyi anlamıştı. "Kızıl Franz Mühlhaus baban mıydı?"

"Hep kaçıyorduk. Hep. Saçlarımızı boyamak zorundaydık. Siyaha boyuyorduk." Bir elini kopkoyu, gür saçlarının arasından geçirdi. "Yoksa kızıl saçlarımızdan bizi hemen tanırlardı. Ama sonra bize ihanet ettiler. GSG 9 timleri annemi de babamı da öldürdü. O hainlerin düzenlediği bir kurban töreniydi bu. Babamın ölüşünü seyrettim. Ölürken, 'Hainler' dediğini duydum. Ondan sonra oradan uzaklaştırıldım. Grueber ailesi beni evlat edindi. Çocukları yoktu. Olması da mümkün değildi. Beni, hayatımın ilk on yılını yaşamamışım gibi büyüttüler. Sanki hep onların çocuğuymuşum gibi. Bir süre sonra ben bile eskiden olanların sadece bir kâbus olduğunu düşünmeye başladım. Artık o günleri hatırlayamamaya başlamıştım. O hayat tamamen silinmişti sanki. Yok olmuştu."

"Sonra ne oldu Frank? Ne oldu da değiştin?"

"Üniversitede arkeoloji okumaya başladım. Hannover'deki Landesmuseum'a gittim. Onu ilk kez orada gördüm. Kızıl Franz'ı. Camdan bir kutunun içindeydi. Yüzü neredeyse tamamen çürümüştü. Ama o muhteşem kızıl saçları olduğu gibi korunmuştu. O anda, bir zamanlar içinde olduğum bir bedenin kalıntılarına bakmakta olduğumu anladım. Eskiden olduğumuz, eskiden yaşadığımız halimize bakabileceğimizi fark ettim. İşte o anda her şeyi hatırladım. Babam eski bir arkeolojik kazı alanına bir kutu sakladığını söylemişti, onu hatırladım. Ona bir şey olursa o kutuyu bulmamı istemişti. O zaman gerçeği öğrenecektim."

Grueber kalın plastik perdeyi bırakarak, Cornelius Tamm'ın derisi yüzülmüş cesedini kapattı. Bodrumun duvarlarını çevreleyen dolaplardan birine yöneldi. O sırtını döndüğünde, Maria ellerini kurtarmak için bütün gücüyle çırpınmaya başladı. Ama ip

çok iyi bağlanmıştı. Grueber dolaptan paslı bir metal kutu aldı.

"Bu kutuda babamın gizli günlüğü ve örgüt hakkında bilgiler var. Kutuyu bulacağımı söylediği yeri tam olarak hatırladım. Oraya gittim, kutuyu çıkardım ve her şeyi öğrendim. Bütün hainlerin adlarını da öğrendim." Durakladı. "Kızıl Franz'a baktığımda sadece çocukluk anılarımı hatırlamadım. *Tüm* anılarımı hatırladım. Bu hayattan önce yaşadıklarımı da hatırladım. Baktığım bedenin bir zamanlar bana ait olduğunu anladım. Bin beş yüz küsur yıl önce bu bedenin içinde yaşadığımı hatırladım. Babamın bedeninde yaşadığımı da anladım. Baba ve oğlun bir olduğunu. Aynı olduklarını."

"Frank..." dedi Maria, karşısındaki soluk tenli, çocuksu yüze bakarak. İlk kez gördüğünde ona "Harry Potter" adını takışını hatırladı. Onu nasıl hep iyi kalpli, nazik bir insan olarak gördüğünü düşündü. "Sen hastasın. Sanrılar içinde yaşıyorsun. Biz sadece bir kez yaşarız Frank. Kafanda her şey... *birbirine girmiş*. Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Annenin ve babanın o şekilde öldürülüşünü görmüşsün. Bak Frank, sana yardım etmek istiyorum. Sana yardım *edebilirim*. Lütfen çöz beni."

Grueber gülümsedi. Maria'yı bir sandalyeye oturttu.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum" dedi. "Gerçekten bana yardım etmek istediğini, beni kandırmaya çalışmadığını da biliyorum. Ama bu gece en büyük hain ölecek. O benim en yakın arkadaşım ve Dirilenler'deki yardımcımdı. Wiedler'in kaçırılışını o planlamıştı. Wiedler'i öldüren kurşunu o sıkmıştı. Bunları da benimle birlikte gömmeye çalıştı. Beni siyasi hedefleri için bir engel olarak gördü. Hâlâ da bu hedeflerine ulaşmaya çalışıyor. Ama bu gece hedefleri de, hayatı da son bulacak. Bu gece yapmak zorunda olduğum şeyi engellemene izin veremem Maria. Üzgünüm, ama bunu yapamam..."

Grueber çok kalın bir koli bandı rulosu aldı ve bandı göğüs çevresinde dolayarak Maria'yı sandalyeye sıkıca bağladı. "Beni durdurmana gerçekten izin veremem" dedi, katlanır kadife çantasına uzanırken.

22:30: Osdorf, Hamburg

Fabel ve Werner, Grueber'in evinin önünde durdular. Arkalarındaki metalik gri-mavi renkli iki Polizei Hamburg aracı sokağın köşesinde sinyal lambalarını kapatıp Fabel'in arkasına park ettiler. Araçtan dört üniformalı polis indi.

Kaldırımda toplandıklarında Werner'in cep telefonu çaldı.

Werner tek kelimelik birkaç cevaptan sonra telefonu kapattı ve Fabel'e döndü.

"Anna aradı. Henk'le birlikte cep telefonundan ve ev numarasından Maria'ya ulaşmaya çalışmışlar, ama başaramamışlar. Evine gitmişler. Kimse yokmuş. Buraya geliyorlarmış." Werner, Grueber'in muazzam villasına baktı. "Bence, kesin burada."

"Pekâlâ" dedi Fabel, üniformalı polislere dönerek. "İkiniz arkayı tutun. Siz ikiniz bizimle gelin."

Evin meşe sokak kapısı kilise kapılarını andırıyordu. Kolay kolay kırılamayacağı açıktı. Fabel polis memurlarından, kapı yerine büyük dikdörtgen pencerelerden birini kırmalarını istedi. Burada kısa bir süre misafir olduğu için evin planını iyi kötü biliyordu. Polisleri Grueber'in çalışma odasının önüne getirdi.

"Pencereyi kırınca içeri gireceğiz ve mümkün olduğunca hızlı hareket edip Maria'yı bulacağız."

Fabel işaret verince iki üniformalı polis koçboynuzunu pencerenin ortasına indirdi. Camlar ve camları tutan ahşap çerçeve bağlantıları paramparça oldu. Oluşan açıklık bir kişinin geçmesine izin verecek kadar büyük değildi. Koçboynuzunu iki kez daha indirdiler. Fabel otomatik tabancasını kılıfından çıkardı ve tırmanarak kırık pencereden içeriye girdi. Girince kendisini Grueber'in masasının üstünde buldu ve iki bin beş yüz yıllık kafayı yere devirdi. Werner ve üniformalı polisler de Fabel'in peşinden içeri girdiler.

On dakika sonra antrede, merdivenin başında buluştular. Tüm odaları ve dolapları kontrol etmişler, ama hiçbir şey bulamamışlardı. Fabel, boş olduğu belli olan evde Maria'ya seslenmeyi bile denedi.

Ön kapı vuruldu. Fabel kapıyı açtı. Diğer iki polis içeri girdi.

"Bahçeleri ve garajı aradık. Hiç kimse yok Herr Başkomiser."

Bu sırada, evin önünde bir araba durdu ve Anna ile Henk koşarak antreye daldılar.

"Hiçbir şey bulamadık" dedi Fabel, sıkıntılı bir şekilde. "Maria'yı da yanında götürmüş olmalı."

"Herr Başkomiser!" diye bağırdı üniformalı polislerden biri. Bezekli merdivenin arkasındaydı. "Burada kapı gibi bir şey var. Bodruma iniyor herhalde..."

22:40

Frank Grueber hayatı boyunca yeni bilgi ve beceriler edinmek için çalışmıştı. Okulda arkeoloji ve tarih eğitimi almış, ama boş

zamanlarını çok farklı alanlarda beceriler geliştirmek için kullanmıştı. Onu evlat edinen zengin aile hayatını kesintisiz bir eğitim programına dönüştürmesi için gerekli imkânları sağlamıştı. Grueber böylece hayatının misyonuna her yönden hazırlanmıştı. Hedef aldığı son kişinin evinin önünde durduğu şu anda, yaklaşma duygusu iyice güçlenmiş, ezici bir hal almıştı.

Grueber evin araba yolunda duruyordu. Bir elinde kadifeden katlanır çantası, diğer elinde Maria'nın tabancası vardı. Gözlerini kapattı ve uzun, yavaş ve derin bir nefes aldı. Tüm duygularını vücudundan akıttı. Üzerine büyük bir sükûnet çöktü. Bu sükûnet, işini ölümcül bir kesinlik ve beceriyle tamamlamasını sağlayacaktı.

Bu *zanşin*'di.

22:40: Osdorf, Hamburg

Kilitli küçük kapı da sokak kapısı gibi kalın meşedendi ve polislerin tekmeleriyle yerinden bile oynamadı. Ancak koçboynuzuyla defalarca vurduktan sonra kırılabildi.

"Maria!" diye seslendi Fabel, kapıdan güçlükle geçip bodruma doğru yürürken.

"Buradayım!"

Fabel, geniş bodrum katında Maria'nın sesinin geldiği yöne doğru koştu. Onu plastik perdeli bölmenin yanında, bir sandalyeye bağlanmış halde buldu.

"Grueber'miş..." dedi Maria. "Frank'mış. O bir deli. Kızıl Franz Mühlhaus'un reenkarnasyonu olduğunu düşünüyor. Gerçekten de oğlu galiba."

"Öyle" dedi Fabel. Maria'nın bileklerini çözdü ve koli bandını çıkarmaya çalıştı. Plastik perdelerin arkasında ne olduğunu sorar gibi bir baş hareketi yaptı.

"Cornelius Tamm" dedi Maria. Fabel bir çakıyla bandı kesti. Maria ayağa kalktı. "Gerçekten korkunç bir görüntü Jan. Ama şimdi onunla uğraşamayız. Frank son kurbanını öldürmeye gitti."

"Kimi?"

"Bertholdt Müller-Voigt. Frank onun Mühlhaus'tan sonra örgütün en kıdemli üyesi olduğunu söyledi. Ayrıca, politikacı olduğunu söyledi. Şuraya bak. Şu kutuya. Mühlhaus bunu bir yere gömmüş ve Frank'a o öldükten sonra yerini nasıl bulacağını söylemiş. Orada tüm isimler var."

Fabel kutuyu açtı. İçinde birkaç defter, bir günlük, plastik bir

torba, bir fotoğraf ve bir muhasebe defteri vardı. Defterlerin kahverengi deri kapakları nemli toprakta gömülü kalmaktan kararmıştı. Fabel ilk olarak fotoğrafa baktı. Bir aile fotoğrafıydı bu. Fotoğrafta Mühlhaus, Fabel'in Michaela Schwenn olduğunu tahmin ettiği, kemik rengi, uzun saçlı bir kadın ve Grueber olduğu anlaşılan dokuz on yaşlarında bir çocukla görülüyordu. Fabel'in dikkatini en çok kadın çekti.

"Vay canına" dedi Fabel fotoğrafı Maria'ya uzatarak. "Michaela Schwenn'e bak. Fotoğraftaki sen de olabilirdin. İnanılmaz bir benzerlik."

Maria fotoğrafa bakakaldı. Fabel kutudaki diğer eşyaları karıştırmaya başladı. Plastik torbayı kaldırdı ve içinde bir tutam saç olduğunu gördü. Kızıl saç telleriydi bunlar. Grueber her cinayet mahalline bir saç teli bırakmıştı. Hauser'in banyosunda olay yeri inceleme ekibi ilk incelemede saç telini bulamayınca, Grueber saçın yerini değiştirip bulunabileceği bir yere bırakmıştı. Fabel defterleri hızla karıştırmaya başladı. İhtiyaç duyduğu bilgiyi hemen bulabilmek için sayfaları olabildiğince hızlı çeviriyordu. Sonunda aradığını buldu.

"Gidelim!" diye bağırdı bodrumun kapısına doğru koşarak. Bu arada, iki polis memuruna orada kalmaları ve olay yerini korumaları talimatını verdi. "Politikacıyı yanlış tahmin etmişsin Maria" dedi. "Ve onu nereye götürdüğünü anladım galiba."

Maria tıpkı kendisine benzeyen fotoğraftaki kadından birkaç saniye daha gözlerini alamadı. Sonra fotoğrafı kutuya koyup Fabel'i takip etti.

16

İlk cinayetten yirmi sekiz gün sonra: 15 eylül 2005, perşembe

00:15: Nordenham İstasyonu, Hamburg'un 145 kilometre batısı

Fabel arabasını farları bile kapatmadan, yolun ortasına öylece bırakmıştı. Werner'le birlikte istasyon binasının güney ucundan dolaşmışlardı. Anna, Maria ve Henk ise arabalarıyla istasyonun kuzey ucundan dolaşıp gelmişlerdi. Nordenham polisinin, soğuk gece karanlığını delen farları ve siren sesleriyle gelişini kilometrelerce öteden duyurması Fabel'in canını çok sıkmıştı. Üç polis birimi binanın arkasını ve yanlarını tutmuş, üç birim de, araç farları peronu ve istasyon binasını aydınlatacak şekilde rayların uzağına konuşlanmıştı.

Sirenler sustuktan, koşuşturma ve bağırtılar bittikten sonra, ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Fabel şimdi istasyonun peronunda duruyor, aniden çöken sessizlikte kesik kesik soluduğunu duyabiliyordu. Nefesinin, durgun ve açık soğuk havada gri bulutlar oluşturduğunu görebiliyordu. İçinde derin bir huzursuzluk vardı. Bu insanların bu saatte burada toplanmış olmasında bir kaçınılmazlık, aralarında gerçeküstü bir tanıdıklık var gibiydi. Kader gibi bir şeydi yaşanan.

Ama bu kaderi yaratan başka bir grup insandı. Her şey o kadar zekice organize edilmişti ki. Bir katilin ve teröristin ölümünün ardındaki derin sebeplere kimse o kadar yakından bakmazdı. Franz Mühlhaus ölünce, Dirilenler'in liderinin, beyninin ve ruhunun yok olduğu düşünülecekti. Onun ölümü örgütün ölümü demekti. Paul Scheibe'nin güvenlik güçleriyle yaptığı pazarlık, Mühlhaus'un ölümünden sonra Dirilenler hakkında hiçbir soruşturma yapılmaması şartını taşıyordu. Bunun karşılığında da tabii ki Dirilenler'in ortadan kaybolacağı garantisi verilmişti.

Nordenham polisine ait araçların farları, rayların uzak bir noktasından, peronun üzerindeki iki kişiyi tiyatro oyuncuları gibi ay-

dınlatıyordu. İki adamın dev gölgeleri istasyon binasının cephesine düşüyordu.

Fabel otomatik tabancasını çekip iki adama doğru koşmaya başladı.

"Yerinde olsam orada dururdum" diye bağırdı Frank Grueber, Fabel'e. Elindeki bıçak karanlıkta soğuk ve keskin ışıklar saçıyordu. Önündeki adama zorla diz çöktürmüştü. "Sence burada ölmekten korkuyor muyumdur Fabel? Ben ölümsüzüm. Ölüm diye bir şey yoktur. Sadece unutmak vardır. Daha önce kim olduğunu unutursun, hepsi bu."

Fabel zihninde binlerce farklı olasılığı evirip çeviriyordu. Söyleyeceği her söz, yapacağı her hareket belli sonuçlara yol açacak, bir dizi olayı harekete geçirecekti. Ve bunun sonucunda birden fazla kişinin ölmesi hiç de şaşırtıcı olmayacaktı.

Bu sorumluluğun ağırlığı Fabel'in başını ağrıtmaya başladı. Gece havası ağzında soğuk ve yavan bir tat bırakıyor, verdiği nefes havada gri hayaletler oluşturuyordu. Sanki o anın ağırlığı onları yüksek bir dağın tepesine çıkarmıştı. Sanki hava o kadar incelmişti ki, sadece diz çökmüş adamın hıçkırır gibi çaresizce nefes alıp verişinin işitilmesine izin veriyordu. Fabel göz ucuyla emrindeki polislere baktı. Hepsi ellerinde silahlarla hedefe kilitlenmiş, öldürmeye hazır bir şekilde bekliyorlardı. Özellikle Maria'ya dikkat etti. Maria'nın yüzünden kan tamamen çekilmiş gibiydi; buz mavisi gözleri ışıldıyordu. SIG-Sauer marka otomatik tabancayı sıkıca kavrayan elinin kemikleri ve tendonları, gerilmiş cildini zorluyordu.

Fabel başıyla belli belirsiz bir hareket yaptı ve emrindekilerin, bundan beklemeleri gerektiği sonucunu çıkaracaklarını umdu.

Göz kamaştıran ışıkların merkezindeki adama dikkatle baktı. Bir ay boyunca bu katilin peşinde koşmuşlar, onun adına ve kimliğine ulaşmak için çırpınmışlardı. Aslında onun pek çok adı vardı. Katil, sapkın davası uyarınca kendisine "Kızıl Franz" diyordu. Halkta mümkün olduğunca büyük bir korku yaratmaktan başka derdi olmayan medya ise ona "Hamburg Kuaförü" adını yakıştırmıştı. Ama Fabel artık onun gerçek adını öğrenmişti. Katilin adı Frank Grueber'di.

Grueber gözlerini farların ışığına dikmiş duruyordu. Gözleri farlardan daha parlak, daha çiğ, daha soğuk bir ışık yayıyor gibiydi. Önündeki adamın saçlarından bir tutamı sıkıca kavrayarak kafasını arkaya doğru çekmişti. Adamın beyaz gırtlağı açıkta ve savunmasızdı. Gırtlağın üstünde, dehşet içindeki yüzün de üstünde, saç çizgisinin hemen altında alnı düz bir çizgi boyunca kesil-

mişti. Kızıl Franz adamın saçlarından çekince yara hafifçe aralandı. Bir miktar kan bir çağlayan gibi adamın yüzü boyunca aktı ve adam yaralı bir hayvan gibi inledi.

"Allah aşkına Fabel..." Diz çökmüş adamın sesi dehşetten kasılmış ve incelmişti. "Kurtar beni... Ne olur... Kurtar beni Fabel..."

Fabel adama cevap vermedi ve gözlerini bir projektör gibi Grueber'in üstünde tutmaya devam etti. Bir trafik polisi gibi elini kaldırdı. "Dur. Sakin ol. Seninle oyun oynamayacağım. Buradaki hiç kimse oynamayacak. Bizden istediğin rolleri oynamayacağız. Bu gece tarih kendini tekrar etmeyecek."

Grueber alaycı bir kahkaha attı. Bıçağı tutan eliyle ani bir hareket yaptı. Bıçak bir kez daha kıvılcımlar saçtı.

"Ne yani, şimdi bu adamı bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun? Bu orospu çocuğu..." Adamın saçlarını yeniden çekti; beriki kendi kanından oluşan perdenin gerisinden bir kez daha inledi. "Bu orospu çocuğu bana ve uğrunda savaştığımız her şeye ihanet etti. Ölümümün kendisine yeni bir hayat kazandıracağını sandı. Tıpkı öbürleri gibi."

"Bunlar tamamen hayal mahsulü" dedi Fabel. "O gün ölen sen değildin."

"Yaa, öyle mi? O zaman neden benimle ilgili araştırma yaparken inandığın şeylerden şüphe etmeye başladın? Ölüm diye bir şey yoktur, sadece hatırlama vardır. Benim diğer insanlardan tek farkım, hatırlamama izin verilmiş olması. Her tarafı camlarla kaplı bir odadan bakıyor gibiyim. *Her şeyi* hatırlıyorum." Bir an durakladı. Kısa süren sessizlik ancak istasyonun gerisinde, ama o an sanki başka bir evrende olan Nordenham şehrinden gelen bir araba sesiyle bozuldu. "Tarih tabii ki tekrar edecek. Tarih zaten budur. İşte *beni* tekrarladı... Gençliğinde tarih okuduğun için böbürleniyorsun. Peki ama tarihi hiç gerçekten anladın mı? Hepimiz aynı temanın çeşitlemelerinden ibaretiz. Hepimiz. Geçmişte ne olduysa yeniden olacak. Geçmişte kim var olduysa yeniden var olacak. Aynı şeyler sürekli tekrarlanacak. Tarih başlangıçlardan ibarettir. Tarih yapılır, ama bozulamaz."

"Öyleyse sen de kendi tarihini yap" diye cevap verdi Fabel. "Tarihin işleyişini değiştir. Bırak bu işi. Bu gece tarih tekrar *etmeyecek*. Bu gece hiç kimse ölmeyecek."

Grueber gülümsedi. Gülümsemesi elindeki bıçak kadar parlak, sert ve soğuktu. "Öyle mi? Göreceğiz Herr Başkomiser." Bıçak diz çökmüş adamın gırtlağının üstünde parladı.

Önce bir çığlık duyuldu, sonra da bir silah sesi.

Fabel'in silah sesinin geldiği yöne dönmesiyle, Maria'nın silahını ikinci kez ateşlemesi bir oldu. İlk mermi Grueber'in uyluğuna isabet etmiş ve eğilmesine neden olmuştu. İkinci mermi omzuna isabet edince, önündeki adamı bırakmak zorunda kaldı. Werner hemen atıldı, Grueber'in tutsağını yakalayıp oradan uzaklaştırdı.

Maria, Grueber'e doğru ilerledi. Tabancası hâlâ artık diz çökmüş olan Grueber'e çevriliydi. Yüzü gözyaşlarından sırılsıklamdı.

"Hayır Frank" dedi. "Bu gece hiç kimse ölmeyecek. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Bıçağı bırak. Artık zarar verebileceğin kimse kalmadı."

Grueber, Werner'in ve öldürmek istediği adamın uzaklaştığını gördü. O adam onun son kurbanı olacaktı. Sonra Maria'ya baktı ve gülümsedi. Üzgün bir oğlan çocuğunun gülümsemesiydi bu. Sonra uzun ve derin bir nefes aldı. Bıçağı her iki eliyle havaya kaldırıp bütün gücüyle kendi göğsüne saplarken havada birden parlayan bir ışık yayı oluştu.

Maria, "Frank!" diye bağırarak ona doğru koştu.

Grueber'in başı yavaşça öne doğru düştü. Son nefesini verirken gecenin sessizliğinde tek bir kelime duyuldu.

"Hainler..."

01:40: Wesermarsch-Klinik Hastanesi, Nordenham

Fabel ve Werner Wesermarsch-Klinik'in üçüncü katındaki hasta odasına girdiklerinde, Kriminal Şube Müdürü Horst van Heiden'i, Hamburg'un en yetkili ismi, Eyalet Başkanı Hans Schreiber'in yatağının başında dururken buldular. Resepsiyondaki hemşire, Schreiber'in hafif bir sakinleştirici aldığını, onun dışında bilincinin yerinde olduğunu söylemişti.

Schreiber'in alnında kalın bir sargı vardı, ama maruz kaldığı şiddet nedeniyle kaşlarının üst kısmının şişip renksizleştiği görülebiliyordu. Yüzünün diğer tarafları da şişti. Fabel onu güçlükle tanıyabildi. Schreiber, Fabel'e döndü, ama doğrulup oturacak kadar gücü olmadığı anlaşılıyordu. Güçlükle gülümsedi.

"Gelmenize çok sevindim Fabel" dedi Eyalet başkanı. "Size teşekkür borçluyum." Duraksadı ve düzeltti. "Size hayatımı borçluyum. Oraya zamanında gelmeseydiniz... Ve Frau Klee tam zamanında ateş etmeseydi..." Böyle olmasaydı ne olacağını vurgulamak istercesine cümlesini tamamlamadı.

Fabel başını eğdi. "Ben sadece görevimi yaptım."

Schreiber başındaki sargıyı gösterdi. "Estetik ameliyat yaptırmam gerekecekmiş. Sinirlerde de ciddi bir hasar varmış." Üniformalı iki polis memuru odaya girdi. Fabel onlardan odanın dışında nöbet tutmalarını istedi.

"Herr Schreiber'in bakımından sorumlu sağlık görevlileri dışında odaya hiç kimse girmeyecek" dedi memurlarına.

"Birazdan eşim gelecek" dedi Schreiber.

"Hiç kimse" diye tekrarladı Fabel.

"Ama buna gerek yok Herr Fabel" diye karşı çıktı Schreiber. "Artık bir tehlike kalmadı. Grueber öldü ve bu çılgınca işi tek başına yürüttüğü açık."

"Peki neden sizi seçti?" diye sordu Fabel. "Diğer tüm kurbanlar Kızıl Franz Mühlhaus ve Dirilenler'le doğrudan bağlantısı olan kişilerdi. Sizi neden kurban seçti?"

"Orasını Allah bilir." Schreiber'in şişmiş yüzünde herhangi bir ifade belirmesi mümkün değildi, ama sesinden kızgın olduğu anlaşılıyordu. Fabel, Eyalet başkanını sorgulamasına van Heiden'in itiraz etmesini beklemişti, ama Kriminal Şube Müdürü sessiz kaldı. "Bakın Fabel" diye devam etti Schreiber. "Büyük bir acı çekiyorum, çok bitkinim ve çok sarsıldım. Daha demin beni öldürmeye kalkışan bir zırdelinin psikanalizini yapacak ve saikleri üzerinde fikir yürütebilecek durumda değilim. Bu adam deliydi. Ayrıca, bir terörist gibi davranıyordu. Ben Hamburg şehrinin ve eyaletinin başıyım. Gidin ve bu sebebi kendiniz bulun. Size bunun için maaş ödüyorum."

"Merak etmeyin Sayın Eyalet Başkanı, zaten buldum." Fabel, Werner'e döndü ve elini uzattı. Werner ona şeffaf plastikten bir delil torbası verdi. Torbanın içinde zamanın ve rutubetin etkisiyle deri kapağı kararmış, kalın bir defter vardı. "Kızıl Franz Mühlhaus sonunun yaklaştığını anlamıştı. Güvenlik güçlerinin onu bulacağını biliyordu. Ama canlı olarak ele geçmemeye kararlıydı. Ayrıca, örgütündekilerin sadakati konusunda çok ciddi şüpheleri vardı. Özellikle de yardımcısından şüpheleniyordu. Gazeteci Ingrid Fischmann, bu kişinin Bertholdt Müller-Voigt olduğuna inanıyordu. Bundan sekiz yıl önce yaşanan, sanayici Wiedler'in kaçırılması olayında minibüsü kullanan kişi de Mühlhaus'un yardımcısıydı. Wiedler olayından sonra, örgütün geri kalanı ortadan kayboldu, ama güvenlik güçlerinin teşhis etmeyi başardığı Kızıl Franz ve Hollandalı Piet van Hoogstraat, eski çete üyelerinden mali destek alarak kaçak hayatı yaşamaya başladılar."

"Fabel..." Schreiber içini çekti ve başını güçlükle van Heiden'e çevirdi. "Bunları daha sonra konuşabilir miyiz?"

Fabel, Schreiber hiçbir şey söylememiş gibi konuşmasına devam etti. "Sonra, 1985'te Nordenham İstasyonu'ndaki olay yaşandı. Van Hoogstraat, yani Hollandalı örgüt üyesi artık Mühlhaus'un devrimci heyecanını paylaşmıyordu. Neredeyse on yıl polisten kaçtıktan sonra artık bıkmıştı. Bütün hayatını hapiste geçirmeden bu işten sıyrılmak istiyordu. Bir anlaşma yapıldı. Anlaşma uyarınca, van Hoogstraat özel bir ceza indiriminden yararlanacaktı. Bu işi hayatlarının bu dönemini kapatmak isteyen diğer örgüt üyeleri planlamıştı. Anlaşma koşullarını Mühlhaus'un yardımcısı tasarladı ve örgütün planlama işlerini yürüten Paul Scheibe, adını gizleyerek güvenlik güçleriyle pazarlık etti. Örgüt üyeleri Mühlhaus'un canlı ele geçmek istemeyeceğini biliyorlardı ve onun ölümüyle birlikte kimliklerinin açığa çıkması ve tutuklanmaları tehlikesi ortadan kalkacaktı. Güvenlik güçleriyle yapılan anlaşma sayesinde, Hollandalının susmasını zaten güvence altına almışlardı. Ama van Hoogstraat'ın da perondaki çatışmada ölmesi onlar için daha da iyi oldu. Artık konuşacak kimse kalmamıştı. Dirilenler bir daha dirilmeyecekti."

Fabel durdu ve elindeki torbada duran deftere baktı.

"Ne garip" dedi acı acı gülümseyerek. "Frank Grueber bir defasında bana 'Gerçeği bulmak, ölülere olan borcumuzdur' demişti." Fabel, Schreiber'in yatağına yaklaştı. "Cevaplanması gereken soru, Grueber'in Dirilenler örgütünün üyelerinin kimliklerini nasıl öğrendiği. Bunu örgüt üyelerinin kendileri dışında hiç kimse bilmiyordu. Katil Brandt olsaydı, bu soruyu cevaplamak kolaylaşırdı. Örgütün eski bir üyesi olan annesi bunu oğluna açıklamış olabilirdi. Ama bu sır o kadar titizlikle korunuyordu ki, Beate Brandt oğluna babasının Mühlhaus olduğunu bile açıklamamıştı. Peki Frank Grueber örgüt üyelerinin kimliklerini nasıl öğrendi? Sonuçta on bir yaşında evlat edinilmişti ve Blankenese'de apayrı bir dünyada, büyük bir refah içinde büyütülmüştü. Sürekli seyahat ederek ve anne babasının siyasi beyin yıkamaları dışında hiçbir eğitim almayarak geçirdiği çocukluğu ona uzak bir kâbus gibi geliyor olmalıydı. Ama hatırladığı bir şey vardı. Dediğim gibi, Mühlhaus artık eski yoldaşlarına güvenmiyordu, ama hâlâ güvendiği biri vardı. Oğlu. Franz Mühlhaus bir arkeologdu ve küçük Frank'a toprağın geçmişe ilişkin gerçeği gelecek kuşaklar için nasıl sakladığını anlatmış olmalıydı. Mühlhaus oğluna, gerçeği toprağa gömdüğünü, özenle sarıp sarmalayarak dünyadan gizli, ko-

runaklı bir yere sakladığını söyledi. Bu yeri küçük Frank'a ezberletti. Mühlhaus, ihanete uğrarsa, ona ihanet edenlerin cezasız kalmasını istemiyordu."

Hans Schreiber şişmiş alnının ve gözkapaklarının altından tavana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

"Kızıl Franz Mühlhaus, bu defteri ve Dirilenler'in aktif döneminde yaşananların ayrıntılı dökümünü içeren bir dizi belgeyi toprağa gömdü. Ayrıca, örgütün tüm üyelerinin bilgilerini ve özel görevlerini kayda geçirdi. Gömdükleri arasında bir günlük de var. Birini bu günlük üzerinde çalışmakla görevlendirdim. Oradan pek çok şey öğreneceğimizden eminim.

"Beni en çok, belgelerde görmeyi beklediğim bir ismi orada görmemek şaşırttı: Bertholdt Müller-Voigt. Kendisi Mühlhaus'un yardımcısı değildi. Hatta örgüt üyesi de değildi. Örgütün aktif ya da gizli bir destekçisi bile olmayabilirdi. Biliyorsunuz, Dirilenler türü terör örgütleri kara delik gibidir. Çok küçüktürler, ama çevrelerindeki her şey üzerindeki etkileri çok büyüktür. Ürettikleri çekim kuvveti, etki alanlarına giren her şeyi yutar. Mesela, radikal bir gazeteci de olan genç bir avukat, önceleri sadece örgüte sempati duyarken zamanla örgüt üyesi oldu. Sonra örgütün ikinci adamı haline geldi. Bu kişi Müller-Voigt değildi. Onun Dirilenler'le tek bağlantısı, Mühlhaus gibi Beate Brandt'la birlikte olmasıydı. Siz ve Paul Scheibe bu yüzden onu hiçbir zaman affetmediniz, çünkü ikiniz de Beate Brandt'a deli gibi âşıktınız. İşte bu yüzden yirmi yıl sonra Ingrid Fischmann'ın eline bazı belgelerin geçmesini sağladınız. Bunlar Müller-Voigt'u suçlu gösterecek, ama Dirilenler'i yeniden gündeme getirmeyecek türden belgelerdi. Bu, tehlikeli bir oyundu. Eşiniz ortalığı kızıştırınca daha da tehlikeli bir hal aldı. Ama Müller-Voigt çizgiyi hiç geçmemişti. Çevre ve sosyal adalet onun için çok önemliydi, ama ilkeleri arasında insan öldürmemek de yer alıyordu. Ingrid Fischmann yanlış siyasetçiyi suçladı, öyle değil mi Sayın Eyalet Başkanı?"

"Aman yarabbi" dedi van Heiden. "Bundan emin misin?"

"Her şey kesin" dedi Fabel, elindeki defteri göstererek. "Her şey bunun içinde. Mühlhaus destekleyici kanıtları da defterle birlikte gömmüş. Bunları Grueber'in bodrumunda bulduk. Grueber'in öldüreceği kişinin Schreiber olduğunu da buradan öğrendim. En önemli kişiyi sona saklamış."

Bu noktada Werner bir adım öne çıktı.

"Hans Schreiber, sizi, Thorsten Wiedler'in 14 Kasım 1977 tarihinde kaçırılması ve akabinde öldürülmesi olayına karışmak su-

çundan tutukluyorum. Bir hukukçu olarak, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin temel yasaları uyarınca haklarınızı bildiğinize inanıyorum."

Sonsöz

Şubat 2006:
İlk cinayetten altı ay sonra

Barmbek, Hamburg

Hamburg gerçek değilmiş gibi görünüyor, romantik bir ressamın fırçasından çıkmış bir tabloyu andırıyordu. Şiddetle bastıran kar belediyeyi gafil avlamış, anayolların ve kaldırımların kardan temizlenmesi biraz zaman almıştı. Sonra kar durmuş ve güneş açmış, ama sıcaklığın aniden düşmesi çatılarda, parklarda ve sokakların kenarlarında biriken kar yığınlarının aniden donmasına ve parlak mavi göğün altında ışıl ışıl parlamaya başlamasına yol açmıştı.

Frau Pohle'nin yaşadığı huzurevi şehrin dış kesimlerindeki Barmbek'teydi. Fabel huzurevinin yöneticisi Frau Amberg'i aramıştı.

"Frau Pohle'nin zihni çok açık değil Herr Fabel. Daha dün olanları hatırlamakta güçlük çekiyor, ama onlarca yıl önce yaşadıklarını mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyor. Bu, maalesef Frau Pohle'nin yaşadığı bunama başlangıcının tipik bir belirtisi. Ve kolayca mutsuz olabiliyor. Ziyaretinizin onu rahatsız edebileceğinden çekiniyorum."

Fabel, Frau Pohle'nin uzun zaman önce kaybolan kardeşinin bazı eşyalarını bulduğunu açıkladı. Frau Amberg bunun üzerine yumuşadı ve Fabel için bir ziyaret saati ayarladı.

Fabel, Barmbek'e otobüsle gitti. Bu kararı kısmen hava durumu yüzünden vermişti, ama zaten son zamanlarda sık sık arabasını kullanmamak için bir mazeret üretiyordu. Altı yıldır aynı BMW'yi kullanıyordu ve arabanın performansından çok memnundu. Ama üç saat boyunca koltuğa çakılı kalarak bomba imha uzmanlarının Grueber'in yerleştirdiği bombayı etkisiz hale getirmelerini beklediği akşamdan beri, arabasında kendisini rahat hissetmiyordu.

Fabel otobüsün koltuğuna oturmuş, pencereden akan Hamburg kartpostalını seyrederken, seyahat nedenini düşündü. Karl Heymann'ın ablasını bulmayı ve ona kardeşinin bulunduğunu bildirmeyi neden bu kadar önemsediğini bilmiyordu. Başından beri, onun kardeşi için bir cenaze töreni düzenleyememenin acısını yaşadığını; şimdi, ziyaret edebileceği ve altmış yıl önce kaybettiği kardeşinin yasını tutabileceği bir yer olduğunu bilmenin onun için bir avuntu kaynağı olacağını düşünmüştü. Frank Grueber en azından bir konuda haklıydı: Gerçeği bulmak, ölülere olan borcumuzdu.

Frau Amberg, Fabel'i kapıda karşıladı ve ortasında fıskiyeli bir havuzun bulunduğu geniş bir bahçeye bakan aydınlık bir dinlenme salonuna aldı. Donmuş kalın kar tabakasının altında bahçenin ve fıskiyenin ancak kenar çizgileri seçilebiliyordu.

Frau Pohle pencerenin yanındaki yüksek arkalıklı bir koltukta oturuyordu. Seksen sekiz yaşındaki bir kadın için oldukça genç ve zinde görünmesi Fabel'i hüzünlendirdi; yaşlı kadının zihni sağlığını kaybederek bedenini kandırmış gibi geldi. Son derece şık giyinmiş olması Fabel'in hüznünü biraz daha derinleştirdi. Çok nadiren ziyaret edildiği için Fabel gelecek diye en güzel giysilerini giymiş olmalıydı. Yaşlı kadın, yaklaşan Fabel'e hevesle gülümsedi. Bakışları umut doluydu.

"İyi günler Frau Pohle. Adım Jan Fabel. Sizinle kardeşiniz Karl hakkında konuşmak için geldim." Fabel, Frau Pohle'ye elini uzattı. Yaşlı kadın kendisine uzatılan eli iki eliyle birden sıktı.

"Ziyaretiniz için çok teşekkür ederim Herr..." Fabel'in adını şimdiden unutmuştu. "Gelmenize çok sevindim. Çok uzaklardan geliyorsunuz, yorgun olmalısınız. Çok uzun zamandır Karl'dan haber bekliyordum. Nasıl?" Güldü. "Eminim artık komik bir Amerikan aksanıyla konuşuyordur. Onu gördüğünüzde ona çok kızgın olduğumu söyleyin. Ondan en son ne zaman haber aldığımı hatırlayamıyorum. Lütfen oturun ve bana Karl oralarda neler yapıyor anlatın."

Bir bakıcı çay ve bisküvi getirdi. Frau Pohle, Karl'ın sürekli, Nazilerce askere alınmadan önce Almanya'dan kaçmak ve Amerika'ya gitmek istediğini söylediğini anlattı. Bombardıman günü yaşanan kargaşadan yararlanıp kaçmayı başardığını zaten eskiden beri biliyordu. Fabel de Amerika'da mı yaşıyordu? Karl iyi miydi?

Fabel, içini kaplayan derin hüzne rağmen, yaşlı kadının kardeşinin hayatta kalışına ve uzak bir ülkede çok mutlu oluşuna dair

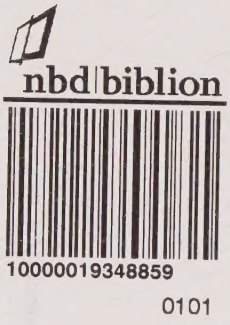
fanteziyi gülümseyerek dinledi. Frau Pohle altmış yıl bu fantezi sayesinde yaşamıştı. Artık sağlıklı çalışamayan zihninde bu fantezi somut bir gerçekliğe dönüşmüştü.

Fabel on beş dakika boyunca yaşlı kadına bir sürü yalan söyledi. Hiçbir zaman var olmamış bir hayat ve bir aile yarattı. Ayağa kalktığında, Frau Pohle'nin ağladığını gördü. Bu gözyaşlarının buruk bir sevinçten kaynaklandığını görebiliyordu.

Yaşlı kadını karla kaplanmış bahçeye bakan koltuğunda bırakıp kalkarken "*Goodbye, Mrs. Pohle*"[18] dedi.

Bazen ölülere olan borcumuz, gerçeği bulmak değildir.

18. Hoşça kalın Bayan Pohle. (ç.n.)

nbd|biblion
10000019348859
0101

DK DOĞAN KİTAP

CRAIG RUSSELL

ÖLÜMSÜZ

24 saat arayla işlenen iki cinayet; iki tanınmış isim: Biri radikal solcu ve çevre aktivisti, diğeri genetik uzmanı. İki kurbanın da kafa derisi yüzülmüş...

Olay yeri inceleme ekipleri iki cinayet mahallinde de kurbanlara ait olmayan, yirmi yıl önce alınmış, ikisi de aynı kişiye ait kızıl saç teli bulur. Cinayetleri çözmeye çalışan Jan Fabel kendisini, on altı yüzyıl öncesine dayanan bir gizem, saplantı ve intikam ağının içinde bulur. Mumyalaşmış bir ceset, çoktan dağılmış bir terör örgütünün lideri ve önceki hayatında kendisine ihanet edenlerden intikam almak üzere yeniden dünyaya gönderildiğine inanan bir katil arasındaki garip bağlantıyı çözmek zorundadır.

Craig Russell 1956'da Fife'ta (İskoçya) doğdu. Bir süre polis teşkilatında görev aldı, ardından reklam sektöründe metin yazarı ve yaratıcı yönetmen olarak çalıştı. Uzun süredir Almanca ve İkinci Dünya Savaşı sonrası Almanya tarihiyle ilgilenen yazarın ilk polisiye-gerilim romanı *Kanlı Kartal* (Doğan Kitap, 2006) ve hemen ardından yayımlanan *Kanlı Masallar* (Doğan Kitap, 2007) büyük ilgi gördü ve yirmi dile çevrildi.

ISBN 978-605-111-069-1

9 786051 110691

Sertifika No: 11940